

Người Lạ Quen Mặt

Contents

Người Lạ Quen Mặt	2
1. Q.1 - Chương 1: Gặp Gỡ	3
2. Q.1 - Chương 2: Tình Cảm	6
3. Q.1 - Chương 3: Rung Động	9
4. Q.1 - Chương 4: Ra Là Chỉ Có Tôi Thích Cậu Ấy	13
5. Q.1 - Chương 5: Đầu Nắm Đi Mỹ	15
6. Q.1 - Chương 6: Đầu Nắm Đi, Là Đi Thật	18
7. Q.2 - Chương 1: Tình Yêu, Xin Chào!	18
8. Q.2 - Chương 2: Mùi Vị Của Tình Yêu	19
9. Q.2 - Chương 3: Hóa Ra Đây Chính Là Thất Tình	20
10. Q.2 - Chương 4: Người Yêu Của Người Tôi Thích	21
11. Q.2 - Chương 5: Mối Quan Hệ Của Vương	22
12. Q.2 - Chương 6: Có Những Điều Không Biết Sẽ Tốt Hơn	23
13. Q.2 - Chương 7: Dấu Hiệu Bất Ngờ	25
14. Q.2 - Chương 8: Điều Tôi Muốn	26
15. Q.2 - Chương 9: Thú Tội Bất Đắc Dĩ	28
16. Q.2 - Chương 10: Ván Bài Ngửa	29
17. Q.2 - Chương 11: Sự Kiện Lịch Sử	31
18. Q.2 - Chương 12: Chuyện Bên Lề	33
19. Q.2 - Chương 13: Tên Anh Ấy Là Dim	34
20. Q.2 - Chương 14: Lý Do Của Tình Yêu	36
21. Q.2 - Chương 15: Anh Có Thể Nói Nhớ Em Không?	37
22. Q.2 - Chương 16: Tình Hướng Bất Ngờ	39
23. Q.2 - Chương 17: Trống Rỗng	42
24. Q.2 - Chương 18: Diễn Xuất	45
25. Q.2 - Chương 19: Nói Xem, Ai Mới Là Người Thắng Cuộc	47
26. Q.2 - Chương 20: Thật Lòng	49
27. Q.2 - Chương 21: Một Chuyện Tình	51
28. Q.3 - Chương 1: Hiện Thực	53
29. Q.3 - Chương 2: Người Bên Tôi Là Dim	55
30. Q.3 - Chương 3: Kết Hôn Đi!	57
31. Q.3 - Chương 4: Vấn Đề Thứ Nhất Của Hôn Nhân	60
32. Q.3 - Chương 5: Vấn Đề Thứ Hai Của Hôn Nhân: Bạn Gái Cũ Và Bạn Trai Mới	62
33. Q.3 - Chương 6: Vấn Đề Thứ Ba Của Hôn Nhân: Câu Chuyện Đầu Tiên	64
34. Q.3 - Chương 7: Vấn Đề Thứ Ba Của Hôn Nhân: Câu Chuyện Cuối Cùng	66
35. Q.3 - Chương 8: Rung Động Bên Trời Tây	68
36. Q.3 - Chương 9: Bóng Dáng Cô Đơn	70
37. Q.3 - Chương 10: Chênh Vênh	73
38. Q.3 - Chương 11: Chống Chénh	75
39. Q.3 - Chương 12: Luẩn Quẩn	78
40. Q.3 - Chương 13: Bản Năng Đàn Ông	82

41. Q.3 - Chương 14: Xử Lý Rắc Rối	85
42. Q.3 - Chương 15: Hiện Tại Và Quá Khứ	87
43. Q.3 - Chương 16: Người Cũ Trong Quá Khứ Mới	90
44. Q.3 - Chương 17: Hé Mở	93
45. Q.3 - Chương 18: Lững Lờ	94
46. Q.3 - Chương 19: Bất Ngờ Nổi Tiếp Bất Ngờ	97
47. Q.3 - Chương 20: Cảm Xúc Nguy Hiểm	100
48. Q.3 - Chương 21: Rút Ngắt Khoảng Cách	103
49. Q.3 - Chương 22: Nỗi Lòng Của Bố	106
50. Q.3 - Chương 23: Đan Xen	110
51. Q.3 - Chương 24: Thì Ra Tôi Cũng Có Lúc Yếu Đuối Như Thế...	113
52. Q.3 - Chương 25: Trở Lại Chính Mình	116
53. Q.3 - Chương 26: Tôi Biết Và Anh Ấy Cũng Biết	119
54. Q.3 - Chương 27: Có Những Điều Giấu Kín...	123
55. Q.3 - Chương 28: Nỗi Đau Không Ngươi	125
56. Q.3 - Chương 29: Rơi Xuống	128
57. Q.3 - Chương 30: Mạnh Mẽ Lâu Rồi, Giờ Yếu Đuối Một Chút Có Được Không?	131
58. Q.3 - Chương 31: Từ Bỏ	133
59. Q.4 - Chương 1: Tôi Và Anh Ấy, Ai Xa Lạ Hơn Ai?	136
60. Q.4 - Chương 2: Tình Cảm Đó, Xin Cậu Hãy Chôn Chặt Nó Đi	139
61. Q.4 - Chương 3: Bởi Vì Tôi Nhớ Anh Ấy	141
62. Q.4 - Chương 4: Khi Người Ta Thèm Muốn Một Điều Gì Đó, Họ Sẽ Cố Gắng Để Nó Xuất Hiện, Kể Cả Là Một Lần Thoáng Qua...	144
63. Q.4 - Chương 5: Nếu Có Thể, Hãy Để Em Có Một Kết Thúc Trọn Vẹn Cho Câu Chuyện Của Anh	147
64. Q.4 - Chương 6: Không Phải Cứ Đau Lòng Thì Phải Khóc	149
65. Q.4 - Chương 7: Đó Là Anh, Không Ai Khác. Không Phải Tôi, Không Ai Khác	152
66. Q.4 - Chương 8: Sự Thật Không Đẹp Và Chạm Vào Thì Rất Đau	155
67. Q.4 - Chương 9: Giờ Mới Thật Sự Bắt Đầu	157
68. Q.4 - Chương 10: Quá Khứ Không Phải Để Sửa Lại, Mà Là Để Nhìn Lại	159
69. Q.4 - Chương 11: Hạnh Phúc Của Em Chính Là Để Anh Nắm Tay, Lạnh Đến Mấy Em Cũng Thấy Ấm Ấp Vô Cùng	162
70. Q.4 - Chương 12: Buông Hay Bỏ, Thật Ra Nó Vẫn Chỉ Là Sự Từ Chối, Không Hơn.	164
71. Q.4 - Chương 13: Mọi Thứ Với Em Là Rất Mới, Bao Gồm Cả Anh Và Thế Giới Của Anh	166
72. Q.4 - Chương 14: Em Không Phải Là Người Anh Yêu, Mà Là Một Kẻ Ích Kỷ	169
73. Q.4 - Chương 15: Ai Cũng Cần Một Kết Thúc...	171
74. Q.4 - Chương 16: Cửa Những Ngày Rất Lâu Sau Đó...	173
75. Q.4 - Chương 17: Tôi Sẽ Không Cố Chấp Thêm Một Lần Nào Nữa	175
76. Q.4 - Chương 18: Anh Hứa, Anh Sẽ Làm. Em Hứa, Em Sẽ Làm	177
77. Q.4 - Chương 19: Là Một Điều Gì Đó Khác Trước	179
78. Q.4 - Chương 20: Điều Gì Là Có Thể?	182
79. Q.4 - Chương 21: Tạm Biệt. (end)	185
80. Q.4 - Chương 22: Ngoại Truyện: Dim	186
81. Q.4 - Chương 23: Ngoại Truyện : Phong	187

Người Lạ Quen Mặt

Giới thiệu

Xoay quanh câu chuyện tình yêu của một cô gái tên An từ khi cô ấy bắt đầu biết yêu cho tới khi cô ấy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-la-quen-mat>

1. Q.1 - Chương 1: Gặp Gỡ

“Tôi không rõ tình cảm giữa chúng ta là gì nữa.

Gọi nó là mối tình, có lẽ là nặng nề quá.

Thôi thì như vậy.

Gọi nó là tình yêu của tôi và tình bạn của cậu.

Được không?”

Lần đầu tiên tôi biết rung động trước bạn khác giới, là vào học kỳ II năm lớp mười một. Khi đó là thời gian tôi ổn định việc học sau rất nhiều lần chuyển nhà bởi công việc của mẹ tôi.

Tôi gặp người đó khi tôi bị Minh kéo đi xem cô ấy tập bài cổ vũ cho hội thao trường. Ban đầu tôi chỉ vác khuôn mặt ủ rũ ngồi một góc, chẳng rõ là tôi có nhìn vào mấy cái động tác mà tôi cho rằng đầy ngớ ngẩn kia mà Minh đang tập hay không nữa. Ánh nhìn vu vơ của tôi lơ đãng khắp sân vận động. Bởi vì ngoài mấy nhóm người đang tập cổ vũ ra thì chẳng còn gì để nhìn, không lẽ tôi lại lấy sách ra đọc nhưng tôi đâu phải người thích đọc sách bất cứ khi nào rảnh rỗi nên thà ngồi nhìn vớ vẩn còn cảm thấy vui hơn nhiều.

Bỗng có một khuôn mặt tiến gần lại phía tôi. Cái ánh mắt kỳ lạ đầy soi mói của người đó dán chặt vào tôi khiến tôi cảm thấy khó chịu và không thoải mái. Theo kinh nghiệm xương máu của bản thân tôi thì bất cứ kiểu nhìn nào dù vô tình hay cố ý vào một người xa lạ thì cũng dễ bị ăn đấm, chung quy gọi là “nhìn đều”. Tỷ lệ người bị thương và tệ hại hơn là bị chết vì lý do này là khá lớn. Ngày trước khi mới vào lớp mười, tôi cũng từng bị một người là đàn anh đàn chị có máu mặt trong trường dằn mặt vì cái tội nhìn cô ta hơi lâu. Cũng may là tôi ăn ở tốt, phúc lớn nên chỉ bị mắng chửi vài câu gọi là có thôi chứ không bị mất tí da tí thịt nào. Sau lần đó tôi cũng thay đổi kiểu nhìn của mình sang kiểu tế nhị hơn một chút, hay người ta vẫn gọi là “nhìn lên lút”. Lại nói về cái người đang nhìn tôi, cậu ta có mái tóc rất dày và hơi ánh màu nâu. Nếu so với các học sinh nam khác trong trường thì cậu ta có vẻ được nhân nhượng khi vẫn có thể nuôi tóc dày như thế này. Vì có một lần, tôi đã từng thấy thầy phụ trách cầm kéo cắt phăng đi một đoạn tóc khá dài của một bạn nam trong lớp tôi sau nhiều lần thầy ấy đã nhắc nhở cậu bạn đó. Tuy có chút rung mình khi thấy thầy ấy cư xử lạnh lùng như thế nhưng trong lòng tôi vẫn không thôi cảm ơn việc mình là con gái. Chỉ có điều con gái còn bị nhiều quy định quản chặt hơn, kiểu như không được để mái dài, không được sơn móng tay, không được đi giày cao, không sơn phấn, ngay cả son dưỡng nhiều khi còn bị cấm tiệt. Cũng may tôi không bị nghiệm mấy thứ đấy, nhìn cảnh mấy cô bạn trong lớp khóc lóc ỉ ôi rồi dùng trộm mới thấy thật khổ.

Tôi nhận định được một vài thứ trên mặt người này. Cậu ta để đầu nắm nên trông rất ngố. Da cậu ta khá là trắng, so với con gái thì nhiều người nên đau lòng khi phải so sánh với cậu ta.

- Ê! Khỉ dít đỏ.

Cậu ta vừa nói vừa vỗ bốp vào đầu tôi khiến tôi choáng váng một vài giây. Tôi trợn trừng mắt, lẩm bầm một mình. “Cậu ta vừa nói cái gì... khi cái gì đó?”

Không để tôi kịp định thần, cậu ta lại tiếp tục nói và quàng tay vào cổ tôi.

- Còn ngờ người ra đây làm gì? Trông thấy tớ đẹp trai quá nên cậu bắt ngờ à? Dĩ nhiên là tớ phải đẹp trai hơn rồi. Cậu phải biết là từ cái hồi 10 tuổi cậu bắt đầu chê tớ thô lò mũi xanh, rồi môi nhọn mắt hí, tớ đã ghì tạc vào trong lòng chờ ngày hôm nay để rửa mối uất hận năm đó đây.

Rồi cậu ta xoay người tôi lại, lấy tay banh má tôi ra.

- Thế nào? Nhìn xem. Trông tớ có giống con lai không?

Nghe cậu ta nói đến câu đó, tôi mới cười thầm trong lòng: “Trông như nấm rơm mà kêu là con lai.”

- Mẹ tớ nói bên trời Tây đã cho tớ chút ảnh hưởng. Haha. Bố tớ còn suýt nhận nhầm đó. Bố tớ bảo đẹp trai quá, tây quá tưởng không phải con mình.

“Thế chắc ngày trước cậu xấu lắm nên bố cậu mới không nhận ra đó.” Tôi khẳng khái nhận định, vừa nghĩ vừa mím môi cười.

Tôi để yên cho Đầu nắm bô lô ba la một hồi mới gạt tay cậu ta ra khỏi người tôi.

- Cậu này, tớ không phải là Khỉ dít đỏ gì đó.

Tôi giữ giọng bình tĩnh, nói lại với cậu ta một cách nhẹ nhàng mà không gây ra cú sốc tinh thần nào cho cậu ta.

Đầu nắm há mồm rất to, định giơ tay ra đặt lên vai tôi nhưng tôi đã né kịp. Giọng cậu ta khá là thâm trầm.

- Vết bớt ở mông cậu hết rồi sao? Sao lại hết được? Cậu đi phẫu thuật đấy à? Mẹ cậu cho cậu làm thế ư? Ồi...

Đầu nắm ủ rũ, mí mắt chùng xuống, tỉ lệ thuận với khuôn miệng đang than thở. Tôi gần như phát điên lên với cái kiểu cậu ta nói đến những cái tệ nạn một cách thản nhiên. “Tôi làm quái gì có vết bớt nào trên người chứ.”

- Nay.

Tôi gần giọng.

Đầu nắm ngơ ngác nhìn tôi, hỏi lại.

- Sao thế?

- Cậu nhận nhầm người rồi nhé. Tớ không có biệt danh nào là khỉ dít đỏ, mà cũng không có cái bớt nào cả.

Tôi tránh để cái ảo tưởng của cậu ta phát triển thêm, đành phải nói thẳng với cậu ta.

- Cậu không phải là Chi à?

Cuối cùng Đầu nắm đã trở về Trái đất.

Tôi gạt đầu cái rụp.

Đầu nắm trở nên bối rối và ngại ngùng, không dám nhìn tôi mà ngồi thừ ra bên cạnh rất lâu. Tôi cảm thấy cũng không nên bắt bẻ cậu ta để tính sổ cái đánh đầu vừa nãy nữa, cũng cảm thấy ngồi đây không thích hợp nữa, may là Minh cũng vừa chạy lại gọi tôi về nên tôi đứng dậy xách ba lô lên. Ngay khi vừa quay người đi, bỗng có một bàn tay nắm lấy cổ tay tôi. Tôi quay lại nhìn. Là Đầu nắm. Cậu ta ngược lên nhìn tôi, giọng nói có phần rụt rè.

- Xin lỗi vì nhận nhầm cậu, cũng xin lỗi vì đánh đầu cậu. Cậu có thể đánh lại mình này.

Nói rồi cậu ta đứng dậy nhô đầu về phía tôi ra vẻ rất sẵn sàng.

Tôi bật cười, tuy là tôi rất muốn đánh trả nhưng nghĩ mọi người xung quanh đang nhìn, tôi lại không muốn bị mọi người nghĩ tôi đánh đá. Nghĩ vậy tôi mới gạt tay ra khỏi tay cậu ta, cố gắng nói nhỏ.

- Không sao. Không cần đâu.

Tôi cũng không có thời gian tán gẫu với Đầu nắm vì Minh đã giục giả được một lúc rồi nên vẫy tay tạm biệt cậu ta. Và đi thẳng.

Mấy ngày sau tôi cũng không hề gặp lại cậu bạn Đầu nắm đó nhưng những thông tin về cậu ta cứ thế trôi dạt về phía tôi cũng chỉ bởi vì lần nhận nhầm đó.

- Cậu có dám thề là không quen biết cậu ấy không?

Minh nheo nheo mắt nhìn thẳng vào tôi. Cô ấy đã cố moi móc thông tin từ tôi về Đầu nắm từ hôm đó nhưng ngoài hai chữ “nhận nhầm” thì tôi chẳng cho cô ấy biết hơn. Chính vì vậy mà Minh đã giận tôi cả một buổi tối.

- Tại sao tớ phải tùy tiện dùng lời thề của tớ cho cậu ta chứ?

- Cậu ấy cũng đáng để dùng lời thề mà. Mà thôi, nói cho cậu nghe điều này.

Minh ghé sát vào tai tôi, thì thầm.

- Với cái đầu đấy á?

Tôi khá là ngạc nhiên với thông tin này, chỉ vì cái đầu nắm đó của cậu ta mà cậu ta đã được mời làm người mẫu chụp ảnh ột hăng thời trang và kéo theo là rất nhiều lời mời chụp ảnh cho các tạp chí. Thậm chí năm đó còn nở rộ một cái tóc kiểu đầu nắm này. Năm đó là năm nào nhỉ? Sao tôi chưa gặp qua ai để kiểu đầu đó nhỉ?

- Cậu đang tỏ thái độ rất khinh bỉ cái kiểu đầu đó đấy à?

- Phải! Trông chả có gì đáng để đua đòi theo.

Tôi thờ ơ đáp lại.

- Cũng đúng. Cậu vốn là người lạc hậu mà.

Minh chốt lại một câu cho phong cách của tôi. Ôi cái con người này! Tôi lấy tay véo một cái thật đau vào hông của Minh, cho cô ấy chừa cái tội chê bai phong cách của tôi. Nghe thấy tiếng Minh rít lên vì đau mới thấy hài lòng cho những tổn thất về mặt tinh thần của tôi.

- Mà này, cẩn thận đấy. Cậu ấy tuy là học sinh mới chuyển đến nhưng ở đây đã có bạn gái rồi. Là Hà “bà già” đấy.

Khi Minh nói mấy từ sau tên Hà, cô ấy đã phải nói thật khẽ để không ai biết cô ấy châm biếm cái tên ấy. Minh gọi như vậy là vì cái người tên Hà đấy, nhìn kiểu gì cũng không giống học sinh cấp ba. Dáng cô ta rất cao, ăn mặc rất đẹp và hơn hết dưới sự hậu thuẫn của bố mẹ và thầy cô trong trường, cô ta thừa sức làm đẹp và chải chuốt cho bản thân trở nên bóng bẩy và đáng giá. Cô ta học rất giỏi, không phải là kiểu mặt xinh nhưng não ngắn. Tuy vậy cô ta rất thích chửi bậy và ăn nói rất giang hồ. Đây là còn không tính cái chuyện cô ta rất hay tăng bốc bản thân.

Cũng phải thôi, một người là hoa khôi của trường, một người là ngôi sao sáng giá của các tạp chí và thương hiệu thời trang, hợp tác với nhau theo hình thức nào cũng khiến người ta cảm thấy rất phù hợp. Quan trọng hơn nữa là cậu bạn Đầu nắm này học hành rất dốt, có bạn gái như thế thì bù trừ cho nhau cũng rất tốt.

- Cậu nghĩ mình sẽ giống như trong phim, chen chân vào một cuộc tình đắt giá nhất của trường cấp ba sao?

- Không, cậu không có cái diễm phúc đó đâu An ạ. Tớ chỉ là thuận miệng nhắc nhở cậu thôi.

Ai mà thêm cái diễm phúc đó chứ? Tôi không rảnh làm mấy trò ngớ ngẩn. Nhưng cũng phải thừa nhận rằng, quả đầu nắm đấy của cậu ta, ít nhiều cũng khiến tôi có ấn tượng, cũng không phải là một ấn tượng xấu.

2. Q.1 - Chương 2: Tình Cảm

“Tình cảm thật sự là thứ khó đoán. Nó xuất hiện bất ngờ nhưng lại ra đi lặng lẽ.”

Tôi nhớ rất rõ, khi gặp Đầu nấm, tôi không có bất kỳ phản ứng hóa học nào, cũng chẳng có cái gọi là tiếng sét nổ vội bên tai nên căn bản ngay từ đầu tôi đã không có ý định nhớ nhưng cậu ta thêm giây phút nào. Ngoại trừ việc một tháng liền cậu ta xuất hiện với mật độ cao xung quanh tôi. Lần gần đây nhất, cậu ta thậm chí đã gọi rất to cái tên “Khỉ đít đỏ” hướng về phía tôi trong căng tin trường. Bực có, cáu gắt có, xua đuổi có. Tôi thực hiện đủ mọi cung bậc cảm xúc ghét bỏ dành cho cậu ta, tất nhiên là với thái độ hết sức thực nữ, hiền dịu.

- Làm thế nào để cậu xuất hiện mọi nơi gần tớ thế?

Tôi thành thật hỏi Đầu nấm. Hay cậu ta có ý định gì với tôi? Nghi ngờ lắm.

Đầu nấm đưa lon nước ngọt cho tôi, mỉm cười kỳ quái.

- Chịu khó đi ngang qua lớp cậu là hỏi được bạn cậu th ôi, dễ mà.

Cậu ta là một trong số ít những người để ý đến tôi nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ quên đi việc tôi không thích sự xuất hiện của cậu ta.

- Vậy cậu đi theo tớ làm gì?

Tôi trừng mắt tra hỏi như thể “mi không trả lời thành thật thì mi sẽ chết ngay tức khắc đó.”

- Thế cậu nghĩ một người con trai đi theo cậu hằng ngày là có mục đích gì?

- Có vấn đề về tâm lý. Chẳng hạn như, biến thái.

- Haha.

Đầu nấm nghe xong câu trả lời nhanh gọn của tôi chợt phụt lên cười. Tuy là cậu ta có đôi môi khá đẹp nhưng khi cười thì xấu như ma vậy. Mắt thì nhắm tịt vào, miệng thì ngoác ra, trông giống hệt ma xó.

- Cậu bị thế này đã lâu chưa?

Tôi thuận tiện hỏi thăm, không hề có một tia chân thành nào mà toàn là sự châm chọc nhưng cậu ta vẫn ôm bụng cười, sau đó rất khó khăn đáp lại.

- Cũng chưa lâu. Gặp cậu nên thế.

“Cái thằng chết tiệt này.” Tôi rửa thầm trong lòng. “Không phải mỗi Hà bà già nhà cậu mới biết chửi bậy thôi đâu. Tôi cũng biết chửi đấy.”

- Này, sao cậu phải giả vờ ngọt ngào với tớ?

Câu hỏi bất chợt của Đầu nấm cắt ngang suy nghĩ của tôi. Tôi nhìn xung quanh rồi quay lại nhìn chăm chăm vào cậu ta. Cậu ta đã dừng cười, khuôn mặt cậu ta còn thêm phần bí hiểm và trông có vẻ như là đang chờ đợi điều gì thích thú lắm.

- Tớ còn biết cậu chửi rửa tớ khá nhiều trong vòng một tháng qua. Câu gì cậu thường chửi tớ cũng đều nghe qua. Lúc cậu chửi bậy, thật cá tính. Giọng nói rất có tố chất làm phát thanh viên.

Chẳng hiểu cậu ta đang khen tôi hay mỉa mai tôi nữa. “Thôi được rồi, đã phát hiện rồi thì chị đây ngả bài luôn”. Nhưng vẫn tiếc cái công giữ gìn hình tượng của tôi.

Mặt tôi lạnh tanh, đáp lại cậu ta.

- Biết rồi sao còn không tránh xa ra.

- Muốn gần còn khó thì sao phải xa nữa làm gì?

Giọng Đầu nấm rất hồ hởi. Nhân lúc tôi không để ý, cậu ta thậm chí còn khoác vai tôi.

- Mượn cái vai tí. Đứng lâu mỏi quá!

Đầu nắm đề phòng tôi đẩy ra, giữ khư khư vai tôi.

Đến lúc này tôi chẳng thêm quan tâm điều gì, tâm sự với Đầu nắm nhưng suy nghĩ hiện có trong đầu tôi.

- Biết không? Tổ không ghét cậu, thậm chí còn rất thương cậu vì cậu không có ai chơi cùng nên cứ phải đi theo một đứa con gái như tổ vậy. Cuộc sống của người nổi tiếng cũng khó khăn th ật!

Lời nói của tôi nửa phần châm chọc, nửa phần cảm thông.

- Không cần phải thương tổ đâu! Có nhiều nhưng tổ rồi nên cậu chỉ cần yêu tổ là được.

Đầu nắm nói rất nhanh nhưng không hề khó nghe. Nếu tôi không nghe nhầm thì cậu ta vừa đề cập với tôi về vấn đề yêu đương. Tôi thoáng bối rối rồi tự trấn tĩnh bản thân mình. Tôi huých cùi chỏ vào bụng cậu ta, ngang nhiên bỏ đi với câu chữ.

- Thần kinh !

Đó là lần đầu tiên tôi chửi Đầu nắm. Và cậu ta thật sự không bình thường khi tiếp tục để tôi chửi với lý do “nghe quen rồi”. Lời tỏ tình hôm đó của cậu ta cũng rất nhanh trôi vào quên lãng, vừa là do tôi không muốn để tâm đến, vừa là vì cậu ta cũng không còn đề cập tới nữa mà chỉ lặng lẽ đi theo tôi, phá bình tôi khi cậu ta cảm thấy nhàm chán. Tôi bất đắc dĩ trở thành bạn bè với Đầu nắm. Tuy quan hệ của chúng tôi trở nên thân thiết như vậy khiến cho rất nhiều người bàn tán đồn đại nhưng chưa một lần nào tôi thấy Hà đến gặp tôi về việc bạn trai cô ta cứ bám lấy tôi như vậy. Có thể họ không phải là người yêu của nhau, cũng có thể là cô ta coi khinh không thêm quan tâm sự xuất hiện của tôi có làm mối quan hệ yêu đương của cô ta tan vỡ hay không. Sở dĩ tôi nhắc đến Hà một cách khó chịu như vậy bởi vì mối quan hệ của chúng tôi không tốt. Dượng của cô ta chính là bố ruột của tôi. Bố mẹ tôi ly hôn từ năm tôi học lớp sáu, nên việc ông ấy đi bước nữa cũng chẳng phải là việc gì đáng ngạc nhiên. Chỉ có điều, cả mẹ và tôi đã cố tránh không có quan hệ thêm với ông ấy. Ông ấy là người có chức quyền, việc gì không nên dây dưa vào thì mẹ và tôi đều cố gắng tránh. Vợ hai của ông ấy, cũng chính là mẹ của Hà, là một người khá giàu có và xinh đẹp, được hưởng nhiều tài sản từ người chồng quá cố. Vậy nên hai người đó lấy nhau cũng làm cho người ta bàn ra tán vào một thời gian. Tôi chuyển trường nhiều lần, nhưng vẫn không tránh nổi việc học chung với con riêng của vợ hai của bố tôi. Cô ta cũng biết đến sự tồn tại của tôi. Chính vì cô ta được dượng cưng chiều nên việc con riêng quý dượng là điều bình thường. Cô ta cũng thích thể hiện sự hạnh phúc của cô ta mỗi khi thấy tôi. Điều đó vừa khiến tôi chán ngán, vừa khiến tôi cảm thấy đáng ghét.

Hôm nay cũng không ngoại lệ. Lớp Hà và lớp tôi học chung tiết thể dục. Cô ta vẫn ngồi im cho đến khi thấy tôi đến gần đó rồi vẫn như thường lệ lại ca bài ca tình cảm cha con sến súa nhằm cho tôi nghe thấy. Trong trường này, người cô ta thích châm chọc nhất là tôi và tôi cũng chính là đối tượng chửi nhau truyền kiếp với cô ta trên mạng xã hội. Tất nhiên chúng tôi luôn nói chuyện riêng chứ không phô bày sự thô tục ngôn từ cho tất cả mọi người được bàn tán. Tuy nhiên, Hà vẫn có một đặc điểm khiến cho tôi còn cảm thấy yêu quý cô ta là dù cô ta độc miệng, nhưng cô ta khá là tốt tính và biết quan tâm đến đối thủ. Cô ta là người thứ hai sau Minh luôn hỏi thăm việc tôi bị ốm khi tôi trông lù dù ở trường. Lời lẽ thì dĩ nhiên không chấp nhận được nhưng tôi công nhận thiện ý của cô ta.

- Cậu vừa chết ở đâu đấy à?

- Ủ, mới đào mộ lên đấy.

- Đào ở đâu?

- Dưới giường cậu.

- Đồ điên!

- Nói chuyện với cậu lâu nên tôi bị lây bệnh của cậu đấy.

Tôi sịt sịt mũi, không buồn nhìn Hà, loay hoay tìm giấy trong túi áo để xì mũi.

- Chết tiệt! Có cậu bị bệnh đó.

- Dĩ nhiên là tôi đang bị bệnh.

Tôi chu miệng, cười vui vẻ. Có vẻ Hà đang khá cáu có với tôi, tôi nghe loáng thoáng mấy tiếng chửi của cô ta.

Ngồi yên được với Hà một lúc, cô ta lấy tay đập mạnh vào vai tôi.

- Này!

- Đồ điên, cậu đánh người bệnh thế hả?

Tôi gào thét trong lòng. Vì giọng tôi đang khàn nên tôi hạn chế nói sợ mất hình tượng. Nên tôi chỉ có thể nói như thổ thổ bên tai cô ta. Thấy cô ta không trả lời, tôi mới nhìn lên. Theo hướng nhìn của cô ta, tôi phát hiện một người mặc áo khoác đen với vẻ mặt hờn hờ đang đi tới.

- Là thế nào?

- Giờ mới chịu hỏi hả? Tưởng cậu phải xoắn xít lên tìm tôi hỏi chứ?

- Con mẹ nhà cậu. Cậu nghĩ tôi rảnh như cậu để chạy tới hỏi cậu có quan hệ ra sao với cậu ta à?

- Cậu có hơi vô tâm so với tôi nghĩ đấy!

Tôi gấp lại khăn giấy trong tay, nhún vai, thoải mái nói chuyện.

- Vô tâm cái quái gì! Chẳng qua tôi không có hứng.

Hà ngúng nguẩy nhìn ra phía khác. Cái dáng ngồi của cô ta đúng là phải đẳng cấp cao hơn ngồi thiền mới làm được. Mông cong ngực ưỡn, lưng thẳng, khuôn mặt tạo góc vuông với cổ 90 độ, chưa nói đến việc hai tay cô ta khoanh vào trông rất có tư chất người quyền quý.

- Chẳng phải cậu ta với cậu yêu nhau sao?

Lúc này tôi mới chú ý lại vào câu chuyện đang dở, hỏi lại Hà.

Hà lấy tay che miệng, mắt chớp liên hồi rồi dùng giọng thương cảm nói với tôi.

- Bình thường tôi vẫn nghĩ cậu cũng không thông minh lắm nhưng không ngờ cậu lại kém hiểu biết đến mức độ này. Thật là đáng thương! Cậu nghĩ tôi là ai? Đẳng cấp tôi ở mức nào mà đi yêu cậu ta? Với cái đầu nắm đó á?

Cuối cùng cũng có một người cùng quan điểm với tôi. Tuy là tôi không thích cô ta chung quan điểm với tôi nhưng việc nhất trí là cái đầu nắm ấy chẳng ra sao cả thì tôi vẫn khá vui vẻ. Đâu phải ai cũng thích cái đầu nắm đó đâu. Thậm chí cô ta còn thốt ra một câu hỏi tương tự với tôi khi tôi nói chuyện với Minh.

- Nói cho cậu biết, người yêu tôi phải là cực phẩm, là loại hàng đắt giá nhất trên thị trường, là mặt hàng mà cậu có bán thân cũng không đủ tiền mua đâu. Hiểu chứ?

Hà lắc đầu, hất tóc mái sang một bên, dùng ánh mắt kinh thường nhìn tôi, cố ý cười nửa miệng.

- Ồ, hẳn nào cho tới tận bây giờ cậu vẫn chưa có người yêu.

Tôi châm chọc lại Hà cho cô ta bớt đề cao bản thân mình.

- Cậu thì hơn tôi chắc? Nghe nói cậu từ bé đến lớn còn chưa được ai theo đuổi, nói gì đến chuyện có người yêu.

Hà lườm nguyệt tôi.

Một giọng nói gấp gáp chen vào câu chuyện.

- Ai nói cậu ấy không có người theo đuổi. Anh là một ví dụ rất đặc biệt đấy!

Cả tôi và Hà đều ngạc nhiên quay về phía phát ra giọng nói đó. Tuy rằng nghe giọng nói tôi biết đó là Đầu nắm nhưng tôi vẫn không khỏi quay đầu lại xem vẻ mặt của cậu ta khi nói năng bừa bãi như vậy.

Tôi định giơ tay lên đánh cho cậu ta một phát thì Hà đã làm điều đó trước tôi. Đó thậm chí là một cái đánh khá là đau. Cô ta bặm môi, nói.

- Chẹp chẹp... Cuộc đời của cậu ta đã bế tắc lắm rồi anh còn định chen chân vào để làm cho cậu ta không góc đầu lên được à? An ạ, tôi phát hiện ra cậu đáng thương nhiều hơn so với suy nghĩ của tôi.

Mắng mỏ Đầu nắm xong cô ta quay về phía tôi, vuốt tóc tôi xem chừng đang thông cảm lắm. Tôi đẩy tay Hà ra, ngăn chặn hành động tiếp theo của cô ta sau đó trừng mắt với Đầu nắm.

- Nghe cô ta nói chưa, đừng làm đời tôi bế tắc thêm.

Từ ngày cậu ta với tôi đi đâu cũng như hình với bóng, tôi đã bị rất nhiều người trù dập. Tuy không phải từ học sinh cùng trường mà là một số người hâm mộ của cậu ta, nhưng cũng đủ để tôi cảm thấy phiền toái. Dù cậu ta không phải một ngôi sao quá nổi tiếng nhưng vẫn có khá nhiều người hâm mộ. Số lượng người “theo dõi” cậu ta trên các mạng xã hội lên tới hơn hàng trăm nghìn người nhưng một nửa là antifan, cậu ta nói với tôi thế. Và rồi cậu ta nói với tôi rằng: “Yên tâm đi, nếu cậu bị fan của tớ đá xuống hố sâu thì sẽ có một hàng dài antifan của tớ xếp hàng chờ cứu cậu.”

- Nếu đời cậu bế tắc như thế thật thì có thêm một người ở cạnh cậu chẳng phải sẽ vui vẻ và bớt cô đơn hơn sao?

Ngay khi Đầu nắm nói xong câu ấy, Hà đã ngán tới tận cổ, bỏ đi ngay lập tức. Tự dưng tôi muốn được cô ta kéo đi, ở lại lâu với cậu ta hẳn tôi ngộp thở.

3. Q.1 - Chương 3: Rung Động

“Cũng có lúc tôi buộc con tim mình phải chịu trách nhiệm cho những loại tình cảm đơn phương như thế này. Tôi thích cậu.”

Lên lớp mười hai, vì áp lực học hành và có những chuyện không vui dồn dập tới nên tôi trở nên vô cùng xấu tính. Tôi hay cáu gắt, cũng hay giận dỗi những chuyện không đâu đến nỗi Minh đã hỏi tôi đây nghiêm túc rằng: “Có phải kỳ của cậu diễn ra quanh năm không đấy? Người ta bình thường chỉ khi đến kỳ mới khiến tính cách thay đổi, cậu suốt mấy tháng liền đều trở nên xấu tính.” Lúc đó tôi đã cố đầu Minh một cái thật đau và nói cô ấy dở hơi. Tôi mà bị như thế thật thì tôi chỉ còn một cái xác khô thôi, lấy đầu ra sức lực để trở nên xấu tính nữa. Đầu nắm cũng là người gánh chịu mọi cơn giận từ tôi bởi vì cậu ta là người duy nhất chằm ngời vào pháo nổ. Tôi càng tức giận thì cậu ta cãi nhau với tôi càng hăng và ngang hơn. Thái độ của Hà bà già lại hết sức vui vẻ.

- Cũng được, dạo này tôi đang bị mệt, có người thay tôi chằm chọc cậu cũng được.

Rồi cô ta quay sang vỗ vai Đầu nắm đầy tình cảm.

- Hoan nghênh anh đến thế giới của Khi đốt đỏ. Haha.

Hai anh em nhà này có phải chán sống rồi không nhỉ? Chỉ còn hơn hai tháng nữa là tôi không phải gặp Hà thường xuyên rồi nhưng còn Đầu nắm, tôi chẳng biết phải làm sao với cậu ta nữa. Trong khi tôi bận bù đầu với việc học hành thì Đầu nắm lại rất nhõm nhỡ và luôn thể hiện mình là một người nhân nhả vô lo.

Tối nay tôi còn có hẹn đi xem Đầu nắm chụp hình. Cũng không phải là lần đầu tôi được cậu ta rủ rê đi xem nhưng mỗi lần cậu ta lại chụp một concept khác nhau, lần nào xem cũng không chán. Vốn là tôi định từ chối nhưng cậu ta nói rằng đi chơi một chút sẽ thoải mái đầu óc hơn nên tôi đã nghĩ lại và nhận lời đi. Xem ra dù không phải người chăm học hành cho lắm thì cậu ta vẫn biết cách thư giãn khi học quá nhiều.

Trước khi đi mẹ cũng chỉ dặn tôi vài điều vì là buổi tối, nơi chụp ảnh cũng khá xa nhà. Mẹ biết mối quan hệ giữa tôi và Đầu nắm, cũng biết cậu ta có họ hàng với Hà nhưng chủ yếu là mẹ xem tạp chí thấy cậu ta rất nhiều lần. Lý do tại sao mẹ lại đồng ý cho tôi chơi với cậu ta thì tôi cũng không biết. Mẹ không ra mặt phản đối gì cả. Hay mẹ đang nghĩ cho con gái mẹ sắp tiền mãn teen mà chẳng có bạn nam nào cảm cửa nên đành mở cửa phát vé thông hành cho Đầu nắm nhỉ? A! Tôi chẳng biết nữa, dù sao thì Đầu nắm cũng đến đưa tôi đi và hứa hẹn đi xem phim và đi ăn KFC với tôi rồi.

Hôm nay trang phục của Đầu nắm chỉ toàn màu đen. Chẳng lẽ cậu ta tính làm ác quỷ? Chắc đó là concept của buổi chụp hình hôm nay. Về cơ bản cả phòng chụp cũng toàn phong màu xám. Nếu không ngồi cạnh Đầu nắm xem cậu ta hóa trang ngay từ đầu thì chắc tôi sẽ không nhận ra cậu ta. Đôi mắt một mí của Đầu

nắm to lên trông thấy bởi đường kẻ mắt rất đậm. Má cậu ta được dặm một ít phấn màu tối nên cả khuôn mặt dường như hốc hác. Và bởi vì cậu ta có khuôn mặt V-line nên giờ trang điểm xong tôi cứ ngỡ cảm cậu ta sẽ rất bất cứ khi nào vậy.

Xuyên suốt cả buổi chụp hình, miệng của tôi như chẳng thể đóng được vào. Đầu nắm chụp rất ngẫu, ánh nhìn mạnh mẽ và có hồn hơn. Khi cậu ta tạo dáng, giống như là một con báo kiêu ngạo, khác hẳn với Đầu nắm mà tôi thường biết. Tóc của cậu ta được dựng lên như hai cái sừng nhọn hướng sang hai bên, nhìn mặt thì giống con báo mà nhìn tổng thể lại chẳng khác gì một con trâu. Tuy so sánh có phần hơi thô thiển nhưng sự thực thì đúng là như vậy. Đúng rồi, là Ngưu Ma Vương. Đầu nắm chính là Ngưu Ma Vương trong Tôn Ngộ Không.

- Bây giờ tôi sẽ không gọi cậu là Đầu nắm nữa, là Ngưu Ma Vương, duyệt không?

Thấy Đầu nắm tới gần, tôi hét lên nhặng xị. Lần đầu tiên trong đời, tôi phát hiện ra rằng khi tôi phẫn lên thì độ điên cũng không kém cạnh ai. Mấy anh chị trong ê kíp của Đầu nắm nghe thấy tôi hét lên như vậy cũng bật cười vào hùa trên chộc Đầu nắm và cả... tôi nữa.

- Ê Ngưu Ma Vương, Bà La Sát của em đây à?

Đầu nắm cười rất to, đá lông nheo, nhanh nhẹn đáp lại.

- Đúng rồi, là Bà La Sát của em đấy. Trông chúng em có hợp không?

Đầu nắm ghé đầu sát vào đầu tôi, nghiêng đầu cốc vào đầu tôi một tiếng thật kêu.

Tôi đang bực mình vì lời trêu chọc của mình phản tác dụng thì cậu ta lại được dịp xơ múi. Ngọn núi lửa trong tôi đang phun trào và người hưởng trọn vẹn hậu quả không ai khác ngoài Đầu nắm. Cuối cùng, nơi linh hậu quả trên người cậu ta chính là cơ bụng một múi rười. “Để xem cậu còn nhớn nhơ với tôi thêm giây phút nào không nữa?”

Vì buổi chụp hình kéo dài hơn một tiếng nên chúng tôi không thể đi xem phim nên đã quyết định đi ăn kem ở gần nhà tôi. Quán kem gần nhà tôi vô cùng nổi tiếng, chính là chỗ hẹn hò lý tưởng của các cặp sao trong showbiz, cũng là nơi có số ngôi sao nổi tiếng làm đại diện nhiều nhất. Đi kèm với sự nổi tiếng đó là giá cả cực kỳ đắt đỏ nên tuy là gần nhà nhưng tôi chưa bao giờ dám tự ý mò mẫm lui tới chỗ này chỉ để ăn một cốc kem bé tí rồi cả tháng đó phải tích kiem từng xu một mà không dám ăn sang cho nên lần này được mời đi, đại gì mà không đi. Đầu nắm nói tháng này cậu ta giàu, bao tôi một bữa kem không làm cậu ta phá sản được. Tôi rất cảm kích trước sự hào phóng của cậu ta mà không ngần ngại chọn ngay nơi này để phóng thích số tiền mà cậu ta đã giam cầm bao lâu nay. Biết tôi chọn quán kem sang chảnh này, Đầu nắm cũng chẳng có ý kiến gì. Trên đường đi cậu ta còn rất thoải mái nghe nhạc, không hề để tâm một cơ số tiền của cậu ta sẽ bay đi trong đêm nay. Tôi gọi cho tôi một cốc kem tươi phủ nước chocolate thật là lớn, còn cậu ta chỉ ăn một cốc nhỏ kem dừa. Khi thấy tôi ăn, cậu ta còn thản nhiên nói.

- Vòng hai của cậu sắp bằng một quả bóng rồi đấy.

- Bóng tennis hả? Phải rồi!

Tôi biết rõ ý của cậu ta là gì nên cố tình chống chế ngay lập tức.

- Vòng một mới là bóng tennis, vòng hai là bóng rổ. Vòng ba, ừm, là bóng xịt.

Đầu nắm vuốt cằm nhìn tôi một lượt rồi phán chắc như đinh đóng cột. “Thằng nhóc này muốn làm tôi điên lên rồi đây. Được cậu ta mời một bữa mà để cậu ta sỉ nhục thế này thật là lỗ vốn. Không được.” Tôi nghĩ thầm trong lòng, nuốt miếng kem vào miệng, dặn lòng không được quá tức giận, chỉ đáp lại Đầu nắm với vẻ mặt tỉnh bơ.

- Cậu đo rồi chắc?

- Ước lượng tạm bằng mắt thôi. Yên tâm mấy năm nữa tôi sẽ tự tay đo cho cậu rồi báo lại cho cậu kết quả chuẩn nhất. Đừng gấp gáp!

Đầu nắm vươn tay ra giơ ngón cái lên kèm một tiếng tặc lưỡi gian tà, không giấu giếm được sự vui sướng.

“Tôi cần cậu đo à đồ chết dẫm này. Đến mẹ tôi còn chưa được động vào nữa là cậu. Tất nhiên là không tính khi còn bé rồi.” Tôi cảm thấy mình là một người hèn nhát vì ngoài việc suy nghĩ xấu xí trong lòng, tôi không làm gì khác.

- Về mà tìm Khỉ đít đỏ của cậu mà đo. Tôi không cần.

Tôi chán ngán cầm thìa xúc một muỗng kem lớn bỏ vào miệng. Cái lạnh của kem như xuyên thấu rằng tôi, tề đại cả bộ hàm.

- Ở ngay trước mặt rồi còn tìm làm gì nữa.

Đầu nắm đưa tay ra phía trước véo mũi tôi.

- Này, chẳng phải cậu đã từng nhầm tôi với một cô Khỉ đít đỏ nào cơ mà. Không phải bị lú rồi đấy chứ?

Tôi nhếch mép.

Đầu nắm cười sáng khoái. Tiếng cười của cậu ta thu hút bao con mắt tò mò của những người trong quán. Chắc một nửa trong số đó vừa nhìn vừa cười cậu ta là thằng vô duyên. Hy vọng tôi đoán đúng.

Đầu nắm chuyển sang ngồi cạnh tôi, khoác tay lên vai tôi. “Lần này chắc chắn không được sử dụng lý do “dựa cho đỡ mỏi” nữa nhé, không thì chị xử.”. Tôi lẩm bẩm trong lòng.

- An ạ!

Đầu nắm không gọi tôi là Khỉ đít đỏ như mọi lần mà gọi thẳng tên tôi. Thật ra khi cậu ta gọi tôi một cách tử tế, tôi sẽ không tiếc lời mà khen cậu ta có giọng nói cuốn hút đâu.

- Thật ra ngay từ đầu tôi chẳng có người bạn nào tên là Khỉ đít đỏ cả.

Lời tuyên bố sự thật chắc nịch của Đầu nắm như chiếc búa đánh mạnh vào đầu tôi.

- Đây chỉ là tôi bịa ra khi tìm cớ nói chuyện với cậu thôi. Hôm ấy tôi đi ngang qua sân tập thấy một mình cậu ngồi ngẩn ngơ như mất của. Khi đó tôi cũng không có việc gì làm, chán quá nên tìm cách trêu cậu. Đang nghĩ ngợi thì thấy cậu đứng dậy, đằng sau quần của cậu toàn bụi đỏ vì ngồi trên nền gạch, tôi liền tưởng đến con Khỉ đít đỏ, thêm thất vài thứ rồi đi tới trêu cậu. Phản ứng của cậu với câu chuyện của tôi cũng không đến nỗi nào. Thấy cậu chán ghét tôi đến mức muốn đuổi tôi đi mà không chịu hành động gì, tôi cũng cảm thấy lạ. Rõ ràng muốn xua tôi đi mà cứ tỏ ra là không sao, không sao cả. Qua vài hôm tôi đến nhà em họ tôi chơi, thấy ảnh cậu trong danh sách bạn bè của nó. Lúc đó nó còn đang inbox nói chuyện với cậu, thấy toàn những lời lẽ chửi búa chửi đổng của cậu và nó, tôi nghĩ mình hoặc là hoa mắt, hoặc là người trong ảnh chỉ giống cậu thôi. Sau khi nghe nó giới thiệu về cậu là “đối thủ chửi rửa” của nó, tôi mới lý giải được ánh mắt của cậu dành cho tôi hôm đó. Cứ nghĩ đến là tôi lại cười chảy cả nước mắt.

Đầu nắm lấy tay còn lại của cậu ta lên dụi dụi mắt.

- Tôi có nên cảm ơn cái tên Khỉ đít đỏ đó mà cậu dành cho tôi không?

Tôi lừ mắt, bặm môi nói.

- Cảm ơn bố của nó là được, không cần phải cảm ơn nó.

Đầu nắm lấy tay gõ lên bàn. Âm thanh nghe chừng thể hiện tâm trạng cậu ta đang rất vui.

- Cậu làm như cậu là người khai sinh nên tên đó không bằng í.

Tôi gỡ cánh tay của Đầu nắm xuống, tiện thể ngồi dịch ra một chút.

Đầu nắm quắc mắt nhìn tôi.

- Tất nhiên là không phải tôi khai sinh, nhưng tôi, chính tôi là người đã đem cái tên “Khỉ đít đỏ” trở nên phổ biến đây. Khắp các trang mạng xã hội của tôi, đâu đâu cũng có người nói về Khỉ đít đỏ. Tôi còn cứ nghĩ nó sẽ lên Top trend cơ. Thậm chí các fan của tôi còn liên tục hỏi tôi về người tên Khỉ đít đỏ. À mới nhớ, cậu vẫn chưa chịu kết bạn yahoo với tôi đúng không? Hử nào vẫn chưa cập nhật được gì. Thôi không sao! Đợi đến lúc cái tên đó lên báo thì biết cũng chưa muộn.

- Cái gì mà lên báo? Họ viết về Khiết đỏ á?

Đầu nắm không nén được tiếng thở dài náo nức, cảm giác như cậu ta đang bắt lực trước tôi vậy.

- Hóa ra đẳng cấp giữa người học hành nhiều và người không thích học hành cũng không khác nhau nhiều. Cậu luôn bảo tôi dốt nhưng cậu cũng không chịu thua tôi về khoản này đâu.

“Ồ! Cậu ta thừa dịp hạ thấp tôi đây mà. Cái gì gọi là không khác nhau nhiều?”

Hai bàn tay tôi đã tự động nắm chặt thành nắm đấm.

- Nghe này!

Đầu nắm lại kéo tôi lại gần, thì thầm mặc kệ sự tức giận của tôi.

- Cậu nghĩ mấy tay nhà báo rảnh rỗi viết về mấy con khiết đỏ thật đấy chắc? Họ phải giật title. Họ phải biến những gì không thể thành có thể mới kiếm ăn được. Để làm được những điều đó, họ sẽ kéo tôi vào để bài báo về Khiết đỏ nhanh chóng nhận được hàng nghìn lượt like và hàng trăm lượt chia sẻ. Với sự nổi tiếng của tôi, cộng thêm một chút khéo léo khi chọn lọc ngôn từ, họ sẽ có ngay một bài title: “Người yêu bí mật của Hoàng tử trong làng thời trang có biệt danh Khiết đỏ”. Và sau đó sẽ có rất nhiều cuộc phân tích, bình luận, một nửa trong số đó sẽ nói rằng người yêu của tôi bị bệnh gì đó ở gần chỗ mông. Một nửa đó tôi dám cá với cô là antifan.

Sau khi lắng nghe Đầu nắm nói những lời này, tôi tin chắc mình nên nghỉ chơi với cậu ta. Hình tượng thực nữ của tôi nhờ cậu ta mà biến thành cô nàng “Khiết đỏ” trong truyền thuyết. Tự dưng phải gánh cả một đồng những lời bêu rếu vì cậu ta tự nhận tôi là người yêu cậu ta. Chưa hết, cậu ta còn mắc bệnh nặng trầm trọng.

- Đạo này có hay gặp Hà không?

Tôi hỏi một câu chẳng mấy liên quan, tuy vậy cậu ta cũng vui vẻ trả lời.

- Cũng gặp thường xuyên.

- Phải rồi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Tôi lắc đầu, bày ra vẻ mặt “không thể cứu vãn được”.

Đầu nắm nghi hoặc gặng hỏi tôi.

- Sao? Thế nào? Có vấn đề gì? Cậu bị thế nào à? Nghẹn kem à? Không thở được à? Có cần hô hấp nhân tạo cho khí huyết lưu thông không? Tuy rằng đôi môi tôi cũng đáng giá lắm nhưng để cậu bóc tem miễn phí, tôi cũng đành lòng.

Nói rồi Đầu nắm hít một hơi mạnh, phồng mồm trợn mắt hướng về phía tôi. Để ngăn chặn diễn biến tiếp theo, tôi bóp cổ cậu ta làm cậu ta phải hết khí ra ngoài.

- Cậu có biết hành động cậu vừa làm mà bị ai chụp được đưa lên báo là tai tiếng lắm không hả? Cậu sẽ bị fan của tôi đá xuống hố đấy biết không?

Đầu nắm xoa xoa cái cổ vừa bị tôi bóp, oán than kêu lên.

- Không sao, antifan của cậu sẽ xếp hàng chờ cứu tôi.

Tôi nhớ lại câu nói lần trước cậu ta nói với tôi, áp dụng triệt để.

- Ờ ờ, cậu được lắm. Nói xem không còn nghi ngờ cái gì?

- Cậu gặp Hà nhiều hẳn nào lấy bệnh tự đề cao bản thân mình của cô ta rồi.

Nhân lúc mọi người xung quanh không còn nhìn ngó về phía này nữa, tôi véo má Đầu nắm một cái để làm thức tỉnh cái ảo tưởng hào huyền của cậu ta.

- A đau!

Đầu nắm ngay lập tức kêu lên. Môi cậu ta cong lên, mắt cũng nhắm cả vào thể hiện sự đau đớn.

- Không phải lây đâu. Gen cả đấy!

Giọng Đầu nắm tỏ rõ sự khó chịu.

Tôi bắt lực với cậu ta, kiểu gì cậu ta cũng nói lại được.

Ăn xong Đầu nắm cùng đi dạo với tôi, cũng là đưa tôi về luôn. Vì cậu ta đang có hứng nên tôi cũng chẳng muốn từ chối, dù sao cũng chỉ là một đoạn đường. Dáng đi vụng về của cậu ta như người say rượu, cứ được một bước lại vấp một bước. Chẳng hiểu người mẫu kiểu gì mà đi cũng không nổi như vậy nữa. Hẳn nào cậu ta chỉ nhận chụp ảnh chứ chẳng nhận lời catwalk bao giờ.

- Ê ê! Khiết đổ.

Đầu nắm tự nhiên la toáng lên. Giọng cậu ta chỉ thiếu một âm vực nữa là thành tiếng huýt sáo của con cá heo.

Tôi ngán ngẩm quay đầu lại, nhăn nhó.

- Gì?

- Mượn cái tay.

Đầu nắm vẫn cúi đầu nhìn đường, lên tiếng. Tay phải của cậu ta chìa ra phía tôi.

Tôi nghi hoặc. Dạo này Đầu nắm tinh ranh hơn hồi trước, có quỷ mới biết cậu ta định làm trò gì. Hay cậu ta lại định nói “mượn cầm để đi cho chắc”?

Trong khi tôi vẫn đứng ngây ra nghĩ ngợi thì Đầu nắm đã bắt kịp tôi. Tay cậu ta nhanh chóng đan vào tay tôi. Mắt cậu ta ngược lên nhìn bầu trời đêm, nói băng quơ.

- Người ta bảo nắm tay người khác sẽ ấm hơn tự mình nắm lấy tay mình.

Rồi Đầu nắm xoay người lại nhìn vào mắt tôi. Đôi mắt của cậu ta ánh lên tia chân thành. Không phải là, tìm tôi vừa lỡ một nhịp chứ? Tôi cúi đầu, tự cười chính mình, định sẽ nói với cậu ta rằng tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng, Đầu nắm đột ngột vung tay ra, giơ lên trước mặt cậu ta, ai oán nói.

- Hóa ra đều là lừa bịp. Aizaaaaaaa...

Chưa đầy một phút mà tôi đã phải trải qua hai loại cảm xúc dễ bực mình nhất. Đầu nắm định đem tôi ra bôn cợt sao? Nghĩ đến từng ấy thời gian tôi làm bạn với cậu ta, thật là quá phí phạm. Tôi hận, tôi hận.

Hóa ra, rung động lại là sự thoáng qua bất chợt như vậy. Loại cảm giác này lần đầu tiên tôi gặp cậu ta cũng đã từng có. Người như tôi mà thú nhận thích cậu ta chắc nửa đời sau tôi phải cúi đầu sống mất thôi. Nhưng trót thích rồi, thì cứ thích thêm vậy.

4. Q.1 - Chương 4: Ra Là Chỉ Có Tôi Thích Cậu Ấy

Thầm thích một người là việc không có gì đáng xấu hổ cả. Giữ cho tình cảm ấy nguyên vẹn là việc một người can đảm nên làm.”

Cuối cùng thì tôi cũng đã bước vào giai đoạn bị nhà trường từ chối cho đi học, cả ngày nếu không ngủ thì học, mà không học thì ăn. Nửa đêm hôm qua còn bị con lợn Minh và con lợn Đầu nắm hành hạ nên sáng dậy soi gương rất muốn khóc. Từ chuyện Minh cô nương bị thất tình đến cái chuyện vợ vắn nhất quả đất của Đầu nắm là cậu ta gọi cho tôi để thông báo cho tôi rằng cậu ta chuẩn bị đi ngủ.

Nghe Minh khóc lóc mà tôi muốn buồn lây. Yêu nhau để làm gì khi không thể cho nhau một niềm tin vững chắc. Yêu nhau để làm gì khi hết yêu phải bày ra cơ sở lý do gây tổn thương để biện minh cho sự thật yêu thương đã hóa nhạt nhòa. Nhưng không yêu, cơ mà cũng thật tệ. Khi tôi đang ở cái ngưỡng đầu của sự trưởng thành, tôi mới phát hiện thích hoàn toàn khác yêu. Chúng ta dễ dàng nói thích một ai đó khi chúng ta quý mến họ hay đơn giản là để bày tỏ tình cảm của mình đối với người mà mình trân trọng. Đối với người mà cho tìm mình những rung động nhất định hay sự xao xuyến đây e thẹn, chúng ta có thể nói, mình thích bạn, là thích, rất thích, vô cùng thích. Khi nói ra điều đó, chúng ta có thể mong chờ họ đáp lại

rằng họ cũng thích mình, cũng có thể là, chỉ là giữ cho niềm yêu thích của mình về một người ở nơi kín đáo, thâm lặng và tôn trọng nó như một mối tình đầu. Còn yêu, lại là một thứ từ vựng nghe rất nhẹ nhưng lại chứa ý nghĩa vô cùng nặng. Đó có thể là nặng về tình thân, về tình bạn khi nói con yêu ba mẹ, yêu gia đình hay yêu bạn bè. Loại “yêu nặng nhất”, chính là loại mà phát sinh giữa người nam và người nữ. Không còn là những rung động nhất thời mà đã là những khao khát, những đam mê, sự ích kỷ và ý muốn chiếm hữu. Loại tình cảm này, đối với một số người, khi mắc phải không dễ gì dứt ra được. Nếu được đáp lại sẽ là hạnh phúc không thể nào đo đếm. Nhưng nếu không được đáp lại hoặc bị phản bội thì sẽ là bất hạnh hơn cả việc ai đó đẩy ngã mình vào địa ngục. Số ít còn lại trên thế giới này chỉ đơn thuần coi tình yêu là thứ gia vị mì chính cho cuộc sống, cho vào món ăn cuộc sống cũng được, không cho cũng chẳng sao, vì nhiều loại thức ăn đã đủ ngọt ngào rồi. Người nào xui xẻo mua phải loại mì chính rởm ăn vào không những không ngọt lại bị đau bụng táo tháo rượt cũng đành phải tìm đến thuốc thôi. Vẫn phải nói rằng, những người đứng trước tình yêu chỉ coi nó là bột ngọt thôi không nhiều. Dầu sao thì để nói từ yêu, tuy rằng nói không vất vả nhưng để thể hiện chữ “yêu” thì khó khăn vô cùng. May sao tôi mới chỉ thích nhưng người tôi thích, lại không hề thích tôi. Thật ra cũng hơi chạnh lòng. Gần đây tôi biết được rằng Đầu nắm không thích tôi, cậu ta trêu chọc tôi chỉ vì không có việc gì làm khi đến trường. Biết được điều này, tôi cũng không quá hụt hẫng hay phải tức giận với cậu ta vì từ đầu đến cuối cậu ta chưa từng nói thích tôi hay những câu đại loại như vậy mà chỉ đơn giản là đùa với tôi về việc tôi nên thích cậu ta thôi. Tôi không phải đứa con gái sống mơ mộng nên những việc như thế này chỉ cần chịu nghĩ ngợi một chút là có ngay đáp án. Tôi nghe được từ câu chuyện của Hà và Đầu nắm khi hai chị em họ nói chuyện ở sân thể dục. Tất nhiên đó là cuộc nói chuyện riêng, chẳng mấy ai quan tâm để nghe lén nhưng với người trong cuộc là tôi, tuy không có ý định nghe lén nhưng vẫn cố ý nán lại để “vô tình” nghe được thứ cần nghe.

- Này!

Hà bà già dẫm chân vài cái gây sự chú ý của Đầu nắm sau khi gọi đầy thô lỗ với cậu ta. Đầu nắm không quay đầu lại, chỉ liếc mắt nhìn, trên mặt như viết mấy chữ “không gọi tử tế thì đừng mong nói chuyện”.

- Định nói chuyện như thế à?

- Ồ!

Đầu nắm nhanh gọn đáp lại.

- Ồm. Tuy rằng đã hỏi An một lần rồi nhưng cô ta ngu ngốc quá không hiểu đúng vấn đề nên hỏi anh một lần nữa. Ôi sao tôi lại phải đi tìm hiểu mấy cái thứ dở hơi như vậy chứ?

Hà lăm bầm vài câu, vẻ mặt tỏ rõ sự không cam chịu.

- Là chưa thông minh thôi chứ không phải ngu ngốc.

Đầu nắm quay đầu lại, sửa câu nói của Hà. Hà mặc kệ lời nói của Đầu nắm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

- Anh nói xem, anh thích cô ta à?

Ánh mắt Đầu nắm bất chợt trở nên mờ mịt. Cậu ta vuốt tóc rồi lại xoa xoa cằm, nghĩ ngợi một hồi mới trả lời.

- Không.

Trong phút giây Đầu nắm nói từ “không” đó, cậu ta thật sự nghiêm túc. Nhưng chưa đầy nửa giây sau, cậu ta lại biến mình trở thành một thằng hề. Cậu ta cười ngoác miệng, thao thao bất tuyệt.

- Cô gái lý tưởng của anh phải là một người đẹp thứ hai thế giới, tuyệt mỹ, nhìn thôi đã đủ siêu lòng.

- Khoan, sao không nói luôn là đẹp nhất thế giới đi cho rồi.

Hà cắt ngang lời Đầu nắm.

- Cô gái của anh là số hai thì không ai là số một. Hehehe. Nói tiếp, cô gái của anh nhất định phải 90-60-90, phụ tùng đầy đủ. Phải là loại mặt hàng sản xuất có hạn trên thế giới.

Hóa ra anh em nhà này còn giống nhau ở cái điểm chọn người yêu, đều phải là hàng cao cấp xa xỉ. Họ giống thật, không còn tranh cãi gì nữa. Tôi thề. Sao tôi tự dưng muốn ước, rằng cho “cái anh người yêu

cực phẩm, là mặt hàng đắt giá nhất trên thị trường” của Hà bà già gặp gỡ và yêu đương với cô người yêu “đẹp số hai không ai số một, là mặt hàng sản xuất có hạn trên thế giới” của Đầu nắm đi nhĩ? Có lẽ họ sẽ là một đôi rất hợp.

- Thế sao anh còn bám nhăng lấy cô ta?

- Vì Khi dít đỏ của anh đáng yêu. Tuy rằng cô ấy hay cãi láo, manh động và chưa đạt đến mức lý tưởng của anh, hoàn toàn không đạt, nhưng đem cô ấy để ở bên cạnh anh thấy rất vui và thú vị. Ít ra cuộc sống ở trường học của anh không nhàm chán.

Đầu nắm nói hết sức thỏa mãn và hớn hở.

Và đúng như phong cách của Hà, cô ta hoàn toàn lạnh lùng đập tan sự vui vẻ của cậu ta.

- Chẳng biết là ai đem ai để bên cạnh nữa. Mà dĩ nhiên là anh cần có điều gì đó khiến việc đi học của anh bớt nhàm chán rồi, đến trường chỉ ngủ và ngủ thì không chán mới lạ. Và nếu anh thấy vẻ mặt cau có của cô ta là đáng yêu thì chúc mừng anh, cô ta hoàn toàn hợp với anh. Vẻ mặt của cô ta rất phù hợp với khuôn mặt nham nhở của anh.

Nghe đến đây tôi muốn tức điên lên được. Đây là cách cô ta nói xấu tôi đấy à? Vẻ mặt cau có ư? Tốt hơn hết là cô ta nên gắn cái gương lên mặt cô ta xem mặt ai mới là người cau có.

- Sáng em có hay soi gương không?

Đầu nắm tò mò hỏi.

- Tất nhiên là có rồi.

- Ô, vậy là chắc mắt em có vấn đề. Đi khám ngay đi Hà, để lâu không ổn đâu.

Mặt Đầu nắm nghiêm trọng.

- Đang nói chuyện của anh liên quan gì đến việc soi gương và mắt của em?

- Thì em nói Khi dít đỏ mặt hay cau có nhưng anh thấy em còn cau có hơn đó. Em xem, mặt em còn có nếp nhăn trên trán kìa. Soi gương nhiều vậy mà không nhìn ra thì chả do mắt em thì do đâu?

Đầu nắm nói băng quơ mà chọc đúng vào ổ lửa của Hà. Thấy cô ta tức giận tôi vô cùng thích thú. Đầu nắm đã trả thù được cho tôi, tôi phải mời cậu ta một bữa mới được. Tự dưng nổi buồn vì việc cậu ta không thích tôi đã chẳng mấy chốc bị đẩy xa, tôi đã không còn để ý và buồn thêm nữa.

5. Q.1 - Chương 5: Đầu Nắm Đi Mỹ

“Rõ ràng cậu ta thích quần tôi. Nhưng trong mắt mọi người tôi lại thành người quần cậu ta. Việc yêu đương có phải là việc quần nhau không vậy?”

Hôm nay tôi không nhớ đã bước chân nào ra khỏi cửa vì cả ngày nay chẳng có chút gì gọi là may mắn, từ việc dậy muộn suýt nữa đi thi trễ cho tới việc đánh răng nhầm với kem bôi da của mẹ nhưng chỉ ít thì ngày hôm nay cũng là ngày thi cuối cùng của tôi, điều này thật tuyệt. Không còn những đêm dài ngao ngán ngập chìm trong sách vở với nỗi lo học vậy đủ để đỡ đại học không. Kể cả là một người chăm chỉ học như tôi cũng rất dễ chán nản với tình trạng học nhiều như thế. Tôi cái gì cũng không chăm, trừ học. Làm cái gì cũng giỏi, trừ học. Trái ngang chỉ xoay quanh việc học. Đau đầu thật!

Tôi quyết định thưởng cho bản thân một giấc ngủ sớm. Ngay khi tôi trèo lên giường tìm tư thế thoải mái nhất để đánh một giấc thì chuông điện thoại rú lên một vài tiếng kỳ quặc. Mặc dù chính tôi đặt cái nhạc chuông này nhưng lần nào nó kêu lên tôi cũng giật thót cả mình. Bởi vì nhạc chuông này là các loại tiếng tổng hợp từ tiếng còi xe cảnh sát đến tiếng trẻ em cười nắc và cả tiếng ma hú. Đã mấy lần Đầu nắm bị tiếng chuông này của tôi làm cho giật mình mà ngã. Cậu ta đã hăm dọa tôi đôi lần, rằng nếu tôi còn tiếp tục để cái loại nhạc chuông đó, cậu ta sẽ mang tôi ném sang biên giới Trung Quốc. Để đáp lại “thành ý” của Đầu nắm, tôi luôn luôn tỏ ra vui sướng, khuyến khích cậu ta “ném” tôi qua đó bởi tôi chưa đi du lịch nước ngoài lần nào nên trước sự vui vẻ thái quá của tôi, Đầu nắm dần trở nên bất lực, từ bỏ việc khuyến nhủ dọa nạt

công khai chuyển hẳn sang việc lén lút thay đổi nhạc chuông của tôi. Chính vì sự thay đổi không có sự cho phép của tôi mà thi thoảng tôi cứ hét ầm lên và chửi rủa đứa nào cứ bật nhạc nhẽo nã xung quanh tôi. Cho tới tận hôm tôi đi xe bus, tôi đã nghiêm túc mắng mỗ vài câu với đứa nào đó bật nhạc nã nã làm phiền cả tôi lẫn mọi người xung quanh. Tôi có thể khẳng định rằng, khi tôi chửi rủa, vẻ mặt và lời nói của tôi trông rất thành tâm. Tôi đã không thể ngờ được là mọi người nhìn tôi một cách tập trung, chẳng phản ứng hùa theo lời mắng mỗ của tôi mà chỉ ném lại cho tôi vẻ mặt nén cười và vài ánh mắt khó hiểu. Trong khi bản thân tôi còn ngơ ngác chưa nắm rõ sự tình, một học sinh trung học đã nhắc nhở tôi: “Là điện thoại của thím kia”. Nghe xong lời nhắc nhở, tôi thậm chí còn chẳng buồn nhớ tới câu chữ then chốt, tập trung nghe mỗi chữ “thím” phát ra từ miệng con bé ấy. Thật là điên người! Tôi quay sang con bé, nói.

- Em này!

Con bé chớp mắt, vênh mặt nhìn tôi.

- Sao?

Ăn nói thật cộc lốc. Học sinh kiểu gì mà vô phép thế được nhỉ. Ngay cả khi nó nhận định tôi là “thím” thì nó cũng không lịch sự. Tôi khoanh tay, ra vẻ người lớn.

- Nhìn em cũng chỉ tầm lớp tám, chín thôi mà chị cũng chẳng già tới mức để em gọi bằng thím. Em nói thế có chút không phải rồi đấy.

- Thì thế nào?

Con bé lại chớp mắt một cái, hoàn toàn đứng đưng trước định kiến của tôi.

- Ăn nói lại cộc lốc.

- Chị là cái quái gì mà đòi nhận xét tôi. Muốn ăn đập không hả?

Con bé phỉ bả kẹo cao su xuống sàn, dậm mạnh chân xuống.

Phải nói là một hành động khoe mẽ sức mạnh quá tầm thường của những người không có chút sức mạnh nào. Mà nó gọi tôi là chị rồi cơ đấy. Nhưng với cái thái độ thiếu chân thành như thế kia thì thôi cứ dùng cái tông giọng gọi thím còn chấp nhận được. Tôi tặc lưỡi một cái, thở dài, biết vậy chẳng gây sự với nó. Bấy giờ đánh nhau ở trên xe bus thì thật là xấu hổ. Lâu rồi tôi không đánh nhau nhưng nếu phải đánh nhau thật thì một con đĩ cũng không qua được mắt tôi. Thật ra thì tôi đánh đấm không phải quá giỏi giang gì, võ nào cũng chưa học qua, chỉ là được cái phản xạ nhanh nên phòng thủ hay tấn công đều tốt cả thôi. Mà đánh nhau với một con bé mặt búng ra sữa như thế kia có mà hủy hoại hết cả hình tượng. Nghĩ vậy, tôi vội kéo con bé ngồi xuống ngay khi nó định đứng lên ra oai với tôi, ghé sát vào tai nó, thì thầm một câu rồi tặng nó một nụ cười ngọt ngào. Kết quả là con bé mặt tái xanh, suốt chặng đường ngồi im thin thít không hó hé câu gì, lưng thẳng chân vuông, chẳng có gì để chê. Tôi tự tán thưởng mình bằng nụ cười mãn nguyện khi đã chấn chỉnh được một mầm non đất nước trên đà vẹo vọ. Tôi cũng chẳng nói gì dài dòng, chỉ tóm gọn một câu: “Công an ở thành phố này nhìn mặt chị rồi.” Thế là xong ột lời đe dọa. Chẳng hiểu sao cái câu điều như thế con bé cũng tin được. Chắc là cũng chỉ đang bập bôm bước vào đời, học được vài câu của người lớn nên mới lớn tiếng thử nghiệm. Trước lúc con bé xuống xe, tôi không quên tặng thêm cho nó một nụ cười tươi kèm câu cảm ơn. “Honey, cảm ơn vì đã nhắc chị nhé!”. Con bé vâng dạ rồi nhanh chóng rời đi. Ngoan quá! Rất đáng khen. Nghĩ lại mới thấy nuối tiếc khi tôi đã không đăng ký vào trường sư phạm nào. Nền giáo dục Việt Nam hẳn sẽ buồn lắm vì đã không có được một nhân tài như tôi. Quá đáng tiếc!

Nhưng câu chuyện về chuông điện thoại của tôi có vẻ lan man quá mức cần thiết. Mãi mê suy nghĩ mà quên cả tiếng chuông hú ầm ĩ bên tai, tôi vội vàng áp điện thoại lên tai, nhướn vai kẹp nó trên cổ, ngọt ngào lên tiếng.

- Xin chào!

Không có một giọng nói đáp lại tôi.

Cái kiểu gì mà gọi cho người ta rồi không thềm nói gì thế này. Tôi vẫn cố giữ bình tĩnh, xin chào lần nữa.

Đến lúc này mới có người đáp lại.

- Con kia!

Tiếng nói, à không, phải là tiếng hét của Minh mới đúng. Tối rồi cô nàng này còn bày trò gì nữa đây. Hay hôm nay làm được bài nên phởn?

Tôi hỏi lại.

- Con nào?

À mà sao hôm nay cô nàng này lại xưng hô giang hồ với tôi thế nhỉ? Bình thường cứ bắt tôi phải xưng hô cậu-tớ cho phù hợp với trình độ văn hóa. Nói thẳng ra thì cả tôi và cô nàng đều bị ép phải nói năng lịch sự với nhau bởi hai bà mẹ.

- Mà ý đó!

Minh gần giọng.

Tôi cũng hậm hực.

- Tao làm sao?

Minh gần như gào vào trong điện thoại.

- Mà dám ư?

Tôi điên tiết. Cô ấy nói năng thật kỳ lạ, như kiểu đi đòi nợ vậy. À, tôi nhớ ra mười nghìn hôm trước tôi mượn cô ấy đi mua kem, tôi chưa trả.

- Tất nhiên là tao dám rồi.

Chẳng cần biết Minh đang lộn xộn vì cái gì, tôi đáp lại hùng hổ.

Sau đó là một tiếng khóc ngân dài ập vào tai tôi, tôi chỉ nghe thấy tiếng nấc của Minh, chẳng nghe được thêm câu gì mà cô ấy nói nữa.

- Sao mà không phản ứng gì?

Minh vừa nấc cục, vừa sụt sịt hỏi tôi.

- Sao tao phải phản ứng gì? Đừng nói là vì mười nghìn tao nợ mà mà mày phải khóc như vậy nhé. Tao biết lỗi rồi nên mai tao qua nhà mày tao trả. Tao không biết mày bị phá sản, trở thành giai cấp vô sản nhanh thế. Mai tao sẽ boa thêm hai nghìn, giờ để tao ngủ nhé!

Tôi cố nịnh nọt dỗ dành Minh để mau chóng đi ngủ nhưng cô ấy chẳng có vẻ gì định cúp máy và tha cho tôi.

- Con điên! Mười nghìn mày phải trả tao, đó là điều dĩ nhiên. Nhưng cái tao muốn nói là: “Mày dám đi Mỹ mà không cho tao đi cùng hả, cũng chẳng thêm cho tao biết? Mày dám hả?”

Tôi ngẩn người. Vì lý gì mà từ giường lại thành nước Mỹ thế này?

- Tao đi đâu? Sao tao không biết là tao đi Mỹ?

- Ủa, mà mày không đi Mỹ á?

Minh ngạc nhiên, hét vào điện thoại.

- Trông tao dạo này giàu lắm à mà có tiền bay qua đó?

- Tại tao gặp Đầu năm ở sân bay, hỏi cậu ấy thì cậu ấy bảo đi Mỹ. Tao hỏi đi cùng mà à thì cậu ấy chỉ cười. Trông rất giống kiểu bỏ trốn lên lút.

Tôi phì cười, tư duy của Minh dạo này phát triển thật phong phú.

- Thì chắc cậu ta đi công việc.

- Không, không đâu. Cậu ấy mang nhiều hành lý lắm, như thể dọn nhà vậy. Mà hai người cãi nhau đấy à? Sao cậu ấy không nói với mày chuyện này? Chẳng phải mỗi lần đi đâu cậu ấy đều báo cáo ày hết sao?

- Mày làm như tao là mẹ cậu ta không bằng. Chắc chuyện gấp. Thôi tha tao đi, cho tao ngủ. Thế nhé! Tao tháo pin luôn đấy.

Nói là làm, tôi lập tức tháo pin và ném nó vào một góc. Còn Đầu nắm, kệ cậu ta. Tính sau vậy!

6. Q.1 - Chương 6: Đầu Nắm Đi, Là Đi Thật

“Tình cảm của tôi dành cho Đầu nắm, cứ như thế cũng ngủ vùi trong quá khứ.”

Cho tới tận khi tôi học đại học năm thứ ba cũng chẳng có lấy một tin tức nào về Đầu nắm. Điều duy nhất mà tôi biết được là Đầu nắm đã đi Mỹ và không quay trở về. Thất vọng ở chỗ không phải tự cậu ta nói với tôi điều này, mà là tôi lại phải nghe nó từ những người khác. Cảm giác thất vọng đó làm tôi chẳng thể vui mừng ngay cả khi tôi nhận được giấy trúng tuyển vào Đại học. Đầu nắm đã từng nói với tôi, cậu ta muốn thi vào Đại học Văn Hóa hoặc là Cao đẳng sáu khẩu điện ảnh. Tôi còn cười mỉa cậu ta rằng nếu cậu ta thi đỗ tôi sẽ hát cái lương khi trồng cây chuối cho cậu ta nghe. Thậm chí tôi còn rộng lượng cho cậu ta cơ hội rằng chỉ cần cậu ta thi đỗ đại học thôi tôi đã tự nguyện đáp ứng. Khi đó Đầu nắm đã cười vô cùng sung sướng, nói tôi mau mau chuẩn bị đi và còn dặn dò tôi đừng ngỡ ngàng hay trách móc nếu như bị phạt. Bấy giờ thì Đầu nắm còn chẳng thi, nói gì đến việc đỗ hay trượt. Lời cá cược của chúng tôi trôi tuột vào quá khứ như thế.

Sau khi vào Đại học, tôi thử tìm hiểu về Đầu nắm nhưng thứ gợi lại trong tôi về cậu ta chẳng gì ngoài một cái biệt danh gọi khi vui đùa. Cho tới tận lúc ấy tôi mới cảm nhận được sự bất lực của bản thân, rằng khi muốn tìm kiếm ai đó đã từng cho tôi những hồi ức đáng nhớ và cả tình cảm ngọt ngào kia, tôi lại không thể. Tôi không đem nỗi buồn của bản thân kể cho Minh, cũng không nói với mẹ mà giấu kín ở trong lòng. Có đôi lúc tôi nghĩ, liệu nếu tôi nói với cậu ta tôi thích cậu ta vào buổi tối hôm đó, liệu cậu ta có bỏ đi không? Và liệu rằng, cậu ta đi thì sẽ còn quay trở lại để nói tạm biệt tôi chứ? Nhưng trên đời này làm gì có chuyện cứ muốn là sẽ được, thời gian cũng không phải là chiếc đồng hồ, muốn quay lại thời điểm bao nhiêu thì có thể vặn lại dây cót, cũng như việc tôi đang ở đây, người cùng tôi cười nói, cùng tôi cãi nhau hay cùng tôi đi xem phim, đã chẳng phải Đầu nắm, cũng chẳng phải ai khác mà chỉ là một mình tôi.

Tình cảm của tôi dành cho Đầu nắm, cứ như thế cũng ngủ vùi trong quá khứ. Tôi không muốn thi thoảng đem nó ra để nhớ nhưng hay nhắc nhở mình đã có một tình yêu đơn phương như vậy. Vì nó chỉ đem lại cảm giác yếu đuối trong con người tôi thôi.

7. Q.2 - Chương 1: Tình Yêu, Xin Chào!

“Thật đúng là khi người ta yêu, cả thế giới to lớn như vậy bỗng chốc trở nên nhỏ bé chỉ vì một người mà xoay quanh”

Trong cuộc đời tôi, nếu nói về việc làm táo bạo nhất mà tôi đã từng làm thì tôi sẽ nói là yêu. Trước khi sa vào loại cảm giác này, tôi đã tự cười với chính bản thân mình khi thấy những người xung quanh mình hỉ nộ ái ố vì những thứ chẳng đâu vì cái tình gọi là yêu đó cho đến một ngày, tôi phát hiện bản thân mình có những trạng thái cảm xúc rối tung và bất bình thường. Khi mọi người nói rằng có vẻ tôi đang yêu, tôi một mực phủ nhận. Tôi thậm chí còn hét toáng với bất cứ người nào có ý định đánh giá tình trạng của tôi. Mẹ tôi cũng phải thừa nhận: “Dù mẹ sinh con ra nhưng mẹ cũng không thể hiểu nổi con học những tính xấu này từ ai nữa.” Tôi mặc kệ. Vào lúc đó, thay vì bối ngỡ vì có thể tôi đã yêu thì tôi cảm thấy thật kinh khủng. Tôi mặc định mình là một người tẩy chay tình yêu. Tôi có rất nhiều lý do để tự mặc định như vậy. Từ trước đến giờ, mỗi khi xem phim, tôi cực kỳ không thích những đoạn tình cảm hay bộ phim nào có kết thúc có hậu. Tôi không thích việc ai đó nói những lời tình cảm với tôi, ngay cả với Đầu nắm, khi cậu ta nói những lời sến súa, tôi thường mặc kệ cậu ta. Lý do cũng thế là bắt nguồn từ chính gia đình tôi – một gia đình đổ vỡ kiểu mẫu. Tôi chưa từng trách mẹ vì không cho tôi một gia đình đầy đủ hay từng khóc lóc vì không có tình yêu thương từ bố. Chỉ có điều, tôi đã luôn hiểu tình yêu từ một khía cạnh bấp bênh nên tôi không nhận thức nó đầy đủ, cũng chưa từng muốn nhận thức điều đó một cách đầy đủ. Vậy nên khi từ một người tẩy chay tình yêu, tôi lại thành một người cuồng yêu, tôi đã mất ngủ một tuần liền.

Bởi vì không lâu sau đó, tôi đã thật sự rơi vào tình yêu với một chàng trai. Anh tên là Vương, là lớp trưởng lớp tôi và cũng là thành viên trong Câu lạc bộ Phát thanh viên của trường mà tôi tham gia. Vương có vẻ ngoài cao ráo, trắng trẻo thư sinh và thuộc kiểu tình cách ôn nhu, trầm tính. Lần đầu tôi nhìn thấy Vương khẽ cười khi trò chuyện với giáo viên, tôi đã tự động nhướn miệng cười theo cho tới tận khi anh rời khỏi tầm nhìn của tôi. Có thể nói là tôi đã mê mẩn Vương ngay từ những giây phút đầu tiên nhưng mỗi lần tôi nghĩ mình đã mê mẩn Vương, tôi đều phải tự trấn an bản thân rằng không hề có chuyện đó. Vậy nên mỗi lần gặp Vương, tôi thường nhắm tịt mắt vào hoặc ngó lơ sang chỗ khác, tuyệt nhiên không để ánh mắt của bản thân chạy nhảy sang chỗ Vương. Tôi cũng xin ngồi lên tận bàn đầu, đi học muộn để tránh va chạm với Vương. Vốn là một kẻ cứng đầu, tôi không tin rằng mình thật sự đã yêu, kể cả là yêu đơn phương tôi cũng không tin. Nhưng ông trời không chịu để tôi an phận, cứ cố tình an bài tôi lại gần Vương. Vì thành tích ngày cấp III của tôi mà cô giáo đã chọn tôi làm bí thư của lớp. Mà dĩ nhiên mỗi khi có hoạt động gì thì cả lớp trưởng và bí thư đều phải đi cùng nhau nên việc chúng tôi phải trao đổi cũng là điều khó tránh. Tôi định từ chối cô giáo cái trọng trách nặng nề này nhưng lại bị Minh ngăn cản. Nó nói với tôi là ngay từ năm đầu này, đừng bao giờ làm bất cứ điều gì để lại ấn tượng không tốt với giáo viên chủ nhiệm nếu tôi không muốn điểm số của tôi rớt thảm hại, mà sau này khi làm luận án tốt nghiệp sẽ có thể còn được giúp đỡ nên tôi không được từ chối. Đấy nhé, không phải là tôi không muốn từ chối đâu, tại số phận cả thôi.

- Lạnh không?

Cuối cùng sau bao ngày thảng lạng thỉnh Vương cũng chịu chủ động nói chuyện với tôi. Thường là tôi chủ động gọi chuyện để hỏi anh vì anh không thích nói chuyện nhiều. Vương gọi tôi là em bởi vì anh hơn tôi một tuổi. Ban đầu tôi nghĩ phải chăng là anh bị đúp hoặc là năm trước không đỗ nên thi lại năm nay nên mới học cùng tôi. Sau này khi nói chuyện với anh nhiều hơn, tôi biết được là năm anh phải thi đại học, gia đình có chuyện nên anh không thi được, đành dời lại năm sau, cũng chính là năm tôi thi. Nhưng chẳng sao cả, tôi chưa bao giờ nghi ngờ về học thức của Vương, tất cả mọi người đều không nghi ngờ gì vì Vương học rất giỏi. Sự thật này được kiểm chứng khi chúng tôi kiểm tra thường xuyên, Vương đã đạt điểm tuyệt đối và giải được một bài rất khó trong giáo trình của thầy giáo. Điểm số của tôi cũng chỉ ở tầm trung so với cả lớp dù tôi rất chăm học nhưng học không giỏi, điều đó đáng buồn biết mấy.

Tôi giấu nhem bàn tay của mình vào túi áo khoác, co vai lại cười bẽn lẽn.

- Em không nghĩ thời tiết lại lạnh như vậy, lúc ra khỏi nhà trời vẫn ấm vậy mà mới gần 5 giờ thôi mà đã lạnh ngay được.

Thực ra cái thời tiết này chẳng thấm vào đâu cả. Lạnh á? Tôi không nghĩ là cái lạnh này đủ để tôi kêu gào nhưng chẳng hiểu sao khi đứng trước Vương, giọng tôi trở nên mềm dịu và cơ thể yếu đuối hẳn.

Vương giơ lên một đôi găng tay màu đen.

- Đeo vào đi!

Vương nói thật khẽ. Tuy là nghe có phần ra lệnh nhưng tôi lại chẳng cảm thấy nó giống một mệnh lệnh gì cả. Tôi dịu dàng hết mức đeo găng tay vào. Có lẽ là Vương vừa đeo nó nên găng tay vẫn còn hơi ấm. Tôi ư mê một hồi, bỗng sực tỉnh. Chẳng có lẽ người tôi mềm oặt chỉ vì chút hơi ấm này sao? Mất thể diện quá đi!

Tôi lí nhí nói tiếng cảm ơn Vương. Anh chẳng nói gì, chỉ đi nhanh về phía trước, suýt chút nữa là tôi quên mất chúng tôi còn phải đi họp. Thật đúng là khi người ta yêu, cả thế giới to lớn như vậy bỗng chốc trở nên nhỏ bé chỉ vì một người mà xoay quanh. Tôi hiểu rồi, đã hiểu rồi.

8. Q.2 - Chương 2: Mùi Vị Của Tình Yêu

“Cả cơ thể tôi dường như kiệt sức chỉ vì nhớ nhung một người.”

Trước đây tôi chưa từng yêu ai nên bây giờ khi yêu rồi tôi có những cảm giác rất lỳ lợ. Hóa ra khi ai yêu thì cũng như nhau cả, đều là nhớ nhung, bối rối và ghen tuông. Nghỉ một tuần để ôn thi thôi mà tôi cứ ngỡ đã nghỉ cả một tháng. Không gặp được Vương, tôi thấy mình như ăn không ngon miệng, ngủ không tròn giấc, nhìn cái gì cũng thành ra Vương. Triệu chứng của bệnh yêu này lan ra rộng thật, cả cơ thể tôi dường như kiệt sức chỉ vì nhớ nhung một người. Nếu tất cả những điều này chỉ vì tôi thiếu kinh nghiệm yêu đương thì

tôi thề nếu có kiếp sau tôi hứa sẽ yêu thật nhiều và yêu không thêm suy nghĩ. Bây giờ tôi rất mệt mỏi, chỉ mới nhớ đến người ta thôi đã uể oải như thế này thì nếu được người ta nhớ lại thì tôi không biết còn khổ thể nào nữa. Vừa muốn yêu vừa lại không muốn. Tôi vác nguyên cả cặp mắt thâm quầng như gấu trúc đi gặp Minh, suýt chút nữa Minh không nhận ra tôi. Sau khi biết được nguyên do, cô ấy còn mắng tôi ngốc nghếch.

- Tưởng cậu muốn làm một cô gái vĩ đại lắm cơ mà... Xem cậu kìa! Nhớ lại cái lúc cậu mắng tớ vì tớ khóc lóc khi cãi nhau với Nam thì giờ cậu mắt ngủ chỉ vì nhớ anh ấy thì quả là một trời một vực đấy. Tớ thật không dám nghĩ đến lúc cậu rơi vào trường hợp như tớ thì cậu có khóc không nữa. Khi đó đừng gọi cho tớ, tớ nói trước là tớ sẽ cúp máy đấy.

- Để trả thù tớ à? Cậu yên tâm, tớ sẽ không bao giờ như vậy đâu. Khóc lóc không phải phong cách của tớ.

Tôi lắc lắc ngón tay trở, mỉm cười đắc ý. Nụ cười của tôi hoàn toàn không đi đôi với cặp mắt gấu trúc nhưng dù thế tôi cũng không chịu giảm bớt sự tự tin trong câu nói. Từ bé đến lớn, chưa một lần nào tôi khóc, ngay cả khi tôi phải chấp nhận việc bố không còn ở chung với mẹ con tôi, tôi cũng không rơi một giọt nước mắt nào. Đối với tôi mà nói thì việc khóc lóc thật sự xấu xí và không giải quyết được bất cứ điều gì cả. Suy cho cùng, tôi thật sự không thích khóc nên đừng bao giờ nghĩ là tôi có thể khóc vì một chàng trai.

- Tớ rất tò mò chàng trai nào đã làm tan chảy tảng băng trong trái tim cậu, ngay cả Đầu nấm còn không làm gì được.

Minh chợt nhắc đến Đầu nấm với vẻ tiếc nuối.

Tôi cau gắt.

- Cậu còn nhắc cái tên đó trước mặt tớ à? Cậu ta mà còn để tớ gặp lại, chắc chắn sẽ không còn đường sống đâu.

Tôi trút giận lên cái ống hút, chọc mạnh vào cốc nước.

- Người ta đi vì công việc chứ có phải đi chơi đâu.

Minh bênh vực Đầu nấm. Ai cũng vậy, đến cả Hà bà già cũng cùng phe với cậu ta. Cô ta đã dành nguyên cả một “buổi tối quý giá” của cô ta để giảng giải cho tôi, Đầu nấm đi mà không nói với tôi là vì cậu ta quá bận. Nhưng sao mọi người cứ cố làm chuyện này rồi tung lên vậy? Tôi giận Đầu nấm chỉ vì cậu ta bỏ đi không nói gì thôi. Chỉ là một cơn giận nhỏ, hãy nghĩ là như vậy đi! Bởi vì tôi đang ép bản thân tôi nghĩ như vậy, rằng tôi sẽ không quan tâm Đầu nấm đang ở cái xó xỉnh nào nữa. Kết thúc! Còn cái thứ tình cảm của tôi dành cho cậu ta, không thể nói dứt là dứt đi được. Coi như đó là một lần cảm mạo vậy.

- Tớ không quan tâm đâu!

Tôi chun mũi, làm mặt xấu với Minh.

9. Q.2 - Chương 3: Hóa Ra Đây Chính Là Thất Tình

“Cái cảm giác bị người ta phủ với mình hóa ra không dễ nuốt chút nào.”

Tình cảm của tôi với Vương tốt lên nhiều sau những lần tham gia hoạt động với nhau. Chúng tôi ngày càng trở nên ăn ý với nhau hơn. Thậm chí Vương không cần phải nói, tôi đã tự làm theo đúng ý muốn của anh. Mọi người xung quanh chúng tôi đều để ý được điều đó ra sức gắn ghép hai chúng tôi lại với nhau. Mỗi lần bị trêu tới mức xấu hổ, Vương không phản đối hay thừa nhận, tôi cũng không đại gì mà lên tiếng trước vì trong chuyện tình cảm, con người Vương thật sự khó đoán. Vương chưa từng có một tin đồn tình cảm nào, ngoài tôi ra thì anh chưa từng đi riêng với cô gái nào. Điều đó khiến tôi cảm thấy an tâm nhưng cũng có chút thắc mắc. Tôi rất muốn biết mẫu con gái mà Vương thích là như thế nào nhưng dù là một thông tin nhỏ nhoi anh cũng chưa từng tiết lộ. Rốt cuộc tôi cũng không kiểm chế được mối quan tâm của mình.

- Anh...

Vương thấy tôi muốn hỏi nhưng lại cứ ngập ngừng, quay đầu lại nhìn tôi. Ánh mắt anh không hề chứa một tia nào tò mò, chỉ đơn giản là đang chờ đợi thôi.

- Mà thôi! Bỏ đi!

Tôi phủ tay, ra sức lắc đầu.

Tôi nghĩ hành động nửa vời của tôi sẽ khơi gợi trí tò mò của Vương nhưng nào ngờ, anh ngoảnh mặt đi thẳng, không hề có ý định hỏi han. Trước cảnh tượng đấy, tôi vừa sốc vừa tức, cảm tưởng như có một thứ gì đó rất nặng chặn ngay ở cổ tôi làm hô hấp của tôi khó khăn. Chẳng có lẽ tôi phải chỉ thẳng mặt Vương mà hét lên rằng: “Này, anh có bạn gái chưa hả? Nếu chưa có thì để em làm bạn gái của anh. Còn nếu có rồi thì... mặc kệ, làm bạn trai của em đi!” Tôi chỉ muốn nghĩ một cách đơn giản như thế. Yêu thì nói còn không yêu thì thôi. Cứ vòng vo như vậy mệt lắm!

- Anh có bạn gái chưa?

Tôi đi theo Vương, hỏi thẳng.

Đột ngột Vương dừng lại. Vương không hề quay đầu lại mà đáp lại tôi, với giọng nói rất trầm.

- Anh có người yêu rồi.

Tôi thoáng thất vọng, cánh tay tôi buông thõng hai bên. Tự nhiên tất cả mọi thứ đều nặng nề. Tôi nhìn xuống mồn mặt đất dưới chân tôi rồi. À, là cảm giác này đây. Những diễn viên nữ mà tôi thường xem trong phim buồn bã vì thất tình cũng có cảm giác này. Tôi đã từng ngồi cười phá lên khi xem những cảnh thất tình rồi còn chỉ trỏ châm biếm rằng thất tình có là gì đâu mà phải ỉu dột khóc lóc. Thật không ngờ khi chính mình trải qua hoàn cảnh này mới thấm thía được.

Nhìn bóng lưng Vương từ đằng sau, tôi mất hết tinh thần, lê bước chân nặng nề đi theo anh, một chút cảm giác vui vẻ còn sót lại sau bữa trưa cũng không còn.

Sau khi bị Vương phủ phàng chối bỏ tình cảm, tôi gần như rơi vào trạng thái tuyệt vọng như bất cứ cô gái bị thất tình nào trên thế giới này. Cái cảm giác bị người ta phủ với mình hóa ra không dễ nuốt chút nào. Trên lớp thì tôi chỉ nằm dài ra bàn, thi thoảng nghe giảng bập bõm, vào tai này ra tai kia, chẳng có gì gọi là tập trung. Khi về nhà thì uể oải ăn mấy thìa cơm rồi chui tọt vào phòng nằm ỉu rũ mấy tiếng đồng hồ. Đêm thì lọ mọ lòi mấy tính ra tìm phim nào buồn nhất, thảm nhất rồi chum chắm xem một mình, đôi lúc lại khóc òa lên vì cảnh phim nào đó mà chẳng hiểu là tìm cớ để khóc hay thật sự cảnh phim đó lay động nữa.

10. Q.2 - Chương 4: Người Yêu Của Người Tôi Thích

“Là một người đứng nghe lén như tôi, tôi còn cảm thấy hạnh phúc thay cho cô ấy, nếu không muốn nói là quá ghen tỵ.”

Sống vật vờ như không nhìn thấy ánh sáng được một tuần thì cơ hội cũng đến với tôi. Hôm đó như thường lệ, tôi bày ra khuôn mặt đang biểu tình sự buồn chán thì một hộp sữa đặt trước mặt tôi. Là sữa dâu – vị sữa mà tôi căm thù nhất. Tôi đang định chửi rửa đĩa nào dám lấy loại sữa này ra nhử tôi thì ngẩng lên mới phát hiện ra chủ nhân của hộp sữa chính là thủ phạm làm tôi đau khổ mấy ngày nay. Đột ngột xuất hiện gần như thế này, tôi bối rối thu lại dáng ngồi và khuôn mặt chán chường, nghĩ ngợi nên làm gì tiếp theo. Trong khi tôi đang lưỡng lự thì Vương đã lên tiếng trước.

- Anh không biết em thích uống loại nào nên chọn đại vậy.

Tôi nhướng mày nhìn lên. Vương bỏ mặc tôi đứng một tuần lễ rồi tự dưng đi mua sữa cho tôi uống là có ý gì? Hay anh cảm thấy hối lỗi với quyết định nóng nảy của bản thân nên tìm cách xin lỗi tôi? Hừ, tôi sẽ không cho qua nhanh đâu. Tôi đã đau khổ “những” một tuần liền.

- Lần trước...

Wương mở lời một cách chậm chạp. Tôi mới chỉ nghe có vậy mà tim đã rạo rực hết cả lên, tai cũng vênh lên nghe ngóng.

-... anh nói vậy với em có chút hơi quá.

“Không phải là hơi, mà là rất quá”. Tôi tự nghĩ rồi tôi quyết định phản bội lại cái ý định kiêu chảnh của mình mấy giây trước.

- Không, em cũng không nghĩ nhiều lắm đâu.

Tôi kéo môi lên cười không tự nhiên. Thế này chẳng khác gì tự tổ cáo câu này của mình quá giả tạo, diễn cảnh đau khổ cả một tuần mặc kệ có ai xem không cũng đã quá chứng minh tôi nghĩ nhiều về việc bị thất tình rồi.

- Vậy thì được rồi. Chúng ta, vẫn như trước nhé!

Thay vì cái bắt tay làm hòa, Vương đưa tay lên xoa đầu tôi rất dịu dàng. Ánh mắt anh như vây quanh tôi, không chừa một khoảng trống nào.

Tuy là tôi có chút thắc mắc về việc Vương tự nhiên thay đổi thái độ với tôi nhưng tôi đã sớm bị tình yêu với Vương làm cho lú lẫn. Trong trí nhớ của tôi, một tuần thất tình dường như chưa từng tồn tại. Mọi người xung quanh luôn giúp đỡ tôi bằng cách tạo mọi điều kiện cho tôi ở riêng với Vương, làm việc gì cũng ghép hai chúng tôi vào một đội. Sau cùng tôi phát hiện ra một chân lý: “Hóa ra khi sống tốt với người khác, bằng cách này hay cách khác, họ cũng sẽ tốt lại với mình.”

Tôi và Vương thường hay hẹn nhau đi ăn mỗi khi cùng làm việc muộn ở văn phòng khoa. Anh sẽ để tôi chọn đồ ăn và yên lặng nghe tôi trò chuyện, không xen vào nửa câu phản đối hay bày tỏ quan điểm gì. Anh luôn đưa tôi về tận nhà dù nhà chúng tôi ở hai đường ngược nhau bởi vậy mà tôi vô cùng hài lòng với những gì xảy ra giữa tôi và Vương, không vồn vã mà cũng không chậm rì. Có đôi lúc khi chúng tôi ở cạnh nhau, Vương nhận được vài cuộc điện thoại từ một người nào đó mà chỉ cần lắng nghe một chút là tôi sẽ biết là ai. Đó là người mà Vương từng đề cập không lâu trước đây với tôi. Nói thẳng ra, đó là người yêu của Vương. Mỗi khi nghe Vương nói chuyện với cô ấy, giọng nói của anh càng trở nên dịu dàng hơn. Anh luôn hỏi cô ấy những câu hỏi chứa đầy sự quan tâm, dạn dỏ rất tỉ mỉ. Là một người đứng nghe lén như tôi, tôi còn cảm thấy hạnh phúc thay cho cô ấy, nếu không muốn nói là quá ghen tỵ.

11. Q.2 - Chương 5: Mỗi Quan Hệ Của Vương

“Tại sao tôi lại phải trốn như đứa ngốc ở nơi này nhỉ? Tại sao tôi lại cảm thấy bối rối không yên với những cảm xúc đang nhảy loạn trong người nhỉ? Tại sao tôi lại thấy cuộc trò chuyện của hai người đó rất kỳ cục nhỉ? Hay, tôi ốm rồi? Chắc là ốm thật rồi...”

Thời gian tôi biết Vương cũng rất lâu nhưng chỉ đến năm thứ ba tôi mới đột ngột quan tâm đến Vương. Làm bạn với Vương suốt một học kỳ, tôi mới tìm hiểu được điều mà mọi người luôn thắc mắc về Vương, đó là chuyện tình yêu của anh. Nói Vương giấu kỹ thì không đúng mà nói anh công khai lại quá nửa vời. Khi tôi biết được sự thật đó, tôi không thể bắt bản thân ngừng ngạc nhiên một phút nào.

Hôm ấy, tôi cùng Minh đi nhà sách. Trời đã tối muộn, quá giờ cơm tối nhưng trong nhà sách vẫn đông nghịt người. Cả tôi và Minh đều phải sử dụng chiến lược xô đẩy mới có cơ hội chen lấn vào được nhà sách. Vì hôm nay là ngày hội sách của nhà sách nên họ giảm giá 20% mà toàn đầu sách hay nên việc đông người cũng là điều dễ hiểu. Tôi không thường đi nhà sách, chẳng qua hôm nay bị Minh rủ rê kèm theo điều kiện mua đồ ăn cho tôi nên tôi mới vác cái thân xác rã rời của tôi đi nhà sách. Nhà sách thì bé mà số lượng người vào ngày càng nhiều. Tranh cãi một hồi với Minh trong nhà sách một lúc thì tôi được thoát khỏi đó. Gọi là tranh cãi thôi chứ tôi chỉ đàm phán về việc tôi đi ra ngoài một lúc hít thở tí không khí rồi sẽ quay lại tranh giành sách với cô ấy. Khi tôi đang mải mê than thở ỉ ỏi với một cậu nhóc đứng ngoài hiên chờ mẹ thì tôi tình cờ bắt gặp Vương. Mà không chỉ có mình Vương, đi cùng với anh là một nam sinh khá đẹp trai. Nam sinh đó vẫn mặc đồng phục, đeo ba lô trên vai nên tôi dễ dàng biết nơi cậu ta học. Cậu ta đẹp, đẹp một cách kỳ lạ. Phải nói thật là đẹp hơn Vương nhiều và cũng đẹp hơn Đầu nắm kia nhưng kiểu đẹp của cậu ta không thuộc dạng nam tính. Nói thế nào được nhỉ? Trông khá là yếu ớt là mỏng manh. Tôi đang miêu tả một đứa con trai với những tính từ dành cho con gái ư? Ôi! Rất tiếc đó là sự thật. Về đẹp đó mà phải nói với những tính từ dành cho con trai thì quả là hơi sĩ nhục. Hai người đẹp đi với nhau thì xấu như tôi biết trốn vào góc nào của trái đất đây. Tôi khóc thầm trong lòng một lúc lâu rồi quyết tâm sang đường chào hỏi Vương. Ngay khi tôi đến gần Vương và nam sinh đó, cuộc trò chuyện của họ rơi vào tai tôi rất nhanh.

- Đạo này em thế nào rồi?
- Vẫn vậy thôi...
- ...
- Đang giận anh?
- Trông em giống đang giận anh lắm à?
- Hừm ... giống, giống lắm!
- Còn cười được? Anh đừng có đến gặp em nữa.

Dứt lời, nam sinh đó đứng vụt dậy, nét mặt không vui vẻ. Tôi nhanh nhóng rút người lại, nấp sau cánh cửa. Vương bình tĩnh đi theo cậu nam sinh đó. Trái ngược với cảm xúc của cậu nam sinh, Vương có phần thích thú và thoải mái. Anh đã cười, tất cả là bốn lần từ lúc tôi nhìn thấy anh cho đến tận khi bóng dáng anh khuất sau lối rẽ nhỏ. Mãi lúc sau tôi mới chậm chạp đi ra khỏi cánh cửa, thu lại tầm mắt. Tại sao tôi lại phải trốn như đứa ngốc ở nơi này? Tại sao tôi lại cảm thấy bối rối không yên với những cảm xúc đang nhảy loạn trong người? Tại sao tôi lại thấy cuộc trò chuyện của hai người đó rất kỳ cục? Hay, tôi ốm rồi? Chắc là ốm thật rồi...

Mấy ngày sau gặp lại Vương, tôi vẫn không thể giữ mình bình thường được. Vì thế tôi đã nói với Vương vài điều ngớ ngẩn.

- Em đã nghe được vài điều khá kỳ lạ về anh nhưng em sẽ không nói với anh đâu, nhất định không nói với anh đâu. Anh đừng hỏi gì cả, em sẽ không nói đâu.

Wương cũng chỉ ậm ừ mà không đoán hoài gì về thái độ kỳ cục của tôi. Tôi cũng không rảnh xem anh có quan tâm tới điều đó hay không mà thay vào đó, tôi tích cực đi điều tra cậu nam sinh kia. Cuộc trò chuyện mà tôi nghe khi đó không bình thường gì cả. Nghe giống như... giống như là hai người yêu nhau. Phải chăng họ là anh em? Không đúng, Vương không có anh em gì cả. Hay anh em kết nghĩa? Cũng không đúng. Anh em kết nghĩa gì mà ngọt ngào với nhau như vậy. Không choàng vai bá cổ, cũng chẳng mảy tao chí tở, lại còn ngọt ngào hơn cả những người yêu nhau. Có phải...

12. Q.2 - Chương 6: Có Những Điều Không Biết Sẽ Tốt Hơn

“Tôi cố gắng để biết mọi thứ và phải tay khi nhận ra rằng những cố gắng đó chỉ đang làm bản thân mình tổn thương.”

Khoảng hai tuần trước tôi đã tin tôi có những suy nghĩ rất nực cười và cảm thấy bản thân mình có chút điên khùng nhưng hiện tại thì ngay chính giây phút này, vào lúc tôi nhìn thấy nụ hôn phớt kia, cơ thể tôi run lên từng hồi. Tôi không giận, cũng không tức. Tôi chẳng sợ, cũng chẳng lo lắng. Tôi đang bàng hoàng. Phải rồi! Tôi đã cố phủ nhận nhưng càng phủ nhận tôi càng nhận ra sự thật trong những suy nghĩ đó.

Tôi chớp mắt một cái, quay lưng lại. Tôi ngồi thụp xuống một bậc thềm, thở phì phò. Nếu không thở kiểu bất lịch sự đó thì e rằng khí huyết của tôi sẽ không lưu thông được. Tôi sẽ làm rõ vấn đề này. Thứ nhất, tôi đã từng có vài bạn học thuộc giới tính thứ ba. Thứ hai, tôi không kỳ thị những người có giới tính thứ ba. Thứ ba, tôi nghi ngờ Vương là người lưỡng tính, hoặc là, ngộ nhận giới tính bởi vì tôi không cảm giác anh thuộc hẳn về phía giới tính giống tôi. Chính xác hình ảnh vừa này tôi nhìn thấy là cảnh Vương đang hôn nhẹ lên môi cậu nam sinh kia. Đó là một nụ hôn không kiểu cách, chẳng vồn vã. Một nụ hôn rất nhẹ nhưng đầy tình cảm. Cộng với những gì tôi được biết thì chẳng còn gì để phủ nhận. Chỉ là tôi tạm thời chưa thể tiếp nhận những thông tin như thế này. Cả cơ thể tôi, dường như cũng sắp đình công đây.

Và quả thật là tôi ốm ngay sau đó. Mẹ bắt tôi đi bệnh viện khám bệnh nhiều tới mức chán không còn thèm nhắc nhở nữa. Minh thăm tôi rất nhiều đến nỗi số lượng quà cáp cô nàng mang tới thăm tôi cũng nhanh chóng biến thành không khí. Tôi cũng không mấy may quan tâm. Tôi đâu có bị bệnh gì ở cơ thể, rõ ràng là tâm bệnh, nội tâm tôi có khúc mắc.

Minh cắn móng tay, chớp mắt liếc về phía tôi.

- Nói thật với tớ đi, cậu là bị gì mà thế này?

Tôi uể oải xoay người, dựa lưng vào thành giường.

- Tin không?

Minh nghi hoặc.

- Tin cái gì?

- Vương là người lương tính.

Tôi chậm rãi buông một câu, nói thì rất dễ mà để chấp nhận thì mất quá lâu.

Minh cười phá lên, tiện thể đánh tôi vài cái.

- Hahaha ... Đừng nói là ốm quá đầu óc có vấn đề nhé!

Miệng tôi méo đi.

- Tin không?

- Không tin!

Minh hét vào tai tôi rồi tiếp tục cười.

Tôi nghiêng đầu hỏi thử một câu.

- Thế tin không, tớ bị điên?

Nhưng không ngờ được phản ứng của Minh còn dữ dội hơn trước. Cô nàng gật đầu lia lịa, vui sướng nói to.

- Tin! Tin! Tin! Tin chứ!

- Đồ đểu!

Tôi cau có ném gối vào người Minh, thứ cần tin thì cô ấy không tin, thứ không cần lắm lại tin rất nhiệt tình như vậy. Đúng là phải nói chuyện với người cùng quan điểm mới đỡ bức xúc.

Tôi ở nhà được vài ngày thì Vương đến thăm tôi. Lúc anh xuất hiện, gương mặt anh rất ngượng nghịu và có chút xấu hổ. Tôi tưởng Vương đến cùng với những bạn trong lớp khi nghe mẹ nói có vài người đến thăm. Nhưng theo sau Vương lại là cậu nam sinh kia. Ánh mắt tôi không giấu được sự ngỡ ngàng nhìn Vương.

Vương thấy vẻ mặt tôi không được tự nhiên, lên tiếng hỏi thăm.

- Em không đỡ chút nào à? Cảm thấy sao rồi?

- Em á? Em... em... em... em ổn!

Tôi lấp bắp nói. Tôi hít thở thật dài, lấy lại tự tin rồi như cố ý, tôi nghiêng người nháy mắt với Vương.

- Anh chàng đẹp trai nào đây vậy?

Nghe thấy tôi trêu chọc, Vương ngoái lại nhìn cậu nam sinh đang bối rối vì câu đùa của tôi. Vương vui vẻ kéo cậu nam sinh lên trước mặt tôi, giới thiệu.

- Là học sinh của anh. Bọn anh học ở ngoài nên anh đưa cậu ấy cùng đi thăm em.

- Học sinh?

Tôi hỏi ngược lại Vương. Hóa ra đây là cách anh đem cậu ta đi khắp nơi và giới thiệu hợp lý như vậy à? Tôi cười chua xót trong lòng.

- Phải, anh làm gia sư cho cậu ấy.

Vương giới thiệu cậu nam sinh đó có vẻ rất hãnh diện. Ánh mắt Vương nhìn cậu ấy tràn ngập tình cảm.

Tôi nhìn anh buồn bã.

Đúng là, có những bí mật không biết có lẽ sẽ tốt hơn.

13. Q.2 - Chương 7: Dấu Hiệu Bất Ngờ

“Tôi rất vui. Và hy vọng anh cũng thế.”

Tâm lý tôi không bị đả kích nhiều sau khi biết được sự thật. Chỉ là sau khi biết được thì tôi nên có những sự lựa chọn gì tiếp theo. Liệu tôi có nên tiếp tục giữ tình cảm của mình dành cho Vương hay là từ bỏ bởi mỗi lần gặp Vương, tôi không còn cảm giác vui sướng. Tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi khi phải đấu tranh nội tâm, trốn tránh ánh mắt Vương nhìn tôi. Tôi thích Vương nhưng chưa tới mức yêu. Nhưng tôi thích ở bên anh, thích cách anh lặng lẽ quan tâm tôi, thích mọi thứ về anh, kể cả tình cảm anh dành cho cậu nam sinh đó. Đã vô số lần tôi thấy anh gặp gỡ cậu nam sinh đó, trò chuyện và quan tâm cậu ấy. Tôi đã từng lén lút nghĩ, nếu tôi được là cậu nam sinh đó một ngày thôi, được anh quan tâm vỗ về thì chắc hẳn nửa đời sau tôi hạnh phúc lắm.

Tuy Vương không phải người tinh tế, cũng chẳng phải người quá chú ý mọi việc xung quanh nhưng anh vẫn nhận ra sự khác thường trong nét mặt của tôi.

- Có vấn đề gì không?

Vương đột ngột lên tiếng.

Tôi nghĩ Vương hỏi về bài toán anh vừa giảng cho tôi, nhanh miệng trả lời.

- Không có vấn đề gì đâu. Em hiểu rồi, em tự làm được.

Tôi vừa nói vừa gấp quyển sách lại, định quay lên trên bàn của mình.

Bỗng Vương nắm lấy cổ tay tôi, nín lại. Anh nhẹ nhàng nói.

- Ý anh không phải vậy.

Tôi ngẩn người, nhú mày nhìn Vương. “Còn có ý gì nữa à?” Tôi chợt nghĩ. Lúc anh nắm lấy cổ tay tôi, tim tôi khẽ rung động. Kỳ lạ thật, việc động chạm đơn thuần thế này tôi đã làm cả tỷ lần với mọi người nhưng sao khi được anh nắm lấy cổ tay, tôi lại có cảm giác xao xuyến thế nhỉ?

Tôi tự trấn an, cười tươi.

- Em biết rồi, biết rồi. Bản báo cáo và format chương trình em làm sắp xong rồi. Anh thấy lâu đúng không? Em có thể đảm bảo đây là lần cuối cùng em nộp trễ.

Tôi giơ cao hai tay lên thề thốt.

Vương đưa tay lên sờ trán tôi. Một hành động rất tự nhiên nhưng nó với tôi lại rất bất thường. Bởi vì Vương không phải kiểu người thích động chạm, cũng không hay quan tâm tôi theo kiểu này. Bình thường nếu anh thấy tôi hắt xì hay ho khan vài tiếng, anh chỉ nhẹ giọng nhắc nhở tôi nên uống thuốc hay giữ gìn sức khỏe thôi. Còn lần này thì...

- Có vẻ là ốm rồi.

Vương đưa ra kết luận.

Trong khi tôi còn đang trố mắt ra nhìn Vương thì anh đã kịp lấy ra một lon cacao nóng đặt vào tay tôi.

Anh buông tay tôi ra, sắp xếp lại sách vở. Anh nói.

- Mùa hè rồi bắt em uống đồ nóng chắc khó chịu nhưng ốm thì không nên uống đồ lạnh.

Thấy tôi không có phản ứng đáp lại, anh nhìn tôi.

- Còn nhìn gì? Nghe không vậy?

Tôi không đợi chờ được nữa liền tiếp đặt ra câu hỏi về phía anh.

- Anh vừa quan tâm đến em à? Vừa sờ trán em à? Vừa cho em lon cacao à? Vừa nhắc nhở em à?

Vương không quá bất ngờ trước sự tấn công dồn dập của tôi, anh “ừ” một tiếng, rất nhanh.

Thấy Vương đáp lại mấy câu hỏi vô duyên của mình, tôi lại tiếp tục thắc mắc.

- Bình thường anh có thể đâu. Hay anh cũng ốm rồi? Hay anh thấy em thích anh vất vả quá nên thích lại em?

Tôi mặt dày công kích Vương, cười nhe nhẻ, mấy khi có cơ hội như thế này đâu, phải biết tận dụng chứ. Bình thường dù trò chuyện thân mật tới đâu thì Vương cũng không bao giờ cho tôi cơ hội nói thừa bất cứ điều gì.

Vương im lặng.

Lần này, anh không đi thẳng nữa. Anh xoay người nhìn tôi, cất lên giọng nói trầm ấm.

- Đúng vậy.

- Đúng cái gì?

Tôi được nước lấn tới.

Khuôn mặt anh tỏ rõ sự chán nản, cở vể anh không muốn nói thêm nên tôi phải biết điều hơn chút vậy. Tôi gắng gượng xóa tan bầu không khí ngột ngạt này, cười to. Tôi biết, nụ cười này của tôi là cực kỳ vô duyên. Có lần, Minh đã đếm răng của tôi khi tôi cười. Thật xấu hổ!

- Em biết rồi, không hỏi anh nữa. Còn cái này...

Tôi giơ lon cacao lên gần mặt tôi, hít hà mùi thơm của nó.

- Cảm ơn anh, em sẽ uống nó và không uống đồ lạnh đâu.

Tôi nháy mắt.

Cái kiểu bằng mặt không bằng lòng này tôi vô cùng giỏi, dù tò mò tôi vẫn có thể nín nhịn nếu như tôi muốn, dù trong lòng gào thét đủ các thứ tiếng thì tôi vẫn có thể nặn ra một nụ cười “yên bình”. Quả thật, hồi cấp III, có đứa nói tôi là Phù Thủy cũng không sai, tôi phải công nhận là có đôi lúc mặt tôi rất dày, lại nhiều thủ đoạn, cũng hay nói dối. Thật là, để thừa nhận những điểm này, tôi đã rất đau lòng đó.

Vương không nói gì cả, chỉ đứng yên lặng chờ tôi dọn đồ rồi cùng về. Hôm nay anh hứa đưa tôi về. Chẳng biết từ bao giờ anh lại hay hứa hẹn với tôi và nhất định, anh hứa, là anh sẽ làm. Điều này khiến anh trở nên dễ thương trong mắt tôi.

Trong buổi tối hôm đó, trước khi đi ngủ, tôi nhận được một tin nhắn từ Vương, rất ngắn gọn.

“Cái gì cũng đúng.”

Mặc kệ Vương ồm hay không, tin nhắn này cũng đủ làm tôi quyết định được rồi.

Tôi rất vui. Và hy vọng anh cũng thế.

14. Q.2 - Chương 8: Điều Tôi Muốn

“Sẽ có người tốt hơn trăm lần Vương. Sẽ có người đẹp trai hơn Vương cả tỷ lần. Cũng sẽ có người trao cho tôi nhiều tình cảm hơn Vương. Nhưng vì đó là Vương, nên tôi cần một người như thế.”

Tôi biết chắc đã có chuyện gì đó xảy ra giữa Vương và cậu nam sinh tên Huy đó. Họ không gặp nhau nhiều, cũng không gọi điện cho nhau. Tôi biết rõ điều này vì phần do tôi hay ở bên cạnh Vương, phần do tôi lén lút theo dõi anh và nhờ Minh để ý Huy vì Minh học gần trường cậu ta. Làm cái việc theo dõi lén lút này chẳng vẻ vang gì nhưng nếu không theo dõi và nắm chắc mọi việc trong tay thì ở bên Vương, tôi thấy rất bất an bởi vì Vương không thật sự dành tình cảm cho tôi. Có lẽ việc chấp nhận tình cảm của tôi chỉ là thử thách tình cảm của Vương và tôi nghĩ cũng có lẽ anh đang thử mở lòng với tôi.

Tình cảm và cách đối xử của Vương cũng không hơn mọi ngày là bao, chỉ có điều anh chịu ở bên tôi nhiều hơn, lâu hơn. Anh chịu để tôi quan tâm nhiều hơn vào việc của anh, cũng có đôi lúc Vương cảm thấy khó chịu với tôi nhưng không phản ứng gì quá lạnh lùng. Bình thường nếu anh không thích một điều gì đó, anh

sẽ lạnh lùng mà tránh xa. Còn bây giờ, anh chỉ khẽ nói với tôi rằng: “Anh không thích điều đó.” Vương nói như vậy nhưng nghe theo hay không lại luôn phụ thuộc vào tôi bởi vì bây giờ vị trí của tôi trong cuộc sống của Vương cũng cao hơn một bậc. Tuy chỉ là một bậc rất ngắn nhưng nó lại kéo gần khoảng cách của tôi và anh hơn rất nhiều.

- Anh có chắc chắn về mối quan hệ này với em không?

Tôi vu vơ hỏi Vương, nắm lấy vạt áo của anh.

Vương chạy xe rất chậm, rất chậm, thậm chí có đôi lần anh bị người ta quát tháo ngay trên đường vì đi với tốc độ ốc sên chạy của anh. Tôi cảm thấy có vẻ cứ khi ra đường là anh đều bị mắng. Tính tôi lại không phải dạng hiền lành dễ bắt nạt nên mỗi khi Vương bị người ta ra uy dọa dẫm, tôi đều gân cổ lên mắng lại, vừa mắng tôi còn bày ra bộ dạng ăn thua với người ta. Có người sợ tôi thì biết điều chạy xe xa xe chúng tôi. Có người lại nghĩ tôi là con gái yếu thế vẫn cố sừng sỏ văng ra mấy câu chửi búa thì bị tôi mắng liên hồi không có cơ hội cãi lại nên tức quá bỏ đi. Còn có vài lần tôi cũng bị người ta dọa đánh nhưng tôi chẳng sợ, ăn vạ tí là được. Chính vì thái độ chanh chua đánh đá đó của tôi mà Vương phải giáo huấn lại tôi mỗi khi ra đường cùng anh. Dĩ nhiên làm gì có chuyện tôi nghe lời dễ dàng nhưng vì không muốn làm Vương giận vì mấy cái chuyện bé con con nên tôi cũng kiềm chế rất nhiều.

- Anh không chắc. Nhưng anh muốn thử.

Vương đáp lại. Giọng anh như rơi xuống hẫng một quãng.

Tôi biết những gì Vương suy nghĩ trong lòng, biết rõ bản thân mình sẽ gặp tổn thương vì thứ tình cảm ngang trái này nhưng làm sao tôi biết được, thích một người là có tội hay không. Anh nghĩ tôi không biết mối quan hệ đó của anh nên mới nói nửa vời như thế nhưng nếu anh biết rằng tôi đã biết rõ mối quan hệ đó của anh mà vẫn đi theo mối quan hệ mới này thì anh sẽ nghĩ tôi có ý đồ gì đó.

Phải!

Tôi có ý đồ.

Ngay từ lúc đọc tin nhắn tôi hôm đó anh nhắn, tôi đã nghĩ mình phải có ý đồ rồi. Trước đây tôi không hề nghĩ tới nhưng anh đã cho tôi cơ hội, nếu tôi bỏ qua thì thật là có lỗi với lương tâm.

- Em biết.

Tôi đáp lại.

Tôi biết. Nhưng một khi Vương đã bước chân vào mối quan hệ này, thì bước ra sẽ là chuyện không thể.

Sẽ có người tốt hơn trăm lần Vương, sẽ có người đẹp trai hơn Vương cả tỷ lần, cũng sẽ có người trao cho tôi nhiều tình cảm hơn Vương nhưng vì đó là Vương, nên tôi cần một người như thế. Tôi không phải người tham lam hay có tính sở hữu cao, chỉ là khi tôi muốn một điều gì đó thì tôi sẽ tìm cách cho nó thuộc về mình. Những điều tôi muốn rất ít nhưng một khi đã muốn thì tôi sẽ cố gắng để không phải còn là muốn nữa, mà là thuộc về tôi rồi.

- Cảm ơn em!

Vương xoay bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên tay tôi.

Tôi bật cười.

- Trong tình yêu thì không nên nói cảm ơn và xin lỗi, như vậy thì không phải là tình yêu.

Khi tôi vừa nói xong thì tôi cũng đã kịp nhận ra mình đã lỡ lời. Đột ngột chuyển mối quan hệ sang tình yêu hẳn là Vương không thích. Tôi cảm nhận được tiếng thở của anh nhanh hơn, có lẽ anh cũng bất ngờ với câu nói của tôi nhưng nếu tôi nói xin lỗi thì chẳng khác nào tôi đang đánh vào miệng mình khi vừa bảo rằng trong tình yêu không nên xin lỗi. Tôi coi đây là tình yêu nhưng chắc gì anh đã nghĩ vậy.

Ngay khi tôi đang chuẩn bị chữa lời thì Vương đã lên tiếng.

- Ừ, em nói đúng. Vậy anh rút lại câu cảm ơn nhé!

Tôi thật muốn ngã ngửa. Vương mà cũng nói được mấy câu này ư? Từ bao giờ anh lại đi theo ý kiến của tôi thế?

Nghe Vương nói vậy, tôi thấy mình quả là có chút hẹp hòi. Nếu anh đã chấp nhận mối quan hệ này và chịu thay đổi vì nó thì tôi cũng nên cho anh biết điều tôi đang giấu, có như thế tôi mới cảm thấy lương tâm bé nhỏ của tôi không mọc răng mà đi cắn người.

Chọn ngày đẹp thú tội thôi.

Thế vậy!

15. Q.2 - Chương 9: Thú Tội Bất Đắc Dĩ

“Em yêu anh, em không có lỗi. Anh không yêu em, anh cũng không có lỗi. Nhưng câu chuyện giữa hai ta đi đến tận đây thì ai cũng có lỗi cả.”

Ngày đẹp đó không đến như tôi đã tưởng tượng. Hôm đó không phải ngày đẹp. Chắc chắn là như vậy. Vì việc tôi phải thú tội bất thành linh thì đẹp cái gì nữa.

Chính xác là Vương đã hỏi tôi về cái bí mật mà tôi nghĩ rằng tôi mà không hé miệng, Minh không lỡ lời thì chẳng có ai trên trái đất này biết được. Anh hỏi khi tôi đang chăm chú nhắn tin với Minh. Một trăm phần trăm là nội dung tin nhắn hiện tại chẳng có tí liên quan tới bí mật này. Việc Vương biết được, tôi đã rất bất ngờ nên khi anh hỏi, tôi đã há miệng rất to, mất đi rất nhiều yếu tố thẩm mỹ.

-Anh biết?

Tôi vờ hỏi lại, đã trót ngạc nhiên rồi thì tiếp tục giả vờ bị động.

Thái độ của Vương rất bình tĩnh, không hề bức tức hay cảm thấy khó chịu.

- Cậu ấy nói cho anh.

Wương thậm chí chẳng cần nhắc tên Huy trong câu chuyện giữa chúng tôi. Có lẽ anh cảm thấy tôi biết vấn đề này rất rõ nhưng tôi cũng đã dự liệu được tình cảnh ngày hôm nay, sớm đã có chuẩn bị nên không lo lắng nhiều.

- Em định giấu anh rồi lại muốn nói cho anh. Để anh biết trước vậy, em thật có chút hổ thẹn nhưng biết hay không cũng chẳng ảnh hưởng tới quyết định của em. Em có tình cảm của em, anh có tình cảm của anh. Tình cảm của chúng ta, nếu nó giao nhau, em rất vui. Còn nếu nó cứ song song đi bên nhau, em cảm thấy cũng không tồi. Miễn là gần anh, là được!

Câu nói này của tôi, không phải tôi chuẩn bị trước. Đứng trước Vương bây giờ, tự nhiên tôi rất muốn nói những lời thật lòng. Tôi thật sự cảm thấy điều đó nhưng điều đó chỉ thật lòng trong một vài phút giây, không hơn không kém.

Wương đưa lon nước lên miệng, nhấp một ngụm nhỏ, chậm rãi hỏi tôi.

- Vậy, em biết từ khi nào?

- Sau khi em thích anh.

- Em cũng biết bọn anh đang có vấn đề?

- Biết!

Wương bỗng nhướn miệng cười. Nụ cười của anh không vội, nó chậm chậm bắt đầu ở một giây nào đó và kết thúc sau vài giây ngắn ngủi.

- Ừm...

Nói xong, Vương đứng dậy. Anh đưa tay kéo tôi đứng dậy để đi về.

Tôi khoát tay ra.

Vì tôi tạm thời vẫn không đoán được thái độ của anh nên tôi quyết định đi thêm một bước.

- Em sẽ không chia tay anh.

Tôi nhìn thẳng vào Vương, nói dứt khoát.

- Anh cũng không thể chia tay với cậu ấy.

Vương đáp lại tôi với vẻ mặt buồn bã. Tâm trạng của anh như chùng xuống nhưng tâm trạng của tôi thì có hơn gì anh đâu. Nếu có hơn, thì cũng là vẻ mặt của tôi bây giờ.

- Xin anh đừng gộp hai câu chuyện vào làm một.

Tôi xoay đầu, tỏ ý không muốn tiếp nhận thông tin anh vừa nói.

Sau đó, tôi tiếp tục nói.

- Người cho em cơ hội đến với anh là anh. Người chấp nhận chuyện giữa anh và cậu ấy lại là em. Vì vậy em sẽ không để chuyện của em và anh kết thúc như thế. Một tháng. Anh có biết để duy trì được một tháng bên anh với tư cách là người yêu anh, em đã phải khó khăn đến mức nào không? Nhưng em nói ra không phải để kể lể đau khổ. Em không đau khổ vì điều đó. Em yêu anh, em không có lỗi. Anh không yêu em, anh cũng không có lỗi. Nhưng câu chuyện giữa hai ta đi đến tận đây thì ai cũng có lỗi cả.

Nói rồi, tôi dứt khoát đứng dậy bỏ đi.

Tôi sợ Vương muốn phản bác tôi bất cứ điều gì, sợ sự chần chừ của Vương sẽ làm lỡ mọi kế hoạch của tôi. Nếu thế, người thất bại trong cuộc tình này chính là tôi rồi.

Tôi sẽ không để điều đó diễn ra.

Không bao giờ!

16. Q.2 - Chương 10: Ván Bài Ngửa

“Đến tận bây giờ, tôi vẫn nghĩ, ván bài khó chơi nhất chính là ván bài ngửa. Biết rõ quân bài nhưng vẫn chẳng thể đoán được nước đi. Cuộc sống chính là những ván bài ngửa như vậy, nhìn thì thật dễ nhưng chơi được lại là cả một vấn đề.”

Trước đó một tuần, cậu nam sinh tên Huy đã hẹn gặp tôi. Cậu ta không ngờ ngạc như lần đầu tôi gặp. Nhìn vẻ mặt cậu ta, tôi đoán chừng cậu ta đã sắp xếp mọi điều để trò chuyện với tôi nên khi Huy mở đầu câu chuyện bằng cách khẳng định tình cảm của cậu ta, tôi cũng không bất ngờ.

- Tôi yêu Vương. Chị cũng biết rồi, đúng không?

Tôi nở nụ cười nhẹ.

- Cậu cũng biết tôi nhờ người theo dõi cậu, vậy thì sao còn phải hỏi tôi câu này?

Tôi khoắc thìa café một vòng, ngẩng lên nhìn Huy.

Huy cười nhếch miệng.

- Tôi chỉ hỏi thử xem thái độ của chị thôi. Đúng là tôi đã đánh giá thấp chị. Người bình tĩnh theo dõi tình địch của mình, lại còn là khác giới thì hẳn chị phải là người rất biết tính toán và có tinh thần tốt.

Mấy câu cuối của Huy, tôi không rõ là cậu ta có gằn chữ nào không mà nghe thật nặng tai.

Tôi gật gật đầu tán thành.

- Tinh thần tôi lúc nào cũng tốt cả, ở bên Vương lại càng tốt hơn. Chắc cậu đã quá rõ anh ấy đối xử tốt thế nào đúng không? Tôi hưởng ké cũng vẫn thấy vui.

- Chị đợi tôi tìm chị, đợi tôi đến để nói mấy câu này. Chị còn muốn gì nữa?

- Người trẻ không nên vội, dễ vấp lắm.

Tôi khéo léo nhắc nhở, không quên nụ cười thường trực trên môi.

- Tôi hỏi chị muốn gì?

Huy có vẻ mất bình tĩnh. Cậu ta nhìn chăm chú vào tôi như chuẩn bị nuốt chửng những lời tôi nói.

Tôi dựa lưng vào ghế, thoải mái nhìn Huy sau đó mới từ tốn cất lời.

- Trước đây tôi không hề biết tôi muốn gì nhưng khi gặp Vương, tôi nhận ra điều mà tôi muốn mà điều tôi muốn, lại chỉ có một. Tôi muốn có Vương.

Tôi nói thẳng vào vấn đề.

Huy cười to.

- Chị nghĩ chị là ai mà đòi có được anh ấy. Tôi và anh ấy đã bên nhau 2 năm rồi. Tình cảm của chúng tôi không bao giờ có thể thay đổi.

- Có thể cậu không thích thay đổi nhưng Vương muốn thay đổi. Con người mà không thay đổi thì không trưởng thành được đâu.

- Chị nói láo! Vương không dễ dàng thay đổi tình cảm của mình. Tôi hiểu anh ấy hơn bất cứ ai.

Tôi cười cười.

- Phải! Ở bên Vương hai năm, cậu không hiểu anh ấy thì mới là lạ. Dĩ nhiên cậu phải là người hiểu anh ấy hơn tôi.

Tôi đồng tình, nhướn miệng cười rồi lại tiếp lời.

- Nhưng trên thế giới này, những người cố gắng hiểu nhau chỉ là để sống với nhau một cách phù hợp, chứ chưa phải yêu. Cậu ở bên anh ấy, sống bên anh ấy, thế giới quanh cậu chậm rãi trôi. Cuộc sống như vậy yên ổn, nhưng dễ chán. Cậu không thích thay đổi vì cậu quen với cách sống đó. Còn Vương, anh ấy thích cậu nên anh ấy làm quen với cách sống mà cậu đang sống chứ chưa chắc anh ấy đã thích cách sống đó. Anh ấy lựa chọn quen với tôi, ở bên tôi chính là muốn thử cách sống khác.

Huy có chút mất kiên nhẫn khi nghe tôi “thuyết giáo”, đã hơn một lần cậu ta định chặn họng tôi nhưng tôi mà đã định nói gì thì có trời mới ngăn cản được. Biện pháp đó chính là nói liên tục, nói không ngừng nghỉ nhưng ngắt nhịp đúng dấu. Thật ra thì tôi nói nhanh chỉ vì tôi sợ tôi quên mất cái định nói thôi. Mấy câu này nói có tí là xong nhưng tốn hơi nhiều thời gian để tôi nhớ được đấy. Minh đã phải viết ra giấy cho tôi học thuộc. Mọi người nghĩ tôi moi đâu ra lắm triết lý về tình yêu như vậy? Tôi chưa đạt tới trình độ xuất khẩu thành văn đâu.

Huy liếc mắt nhìn tôi.

Ngồi với Huy lâu, tôi càng phát hiện ra nhiều nét nữ tính bên trong cậu ta. Cậu ta thích liếc mắt sang một bên, khi nói lại có chút gắt gỏng nhưng rất điệu đà, nhất là khi luyến âm. Đặc biệt, tay áo của cậu ta được gấp lên rất vuông vắn, gọn gàng. Tôi đã quan sát rất kỹ kể từ khi biết sự thật này.

- Tôi cũng không muốn phải lôi chuyện nhà ra cho người khác giải quyết. Chị cứ thử tiến thêm bước nữa đi, để xem tôi chơi với chị như thế nào.

Không để mất nhiều thời gian, Huy cũng đã chịu lộ bản chất thật. Tôi biết cậu ta không phải loại người dễ để người ta lấn tới đâu. Đã vậy thì...

- Được thôi! Chị cũng đang rảnh.

Tôi cười tươi, rồi đứng dậy xách túi đeo lên vai.

Trước khi ra khỏi cửa, tôi cũng không quên để lại một câu hẹn gặp lại với Huy.

- Kể cả chị có bận thì chị cũng phải dành thời gian cho em chứ, Huy nhỉ? Hẹn gặp lại!

Tôi thảnh thơi, đứng đỉnh đi ra khỏi cửa, nháy mắt với Huy mặc cho cậu ta đang bực tức giờ nắm đấm về phía tôi. Dù nhìn theo góc độ nào thì ván đầu tiên tôi cũng đã thắng Huy rồi. Tôi không đủ kinh nghiệm

làm cáo nhưng không có nghĩa tôi phải làm nai, chí ít thì tôi đã học rất giỏi bài học về Lý thuyết của kẻ thứ ba.

Đến tận bây giờ, tôi vẫn nghĩ, ván bài khó chơi nhất chính là ván bài ngựa. Biết rõ quân bài nhưng vẫn chẳng thể đoán được nước đi. Cuộc sống chính là những ván bài ngựa như vậy, nhìn thì thật dễ nhưng chơi được lại là cả một vấn đề.

17. Q.2 - Chương 11: Sự Kiện Lịch Sử

“Tôi không biết lần đầu mọi người được người mình yêu ôm có cảm giác gì, còn tôi thì phần khích lắm. Cảm giác như muốn nổ tung. Để xem nào, chính xác là 169 ngày kể từ khi quen biết, và 47 ngày kể từ khi chúng tôi là người yêu của nhau, Vương ôm tôi. Tôi tuyên bố hôm nay kể cả là ngày tốt hay xấu thì tôi cũng sẽ đánh dấu nó là sự kiện lịch sử của đời tôi.”

Tôi và Vương vẫn gặp nhau trên lớp và ở cả Câu lạc bộ. Tôi không cảm thấy mình nói sai điều gì khi quyết định nói về suy nghĩ của tôi trong mối quan hệ này. Tôi cũng không cảm thấy mình phải trốn tránh Vương vì giận dỗi hay ngượng ngịu. Tôi vẫn chờ Vương cùng về nhà mỗi khi anh họp ở Câu lạc bộ. Ngày đầu tiên sau hôm đó, Vương cũng có ý né tránh tôi nhưng khi thấy thái độ tôi hoàn toàn bình thường, thậm chí có phần thoải mái nên Vương cũng không cố ý thay đổi thái độ với tôi.

Có đôi lần Vương chủ động gợi chuyện về Huy để nói với tôi, giúp tôi có cái nhìn thoáng hơn về Huy và mối quan hệ giữa anh và cậu ta. Tôi lắng nghe, trò chuyện với anh. Tôi nói với anh về cảm giác của tôi rằng dù anh có thích ai thì đó cũng là cảm giác thuộc về anh, anh thích nam hay nữ thì đó cũng là tình cảm thật sự của anh, tôi tôn trọng điều đó cũng như tôn trọng anh. Trên thế giới này, nếu có hàng vạn người kỳ thị quan hệ đồng giới thì cũng sẽ chẳng bao giờ có tôi trong số những con người ấy. Tôi tôn trọng tình cảm của anh, và cũng hy vọng anh tôn trọng tình cảm của tôi như thế.

Nếu trước đó tôi đã từng nghĩ mình phải buông xuôi tình cảm với anh thì bây giờ, khi anh trao cho tôi cơ hội đó, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng đánh mất. Anh chấp nhận tôi tức là anh cũng có tình cảm với tôi. Bởi vì tôi chẳng có gì để anh lợi dụng, anh cũng không phải là người có mục đích lớn lao gì để lợi dụng tôi. Minh nói có thể Vương muốn che giấu tình cảm đồng giới của mình bằng cách chấp nhận để tôi làm bạn gái của anh. Tôi không cãi lại cô ấy. Cũng có lúc tôi nghĩ như Minh nhưng rồi tôi lại nghĩ, nếu thật sự cần phải che giấu, Vương cần gì phải đợi những hai năm trời, cần gì phải chọn người như tôi. Chẳng lẽ bên anh chưa từng có cô gái nào? Tôi không tin như vậy.

- Hôm nay tâm trạng anh không tốt.

Tôi ngồi gần Vương, nói khẽ.

Wương ngoảnh mặt nhìn tôi, trầm giọng.

- Không có gì đâu.

Rồi anh quay sang bên cạnh, chăm chú nghe hát.

Bình thường Vương không phải người yêu thích âm nhạc nhưng dù có nghe nhạc gì thì khuôn mặt anh vẫn nguyên một vẻ tự nhiên, không thích thú mà cũng chẳng khó chịu. Hôm nay thì khác, anh không tập trung nghe nhạc. Đôi lúc anh lại như đăm chiêu nhìn gì đó rồi nghĩ ngợi.

- Đi theo em!

Tôi vừa nói vừa đứng dậy, nắm tay Vương kéo đi.

Wương ngơ ngác. Anh nắm lại tay tôi, kéo lại về phía anh để tôi dừng lại.

- Em muốn đi...

Wương chưa nói xong tôi đã kéo anh đi thật nhanh.

Ra đến tận cửa rạp hát, tôi mới dừng lại, thở hổn hển.

- Em... em... em có... có việc gì gấp à?

Vương thở không ra hơi, gặp người nói với tôi.

Tôi không trả lời câu hỏi của anh, cũng ngừng thở vội vã. Tôi lấy từ trong túi xách ra một gói quà nhỏ, nhét vào tay anh.

- Đi mau lên.

Tôi đẩy Vương ra khỏi cửa.

Vương nhìn tôi, hơi giật mình. Anh đưa tay về phía tôi, xòe bàn tay ra.

- Em muốn đi đâu?

Tôi nhú mày, vội xua tay, lắc đầu.

Thấy Vương cứ giơ tay ra, lại nhìn tôi một cách khó hiểu, tôi bật cười.

- Nói cho anh biết, em xấu tính lắm. Em đọc trộm tin nhắn của anh rồi, anh mau mau đi gặp Huy đi. Đừng để cậu ấy chờ. Ngày khác em không nhường đâu, nhưng hôm nay là sinh nhật cậu ấy, em đặc biệt cho phép anh ở bên cậu ấy.

Tôi tỏ vẻ cao thượng một chút.

Thực ra thì tôi biết hôm nay là sinh nhật Huy từ lâu. Tôi nắm rõ tường tận thông tin về cậu ta mà lại bỏ qua thông tin này thì đúng là thiếu sót. Vì thế nên tôi đã cố kiếm vé đi xem hòa nhạc chỉ diễn ra một lần tại đây vào đúng ngày sinh nhật cậu ta, ném nó cho Minh để bắt cô ấy tặng tôi ngay trước mặt Vương như là vô tình. Sau đó tôi giả vờ một chút để anh cảm kích tôi. Bỏ ra vài thứ để nhận lại chút tình cảm từ nơi anh thì cũng đáng thôi. Với lại, cuộc chiến giữa tôi và Huy cũng tự động bắt đầu ngay sau cái hôm cậu ta trắng trợn kéo Vương đi khi chúng tôi đi ăn với nhau. Cứ nghĩ lại hôm đó là tôi sôi máu. Hôm đó tôi đã phải cắn răng mỉm cười tạm biệt Vương để cố chứng tỏ mình không chấp Huy. Đến tối Huy còn giở giọng trêu ngươi với tôi, nhắn tin khiêu khích. Cậu ta bảo rằng kẻ thứ ba như tôi thì chỉ nên ngồi đó chấp nhận thôi, quyền quyết định luôn thuộc về người đến trước. Tôi nhắn lại cho cậu ta, giọng điệu vô cùng thoải mái: "Cậu thích đánh số thì cứ việc nhưng cậu không biết là số ba là số nhiều à? Nhiều tình yêu và nhiều cơ hội hơn. Cho nên cậu muốn quyết định ra sao cũng mặc cậu, tôi vẫn hơn cậu nhiều điều lắm." Huy nhắn lại cho tôi, vồn vện ba chữ: "Đồ đàn bà!" Tôi cũng vui vẻ nhắn lại: "Không, chị là "đồ con gái"." Sau đó tuyệt nhiên không thấy cậu ta nhắn lại cho tôi. Chắc cậu ta tức tôi lắm vì cậu ta còn đem cuộc trò chuyện của chúng tôi cho Vương đọc. Vương cũng không nói lại với tôi, chỉ là tôi đọc được tin nhắn của anh với Huy, nói cậu ta đừng nói năng châm chọc tôi, như vậy là không tốt. Vương cũng biết bệnh vực tôi đấy. Đó cũng là một tín hiệu đáng mừng. May sao lúc đó tôi không chửi bậy gì với cậu ta, không thì đã mất hình tượng trước Vương rồi. Đúng là nhắn nhin cũng có cái tốt của nó, chưa chắc đã là nhục.

Quay lại hiện tại, Vương không thể hiện nhiều trên nét mặt. Anh vẫn giơ tay về phía tôi sau khi cầm món quà sang tay còn lại.

Đến lượt tôi không hiểu.

- Em hết quà rồi.

Tôi nheo mắt. Chẳng lẽ anh thấy quà tôi chuẩn bị như vậy vẫn chưa đủ ư? Huhu. Mua quà cho tình địch kể cả có ít tiền cũng vẫn thấy xót xa lắm.

- Tay em.

Vương lên tiếng.

Tôi giơ tay mình lên trước mặt, nhìn ngẩn, tay tôi có gì đâu. Hay anh muốn tôi đi cùng anh? Có điên mới đi cùng. Đến đó lại phải mặt nhọc giả bộ vui vẻ, giả bộ hiền lành, lại còn phải trơ mắt nhìn Huy thân mật với Vương thì chắc tôi tức điên người. Biết là một chuyện, còn phải chứng kiến tận mắt lại là một chuyện khác. Tôi không dại.

- Em không đi với anh đâu. Em chuẩn bị quà cho anh thôi, anh đi đi.

Tôi xoay người bước vào trong, nói tiếp.

- Với cả em còn phải nghiên cứu âm nhạc nữa. Về nhà em còn phải báo cáo về buổi hòa nhạc này cho Minh, không thì cô ấy sẽ giết em.

Tôi bước đi, nói liến thăng chẳng quan tâm Vương có lắng nghe không.

Đột nhiên tôi thấy cánh tay tôi bị giữ lại, cả người tôi như bị ghì chặt.

Vương đang ôm lấy tôi.

Tôi không biết lần đầu mọi người được người mình yêu ôm có cảm giác gì, còn tôi thì phần khích lắm. Cảm giác như muốn nổ tung. Để xem nào, chính xác là 169 ngày kể từ khi quen biết, và 47 ngày kể từ khi chúng tôi là người yêu của nhau, Vương ôm tôi. Tôi tuyên bố hôm nay kể cả là ngày tốt hay xấu thì tôi cũng sẽ đánh dấu nó là sự kiện lịch sử của đời tôi. Nắm tay chúng tôi còn chưa nắm mà đã nhảy sang giai đoạn ôm thế này. Nếu biết trước kết quả như vậy thì tôi đã sử dụng kế hoạch “làm tình địch tốt” từ lâu rồi.

Sau đó, cái ôm cũng kết thúc và Vương cũng đi sinh nhật Huy mà không có tôi. Còn tôi thì gật phất buổi hòa nhạc để đi thẳng tới nhà Minh chia sẻ sự kiện vừa rồi.

Tôi nên mất ngủ vì cái ôm này.

Tôi sẽ thức để kỷ niệm nó.

Rất đáng đấy, nhất là với người lười thể hiện tình cảm của bản thân như Vương.

18. Q.2 - Chương 12: Chuyện Bên Lề

“Chuyện tình của tôi vẫn thế.

Tình địch không cong cớn của tôi vẫn là Huy.

Và quan trọng là tôi phải mau chóng knock-out Huy thôi.”

Có vài lần khi Minh ngồi nói chuyện với tôi, cô ấy vẫn đùa tôi là một đứa trẻ xấu tính bởi tôi luôn làm những hành động có chút nhỏ nhen rồi bao biện bằng cách nói rằng tôi ác, vẫn ác như thế. Thật ra tôi không ác, cũng không xấu tính. Tôi chỉ làm những việc mà tôi thực sự nghĩ mình đúng hoặc nếu điều đó có là sai đối với mọi người thì trong mắt tôi và theo suy nghĩ của tôi, điều đó vẫn đúng. Nói thẳng ra thì tính tôi khá cố chấp, đôi khi lại cố chấp kiểu trẻ con. Vậy nên việc tôi chịu chiến đấu với Huy chỉ là trẻ con chơi với trẻ con thôi.

Minh cũng bảo với tôi.

- Nếu cậu thật sự muốn yêu thì tớ có thể ra đường vợ về cả nắm anh chàng giống Vương cho cậu. Việc gì cậu phải tranh với một đứa nhóc?

Tôi mới hung hăng trả lời.

- Họ có giống Vương 99% thì cũng không phải là Vương. Cậu không biết dù chỉ là 1% thôi cũng khác nhau lắm không? Thế cậu yêu Nam rồi bảo cậu cưới một thằng cha giống Nam cậu có chịu không? Chịu được không?

- Đồ ghê gớm danh đá!

Minh giả bộ ngạc nhiên, sợ hãi trêu chọc tôi.

Tôi khoanh tay, vênh mặt lên kiêu ngạo. Cãi cùn chính là sở trường của tôi, ngoài việc đó là ra thì tôi chẳng giỏi cái gì. Thật là một niềm tự hào ít ỏi!

- Tớ chẳng hiểu tên Vương đó có gì khiến một đứa như cậu mê đắm nữa...

Minh ngao ngán thở dài, thốt ra mấy lời thất vọng.

Tôi nhìn Minh, cũng có tí gọi là đồng cảm với lời nói đó, gật đầu, chậm chạp nói.

- Anh ấy chẳng có gì cả nhưng chính vì anh ấy quá bình thường lại khiến tớ phát sốt phát rét vì anh ấy đấy. Nghĩ lại thì nụ cười của anh ấy chẳng có ấn tượng với tớ lâu như tớ nghĩ. Tính cách anh ấy chẳng phù hợp với con người tớ dù chỉ một chút. Với cả tình địch của tớ cũng không điệu đà cong cớn như tớ vẫn tưởng tượng. Cậu phải biết là khi mọi thứ đã sụp đổ thì chẳng có gì để tớ phải ước mơ đâu. Sống tiếp và hoàn thành kế hoạch cuộc đời thôi.

Tôi ôm mặt, giả bộ khóc.

Minh vỗ vai tôi động viên. Nhưng câu nói của cô ấy vừa thốt ra thì tôi tỉnh hẳn.

- Yên tâm. Tớ sẽ không để cậu bị lụy vì ai lâu vậy đâu. Nhân danh bạn tốt, tớ đã ghi âm lời cậu vừa nói rồi gửi cho Vương và Huy. Họ sẽ để cậu sống yên ổn thôi...

Tôi trở mắt ra nhìn Minh. Việc đầu tiên tôi làm sau khi bóp cổ Minh là tìm kiếm điện thoại của cô ấy.

Tôi liên tục xoay cổ Minh và lăm bầm chữ.

- Ranh con! Cậu dám làm thế với tớ thì đời này cậu sẽ không yên với tớ đâu. Nếu có kiếp sau tớ cũng sẽ đầu thai bên cạnh cậu và hành hạ cậu.

Mắt Minh trợn ngược vì bị tôi bóp cổ nhưng không vì thế mà cô nàng chịu thua tôi. Minh giơ tay lung tung nhằm vào cơ thể tôi để cầu vėjo cho đỡ tức.

Cuối cùng thì trận chiến bất thành linh của chúng tôi cũng kết thúc bằng lời cầu xin của tôi.

“Minh bé bỏng, hãy tha cho tớ lần này. Tình yêu của tớ, cậu không thể làm nó nham nhở như thế được.”

Và sau đúng một ngày, Minh đã gửi cho tôi một tin nhắn như thế này: “An to lớn, tớ luôn luôn tha thứ cho cậu. Vì tớ xinh đẹp và rộng lượng, nên tớ sẽ nói cho cậu một điều. Rằng, hôm qua tớ không mang điện thoại theo. Thế nhé, yêu thương cậu vô bờ bến luôn.”

Tôi thật sự muốn cho Minh một chưởng, phí hoài một đêm mất ngủ vì lo lắng của tôi. Tôi nói thế cũng chỉ là để ra oai với Minh chứ tôi đâu có rảnh để chạy theo một người mình không yêu. Tôi chính là kiểu yêu đến chết đi sống lại cũng chỉ thừa nhận một phần mười, chín phần mười còn lại là giả bộ.

Thật may là chẳng có bản ghi âm nào cả.

Chuyện tình của tôi vẫn thế.

Tình địch không cong cớn của tôi vẫn là Huy.

Và quan trọng là tôi phải mau chóng knock-out Huy thôi.

19. Q.2 - Chương 13: Tên Anh Ấy Là Dim

“Đôi khi tình yêu lại chính là loại tình cảm không cần trách nhiệm, không mang nặng giá trị.”

Tôi có một công việc làm thêm ở một tiệm bánh nhỏ trong thành phố. Công việc này tôi đã làm được hai năm, bắt đầu từ khi tôi lên năm thứ hai Đại học.

Vì tiệm bánh này ở trong thành phố, lại nằm trên con đường đông đúc nhất nên dù chỉ là một tiệm bánh nhỏ cũng làm ăn rất tốt. Để không ảnh hưởng tới việc học, tôi thường chọn làm ca buổi tối. Tôi vẫn thường đi xe bus để tới chỗ làm và về cùng một cô bạn khác ở gần nhà. Công việc của tôi kết thúc vào lúc mười giờ và khi tôi về đến nhà là mười rưỡi. Thật ra nhà tôi không quá xa tiệm bánh, chỉ là tôi thường mua sắm trên đường về, hoặc là tụ tập với bạn bè ở quán nước vỉa hè nên luôn về nhà vào tầm giờ đấy. Cuộc sống của tôi không quá bận rộn, cũng không có gánh nặng gì. Tôi đi làm thêm cũng chỉ là để tích góp kinh nghiệm sống. Công việc của tôi khá thoải mái, lại có quản lý tốt tính và đồng nghiệp trạc tuổi tôi nên tôi cảm thấy đây là một công việc khá lý tưởng đối với một cô sinh viên. Quản lý của tôi là người Mỹ, sống ở Việt Nam được năm năm, hai mươi lăm tuổi đời và tính cách thật sự rất dễ chịu. Tên của anh ấy là Jim nhưng tôi thường gọi anh ấy là Dim, rất Việt Nam và hợp với bản chất của anh ấy. Có lẽ người Tây thường có tư tưởng thoáng nên khi thích một ai đó, họ thể hiện rất công khai và tự hào. Dim thích tôi và anh ấy cũng

thích một vài cô gái khác. Dim nói với tôi rằng tình yêu của anh ấy nhiều quá, anh ấy phải đi chia sẻ và phân phát bớt nên việc anh ấy có yêu nhiều cô gái cũng là việc bình thường. Nếu là người khác nói điều đó thì tôi đã thầm khinh bỉ nhưng Dim lại nói điều đó với vẻ rất vui vẻ, hồ hởi, thậm chí còn khá phấn khích nên tôi luôn cố gắng chấp nhận phần tính cách điên rồ và chút tình yêu của anh ấy “gửi nhờ” nơi tôi.

Dim thích tỏ tình với tôi, mọi nơi mọi lúc mỗi khi anh ấy phồng lên bằng thứ tiếng việt kiêu ngạo của anh ấy.

- Ặng ten, em có biết là em rất xấu tính không?

- Biết.

Tôi trả lời cụt lủn, vừa xếp bánh vào túi vừa nghe Dim nói chuyện.

Dim gọi tôi là Ặng ten chỉ vì tôi biết mọi thứ anh ấy cần, biết mọi thông tin mà anh ấy thiếu. Vậy nên mỗi lần Dim bị mọi người cho ra rìa khỏi cuộc bàn tán hay thảo luận, anh ấy đều tìm đến tôi để được nghe ngóng thông tin.

- Anh đây lại vô cùng “tốt” tính.

Dim nói nhanh nên những câu chữ anh ấy dùng dứ hết lại vào nhau.

- Là tốt tính chứ không phải “tốt” tính.

Tôi tốt bụng sửa sai cho Dim.

- Đúng đúng, là tốt tính.

- Thì sao?

- Vậy nên chúng ta hợp nhau lắm. Vậy nên anh yêu em vô cùng.

Dim làm hình trái tim bằng tay, giơ cao cho tôi xem. Mắt anh ấy díp lại, có vẻ anh ấy hoàn toàn thỏa mãn với câu tỏ tình vừa rồi.

Tôi thì không có một chút biểu hiện thỏa mãn với câu tỏ tình ấy. Tôi châm chọc Dim.

- Anh về học lại tiếng việt đi. Nói năng chẳng có tí logic nào mà lúc nào cũng bảo em dốt tiếng việt hơn anh. Tỏ tình kiểu gì mà chẳng làm người ta cảm động gì cả, chỉ muốn đập cho anh một trận thôi!

Nghe tôi nói xong, mặt Dim buồn thiu. Anh ấy tiu nghỉu mất mấy giây rồi lại hớn hỏ bảo với tôi.

- Hôm qua anh nói như vậy với mấy cô trong bar mà cô nào cũng “xoắn” hết cả mắt vào đấy.

Tôi thở dài thườn thượt. Tôi cam đoan là tôi rất ngán thứ tiếng việt kiêu ngạo này của Dim.

- Em rất muốn đấm cho đứm nào dạy anh học tiếng việt. Xoắn gì mà xoắn chứ? Ngôn từ tử tế không học toàn học cái linh tinh.

- Calm down!

Dim vỗ về vai tôi.

Về mặt anh ấy thẳng thốt.

- Là bố anh. Bố anh dạy. Em đừng đấm ông ấy.

Tôi bậm môi lại. Nếu biết trước người dạy tiếng việt cho anh ấy là bố anh ấy thì tôi thề là mình sẽ không chê bai gì anh ấy, tôi thề. Vì biết lỗi sai của mình mà tôi thay đổi hẳn thái độ, quay ngoắt sang nắm chặt tay Dim rồi xin lỗi rất chân thành. Tôi nghe ngóng được rằng bố anh ấy mới thật sự là chủ ở đây.

- Dim, Dim. Hãy nói với bố anh là em xin lỗi.

Dim thấy tôi trở nên nữ tính và ngọt ngào hẳn, anh ấy cười toe toét, nhiệt tình nắm lấy tay tôi. Mắt Dim chớp liên tục.

- Ặng ten, em yêu anh nhé? Nếu em yêu anh, em có đấm bố anh thì ông ấy cũng rất vui.

- Vậy sang tên tiệm bánh này cho em nhé?

Tôi hòa vào câu đùa của Dim.

Ngay lập tức, Dim gật đầu một cách mạnh mẽ.

- Nếu em thích thì anh sang luôn cả tên anh cho em.

- Tên anh thì có gì đáng giá chứ?

Tôi phủ nhận thực tế, đẩy Dim ra.

Câu chuyện của chúng tôi luôn bắt đầu theo kiểu phi thực tế và kết thúc rất thực tế.

Dim luôn trêu đùa. Anh ấy chẳng thật sự nghiêm túc khi nào cả. Đó là lý do tôi cũng luôn thiếu nghiêm túc khi trò chuyện với anh ấy.

Và còn một điều nữa, Dim rất trơ trên, cực kỳ trơ trên. Có một hôm, vào rạng sáng Dim gọi cho tôi và bảo tôi đi mua quần nhỏ cho anh ấy chỉ vì anh ấy hết quần để mặc. Tất nhiên là tôi không đi mua cho Dim và dĩ nhiên anh ấy bị tôi chửi ột tràng. Dim đã trả thù việc tôi tra tấn lỗ tai của anh ấy bằng cách đá cho tôi một cái khi gặp nhau ở tiệm. Nếu tôi sớm biết Dim trơ trên như vậy, tôi nhất định không thân thiết với anh ấy.

20. Q.2 - Chương 14: Lý Do Của Tình Yêu

“Tình yêu đối với tôi, nó giống như một môn học mới. Tôi học rất chăm nhưng lại không hề giỏi.”

Đạo gần đây Huy rất biết tìm cơ hội tách tôi và Vương ra. Cậu ta liên tục lấy lý do cần ôn thi Đại học để bên Vương suốt cả ngày. Vì thời gian cậu ta ôn thi Đại học thì chúng tôi cũng được nghỉ hè nên việc cậu ta chiếm dụng Vương hàng giờ liền cũng chẳng ai ngăn cấm được. Tôi cảm thấy rất buồn phiền về điều này, thậm chí tôi còn muốn tổng khứ cậu ta đi sang thành phố khác. Mà không, sang châu lục khác, sang hành tinh khác luôn cũng được. Cậu ta đúng là cái đồ ỷ lại mình nhỏ tuổi mà lấn lướt người lớn. Không có hôm nào là cậu ta quên nhắn tin cho tôi, toàn là những tin nhắn châm chọc cũ rích phát ngấy. Tôi cũng không có nhiều thời gian để đôi co với cậu ta. Thời gian chơi với cậu ta để dành làm việc khác còn có ích hơn.

Sau khi chơi với Huy mấy tuần, tôi phát hiện mình không có cái bản lĩnh chơi đùa với trẻ nhỏ. Tôi rất mau tức giận mà khi tôi tức giận, tôi rất muốn đánh nhau với ai đó, hoặc là làm việc gì xấu xa. Lại thêm cả Minh ngày ngày nói tôi là con rùa, yêu đương chậm rì, lại chung đụng người yêu với người khác. Có đôi lúc thì cô ấy lại bảo tôi là supergirl, chịu đựng được việc chia sẻ tình yêu với người khác, khen tôi có tinh thần thép. Tôi cũng tự thấy tinh thần mình được bọc thép thật. Cả cơ thể tôi cũng sắp mang màu của thép vì tức giận suốt ngày đây.

- Bây giờ chưa muộn đâu, cậu bỏ quách tên Vương đó đi!

Minh lợi dụng lúc tôi đang đau khổ, cố gắng thuyết phục tôi.

- Cậu với Nam cũng chưa cưới, đi yêu thằng khác đi.

Tôi ừ rừ nhưng vẫn cố gắng dẹp bỏ suy nghĩ của Minh.

- Tổ đang nói chuyện nghiêm túc đấy!

Minh giữ vai tôi, xoay mặt tôi lại đối diện với cô ấy.

Tôi rừ mắt, mặt mồm nói.

- Tổ cũng chẳng biết là mình tiếp tục được bao lâu. Tổ thừa nhận là nhiều lúc tổ muốn vứt quách cái tình cảm này đi, vứt quách cái tự trọng mà nhường Vương cho thằng nhóc đó. Vì Vương cũng chẳng yêu tổ, chỉ mình tổ đơn phương, lũng thũng đi theo anh ấy. Tổ không biết tình yêu là cái thứ gì nữa. Nhưng cậu biết đấy, cơ hội mà tổ có với Vương, tổ vất vả lắm mới có được. Tổ chưa bao giờ kiên trì với tình cảm của mình như thế. Để mà từ bỏ, thì tổ không đành lòng. Vương cũng chưa từng có ý định buông xuôi tình cảm với tổ.

- Chưa từng có sao? Nếu thế sao anh ta không dứt khoát với tình cảm của anh ta đi. Người gì đâu mà tham lam, vừa muốn yêu thằng nhóc kia, vừa muốn cậu ở bên. Có thể trong mắt cậu, anh ta tốt đẹp và tuyệt vời đến thế nhưng trong mắt tớ thì anh ta còn chẳng bằng một con đĩ.

Minh gay gắt tỏ thái độ.

Cô ấy chưa bao giờ đồng tình với tôi trong quan điểm về Vương. Cô ấy chịu giúp đỡ tôi mọi thứ chỉ vì cô ấy không muốn tôi quá khổ sở khi phải xoay sở trong thứ tình yêu mệt mỏi này. Với cả, quan trọng là tôi chưa yêu ai trước Vương, một chút kinh nghiệm để chống lại tổn thương chẳng hề có. Nếu tôi có bị tổn thương thì dù mạnh mẽ đến đâu, tôi cũng sẽ buồn rất nhiều.

Tôi lại không phải một cô gái mạnh mẽ mà đơn thuần chỉ là một cô gái giỏi giả vờ, giả vờ thông minh, giả vờ danh giá, giả vờ tự tin, giả vờ hư hỏng và giả vờ mạnh mẽ.

Tôi xua tay, phủ nhận vài điều Minh nói.

- Bởi vì anh ấy luôn đợi tớ và đón tớ mỗi khi tớ tan làm. Bởi vì anh ấy sẵn sàng chờ đợi tớ dù tớ có bận tới đâu. Bởi vì anh ấy che nắng cho tớ, để tớ núp dưới bóng của anh ấy. Bởi vì anh ấy luôn che phần ô nhiễm hơn cho tớ mỗi khi mưa, sẵn sàng chịu ướt để tớ không bị cảm lạnh. Bởi vì anh ấy luôn gọi tớ là An, rất chân thành.

- Cậu yêu anh ta vì mấy điều đó sao?

Minh hỏi lại tôi.

Tôi gật đầu.

- Cũng có thể nói là như thế.

- Thế sao cậu không yêu tớ đây này? Tớ đáp ứng đầy đủ tất cả những cái cậu vừa nói đấy. Nghĩ lại thì đúng là tớ đã vì cậu làm đủ mọi trò...

Minh chép miệng, trách móc tôi yêu thương cô ấy chưa đủ.

Nhìn vẻ mặt phụng phịu của Minh, tôi cười to.

- Cậu tham thế? Yêu Nam chưa đủ còn đòi cả tớ sao?

- Chưa đủ. Chẳng bao giờ là đủ cả.

Minh hét to vào tai tôi.

Tôi bịt tai rồi vội vã chạy xa khỏi Minh.

Giọng cô ấy thật sự rất lớn. Cô ấy đã từng đại diện cho thành phố đi thi hát Opera. Công nhận giọng cô ấy lớn thật nhưng cuộc thi năm đó cũng chính là vết nhơ lớn nhất đời cô ấy. Trong lúc đang ngân rất cao và rất vang bỗng cô ấy thè lên một tiếng rồi tắt ngóm. Lúc đó Minh xấu hổ đến nỗi cô ấy bị đứng hình mất nhiều phút, mãi cho tới tận khi tôi mặt dày ra sân khấu kéo cô ấy vào trong cánh gà thì cô ấy mới chịu rời khỏi đó. Hỏi ra mới biết nguyên nhân của việc giọng vỡ đột ngột đó là vì cô ấy bị hụt hơi, vội vã lên tông khác nên mới thành ra như thế. Kể từ đó tôi không còn nghe thấy Minh hát gì, kể cả là một nốt nhạc.

21. Q.2 - Chương 15: Anh Có Thể Nói Nhớ Em Không?

“Hóa ra, đạt được điều mà mình mong muốn lại nặng nề đến vậy.

Nếu điều đó khiến em buồn, em có nên khép chặt nó lại và vui vẻ bên anh không?”

Vương đợi tôi ở bên đường, khi đó đã là mười giờ hơn. Anh đã đến được nửa tiếng và kiên nhẫn đợi tôi ở đó.

Bình thường mọi người thấy đàn ông khi chờ đợi người yêu của mình như thế nào? Họ sẽ làm gì trong khoảng thời gian chờ đợi. Họ gọi cho bạn bè tán ngẫu? Họ tìm một quán cà phê để ngồi chờ? Họ thúc giục người yêu tới thật nhanh? Hay là họ chán nản nhìn xung quanh và đếm thời gian một cách tỉ mỉ? Và sau

khi người yêu họ đến thì họ có thái độ gì? Cau có bực tức? Không thoải mái và trách móc vài câu? Kiên quyết sẽ đến muộn vào lần sau? Hay là chia tay luôn vì tội lè mè?

Tôi rất tò mò.

Bởi vì Vương chờ đợi tôi rất thông dong, nhàn nhã, thái độ của anh trước sau như một. Khi chờ tôi, Vương luôn nhìn vào tiệm bánh, dõi theo mọi công việc của tôi. Đôi lúc khi ngẩng đầu lên, nhìn về phía đối diện, tôi vẫn vô tình bắt gặp ánh mắt của anh. Ánh mắt ấy rất dịu dàng và tình cảm. Gần đây Vương hay nhìn tôi như thế. Không biết là có phải do bị Huy chen ép hay không mà tình cảm của anh ngày càng nghiêng về bên phía tôi. Trong thời gian này, tôi cư xử khá là bình thường, không ồn ào như mọi khi, cũng không còn đôi co nhiều với Huy, chủ yếu là do tôi chán chường và do tôi mệt mỏi nên không còn hơi sức để tức giận hay nghĩ trò để chơi lại Huy. Tinh thần xập xệ thì còn nghĩ nổi cái gì nữa đâu.

Tôi băng qua đường, vui vẻ vẫy tay chào Vương.

Tôi nghĩ ngờ chúng tôi là cặp đôi trưởng thành yêu nhau trong sáng nhất thành phố này. Hai mươi mốt tuổi và một cái back hug duy nhất.

Đúng vậy!

Chính là cái hôm diễn ra sự kiện lịch sử đó. Sau lần đó thì không có một cái gì hết. Nắm tay không, ôm càng không.

Vương mỉm cười nhìn tôi rồi anh trèo lên xe, để tôi ngồi lên yên xe mới chậm rãi chạy xe.

Thành phố vào giờ này vẫn rất đông đúc, chủ yếu là thanh niên vì đây mới là giờ hoạt động chính của họ. Cũng là vì thời tiết ban ngày không được dễ chịu lắm nên ít có ai muốn đi chơi vào ban ngày. Họ thường chọn buổi tối và ban đêm, vừa thoáng mát vừa dễ chịu.

Khi tôi đang tận hưởng không khí mát mẻ của đêm khuya thì nghe thấy tiếng Vương khe khẽ hỏi.

- Nhớ anh sao?

Tiếng ồn của còi xe làm tôi bị phân tâm, không nghe được câu hỏi của Vương.

Tôi cố nhai ra phía trước, hỏi anh.

- Anh nói gì cơ? Em nghe không rõ.

Hoàn toàn không có câu trả lời từ Vương. Có phải anh rất ghét phải lặp lại câu nói của anh nhiều lần không nhỉ? Tôi thấy anh chẳng bao giờ chịu nói điều gì lần thứ hai. Còn tôi, tôi sẽ nói cả vài chục lần cho tới tận khi người khác biết được tôi nói gì.

Vương chợt dừng xe.

Anh quay đầu lại nhìn tôi.

- Anh hỏi, là em nhớ anh?

Tôi mở thật to cặp mắt của mình. Ngạc nhiên - chính là loại cảm giác này. Vì Vương đang hỏi tôi câu hỏi rất là liên quan đến chuyện tình cảm. Anh thường không như vậy. Sau đó, tôi chuyển sang bối rối vì nhớ tới nội dung tin nhắn gần đây tôi gửi cho Vương. Nó được gửi đi vào một buổi tối mất ngủ của tôi.

- Đúng. Em nhớ anh, rất nhớ. Nhưng em chỉ nhớ thôi.

Tôi buồn rầu khẳng định lại tình cảm.

Tối hôm ấy, không hiểu sao nổi nhớ Vương lại tràn đầy như thế, tới mức tôi phải gửi tin nhắn thì nổi nhớ ấy đã là rất nhiều rồi. Tôi thậm chí còn hy vọng Vương sẽ nhớ tôi nhiều như tôi nhớ anh. Dẫu biết điều đó khá hão huyền nhưng tôi vẫn cố chấp hy vọng.

- Anh cảm thấy có lỗi với Huy.

Mãi sau Vương mới lên tiếng.

Tôi ngược lên.

- Vì sao?

Ngay cả trước đây khi nhận lời yêu tôi, Vương cũng chưa từng nói anh cảm thấy có lỗi với Huy. Lần này là sao?

Vương mỉm cười. Nụ cười phẳng phất nét bất lực.

- Bởi vì anh nhớ em nhiều hơn những nỗi nhớ của anh dành cho cậu ấy. Anh rất nhớ em, An à!

Vương đưa tay lên xoa đầu tôi nhẹ nhẹ. Kết thúc câu nói, anh có vẻ nhẹ nhõm hơn.

Nhưng tim tôi lại trĩu nặng.

Việc anh nhớ tôi, nó bất lực tới vậy sao?

Tôi nên vui vì được anh thổ lộ, hay là phải buồn vì cảm xúc thoáng qua mà tôi vô tình thấy được kia?

22. Q.2 - Chương 16: Tình Huống Bất Ngờ

“Trên đời này, người bảo vệ mình tốt nhất và trung thành với mình nhất chỉ có thể là bản thân mình.

Nếu mình thất bại hay đi vào thế yếu, chỉ có thể là bản thân mình tự phản bội lại mình.

Tôi thì không phải kiểu người như thế.

Dù cả thế giới này quay lưng về phía tôi, tôi cũng sẽ tìm một chiếc gương để nhìn vào đó thấy bản thân tôi.

Để nhận ra, ít nhất bản thân tôi cũng vẫn không bao giờ phản bội lại tôi.”

“Chị rảnh không?”

Tin nhắn của Huy gửi cho tôi vào giữa trưa.

Tôi không hiểu cậu ta có ý đồ gì khi nhắn hỏi tôi như thế.

“Rảnh. Muốn hẹn hò với tôi à?”

Tôi nhắn lại, trêu chọc.

Chưa đầy một phút sau, hai ba tin nhắn của Huy gửi đến, gần như sát nhau.

“Chị nghĩ tôi điên chắc?”, “Chị bị điên rồi!”, “Nếu tôi có muốn hẹn hò với con gái thì đến kiếp sau, kiếp sau nữa cũng không bao giờ là chị.”

Thấy Huy cáu gắt, tôi lại cảm thấy mình vô cùng vui vẻ, cảm giác thoải mái và sung sướng hơn cả trúng xổ số.

“Cậu có chắc là cậu được đầu thai không?”

Tôi biết chắc là sau tin nhắn này của tôi, Huy sẽ gọi ngay cho tôi.

Quả đúng như thế thật.

Câu đầu tiên Huy nói không phải là mấy câu láo toét hay nói với tôi mà thay vào đó, cậu ta nói năng khá kiềm chế. Cậu ta hỏi tôi đang ở đâu và có thể tới chỗ cậu ta không. Tôi hỏi cậu ta rằng mắc mớ gì tôi và cậu ta phải gặp nhau. Cậu ta chỉ nói đơn giản một câu: “Tôi bị thiếu tiền.”

Đúng là đồ nhóc con! Bình thường coi tôi chẳng ra gì, đến lúc cấp bách lại nhớ đến tôi. Có phải cậu ta phát hiện ra tôi có vị trí vô cùng quan trọng trong cuộc sống của cậu ta không nhỉ? Tôi không chỉ là tình địch, tôi còn là phao cứu trợ. Nghĩ vậy thôi đã đủ vui vẻ rồi.

Khi tôi đến nơi, ở nơi đó không chỉ có một mình Huy mà còn có rất nhiều người, hầu hết là người lớn tuổi.

Tôi có dự cảm không được tốt lành.

Huy trông thấy tôi. Cậu ta ra đón tôi với thái độ đặc ý, vô cùng khoái chí như thể đạt được điều gì to lớn lắm.

Tôi vào bên trong gian phòng nhỏ đó, những người bên trong gian phòng nhìn tôi với ánh nhìn rất lạ, như thể họ đang thăm đánh giá tôi. Ánh mắt họ chứa đầy sự khó chịu nhưng tôi còn cảm thấy khó chịu hơn. Chẳng ai thích bị nhìn kỹ như muốn thấu tim gan giống như bây giờ.

- Đây là...?

Tôi nhón chân lên, nói khẽ vào tai Huy.

Cậu ta nhìn tôi, mỉm cười.

- Là bố mẹ tôi và bố mẹ anh Vương.

Cậu ta thì thầm, không quên nở nụ cười đáng ghét.

Tôi thoáng giật mình. Tôi không hề có sự chuẩn bị cho việc gặp gỡ bố mẹ Vương theo kiểu đột ngột này. Tôi đã tính toán vô cùng cẩn thận nhưng lại không ngờ được có ngày cậu ta lại dụ tôi tới gặp mặt trực diện người lớn như vậy.

Trong khi lòng tôi vô cùng quẫn bách thì Huy đã kịp giới thiệu mọi người trong gian phòng.

Cậu ta chỉ vào một người đàn ông mặc vest trắng rất bảnh bao và một người phụ nữ mặc sơ mi trắng và quần jeans cùng màu trông khá trẻ trung.

- Đây là bố mẹ tôi.

Ngay khi cậu ta nói đến từ thứ tư, tôi gần như chết lặng.

Rồi cậu ta tiếp tục chỉ vào cặp trung niên đứng kế bên tôi. Trông họ giống dân buôn bán làm ăn, thậm chí trên người phụ nữ đứng cạnh tôi vẫn còn đeo cái túi đựng tiền cho người đi buôn.

- Còn đây là bố mẹ Vương.

Thái độ của họ với tôi cũng không có gì thay đổi so với lúc tôi mới bước vào gian phòng, đều mang vẻ xa lánh và âm thầm đánh giá.

Cuối cùng Huy chỉ vào tôi, lớn giọng hơn.

- Đây là chị An, là người đang có mối quan hệ tình cảm với anh Vương ạ.

Tôi khẽ rung mình khi cậu ta giới thiệu tôi ọi người nhưng tôi không thể tỏ ra yếu thế. Như vậy sẽ vô cùng mất mặt, sẽ thua thê thảm. Nghĩ vậy, tôi nhếch khóe môi lên, cười dịu dàng.

- Cháu chào các bác! Cháu là An, người yêu của anh Vương. Lẽ ra cháu nên đến gặp hai bác trước ạ.

Câu cuối là tôi nói với bố mẹ Vương bởi vì tôi không hề có ý định phải niềm nở với bố mẹ của tình địch. Họ không gây thù chuốc oán với tôi nhưng họ sẵn sàng tạo nên thù oán với những ai đối đầu với con họ.

Trái với thái độ khiêm nhường của tôi, bố mẹ Vương tỏ ra khách khí.

- Chào cô! Tôi không biết người yêu của con trai tôi lại tên là An đấy.

- Dạ, có lẽ anh ấy chưa kịp giới thiệu ạ.

Tôi cố gắng nhẫn nhịn.

- Chắc không phải vậy đâu. Tôi chỉ nghe con trai tôi nói về thằng bé Huy đây là người yêu của nó.

Mẹ Vương nói thẳng trước mặt tôi, vừa nói bà vừa nhìn Huy triu mến, đưa tay ra nắm lấy tay cậu ta. Bố Vương không nói gì, chỉ gật đầu vài cái như là đồng ý với câu nói của bà ấy.

Tôi nhìn lên. Bố mẹ Vương tỏ ra khinh bỉ tôi, thậm chí còn vô cùng đắc ý.

Tôi bật cười trong lòng.

Ngưu đầu thật! Tôi còn tính rằng sẽ mang bí mật Vương và Huy quan hệ tình cảm đồng giới với nhau để uy hiếp Vương phải chấp nhận hẳn tôi, chấp nhận chia tay cậu ta, chỉ thuộc về mình tôi. Thật nực cười khi tôi đã nghĩ rằng kế hoạch của tôi chắc chắn sẽ thành công vì mọi bước tôi đi, tôi đều đã tính toán kỹ càng.

Mẹ Huy cũng lên tiếng.

- Nghe nói cô biết hai đứa nó quen nhau hai năm rồi nhưng vẫn cố bám theo Vương và đòi phá hỏng mối quan hệ của chúng nó. Tôi nghĩ cô được giáo dục tử tế lắm dù bố mẹ cô như vậy. Tôi cũng đã vô cùng thông cảm cho hoàn cảnh thiếu thốn tình yêu thương của cô mà nhắm mắt cho qua những lần cô trêu tức con trai tôi. Chúng tôi còn phải tự đến gặp cô, cô cũng hiểu phần nào lý do rồi đúng không? Làm người không thể như thế được. Phá vỡ hạnh phúc của người khác thì cô cũng không thể hạnh phúc đâu.

Nghe bà ta nói vậy, tôi cảm thấy rất tức cười. Tôi chẳng cần hiểu lý do bà ta đến đây với cái bộ mặt ấy và những lời nói khó nghe này. Tôi cũng không buồn quan tâm việc bà ta gọi là thông cảm kia có mâu thuẫn với việc bà ta đang châm chọc gia đình tôi không. Điều duy nhất tôi để ý đó chính là việc bà ta đang cố gắng hạ thấp nhân cách của tôi. Nếu tôi để yên điều đó, tôi không phải là An.

Tôi ngược lên, mỉm cười.

Sau đó tôi mặc kệ mọi người đang đứng, một mình ngồi xuống bàn rồi tôi quay sang Huy, nói nhẹ nhàng.

- Gọi cho chị thêm mấy viên đường nhé. Nước cam này chua quá!

Tôi chỉ vào ly nước trước mặt tôi, nhăn nhó.

Ở trên bàn hầu hết là nước cam. Vì vậy, tôi hỏi mọi người với vẻ quan tâm.

- Các bác không thấy nó chua à? Các bác chịu được vị này sao ạ?

Khi họ còn đang nhìn tôi, chưa kịp trả lời, tôi đã tự đáp.

- Nước cam này chua quá nhưng chưa chua bằng những gì các bác đang nói với cháu.

Nếu đã thích thẳng và thật thì tôi đây cũng chấp hết. Từ bé đến lớn chưa một ai có thể bắt nạt được tôi, ỷ thế lớn bắt nạt bé càng không phải với tôi.

Cả bố mẹ Vương lẫn bố mẹ Huy đều sững sốt. Họ ngạc nhiên với câu nói của tôi. Có lẽ họ không nghĩ trong tình huống như vậy tôi lại có thể bình tĩnh nói lại như thế.

Người mất bình tĩnh nhất lại là bố Vương. Ông ấy lớn giọng với tôi.

- Cô này, cô còn biết phép tắc không vậy? Cô ăn nói như thế mà được sao? Chúng tôi đã vô cùng tử tế nhắc nhở cô về cái hành vi không đúng đắn của cô, cô nên nghe theo và sửa chữa chứ không phải nói năng thiếu giáo dục như vậy.

Trước thái độ mất bình tĩnh của bố Vương, tôi vô cùng từ tốn đáp lại.

- Thưa bác! Cháu không đến thưa chuyện với hai bác về chuyện của cháu với anh Vương là cháu có sai sót. Còn việc bác nói là hành vi không đúng đắn của cháu thì cho cháu hỏi lại là sao bác lại có thể khẳng định nó là không đúng đắn? Anh Vương và Huy chưa kết hôn. Anh Vương đến với cháu là do anh ấy muốn, cháu không ép buộc anh ấy. Chúng cháu không yêu nhau vụng trộm và cháu càng không làm điều gì thất đức với ai. Bác nói những điều như thế không phải là rất quá đáng sao ạ? Cháu không biết lý do hai người họ vì sao yêu nhau và vì sao khi anh Vương chấp nhận cháu rồi còn muốn bên Huy? Nếu bác chấp nhận được Huy vì bác tôn trọng tình cảm của anh Vương dành cho Huy thì cháu cũng nghĩ bác sẽ chấp nhận cháu vì tình cảm chúng cháu dành cho nhau. Cháu không nói năng thiếu giáo dục bởi vì cháu được học hành rất đầy đủ, chưa từng bị ai nghi ngờ về trình độ học vấn cũng như là có bệnh gì về vấn đề tiếp thu.

Tôi đi thẳng vào vấn đề, cố ý không bỏ qua chi tiết nào nhằm lật ngược tình thế chơi với của tôi.

Nghe tôi nói, mặt tất cả mọi người đều biến sắc.

Huy tức giận đẩy mạnh tôi vào tường, hét lên.

- Đồ con gái mất nết! Đồ hồ ly tinh! Cô còn dám nói thế ư?

Tôi nhướn mày lên, bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt sôi sục ánh lửa như gắt gao bao quanh khuôn mặt tôi của Huy, cười nhếch miệng.

- Tại sao tôi lại không dám? Cậu chơi lớn như thế này thì sao tôi lại không chơi theo? Lỡ tôi có thắng thì cũng chẳng lãi được bao nhiêu. Phải theo cậu, bỏ ra nhiều ăn mới được nhiều, tuyệt đối không có lỗ. Đây là quy tắc của tôi.

Tôi khe khẽ nói cho cậu ta vừa đủ nghe.

Sau đó rất nhanh, tôi đẩy tay cậu ta đang nắm vai tôi, lách ra ngoài.

Trước khi rời khỏi phòng, tôi quan sát một lượt mọi người trong phòng. Bố mẹ Huy bình tĩnh hơn tôi nghĩ. Còn bố mẹ Vương thì sốt sắng và lo lắng hơn, họ liên tục phủ nhận với bố mẹ Huy, vừa cố giải thích vừa khẳng định tôi bịa đặt. Họ đang sợ sệt, chắc chắn là như vậy. Bố mẹ Vương phải khúm núm lo sợ trước bố mẹ Huy, hẳn là có bí mật đằng sau. Vậy nên lý do Vương bên Huy, có lẽ tôi cần phải biết rồi.

Đến tận lúc ra khỏi phòng, tôi vẫn còn nghe thoáng tiếng bố mẹ Vương liên tục khen ngợi Huy và đảm bảo về tương lai của Vương và Huy, cũng như là kết cục của mình tôi.

Mình tôi ư?

Không có chuyện đó đâu...

23. Q.2 - Chương 17: Trống Rỗng

“Yêu một người, là yêu cả sự buồn phiền, mệt mỏi mà bất luận ra sao, bạn đều phải làm quen với nó.”

Tôi không về thẳng nhà. Thật sự tôi đang cảm thấy rất bức bối. Cái cảm giác giống như là biết mình đâm đầu đi vào ngõ cụt mà vẫn cứ phải đi vào.

Tôi muốn uống bia, muốn uống rượu, muốn phá phách. Gì cũng được, miễn là thoải mái.

Tôi đã gọi cho Dim và giờ thì đang đứng đợi anh ấy.

Từ đằng xa, Dim đi tới. Dù Dim bị tôi thúc giục nhưng anh ấy vẫn giữ được phong độ của mình, không giống như là xỏ tạm cái áo, mặc tạm cái quần và lên bữa một chiếc xe taxi nào đó.

Dim nhìn tôi, mặt hớn hờ.

- What's up, girl?

- Đưa em đi uống rượu.

Tôi nói ngắn gọn, biểu cảm lạnh tanh.

Dim cười híp mắt, vỗ tay tán thành.

- Được, được. Thế uống rượu xong có chuyện gì đặc biệt muốn làm không? Ừm... anh giúp thì cũng không tệ.

Dim nhún vai, híp mắt vào cười. Tư tưởng Dim đen tối, dự hoặc tôi nhưng chia buồn với anh ấy là tôi đang khá tỉnh táo.

- Có, cũng có điều muốn làm.

- Việc gì? Việc gì? Ôi yêu ơi là yêu em!

Dim hôn chùn chụt vào má tôi, nghĩ rằng tôi cũng đang nghĩ tới điều anh ấy nghĩ.

Tôi vội vàng lau má, bày ra khuôn mặt nhăn nhó.

- Về nhà!

- Em không phải tốn công đâu, nhà anh gần hơn. Hehe.

Dim nhiệt tình nói.

Tôi đâm mạnh vào bụng Dim, bỏ lại một câu rồi mặc kệ Dim, bước đi.

- Dù nhà em có cách đây là nửa thành phố thì em cũng không về nhà anh đâu.

Sau đó Dim xì xầm xì xồ đủ thứ tiếng hỏi tôi tại sao và tại sao nhưng mãi không thấy tôi đáp lại nên đành bỏ cuộc mà dẫn tôi đi đến quán bar anh ấy hay tới. Đến nơi Dim vẫn còn cố gạ gẫm tôi về nhà với anh ấy với mục đích không hề trong sáng. Thậm chí anh ấy còn mặt dày hứa hẹn và khoe mẽ rằng: “Anh chỉ ôm em cả đêm thôi. Đấy nhé, anh quá là người đàn ông biết kiềm chế luôn.” Anh ấy nói thế thì đồ đũa nào dám vác xác về nhà anh ấy, tất nhiên là cũng loại trừ một vài trường hợp không đáng nói.

Tôi biết uống rượu, uống cũng khá giỏi. Tôi không biết đây có phải do gen di truyền của bố tôi không nhưng cả tôi và bố tôi đều chưa từng say và gục trước bất cứ đối thủ nào trên bàn tiệc. Sự thật đã được chứng minh khi tôi còn học cấp III, vào ngày lễ trưởng thành, đó là tiệc sau bữa tiệc ở trường. Mấy đứa bạn chơi với tôi rủ nhau đi uống để ăn mừng tốt nghiệp và tuổi mười tám. Chúng tôi đã trốn khỏi bữa tiệc để đi với nhau. Khi đó Đầu nắm vẫn ở Việt nam, vẫn ở cạnh tôi nhưng cũng chính vì cậu ta mà tôi đã phải uống rất nhiều rượu. Tôi thậm chí không nhớ nổi tôi đã uống bao nhiêu ly rượu và uống bao nhiêu bia nữa. Thật kỳ lạ là càng uống tôi càng tỉnh, tỉnh tới mức có thể đưa được những người khác về tận nhà rồi mới về nhà mình. Đầu nắm được tôi bảo vệ nên cậu ta uống khá ít. Cậu ta còn leo đèo theo tôi bất kỳ chỗ nào. Tôi biết cậu ta vô cùng áy náy đã để tôi uống thay, cũng rất lo lắng cho tình trạng của tôi. Hôm đó tôi không say nhưng cơ thể mệt mỏi rã rời và Đầu nắm là người tình nguyện công tôi về. Tôi nói cậu ta tìm một chiếc taxi để tôi về nhưng cậu ta không đồng ý, còn ngoan cố cãi nhau với tôi. Kết quả là tôi nằm yên trên lưng cậu ta để cậu ta công về. Là tôi nặng hay cậu ta bước ngắn tôi cũng chẳng biết nữa. Đầu nắm đi chậm lắm. Trên đường cậu ta còn hát cho tôi nghe. Không phải là một Đầu nắm nhí nhố và nghịch ngợm, chỉ là một cậu con trai hiền lành và tình cảm thôi. Đôi khi thấy tôi im lặng không gào rú gì cả, cậu ta luôn nhẹ nhàng gọi tên tôi, khẽ lay tôi để tôi tỉnh táo. Tôi ôm chặt lấy cổ Đầu nắm, chân thì quắp chặt vào hông của cậu ta, lớn tiếng khen ngợi.

- Đầu nắm là nhất. Đầu nắm biết công tôi. Thật giỏi! Tưởng yếu xìu mà cũng ngang lực sĩ nhỉ?

Tôi cười hi hi, rồi lại haha.

Đầu nắm “ừ” một tiếng, chấp nhận sự thật là trước đây tôi từng khinh thường thể lực của cậu ta.

Thật ra Đầu nắm có thể nghĩ tôi đã say nhưng không phải vậy, tôi chỉ mượn rượu để nói lên những lời thật lòng, những điều khi tôi tỉnh sẽ rất cố chấp để không thừa nhận, không nói ra.

- Tôi thích cậu đấy Đầu nắm ạ. Điều này có thể sánh ngang tình yêu của bọn con trai các cậu dành cho Maria Ozawa đấy. Nhưng tình cảm của tôi vô cùng trong sáng. Cảm cậu nghĩ đen tối. Buối tối không được nghĩ những điều đen tối.

Tôi gần như hét lên, quơ tay loạn xì ngầu.

- Thế khi nào mới được nghĩ những điều đen tối?

Giọng Đầu nắm pha chút ý cười.

- Ban ngày.

Tôi lẽ nhè.

- Sao lại là ban ngày?

Đầu nắm tò mò.

- Bởi vì khi ấy mắt cậu sẽ sáng lên, như đèn pha ô tô đó, tôi sẽ phát hiện ra được và tôi sẽ đập tan ý nghĩ đen tối của cậu.

- Nghĩ điều đen tối mà mắt lại sáng lên à? Cậu nghe ở đâu điều này thế? Mà tại sao cậu lại muốn đập tan điều đó?

Đầu nắm thích thú hỏi tôi.

- Không nói cho cậu biết.

Tôi giơ tay lên bịt miệng tôi và dùng tay còn lại bịt miệng Đầu nắm để ngăn cậu ta hỏi thêm.

Đầu năm cũng rất ngoan ngoãn. Cậu ta để im tôi bịt miệng và im lặng cho tới tận khi về tới nhà tôi.

Sau đó tôi không gặp Đầu năm vì bận thi cử và càng không thể gặp vì cậu ta đã bỏ đi ngay khi tôi thi xong. Đó là lần gặp gỡ cuối cùng của chúng tôi, lần cuối cùng...

Khi tôi uống tới ly rượu thứ ba thì Vương gọi tôi. Tôi chậm chạp bật điện thoại.

- Không đi làm?

Tôi ngớ người. Phải, hôm nay tôi trốn việc cùng anh quản lý “biết kiểm chế” kia.

Dim nhìn tôi, cười nhe nhẻ nhắm nháp rượu. Anh ấy biết tôi đang nói chuyện với ai.

- Anh đang ở đó à? Vào giờ này?

Tôi không trả lời mà hỏi ngược lại Vương.

- Ủ, anh tới đưa em đi mua đồ. Chẳng phải em bảo với anh em muốn đặt một cái tủ quần áo sao?

Vương bình tĩnh trả lời tôi, không đề cập đến lý do tôi không đi làm.

- Đúng rồi, em quên mất. Anh đợi em chút, em tới ngay.

Tôi vội vàng nháy mắt ra hiệu với Dim, đeo túi lên vai.

- Anh sẽ tới đón em, nói cho anh địa chỉ đi. Bây giờ rất nắng, em đừng ra ngoài chạy lung tung.

Vương nhẹ nhàng nói với tôi, giọng anh không gấp gáp.

Tôi chứng người lại, rất lâu sau mới đọc địa chỉ cho Vương.

Tôi không giấu giếm anh rằng tôi đang ở quán bar.

Giờ phút này, anh nghĩ sao cũng được bởi tôi đang cảm thấy rất buồn phiền và chán nản.

Vương nghe xong cũng không phản ứng gì khác lạ.

- Ở đó đợi anh. Em có đem theo áo chống nắng không?

- Em không đem.

- Được rồi, anh sẽ đem tới. Vậy nhé!

Rồi Vương cúp máy.

Tôi yên lặng nhìn điện thoại.

Tôi thấy thật trống rỗng.

Cứ mỗi lần anh tỏ ra quan tâm tới tôi, tôi đều có cảm giác y như vậy.

Dim đến gần tôi, giang tay ôm lấy tôi vào lòng.

- Ôm em như vậy thật đúng là thích. Được ôm cả đêm thì chẳng còn gì tuyệt hơn vậy mà lại phải cho em đi về với cái tên kia. Anh sắp khóc rồi. Ôm anh mau đi! Mau đi!

Dim giả bộ luyến tiếc than thở ỉ ôi.

Tôi mỉm cười, ôm lấy anh ấy.

Dim luôn như thế. Anh ấy luôn biết khi nào tôi cần cái ôm của anh ấy và tìm mọi cách để tôi có thể ôm lấy anh ấy thật tự nhiên và dễ chịu.

Tôi không cảm thấy gánh nặng hay mệt mỏi bên anh ấy. Bởi vì Dim luôn mang đến cho tôi sự thoải mái. Hơn cả Đầu năm, Hơn cả Vương, Dim là một người rất đặc biệt với tôi. Tình yêu của anh ấy dành cho tôi cũng đặc biệt hơn bao giờ hết.

24. Q.2 - Chương 18: Diễn Xuất

“Phụ nữ xấu, chỉ cần thông minh, là sẽ có quà.”

Khi Vương đến, tôi vẫn đang ở bên trong quán bar. Tôi không uống rượu nữa để tránh mùi rượu quá nồng. Thay vào đó, Dim để tôi uống nước ép hoa quả mà tôi biết là thật ra anh ấy tự đi ép hoa quả cho tôi uống. Vì đây là bar quen của Dim nên anh ấy khá tự do làm điều anh ấy muốn.

Vương gọi điện để tôi biết anh đến.

Dim không theo tôi ra ngoài. Anh ấy là người khá biết ý dù chúng tôi chẳng có quan hệ mờ ám gì nhưng tránh được phiền phức cho tôi là anh ấy đều cố gắng tránh.

Vương thấy tôi, anh mỉm cười rồi đưa tôi áo chống nắng.

- Em mặc vào đi.

Tôi đưa tay ra cầm áo, ngẩng lên, nheo nheo mắt nhìn bầu trời.

Vương để tôi mặc áo, lên xe rồi mới chạy xe. Anh làm mọi thứ rất chậm rãi. Dù tôi có lẽ mê đến mức nào thì anh cũng kiên nhẫn chờ đợi, không phàn nàn hay khó chịu gì cả. Tôi không biết phần tính cách này của anh là từ ai nhưng chắc chắn không phải từ bố mẹ anh. Bởi khi tôi tiếp xúc, họ không thể hiện họ là những người biết kiên nhẫn chút nào. Hay cũng có thể là do những lời tôi nói khiến người khác dễ dàng bộc phát tâm trạng hơn.

Tôi dựa đầu vào lưng Vương, nói khe khẽ.

- Anh có gặp Huy không?

- Có gặp.

- Cậu ấy vừa tới nhà anh à?

Tôi khịt mũi, hỏi tiếp.

Vương đáp lại tôi.

- Vừa tới.

- Vậy mà anh chạy tới đây... cậu ấy để anh đi à?

- Không.

Tôi lắng nghe Vương trả lời tôi dù anh trả lời rất ngắn.

Câu chuyện của chúng tôi cứ đều đều diễn ra. Đôi ba lần tôi cũng nhắc tới những sự việc mà Vương không biết nhưng anh không thể hiện sự ngạc nhiên. Anh chỉ “ừ” rồi thôi.

Tôi vỗ nhẹ lên vai Vương.

- Đừng mắng và cũng đừng làm cậu ấy cáu giận vì em. Một mình em gây sự với cậu ấy là đã thiệt thòi cho cậu ấy rồi.

Nếu muốn làm cậu ta thiệt thòi, chỉ mình tôi làm là đủ. Cậu ta vẫn còn non tơ lắm. Với vài lần mách lẻo và thói ăn vạ vớ vẩn của cậu ta thì xi nhê gì với tôi đâu. Đợi tôi làm rõ vài chuyện rồi kết thúc vụ này cũng chưa muộn, dây dưa quá lâu cũng không phải điều tốt ột cuộc tình tay ba như thế này.

- Em đã cãi nhau với bố mẹ anh đấy.

Tôi lên tiếng.

- Anh biết.

- Em sẽ không xin lỗi anh về việc này đâu.

Tôi tỏ ra búyng bình. Dù giả vờ hay thật sự thì tôi cũng không bao giờ có ý định xin lỗi về điều vừa xảy ra giữa tôi và bố mẹ Vương.

Đến cửa hàng nội thất, Vương dừng xe.

Anh gật đầu với vẻ bất lực, nhìn tôi.

- Em sẽ không phải xin lỗi anh. Hãy coi như anh không biết, đừng nghĩ điều gì cả. Và...

Wương ghé sát vào mặt tôi, anh hít nhẹ.

- Còn nữa, em đừng tìm đến rượu nếu buồn phiền. Tìm đến anh, anh sẽ yên tâm hơn.

Wương xoa đầu tôi rồi khẽ kéo tôi vào lòng anh.

- Anh lo lắng?

- Nếu anh nói anh lo thì em sẽ vui?

Lần đầu tiên Vương hỏi ngược lại tôi, có ý dò hỏi.

Tôi mỉm cười, dụi mặt vào ngực anh.

- Anh không nói anh lo lắng cho em thì em cũng vẫn vui. Lo lắng ột người đâu chỉ qua lời nói.

Wương cười khẽ. Tiếng cười của anh rất nhỏ, nghe rất ấm tai.

Nhưng màn ôm ấp tình cảm của chúng tôi không kéo dài quá lâu vì có sự phá đám của một người.

Là Huy.

Cậu ta kéo tôi ra khỏi Vương, nhìn tôi hằn học.

Chắc có lẽ bởi vì cậu ta mặc cả bộ đồ màu đen nên tôi cảm thấy tâm trạng của cậu ta cũng rất u ám. Khuôn mặt của cậu ta na ná như “Maleficent”.

Wương không đồng tình với cách cư xử của Huy dành cho tôi.

- Huy, em không được làm thế với cô ấy.

- Em làm thế thì đã sao? Với loại đàn bà này thì em làm vậy chẳng đáng là gì đâu. Anh bảo vệ chị ta? Hai người đã phát triển đến mức nào? Anh có biết hành động của anh với chị ta là phản bội lại em không? Hai năm qua với anh không bằng mấy tháng bên chị ta sao? Chị ta thì có gì tốt? Có gì hơn em? Vì chị ta mang dáng dấp đàn bà nên anh coi trọng hơn em?

Huy lớn tiếng chất vấn, trách móc Vương.

Wương có vẻ bất ngờ trước thái độ bực tức của Huy, anh im lặng.

Thấy Vương lặng thinh trước những chất vấn của mình, Huy càng được nước lấn tới, quay sang tìm cách hạ bệ tôi.

- Chị sống không hề biết điều thì phải. Chị cướp Vương từ tôi thì chị cũng ê mặt thôi. Chị nghĩ rằng với tư cách của người thứ ba như chị thì sẽ có người khen ngợi và chúc phúc cho chị sao? Nói cho chị biết, tôi sẽ không để chị có cơ hội đó đâu.

Tôi đứng từ nãy tới giờ, nghe xong mấy mắng mỏ của Huy, cũng không thấy mình phải buồn vì điều đó. Tôi nhìn Vương, trấn an anh rằng tôi sẽ không vì mấy câu này của Huy mà đau lòng.

Tôi cười.

- Thật ra ngay từ đầu em đã đồng ý là sẽ cạnh tranh công bằng với chị. Chị làm nhiều việc khiến em không vui, là lỗi của chị. Em nghĩ chị làm sai điều gì, chị nhận hết, coi như chị sai. Nhưng chị không coi anh Vương giống như hàng hóa, ai nhanh tay thì người đó có được. Anh Vương là người chị yêu, cũng là người yêu chị. Và nếu như em muốn, anh ấy cũng là người yêu em. Chị cũng chưa phải đàn bà, cùng lắm em gọi chị là phụ nữ thì chị vẫn chấp nhận. Chị với anh Vương chưa tiến tới mức quan hệ mà em đang nghĩ tới nên nghe cụm từ đàn bà, chị thấy thật xa lạ. Em cũng đừng tự nghĩ anh ấy thiếu tôn trọng hai năm đã có với em. Hơn ai hết, anh ấy đã dành tình cảm cho em thì vẫn sẽ luôn tôn trọng em và những gì đã có khi hai người bên nhau. Khi em để chị gặp bố mẹ em cũng như bố mẹ Vương, chị đã rất muốn cảm ơn em tuy

là sự việc có diễn biến không được tốt đẹp lắm nhưng tích cực mà nói thì cuối cùng chị cũng được ra mắt hai bác. Chị không hy vọng nhiều, chỉ mong em tôn trọng tình cảm của Vương, để anh ấy tự quyết định. Nếu ở bên chị, anh ấy không vui, chị sẽ không đòi em chia sẻ tình cảm của anh ấy. Còn nếu anh ấy muốn ở bên chị, em cũng nên để anh ấy tự do.

Huy cười phá lên sau khi nghe tôi nói. Rồi cậu ta giương mắt lên, trợn mắt nhìn tôi.

- Chị cho rằng tôi tin cái mặt nạ chị đang đeo sao? Chị cao thượng tới mức này sao? Tôi lại không biết đấy. Đừng có mà cố giả vờ trước mặt Vương. Tôi cảm thấy hối hận khi không ghi âm những gì chị nói với tôi để cho Vương thấy chị đê tiện như thế nào. Chị giả vờ yếu đuối trước mặt Vương, đâm thọt sau lưng tôi. Chị tưởng tôi không biết ư? Thánh thiện sao? Hừ! Chị nghĩ Vương là trẻ con đôi ba tuổi mà lươn lẹo với Vương sao? Đồ đàn bà đê tiện. Chắc chị cũng phải lên giường với rất nhiều thằng rồi nhỉ? Nếu chị yêu Vương thật thì tránh xa Vương ra, đừng có mang cái cơ thể bẩn thỉu của chị ôm ấp Vương nữa.

Khi tôi còn chưa kịp tức giận thì Vương đã rất khó chịu, anh tức giận giật tay Huy đang nắm tay anh.

- Huy, lần này thì em thật sự quá đáng rồi. Những lần em nói An không tốt, anh đều cho qua vì nghĩ em còn trẻ, không hiểu chuyện. Nhưng giờ em làm anh thấy thật thất vọng khi nói năng bất lịch sự với cô ấy như vậy. Cô ấy có phải người như em nói không, anh tự biết. Em đừng mang chuyện hai năm của chúng ta ra để lớn tiếng hạ thấp cô ấy. Cô ấy cũng chưa từng nói xấu em, em đừng nghĩ oan cho cô ấy. Còn việc em vừa nói, hãy hứa với anh là em không bao giờ nói về cô ấy với lời lẽ không tốt như thế nữa đi!

Vương cố gắng bình tĩnh, dạy bảo Huy nhưng cậu ta thấy Vương bênh vực tôi, càng trở nên hung hãn.

- Chị ta ư?

Cậu ta nắm lấy cổ áo tôi rồi hất mạnh tôi xuống đất. Tôi thuận thế ngã theo hướng cậu ta hất.

- Em sẽ không hứa.

Huy gằn giọng.

Cậu ta phát tiết, gầm ghe vài câu rồi lên xe phóng đi. Lần này có vẻ cậu ta đã quyết tâm làm điều gì đó ra trò, chắc chắn là sẽ liên quan tới tôi. Tôi thì không sao bởi tôi sẽ đợi, đợi cậu ta.

Vương vội vã đỡ tôi dậy.

Anh phủi bụi bẩn trên quần áo tôi. Ánh mắt lo lắng không nguôi.

- Em ổn. Rất khỏe. Cái đẩy của cậu ấy không mạnh đâu. Tại em đứng không vững thôi.

Tôi mỉm cười hiền dịu. Chắc Minh mà thấy tôi lúc này, cô ấy sẽ phát ói ra mất. Tôi cũng tự ói trong lòng rồi. Càng ngày khả năng diễn xuất của tôi càng không tệ, ít ra cũng qua mắt được người con trai yếu lòng trước mặt tôi đây.

Tôi biết, Vương đã yêu tôi.

Ánh mắt anh đã khác rất nhiều.

Nghĩ về điều này, tôi cảm thấy tiếc thay cho Huy.

Cậu ta thua tôi, chỉ bởi vì thích đi trước.

25. Q.2 - Chương 19: Nói Xem, Ai Mới Là Người Thắng Cuộc

“Tôi cảm thấy hài lòng với đáp án của anh. Dù anh làm gì, dù anh nói gì trước mặt hay sau lưng tôi, miễn là anh thành thật với tôi. Vậy là được. Càng yêu anh và bên anh lâu, tôi càng học được tính cách kiên nhẫn với tình cảm của mình.”

- Dim dim!

Tôi đứng bật dậy, vui vẻ vẫy tay chào Dim.

Nét mặt Dim có vẻ thiếu ngủ. Anh ấy để một phong bì lớn lên bàn rồi ngồi ôm mặt ủ rũ.

Tôi cười hì hì, vội vàng cầm Phong bì lên, rút mấy tờ giấy trong đó ra. Càng đọc càng thấy không bắt ngờ quá nhiều bởi tôi cũng đã đoán được phần nào. Gia đình Huy giàu có như vậy, ném chút tiền thì cũng không mất mát gì lớn nhưng bố mẹ Vương có còn lương tâm không khi đem chính con trai ra kinh doanh? Cứ cho là họ buộc phải làm thế đi nhưng biến con trai từ một người con trai bình thường thành một người phi giới tính, ép buộc thay đổi tâm sinh lý để đáp ứng sự trao đổi làm ăn đó thì họ thật sự đã đi quá xa. Chỉ có điều, tôi không hiểu, Vương cũng đâu phải không có tình cảm với Huy. Rốt cuộc vì yêu nên mới đến với nhau hay là do bị ép buộc nên đành yêu? Vương thật sự khó đoán. Lần đầu tiên gặp gỡ có lẽ tôi đã quá vội vàng.

- Tìm mấy thứ này có khó không anh?

Tôi lắc lắc phong bì trên tay, ngẩng đầu hỏi Dim.

Dim đang hút thuốc. Anh ấy đang tìm sự tĩnh táo. Chắc anh ấy đã mất cả đêm để tìm cho tôi những thông tin này. Bình thường dù Dim có đi bar muộn tới đâu, khuôn mặt anh cũng không mệt mỏi như thế.

- Khó thì em bù gì cho anh? Hôn anh cái nào!

Dim đưa tay cầm thuốc ra xa, uống vội một ngụm nước ép táo của tôi, chu mỏ lên đòi hỏi.

- Anh lịch sự như vậy từ bao giờ thế? Anh toàn phả khói thuốc vào mặt em cơ mà.

Tôi trở mặt ngay nhiên, thẳng thắn nói ra sự thật không mấy tốt đẹp của Dim.

Dim cong môi, tỏ vẻ không tán phục câu nói của tôi.

- Là anh thương em nên không làm thế nữa. Em không thích? Vậy đợi anh tí.

Dim nói là làm. Tôi còn chưa kịp phòng bị thì đã bị anh ấy phì hết khói thuốc vào mặt, gần như là ho sặc sụa.

Sau đó Dim giở đầu thuốc vào gạt tàn, nhanh chóng ngồi sang bên ghế của tôi. Dim giang tay ra, định ôm lấy tôi nhưng có vẻ là tôi nghĩ sai vì chưa đầy một tích tắc sau, anh ấy vỗ rất nhiều cái thật mạnh vào vai tôi, lăm nhăm khó hiểu.

- Đã nói uống từ từ thôi không nghe. Bây giờ sặc rồi, vui chưa?

Dim nói lớn tiếng.

Tôi vừa nhịn đau, vừa nhăn nhó nhìn Dim.

Mắt Dim đảo liên tục, đảo nhanh tới mức tôi nghĩ nó chực rơi ra bất cứ khi nào anh ấy ngừng lại. Rồi anh ấy giật phất phong bì trên tay tôi, giấu ra đằng sau lưng anh ấy.

- Để anh đi xin cho em chút nước.

Rất nhanh, Dim đứng dậy, phi thẳng ra quầy cùng với phong bì đó.

Tôi không sặc thì cũng quá đau khổ vì bị anh ấy đánh đập, trông chẳng khác một đứa vừa ốm dậy. Tôi thật sự không hiểu Dim đang làm trò gì nữa. Có phải anh ấy thiếu ngủ nên bị thế không?

- Không sao chứ?

Bỗng từ đâu đó phát ra tiếng của Vương.

Tôi giật mình, nhìn quanh quất. Kỳ lạ, đâu thấy Vương.

- Đằng sau. Anh ở đằng sau em.

Vương nhẹ nhàng nói.

Tôi quay đầu lại. Nếu để diễn tả cảm giác của tôi ngày lúc này bằng một từ thì tôi nhất định sẽ dùng từ “hoảng”. Tôi vô cùng hoảng hốt. Tuy cả ngày nay chưa làm việc xấu nào nhưng với cái kiểu bị bắt gặp bất ngờ thế này cũng làm con tim tôi muốn nhảy điệu zumba. Giờ tôi đã hiểu tại sao Dim lại hành xử kỳ cục như vậy. Tôi nhìn hướng ra quầy, Dim đang nháy mắt loạn xạ với tôi. Trông anh ấy rất hơn hớn, không khác gì Ronaldo lập cú hat-trick. Tôi gật vội đầu rồi nhìn sang Vương đang đứng trước mặt tôi.

Hôm nay Vương trông rất chín chu. Anh mặc bộ vest đen khá hợp với vóc dáng dong dỏng của anh. Như tiêu chuẩn hotboy thời nay thì Vương đang đúng kiểu “đầu tóc mượt mà, quần áo là lượt”, thiếu mỗi đồ hàng hiệu thì được điểm mười luôn. Vương mà ra đường tầm này thì không những gái bám mà trai cũng bu vào. Người yêu tự dưng đẹp trai bất ngờ thế này cũng làm tôi phồng mũi chút đỉnh. Tuy rằng không giống phong cách thư sinh thường ngày của anh nhưng biết sửa sang cho bản thân cũng đâu phải điều gì quá tệ, tôi sẽ ủng hộ việc thay đổi này.

Tôi gơ ngón tay cái ra, thể hiện quan điểm của bản thân. “Vương là nhất!”

Vương thấy tôi làm vậy, khẽ bật cười nhưng anh vẫn không quên hỏi thăm tôi vụ tôi bị tên Dim kia đánh đập.

- Quản lý của em nói đúng đấy. Từ sau uống chậm thôi nhé!

Vương ngồi xuống bên tôi, đưa tay vuốt nhẹ lưng tôi, cảm giác rất dễ chịu. Vết tích đánh đập của Dim chắc sẽ hết sớm thôi. Tôi không hy vọng về nhà sẽ nhìn thấy tấm lưng đỏ ửng.

Tôi mỉm cười, gật đầu bên lên. Đang chuẩn bị dựa vào người Vương thì bị anh từ chối.

Tôi hệt hăng, cố gắng chớp mắt thật nhiều và thật nhanh để rơm rớm nước mắt.

Vương không nỡ thấy tôi buồn bã, anh nhỏ giọng.

- Hôm nay anh đi với... bạn.

Nghe Vương nói, tôi dụi vội mắt.

- Bạn?

- Ủ, cô ấy ở bên kia.

Vương nắm tay tôi ở dưới ghế, hướng ánh mắt ra đằng sau tôi.

Tôi nghi hoặc, nhìn theo anh.

Đó là một cô gái nhà giàu, từ đồ dùng cho tới quần áo, đều là hàng hiệu. Đi với cô ta, Vương mặc đẹp để làm gì? Tôi không hiểu.

- Cô ấy là bạn anh?

Tôi không thèm đếm xỉa đến nụ cười kịch cỡm của cô ta dành cho tôi, nhìn thẳng vào mắt Vương.

Ngón tay Vương xoa vào nhau. Hành động này của anh chỉ xuất hiện khi anh bối rối hay buồn phiền. Tôi thì nghĩ, hiện tại là cả hai.

Anh khẽ nhếch khóe miệng lên, nửa cười nửa không, nhìn thẳng vào mắt tôi, chậm chậm lắc đầu.

Tôi cảm thấy hài lòng với đáp án của anh. Dù anh làm gì, dù anh nói gì trước mặt hay sau lưng tôi, miễn là anh thành thật với tôi, vậy là được. Càng yêu anh và bên anh lâu, tôi càng học được tính cách kiên nhẫn với tình cảm của mình.

Tôi quay lại, nhìn cô gái kia.

Mỉm cười.

26. Q.2 - Chương 20: Thật Lòng

“Thật lòng với một người, không phải chỉ là nói điều mình nghĩ, nói thứ mình biết, vậy là xong.

Thật lòng với một người, là khi mình bỏ qua hết lý trí, trách nhiệm của bản thân, chỉ nghĩ đến tận cùng, là mình chẳng có gì để hối tiếc. Đó mới là thật lòng.”

Vào một buổi chiều mưa, Huy hẹn gặp tôi. Ban đầu khi cậu ta gọi đến, tôi hoàn toàn không có ý định nhận cuộc gọi nhưng khi thấy cậu ta rất kiên trì gọi cho tôi, tôi lại mũi lòng bắt máy.

Gặp lại Huy sau một tháng, tôi thấy có chút xa lạ. Tuy không gần gũi hay thân thiết với cậu ta mấy nhưng dù gì chúng tôi cũng đã có vô số lần chạm mặt cũng như là cãi nhau, tôi không thể nói rằng mình không quen biết với cậu ta. Khi Huy xuất hiện, cậu ta ướt nhẹp. Tôi ngỡ ngàng, đứng dậy tìm khăn cho cậu ta lau.

- Lau đi!

Tôi chìa chiếc khăn ra trước mặt Huy. Cậu ta nhìn tôi, không nói gì mà lẳng lặng cầm chiếc khăn.

Trong khi tôi bận rộn vừa bán hàng vừa cố hỏi han đồng nghiệp quần áo cho Huy mặc tạm thì cậu ta nhàn hạ lau tóc.

- Mặc tạm cái này vào. Mặc đồ ướt dễ bị cảm lắm!

Tôi lên lấy quần áo của Dim trong tủ của anh ấy đưa cho Huy mặc. Dù sao thì hai người họ có cỡ người khá giống nhau. Tôi cá là nếu Dim biết tôi mang quần áo của anh ấy cho cậu ta mặc, anh ấy sẽ gào rú lên. Anh ấy không thích cậu ta.

Huy cau mày, hết nhìn bộ quần áo rồi lại nhìn tôi, lắc đầu.

- Không mặc. Không phải quan tâm tôi.

"Xem kìa, cậu ta còn chảnh chọe với mình." Tôi nghĩ.

Tôi ném bộ quần áo vào người Huy, ngồi phịch xuống ghế đối diện.

- Không muốn tôi quan tâm thì mang cái bộ dạng đó tới gặp tôi làm gì? Cậu bị ốm thì hẳn nào cậu cũng đòi Vương qua thăm cậu. Tôi biết tổng mấy trò của cậu rồi.

Tôi bĩu môi, liếc mắt nhìn Huy.

Huy nhìn tôi khinh thường.

- Dù tôi có làm gì thì cũng đâu bằng mấy màn diễn kịch của chị.

- Cậu muốn nói gì thì nói mau, tôi còn có việc.

Tôi không thèm đôi co với Huy, khoanh tay chờ đợi cậu ta.

- Chị thật sự không chịu tha cho Vương?

Ánh mắt Huy dao động. Cậu ta thường không tập trung khi nói chuyện với tôi cứ như thể cậu ta sợ bị ai đó nắm được ý nghĩ của cậu ta qua ánh mắt. Tuy tính cách Huy có vài phần hẹp hòi và trẻ con nhưng cậu ta vẫn là một người tốt. Cậu ta như một con nhím con, vội vã xù lên những cái lông non của mình để đề phòng người khác đến gần.

- Thế sao cậu không chịu tha cho tôi?

Tôi tránh nhìn Huy.

- Ngoài kia bao nhiêu người đàn ông, sao chị cứ phải cố chấp tranh cướp với tôi?

- Phải, tôi rất cố chấp, nhất là trong chuyện tình cảm. Tôi cũng như cậu, không buông bỏ được tình cảm của bản thân mình.

Nghe Huy buồn bã chất vấn tôi, tôi cũng vì thế mở rộng lòng mình ra, thật thà nói cho cậu ta biết tình cảm của tôi.

- Tôi không muốn thua chị. Tôi không muốn Vương thuộc về chị.

Huy giận giữ nắm chặt tay vào.

- Tôi thì sao? Nếu không là tôi mà là một người khác bước chân vào cuộc tình của cậu, thì cậu sẽ dễ dàng buông tay Vương sao?

- Không.

Huy nói thật nhỏ. Cậu ta đúng là một đứa trẻ cứng đầu. Thành thật mà nói, cách cậu ta đi tìm tôi, cách cậu ta chất vấn tôi và cách cậu ta không chịu thừa nhận thực tế rất giống những người tin rằng họ đã thua cuộc. Họ làm mọi thứ chỉ để chắc chắn mọi thứ không hề thay đổi. Dù Huy không thừa nhận nhưng trong tâm tưởng cậu ta đã bằng lòng với việc tôi đã thắng. Nhìn cậu ta bây giờ, tôi rất muốn ôm cậu ta. Tôi muốn xin lỗi, muốn an ủi cậu ta nhưng nếu tôi làm thế, cậu ta sẽ cho rằng tôi giả tạo. Dù sao tôi cũng là người cướp đi người yêu của cậu ta, đứng ở lập trường nào cũng thật khó chấp nhận.

- Huy này!

Ngước mắt lên, tầm mắt tôi rơi vào mắt Huy. Lần này, cậu ta nhìn thẳng tôi. Cậu ta thật sự buồn.

- Tôi không yêu cầu cậu sau này phải yêu thương tôi hay làm bạn với tôi. Tôi chỉ muốn cậu thật bình thản sống tiếp những ngày tháng của cuộc đời cậu, coi cuộc tình với Vương như là một kỷ niệm, coi sự xuất hiện của tôi như là vô hình, điều đó sẽ làm cậu thấy tốt hơn. Tôi biết thật khó để chấp nhận việc mất đi người mình yêu thương khi tình cảm vẫn còn nguyên vẹn nhưng cuộc sống này có rất nhiều thay đổi. Cậu không thể bắt một người mãi yêu cậu, mãi bên cậu khi người đó đã đem tình cảm của họ san sẻ với người khác. Cậu có thể trách tôi, thậm chí trách cả đời. Vì tôi đã lấy đi một phần tình cảm của Vương. Tôi sẽ thừa nhận với cậu một điều thật lòng. Là tôi sai. Vì tôi yêu Vương. Và vì tôi đã không điều khiển được tình cảm của tôi. Tôi biết cậu đến đây là vì điều gì. Ngày hôm nay, tôi chưa từng giả dối với cậu, dù chỉ một câu. Cậu tin cũng được, không tin cũng chẳng sao. Giữa chúng ta, chẳng ai nuối tiếc ai điều gì. Trong mắt cậu, trước đây tôi đã mang hình thù gớm ghiếc gì thì ngay bây giờ, tôi cũng chỉ mang hình dạng một cô gái nhỏ bé nói chuyện với cậu thôi. Cậu muốn tôi chịu trách nhiệm với tình cảm của tôi? Tôi làm được. Cậu muốn tôi chịu trách nhiệm với cuộc đời Vương? Tôi không làm được. Tôi không hứa được. Luật thay thế? Cậu hiểu điều này chứ? Lần này là cậu bị đẩy là khỏi chuyện tình. Nhưng lần sau, biết đâu lại là tôi? Tôi là người thực tế. Tôi biết tôi đang có gì và tôi sẽ mất gì. Tôi không yêu Vương mù quáng, Vương cũng không yêu tôi đến chết đi sống lại nên việc chúng tôi ở bên nhau ngày hôm nay, ngày mai đã ở bên người khác, là điều sớm muộn gì cũng có khả năng xảy ra. Vương và tôi, ở bên nhau cũng là do cảm thấy phù hợp với nhau, nhiều khi nó chỉ là như vậy, không hơn.

Tôi thoải mái nói ra suy nghĩ của bản thân, không sợ Huy mang những điều tôi nói làm thứ để đe dọa. Ngay khi cậu ta ngồi ở đây, lặng yên nghe tôi nói, tôi biết trong cậu ta đã có rất nhiều thứ thay đổi. Một trong số đó là nhìn nhận lại về con người tôi.

Huy nhìn tôi. Cuối cùng thì cậu ta cũng chịu mỉm cười một lần vì tôi.

- Chị thật lòng?

Tôi lắc đầu.

- Nói dối đấy, tin không?

Huy không để ý đến câu trả lời của tôi. Bởi vì cậu ta đã sẵn có câu trả lời ở trong lòng. Cậu ta đứng dậy. Khi cậu ta đi ngang qua tôi, chợt dừng lại. Cậu ta ném chiếc khăn phủ lên đầu tôi, bật cười.

- Tôi đã không nghĩ rằng giữa chúng ta lại có một điểm chung đấy. Tranh đấu với nhau, đến cùng cũng vẫn gốc gác như nhau.

Và rồi, Huy rời thành phố này, rời khỏi tâm trí tôi, rời khỏi chuyện tình với Vương, và rời khỏi trò chơi giữa tôi với cậu ta.

Đó là một kết thúc. Một kết thúc của sự thỏa hiệp.

27. Q.2 - Chương 21: Một Chuyện Tình

“An yên.”

Sau rất nhiều chuyện xảy ra thì cuối cùng tôi cũng có thể ở bên Vương, không còn những ngày tháng nghĩ ngợi, tính toán phải đấu tranh ra sao, phải nghĩ kế như thế nào để đối chọi với Huy. Ngày hôm ấy khi Huy ra về, tôi đã có rất nhiều câu hỏi trong lòng rằng đây có phải thật sự những gì mà tôi muốn hay không, rằng tất cả những gì tôi đã làm có thật sự xứng đáng với tình cảm mà tôi luôn tranh đấu để có được hay

không. Và tại sao khi Huy rời đi, trong lòng tôi lại có một khoảng trống lớn đến vậy? Không biết cậu ta có tổn thương nhiều không? Không biết cậu ta lựa chọn việc ra đi có khó khăn nhiều không? Nếu cậu ta biết tôi là người ở lại, là người chiến thắng nhưng lại không hề cảm thấy vui vẻ, cậu ta có thấy vui hơn không?

- Anh định làm gì vào cuối tuần?

- Dạy thêm.

Cuộc nói chuyện giữa tôi và Vương không thể dài hơn. Giống như tất cả lại trở về guồng quay vốn có, tình cảm của chúng tôi lại như mới bắt đầu, tôi là người đi theo còn Vương là người bị làm phiền. Thi thoảng Vương sẽ nói với tôi một câu ngọt ngào nào đó, kiểu như: “Anh thích em.” rồi chấm hết. Kiểu người như Vương khá nhạt nhòa, tính cách cũng không sôi nổi nên khó có thể tìm thấy ở anh điều gì bất ngờ.

- Có muốn hẹn hò với em sau khi dạy thêm không?

Tôi nháy mắt, chọc tay vào hông Vương, hy vọng khiến anh từ bỏ quyển sách trên tay mà chuyển hướng chú ý vào tôi.

- Anh phải về nhà giúp bố làm sổ sách.

Vương thở dài một tiếng, đặt quyển sách sang một bên, nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt ảm đạm.

Tôi khoanh tay, bĩu môi không vui.

- Rốt cuộc đến bao giờ thì anh mới cho em vào lịch trình của anh?

Nếu chỉ nhắn tin chúc ngủ ngon vào mỗi tối thì điều đó không đủ làm tôi thỏa mãn trong tình yêu này. Tôi muốn gặp Vương thường xuyên, nhiều lúc cũng muốn được anh đưa đi chơi, được anh giới thiệu với mọi người tôi là người yêu của anh, là người anh thương và muốn ở bên sau này. Rất tiếc là Vương chẳng bao giờ làm thế, lúc nào cũng im lặng, ai hỏi mới chịu nói.

Vương đứng dậy, lấy giấy ghi nhớ, cầm cùi viết gì đó rồi cài vào trong ví của tôi, tất cả mọi thứ làm trong một phút. Bởi vì giận dữ nên tôi không thèm đếm xỉa đến hành động của Vương, quay ngoắt đi khi anh đưa ví cho tôi.

- Nhất quyết không xem?

- ...

- Chắc chắn chứ?

- ...

- Được rồi, vậy thì anh...

Vương còn chưa kịp nói hết câu, tôi đã phi thân rất nhanh, giật lấy chiếc ví, nhanh nhẹn nhìn ngó, giở đi giở lại xem xét.

“Em chính là lịch trình của đời anh. Ký tên: Vương đã xác nhận.”

Dòng chữ gọn gàng, thanh thanh của Vương không dễ lẫn với bất kỳ ai nhưng khi anh giả vờ bắt chước kiểu chữ của tôi, nó lại thành ra xấu tệ, chỉ có chữ ký là còn vớt vát lại được một chút. Tờ giấy nhớ màu hồng được cài ngay ngắn trong ngăn đầu tiên, chỉ cần mở ví ra là nhìn thấy.

Tôi vui vẻ trong lòng nhưng chỉ có thể giả vờ không hứng thú, nhắm mắt ngả người ra ghế, úp mặt vào lưng ghế để che giấu niềm vui sướng của bản thân, tiện thể nhét chiếc ví vào túi áo vì sợ Vương thay đổi ý định cướp lại.

- Anh tưởng làm thế thì dễ dàng được em à?

Tôi nói bằng giọng mũi, nhất quyết không chịu lộ ra cảm xúc của bản thân. Nhưng dường như tôi đã thất bại trong việc khiêu khích Vương, anh còn không đáp lại, đến một tiếng thở của anh tôi cũng không nghe thấy. Vương bỏ đi? Không thể nào!

Ngay lập tức tôi bật dậy, ngoảnh mặt ra sau.

“Chụt!”

Một nụ hôn đáp nhanh gọn trên má tôi.

Cơ thể tôi gần như cứng ngắc lại nhưng rõ ràng là trái tim đã loạn nhịp lên. Tôi thừa nhận mình có vẻ “điếc” trong việc nghe ngóng tiếng thở của Vương nhưng lại rất “thính” trong việc nghe nhịp tim của bản thân. Nó gần giống như bản non-stop mà tôi nghe hôm đi bar với Dim. Tôi có nên so sánh như thế không?

- Anh biết.

Rồi Vương ngại ngừng, giấu mặt trong quyển sách. Nhưng niềm vui của tôi chưa được kéo dài bao lâu thì Vương đã bị cuộc điện thoại triệu tập về nhà, bỏ lại tôi với đồng cảm xúc ngổn ngang. Biết sao được khi mà tôi phải yêu Vương, yêu cả gia đình anh chứ? Tôi là lịch trình của đời anh nhưng bố mẹ anh lại là cuộc đời của anh, tôi không thể bắt anh chọn lựa nên tôi sẽ chấp nhận. Là một người cố chấp, tôi luôn hy vọng mình có thể an vui một đời với những gì tôi đã hết mực tin yêu.

28. Q.3 - Chương 1: Hiện Thực

“Chúng tôi yêu nhau. Yêu bằng nhiệt huyết tuổi trẻ. Yêu bằng tất cả mọi thứ chúng tôi đã đánh đổi. Yêu cả bằng thứ trách nhiệm nặng nề kia. Chỉ có điều, tình yêu của chúng tôi không đủ sức chống lại thực tại. Chúng tôi thua thời gian, thua hiện thực và thua mọi sự ràng buộc giữa chúng tôi.”

Tôi bắt đầu cuộc sống tự lập được khoảng hai năm. Thời gian đầu tôi thấy việc một mình trong tất cả khoảng thời gian, tự làm mọi thứ mà không có ai san sẻ hay giúp đỡ thật mệt mỏi. Hơn một lần tôi đã định dọn về ở với mẹ. Mỗi lần nghĩ như vậy, tôi đều dành thời gian nghĩ lại việc mình định làm. Trong quá khứ tôi đã có rất nhiều quyết định nông nổi mà chẳng thể giải quyết được gì nên bây giờ tôi không thể vì chút khó khăn mà gờ tay đầu hàng nhanh chóng.

Khi tôi dọn ra ở riêng, mẹ hết lần này đến lần khác khuyên nhủ và tâm sự với tôi. Tôi hiểu mẹ lo lắng cho tôi bởi vì từ khi bố với mẹ chia tay, mẹ đã luôn chăm sóc cho tôi cẩn thận từng chút một. Mẹ không nề hà vất vả, quan tâm lo lắng cho tôi từng ly từng tý mong mỗi tôi khôn lớn, trưởng thành đầy đủ. Ngay cả khi mẹ rơi vào khoảng thời gian khó khăn là lúc chia tay với bố, mẹ cũng gạt bỏ tất cả sang một bên, dành tất cả tình yêu thương cho tôi và dạy dỗ tôi thật tử tế để tôi không cảm thấy mình thiệt thòi. Bởi vì ý thức được điều đó từ rất sớm nên tôi không để bản thân quá dựa dẫm vào mẹ.

Không chỉ sống một mình, tôi còn chuyển đến thành phố khác để làm việc. Tôi chọn lựa Việt Trì để sinh sống và làm việc, bắt đầu một cuộc sống mới. Sau khi sống ở đây một thời gian, tôi nghĩ tôi đã không hề sai lầm khi chọn ở lại nơi này. Mọi trường tốt, không gian thoải mái, công việc phù hợp và cuộc sống của tôi trở nên tốt đẹp hơn. Chỉ là một mình đi lại suốt ngày tháng đông dài, đôi lúc cũng khiến tôi cô đơn đến nghẹt thở. Tôi đã chia tay với Vương khi ra trường được khoảng một năm. Cả tôi và Vương đều là người thực tế nên khi chúng tôi chia tay, không khóc lóc, không níu kéo. Mọi thứ diễn ra lẳng lặng đến mức chúng tôi nghĩ rằng mối quan hệ của chúng tôi đã chậm chậm đi theo hướng này từ lâu. Càng bên nhau lâu, chúng tôi càng nhận ra đối phương không đủ phù hợp để tiếp tục duy trì một mối quan hệ lâu dài. Tôi biết Vương cần gì và cũng biết bản thân tôi muốn gì. Tôi không thể đáp ứng được nhu cầu về cuộc sống của anh ấy. Vương rất tốt. Nhưng anh không thể từ bỏ được điều gì. Khi tôi xuất hiện, anh bên Huy, anh muốn có cả hai chúng tôi. Khi Huy rời đi, một cô gái khác xuất hiện và anh cũng muốn có cả tôi và cô ta. Vương yêu tôi. Nhưng tình yêu không nuôi sống ai được. Đó là thực tế. Vương cần tình yêu của tôi và Vương cũng cần duy trì cho cuộc sống của gia đình anh. Đó là trách nhiệm. Anh cần cơ hội và cần tiền. Cả Huy và cô gái kia đều có thể cho anh bất kỳ điều gì mà anh và gia đình anh muốn. Còn tôi, thứ tôi có thể cho anh, duy nhất cũng chỉ có tình yêu. Điều đó thật vô nghĩa.

Chúng tôi chia tay nhau vào một buổi tối mùa hè. Không giống những cuộc chia tay ồn ào và tiếc nuối, chúng tôi chỉ nhìn nhau và lặng lẽ nói lời rời xa. Chúng tôi ngồi lặng bên nhau, nắm lấy tay nhau rất lâu. Dẫu sao, người ngồi bên tôi lúc này cũng đã bên tôi suốt năm tháng tuổi trẻ, đi cùng tôi qua những thăng trầm. Người ngồi bên tôi lúc này cũng đã từng là bố của con tôi, là bố của một đứa trẻ chưa thành hình hài đã vội rời xa chúng tôi. Người ngồi bên tôi lúc này đã cùng vui với tôi, cùng buồn với tôi, cùng đau đớn với tôi trong mọi khoảnh khắc đầu tiên của tôi. Tôi không hối tiếc vì đó là tuổi trẻ của tôi nhưng nó cũng

chính là tuổi trẻ mà cả tôi và anh đều chưa sẵn sàng chịu trách nhiệm ọi thứ. Điều duy nhất tôi hối tiếc trong chuyện tình này, không phải là lời chia tay, mà là đứa bé. Chúng tôi đã từng mong đợi sinh linh này, từng giây từng phút đều nhung nhớ. Nhưng thực tại không cho phép chúng tôi đi quá xa một nỗi nhớ.

Tôi vẫn còn nhớ đêm trước khi tôi làm giải phẫu, Vương đã nhốt mình cả đêm trong phòng. Anh khóc. Tiếng khóc đè nén của anh làm tim tôi như muốn vỡ ra. Tôi chỉ biết ngồi bên cửa, ôm lấy bụng mà lặng nghe tiếng anh. Tôi không khóc. Tôi không khóc khi biết mình mang thai, cũng không khóc khi biết mình phải tạm biệt đứa trẻ này nhưng trong lòng tôi như đã vỡ tan từ lâu. Chúng tôi yêu nhau. Yêu bằng nhiệt huyết tuổi trẻ. Yêu bằng tất cả mọi thứ chúng tôi đã đánh đổi. Yêu cả bằng thứ trách nhiệm nặng nề kia. Chỉ có điều, tình yêu của chúng tôi không đủ sức chống lại thực tại. Chúng tôi thua thời gian, thua hiện thực và thua mọi sự ràng buộc giữa chúng tôi.

Sau khi chia tay, tôi rời đi, còn Vương ở lại. Vương kết hôn với cô gái kia. Cô gái đó, rất lâu sau tôi mới biết được, là mối tình đầu của Vương. Là mối tình mà anh luôn chối bỏ bởi nó mang đến cho anh quá nhiều khổ đau. Cô gái đó bỏ rơi anh rồi lại quay lại bắt anh phải quay về. Tôi không biết cô ta tuyệt vời đến đâu, giỏi giang đến cỡ nào, tình cảm nhiều ra sao nhưng chỉ với gia thế của cô ta, hô mưa gọi gió cũng chẳng phải việc cần nằm mơ mới thực hiện được. Tôi không ngạc nhiên, cũng không tức giận nghĩ rằng mình bị phản bội. Chúng tôi chia tay, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi. Anh kết hôn với người khác cũng là con đường của anh. Tôi chỉ có thể đứng ở bên con đường bên cạnh, hy vọng anh sẽ được hạnh phúc và yên ổn với những điều anh đã chọn để đi tiếp. Tôi đã từng nói với Vương rằng chỉ cần ở gần bên anh, dù con đường của chúng tôi giao nhau hay song song bên nhau, tôi đã hạnh phúc rồi. Trước đây, tôi nói chỉ để anh tin tưởng. Bây giờ, tôi nói là để tôi tin tưởng. Tuy hạnh phúc của tôi không dài, nhưng nó là đủ, vậy là được. Hy vọng hơn? Tôi chưa từng nghĩ.

Khi có người chuyển cho tôi một phong bì gửi từ Vương, tôi nghĩ về thiệp mời. Khi mở ra, tôi đã nghĩ không sai. Thiệp mời đề tên Vương và cô gái đó. Tôi đọc thiệp mời và cảm thấy thật thanh thản. Chúng tôi từ bỏ tình yêu của chúng tôi để chọn cuộc sống tốt hơn.

Wương gửi cho tôi, còn cả một bức thư và một chiếc nhẫn.

Anh viết:

“An.

Cả anh và em đều không đợi được đến ngày anh làm chiếc nhẫn này và đeo nó cho em. Nhưng em biết mà, phải không?

Chiếc nhẫn này vẫn luôn thuộc về em dù người ở bên anh không là em và người ở bên em chẳng phải anh.

Cuộc đời anh, gặp được em là một điều may mắn.

Có em bên đời là một niềm hạnh phúc.

Rời xa em là một lựa chọn tốt đẹp.

Những gì liên quan đến em luôn làm anh cảm thấy đầy đủ và trọn vẹn. Ở bên em, chưa một lần anh cảm thấy hối tiếc. Em, và cả bé con của chúng ta đều là người mà anh yêu thương nhất. Cuộc sống không cho phép chúng ta ở bên nhau lâu dài nhưng được gặp gỡ nhau cũng là một điều tuyệt vời.

Anh sẽ sống tốt và hạnh phúc với lựa chọn của chúng ta.

Hãy tin ở anh và tìm tìm một người đàn ông tốt. Sống cuộc sống mới và hạnh phúc hơn em đã từng, nhé!

Anh sẽ luôn yêu em.”

Tôi đặt chiếc nhẫn vào vào lòng bàn tay, nhìn ngắm.

Chiếc nhẫn là một lời hứa hẹn của chúng tôi. Khi chúng tôi còn bên nhau, tôi đã luôn hy vọng được đeo một chiếc nhẫn do chính tay Vương làm. Vì thế tôi đã năn nỉ và làm nũng để Vương đi học làm nhẫn. Vương luôn đồng ý với mọi yêu cầu của tôi, và điều này cũng vậy. Nhưng vì sắp ra trường nên chúng tôi rất bận rộn, bởi vậy mà lời hứa về chiếc nhẫn cũng nhanh chóng bị lãng quên. Cho tới tận khi chia tay, tôi cũng không nghĩ về lời hứa đó. Vậy mà Vương vẫn nhớ. Anh đã giữ đúng lời hứa với tôi. Anh luôn giữ mọi lời

hứa. Trong suốt những năm tháng bên nhau, đây cũng chính là điều chân thành nhất mà anh dành cho tôi. Không phải là lời hứa, mà là giữ lời hứa. Đối với tôi, đó chính là hạnh phúc. Một hạnh phúc nhỏ bé và giản dị với một người con trai yêu tôi chân thành.

29. Q.3 - Chương 2: Người Bên Tôi Là Dim

“Tôi biết từ khi còn ở bên Vương, là Dim thích tôi thật sự. Chỉ là cách anh ấy thích tôi có đôi chút khác biệt. Anh ấy không để tôi phải cảm thấy nặng nề khi ở bên anh ấy. Anh ấy chọn cách lừa dối cảm xúc của anh ấy, nói dối tôi để chúng tôi có thể ở bên nhau, làm bạn với nhau dễ dàng hơn.”

Chuyển về Việt Trì, tôi cũng chuyển luôn cả công việc trước đây. Tôi từ bỏ vị trí kế toán của một công ty nước ngoài để làm phát thanh viên cho Đài phát thanh thành phố. Nhiều người nói tôi ngớ ngẩn khi chọn bỏ công việc nhân hạ lại nhiều tiền đó để đi làm việc này. Tôi chẳng cho đó là ngớ ngẩn. Tôi đã làm hai năm, đủ để biết mình có phù hợp với nghề đó hay không. Tôi thích làm công việc hiện tại, tuy lương không cao bằng công việc cũ nhưng giờ giấc công việc hiện tại không bị bó hẹp lại khá thoải mái. Không chỉ tôi thấy rất hài lòng mà Dim cũng cho rằng công việc hiện tại của tôi là phù hợp với tôi nhất khi tôi nói cho anh ấy biết, anh ấy là người duy nhất ủng hộ tôi, ngoại trừ mẹ. Còn Minh thì phản đối tôi rất nhiều. Nhưng sau rồi cũng chịu thua tôi, chấp nhận hàng tháng cực nhọc chạy xe tới thăm tôi.

Dim thì khác. Sau khi tôi chuyển đi, anh ấy gần như mang cả thế giới của anh ấy theo tôi. Dim chấp nhận bỏ vài giờ ở trên bar để chạy xe về Việt Trì chỉ để nhìn tôi vài phút. Thật ra anh ấy có thể gặp tôi nhiều hơn vài phút nhưng lần nào anh ấy cũng chỉ gặp gỡ tôi vài phút rồi đi ngay. Dim nói rằng vì anh ấy là người đàn ông biết kiềm chế nên anh ấy sẽ không lao vào tôi như con hổ đói. Dim cũng nói, anh ấy không phải là người si tình hay lãng mạn gì. Anh ấy không thể bán cửa hàng ở Hà Nội để đi theo tôi. Anh ấy cũng không điên dại cách ngày chạy xe mấy giờ về Việt Trì chỉ để nhìn mỗi tôi rồi lại yên vị trên xe vài tiếng nữa để trở về. Anh ấy nói anh ấy luôn có việc phải làm nên tiện ghé thăm tôi. Tôi biết Dim nói dối tôi. Anh ấy luôn chọn cách nói dối tôi để không khiến tôi cảm thấy áp lực.

Tôi biết từ khi còn ở bên Vương là Dim thích tôi thật sự. Chỉ là cách anh ấy thích tôi có đôi chút khác biệt. Anh ấy không để tôi phải cảm thấy nặng nề khi ở bên anh ấy. Anh ấy chọn cách lừa dối cảm xúc của anh ấy, nói dối tôi để chúng tôi có thể ở bên nhau, làm bạn với nhau dễ dàng hơn.

Ngày trước khi tôi quyết định cho Vương lần đầu tiên, tôi đã hỏi Dim với sự ngây ngô nhất của mình về cảm giác khi đó và phải chuẩn bị như thế nào. Bởi tôi đã nghĩ về Dim với hình ảnh một chàng trai dân chơi chính hiệu và rất có kinh nghiệm trong việc đó nên tôi đã hỏi anh ấy. Dim đã rất ngỡ ngàng với câu hỏi của tôi. Tôi đã nhìn được trong mắt anh sự ngỡ ngàng đó. Cảm giác không hề vui vẻ. Rồi Dim cười phá lên, chọc ghẹo tôi rằng cảm giác không hề thoải mái và chẳng có gì phải chuẩn bị cả. Cả ngày hôm ấy tôi đã bị Dim trêu chọc không ngừng. Anh ấy còn đòi mở tiệc mừng lễ trưởng thành của tôi. Thật sự là khi đó tôi đã muốn đâm anh ấy vì anh ấy chẳng chịu nghiêm túc với câu hỏi chân thành của tôi. Tôi đã giận anh ấy rất nhiều, thậm chí còn nói mĩa anh ấy.

- Một người suốt ngày lên giường với cô này cô kia như anh thì tất nhiên chẳng phải chuẩn bị gì rồi.

Dim dừng lại động tác xoa đầu tôi. Vài giây sau, anh ấy cười khẩy một tiếng.

- Tất nhiên. Một người không làm gì cả thì cần phải chuẩn bị gì chứ.

Sau đó, Dim quay người bỏ đi, không nói với tôi thêm một câu nào.

Tôi chẳng hiểu câu nói đó của Dim, cũng không thèm hiểu. Bởi tôi đã tức giận với anh ấy, anh ấy còn bày trò giận lại tôi. Điều này khiến tôi vô cùng khó chịu. Dim đâu phải người hay giận dỗi. Bởi vì ở bên tôi anh ấy có nghiêm túc phút nào đâu mà có thể giận được. Nghĩ vậy, tôi cũng mặc kệ anh ấy.

Nhưng Dim thì không mặc kệ tôi. Khi tôi trở về từ bệnh viện sau giải phẫu, Dim đã đến gặp tôi. Anh ấy nói tôi ở chỗ anh ấy mấy ngày, tỉnh dưỡng cho người khỏe hẳn thì về nhà. Bởi tôi về nhà cũng không được mà về nhà Vương lại càng không. Tôi mất rất nhiều sức lực. Cả cơ thể tôi đau nhức tê dại đi và nhột nhạt. Tôi không nghĩ rằng việc giải phẫu này khiến tôi trở nên như vậy. Tôi không hề có kinh nghiệm, cũng không có sự chuẩn bị quá lớn. Khi tôi đến bệnh viện, ngay cả khi nằm lên bàn phẫu thuật, tôi cũng không lo sợ gì.

Chỉ khi mọi thứ được giải quyết xong, tôi mới nhận ra vấn đề này không như tôi tưởng. Tôi thương xót cho đứa bé, thương xót cho cả bản thân tôi. Vương đỡ tôi. Anh chỉ sợ chạm mạnh một chút tôi sẽ ngã đi. Vì thế anh liên tục hỏi tôi rằng tôi có đau nhiều không, có cần ngồi nghỉ không, có cần anh công không. Tôi chỉ biết lắc đầu, nhìn vô định. Tôi sợ bản thân sẽ rơi nước mắt, sẽ khóc nức nở. Tôi sợ nỗi đau của tôi sẽ bật ra thành tiếng. Tôi sợ nhất là rơi nước mắt trước người tôi yêu thương. Điều đó khiến tôi nhỏ bé và yếu đuối. Tôi không muốn Vương dằn vặt đau khổ vì để tôi như vậy. Đây là quyết định của cả hai chúng tôi, tôi không muốn khiến anh khổ sở. Vì vậy tôi đã nén chịu, im lặng để anh chở về nhà.

Đợi Vương đi khuất, tôi lại lẳng lặng rời đi. Trên đường đi tôi đã nhắn tin cho Dim biết điều tôi vừa làm. Thế nên Dim đã đến gặp tôi. Theo Dim về đến nhà anh ấy, tôi đã dùng chút sức lực cuối cùng của mình để òa khóc, để trách mắng anh ấy. Tôi trách anh ấy không chịu nghiêm túc với tôi, không chịu cho tôi biết về hậu quả, không chịu ngăn cản tôi. Tôi cứ khóc và mắng mỗ Dim vô cớ. Tôi trút mọi đau khổ mà tôi không thể làm với Vương lên Dim.

Dim ngồi đối diện tôi. Anh im lặng, để mặc cho tôi khóc lóc thỏa thuê. Cho tới tận khi tôi mệt lả vì đau và khóc lóc, Dim mới lên tiếng.

- Em khóc xong chưa? Còn muốn khóc nữa không?

Tôi nằm trên giường, ngửa mặt nhìn trần nhà, chậm chậm nhìn theo cánh quạt trần quay nhè nhẹ.

- Em đau.

Tôi trả lời không liên quan.

Dim ngồi xuống sàn nhà. Anh ấy đưa tay lên chạm nhẹ vào bụng tôi. Tay anh ấy xoa nhẹ, rất nhẹ lên vùng bụng của tôi.

- Anh biết.

Lần đầu tiên Dim chủ động chạm vào tôi. Nhưng không phải với động cơ mờ ám như mỗi lần anh ấy dọa dẫm tôi. Bàn tay vuốt trên bụng tôi đều đều. Chỉ là, anh ấy muốn làm dịu cơn đau của tôi.

- Anh thì biết cái gì?

Tôi tĩnh tâm lại, không giữ giọng câu gắt với Dim.

Dim gạt vài sợi tóc trên má tôi xuống, nhẹ nhàng đáp lại.

- Biết rằng em vừa nói em đau.

- Hôm nay anh lạ lắm.

Tôi quay mặt sang nhìn dim, nói tiếp.

- Anh nghiêm túc và rất dịu dàng.

Tôi sput sput mũi, kéo tay Dim đang vuốt tóc tôi xuống chùi nước mắt và nước mũi lên tay áo anh ấy.

Dim trở mặt nhìn hành động của tôi. Ngay lập tức anh ấy rút tay về, kêu lên thảm thiết.

- Em có biết áo này bố anh tặng sinh nhật anh không hả? Đắt tiền lắm đấy. Em không thể bảo anh đưa cho em khăn được à mà lau luôn vào áo anh thế này? Em tưởng anh nhún nhường em mà em đối xử với quần áo anh tệ bạc thế hả?

Tuy nhiên, Dim không hề rút tay đang xoa bụng tôi về. Anh ấy chỉ kêu la và phàn nàn chứ không có ý định trả thù lại tôi.

Suốt một tuần lễ tôi ở nhà Dim, anh ấy luôn chăm sóc tôi cẩn thận. Anh ấy mua mọi đồ ăn dinh dưỡng cho tôi. Anh ấy còn nói cho Vương biết tôi ở nhà anh ấy, kêu Vương tới thường xuyên. Dim còn phụ giúp Minh nói dối mẹ tôi rằng tôi đi du lịch với cô ấy. Thế nên một tuần liền cô ấy đã phải ở ẩn trong nhà, không đi xa nhà quá một mét vì sợ gặp mẹ tôi. Dim làm mọi thứ để tôi yên tâm nghỉ ngơi. Dù Vương là một người không quá để tâm mọi chuyện xung quanh nhưng anh cũng không thể không chú ý sự nhiệt tình của Dim dành cho tôi.

- Quản lí của em rất tốt.

- Anh ấy thích em.

Tôi nhìn Vương, thừa nhận điều anh bắn khoăn.

Vương bón cháo cho tôi, anh cười.

- Anh ấy cũng nói với anh như vậy.

Tôi nuốt sặc cháo. Tôi không nghĩ là ngoài tôi ra Dim còn nói với cả Vương.

- Anh ấy đúng là mặt dày. Anh ấy còn nói gì nữa?

- Nói là tỏ tình với em gần một nghìn lần rồi mà em chẳng thèm quan tâm. Nên bảo anh cũng không cần quan tâm đến anh ấy, chỉ cần ngày ngày chăm lo em cho tốt rồi tổng khứ em đi để khỏi bị phá hoại đồ đạc. Anh ấy nói anh đền cái áo mà em lau mũi.

Nói đến đây, Vương không nhin được mà cười lớn. Chắc hẳn anh đã tưởng tượng về cảnh tôi lau nước mũi rồi.

Tôi tức giận nói.

- Anh ta dám nói ra cả điều đó ư? Anh ta dám bắt đền anh? Anh ta bảo anh bao nhiêu?

Tôi hậm hực bấm điện thoại để mắng mỏ Dim.

Vương ngăn tôi lại.

- Em đừng giận. Anh ấy bảo anh chỉ cần vỗ béo em cho tốt rồi lặn em ra khỏi nhà anh ấy. Vậy là đền rồi.

Vương mãi mới nói được đầy đủ câu nói của Dim. Vì anh không quen cách nói năng thô lỗ như thế với tôi nên để nói đúng câu của Dim, anh ấy đã rất ngượng ngùng.

Tôi đã lên kế hoạch cho tối hôm ấy, khi Dim về nhà, tôi sẽ thay mặt khẩu để khiến anh ấy không thể vào nhà. Tôi phải trả thù anh ấy. Anh ấy phải chịu mọi hậu quả thôi.

Và kết quả lại chẳng như tôi mong đợi. Tối đó Dim không trở về nhà. Còn tôi thì chỉ biết ỉu xiu vì kế hoạch trả thù thất bại.

30. Q.3 - Chương 3: Kết Hôn Đi!

“Khi trưởng thành, tôi phát hiện bản thân mình rất dễ thích nghi. Thích nghi với hoàn cảnh, thích nghi với cuộc sống, thích nghi với mọi con người và vào tôi mỗi ngày. Và thích nghi với người luôn bên tôi.”

Năm mười bảy tuổi, tôi nghĩ tình cảm giữa bạn nam và bạn nữ là một loại tình cảm rất thú vị, vừa đáng yêu vừa ngô nghê.

Năm hai mươi một tuổi, tôi nghĩ tình cảm giữa con trai và con gái là một loại tình cảm rất điên rồ, vừa ngọt ngào vừa khổ sở.

Năm hai mươi lăm tuổi, tôi nghĩ tình cảm giữa đàn ông và đàn bà là một loại tình cảm buồn tẻ, vừa chán ngán vừa nhạt nhẽo.

Tôi vừa bước sang tuổi hai mươi sáu vào ngày hôm qua. Sau khi nhìn lại những mớ tình cảm đó thì tôi cảm thấy mình sống với tình yêu như vậy rất vừa đủ. Tôi có sự thú vị của tuổi mới lớn, có sự điên rồ của tuổi trẻ và có sự buồn tẻ của tuổi trưởng thành. Chỉ có điều, tình yêu của tôi luôn nửa vời, dở dang. Với Đầu nắm là dấu phẩy. Với Vương là dấu chấm lửng. Còn với Dim, lại là dấu hai chấm. Sở dĩ tôi dùng dấu hai chấm với Dim là vì đối với tôi, Dim là định nghĩa của nhiều cụm từ, là mọi thứ mà tôi cần. Tôi ở bên Dim nhiều năm vì tìm thấy sự phù hợp giữa chúng tôi. Anh ấy hiểu tôi, biết tôi muốn gì, biết tôi cần gì và biết tôi nghĩ gì. Chúng tôi ở bên nhau như những người bạn nên lời cầu hôn của Dim dành cho tôi cũng chỉ giống như một cuộc trò chuyện bình thường của chúng tôi.

- Này ăng ten!

Dim vòng tay qua cổ tôi, bấm điện thoại.

Tôi đang mơ màng ngủ, thấy động nên khó chịu úp mặt vào ngực Dim.

- Hửm?

- Anh mua cho em một cái váy trắng dài thật dài.

- Ừm.

Tôi cố đóng tai lên nghe Dim nói, mắt nhắm mắt mở.

- Mua cho em một đôi giày cao năm phân.

- Mười hai phân đi!

- Không. Em không được cao hơn anh.

Dim phản ứng lại.

Vì buồn ngủ nên tôi cũng không có hứng thú cãi lại Dim nên ậm ừ đồng tình.

- Mua cho em một bó hoa nhỏ.

- Em không thích hoa.

Tôi ngẩng đầu lên, chạm phải cằm Dim nên đành ngửa cổ ra để nhìn thấy mặt Dim.

Dim cúi nhìn tôi, suy ngẫm lời tôi nói rồi gật đầu cái rụp.

- Ok!

Thấy Dim nghe lời, tôi cũng thu lại phản ứng của mình, cúi xuống định ngủ.

- Rồi chúng ta cưới nhau.

- Ừm.

Tôi trả lời bằng giọng mũi, tiếng phát ra rất êm tai.

- Em không định nghĩ ngợi gì à?

Dim vừa hỏi vừa check mail, giọng nói phảng phất ý cười.

Tôi vận vẹo người tập vài động tác để tỉnh ngủ.

- Sao anh lại muốn em nghĩ?

- Chẳng phải mấy cô gái toàn phải giả vờ nghĩ ngợi dù thích chết đi được đó sao?

Dim cười híp mí, giả vờ bắt chước mấy động tác của tôi.

- Thế thì em nghĩ rồi đấy!

Tôi gật gật đầu, nhìn Dim.

Môi Dim cong lên. Anh ấy đang ra vẻ khinh thường với câu nói của tôi.

- Nghĩ bao lâu?

Tôi ngồi ngay ngắn, khoanh tay vào, giọng chắc nịch.

- Cũng được gần chục giây.

Dim lắc đầu chán ngán, đành chịu thua tôi. Có vẻ là càng nhiều tuổi, Dim càng chịu đựng tôi giỏi hơn. Tuy rằng anh ấy thích đôi co và trêu chọc tôi như đứa trẻ con nhưng anh ấy lại luôn tốt bụng và nhún nhường tôi, bất kể là việc gì.

Sau đó rất nhanh, chúng tôi kết hôn với nhau trong một nhà thờ nhỏ ở ngoại ô thành phố. Chỉ có một vài rắc rối khi Dim phải quay về Mỹ xử lý vài thủ tục để kết hôn với tôi. Bởi lẽ kết hôn nhanh chóng nên chúng

tôi không mời ai cả, thành ra lễ kết hôn chỉ có hai chúng tôi. Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng tôi giấu giếm ai. Bố mẹ Dim đã đến đảo Torres Strait ở Úc để đi du lịch nên với quyết định nhanh chóng của chúng tôi, họ không thể trở về tham gia. Mẹ tôi tôn trọng quyết định của tôi nên cũng không phản đối tôi kết hôn với Dim, cũng không phản đối cách kết hôn của chúng tôi. Mẹ quý Dim. Tuy ngoại hình của Dim có phần khó để tin tưởng vì sự đào hoa hiện rõ trên mặt và vóc dáng cao ráo nhưng tiếp xúc nhiều nên mẹ cũng không cảm thấy anh ấy có gì không tốt.

Tôi biết người mẹ nào cũng muốn tổ chức cho con cái một lễ kết hôn đẹp nhất và tuyệt vời nhất vì đó là ngày trọng đại, là ngày đẹp nhất của đời con gái, hơn nữa mẹ lại chỉ có mình tôi. Nhưng mẹ là một người tâm lý nên mẹ sẵn sàng nghe theo ý muốn của tôi. May là bên cạnh bà còn có bác Vỹ, nếu không thì tôi thực sự cảm thấy mình là một đứa vô cùng ích kỷ. Mấy năm nay bác Vỹ luôn ở bên cạnh quan tâm mẹ tôi tuy chưa lần nào bác nói với tôi để mẹ về sống với bác, để bác dễ dàng chăm sóc mẹ hơn. Bác Vỹ luôn sợ tôi cảm thấy không thoải mái, sợ tôi cảm thấy bác đã lấy đi sự săn sóc của mẹ dành cho tôi. Chính vì những điều ấy mà tôi càng quý bác Vỹ hơn.

Bác Vỹ là một người bạn học cũ của mẹ tôi khi hai người học chung đại học. Hai người đã từng có tình cảm với nhau nhưng chỉ dừng ở mức hơn bạn bè một chút. Vì ngày ấy gia cảnh hai người khác nhau nên việc đến với nhau có chút khó khăn. Cũng bởi vì ngày xưa việc thể hiện tình cảm với nhau còn rụt rè và e ngại nhiều khiến cho tình cảm của hai người dần dần buông xuôi. Bác Vỹ đi lấy vợ, sau đó không lâu mẹ tôi cũng kết hôn với bố tôi. Nhưng không may mắn vợ bác lại rời xa bác chỉ sau vài năm chung sống, mẹ tôi kể với tôi vào lần thứ hai gặp gỡ bác Vỹ. Bây giờ bác Vỹ liên lạc và quan tâm tới mẹ tôi hơn vì cả hai người cũng cùng chung cảnh ngộ đơn côi khi có tuổi, lại ở cùng thành phố. Biết việc tôi đi làm xa, bác cũng động viên tôi và hứa với tôi rất chắc chắn.

- Đừng lo gì cả. Bác cũng biết một chút về việc của cháu. Cứ giao mẹ của cháu cho bác, bác sẽ chăm sóc cho bà ấy cẩn thận. Tuy rằng toàn là bà ấy chăm sóc bác nhưng cháu yên tâm, bác sẽ luôn là một điểm tựa vững chắc cho hai mẹ con cháu. Cũng đừng bao giờ cảm thấy làm phiền bác vì đó là việc bác luôn muốn làm. Cháu cho bác cơ hội này, bác còn phải cảm ơn cháu nữa. Vậy nên hãy tin ở bác, được chứ ?

Tôi không trả lời bác, thay vào đó là một cái ôm thật chặt. Cái ôm tôi dành cho bác, giống như một người con ôm bố. Đó cũng chính là một lời đồng ý từ phía tôi.

Tôi nhắc cho Vương về việc tôi kết hôn. Tuy chúng tôi vẫn giữ số điện thoại của nhau nhưng chúng tôi đã luôn tôn trọng cuộc sống của nhau, không liên lạc với nhau đã từ rất lâu. Đó cũng là cách để chúng tôi chấp nhận hiện thực, học cách để giữ lại nỗi nhớ của bản thân. Vương vẫn như ngày xưa, anh nhắc lại cho tôi, rất ngắn gọn. “Anh biết rồi.”

Riêng với Minh, tôi đã dành nguyên cả một ngày để dỗ dành cô ấy vì tôi không chịu để cô ấy đến lễ cưới dù cho tôi đã giải thích rằng tôi đã không mời ai. Cô ấy giận dữ rất nhiều, lúc thì mắng tôi, lúc thì im lặng. Tôi biết bên trong vẻ giận dữ đó của Minh là sự lo lắng vô tận của cô ấy về cuộc sống của tôi. Cô ấy lo rằng tôi đã quyết định kết hôn vội vã. Cô ấy lo lắng vì chuyện tình đang dở với Vương mà tôi chọn kết hôn với người tôi không yêu. Cô ấy lo tôi sẽ vẫn đi vào con đường chông gai, lo tôi vấp ngã lần nữa. Cô ấy coi tôi như một đứa trẻ để lo lắng, để chăm sóc tôi. Nhưng sau cùng, vì sự chân thành của tôi và Dim mà cô ấy quyết định ăn no nê một bữa rồi sẽ tha thứ cho tôi. Minh không muốn tôi áy náy nhiều dù cô ấy rất lo cho tôi, cũng không muốn Dim phải buồn vì sự tức giận của cô ấy đối với cuộc hôn nhân này. Sự chân thành của tôi, so với Dim thì thật không bằng. Anh ấy nghe tôi nói tôi dỗ dành Minh vì cô ấy buồn tôi không để cô ấy dự lễ cưới, anh ấy đã chạy xe đi lòng vòng quanh thành phố để kiếm loại trà sữa và mua loại bánh mà Minh thích ăn nhất cho cô ấy để giúp tôi dỗ dành.

Thật ra thì với Dim, sự đồng ý và ủng hộ của người khác với cuộc hôn nhân này anh ấy không quan tâm nhiều lắm. Điều mà anh ấy quan tâm là sự đồng ý của tôi và sự buồn phiền của tôi. Vậy nên mọi lo âu và khó khăn của tôi, anh ấy đều tận tâm giúp tôi giải quyết. Thế nên, tôi cảm thấy việc mình kết hôn với anh ấy chưa bao giờ là một quyết định vội vàng. Chỉ là, quyết định ấy nhẹ nhàng hơn bất cứ điều gì. Nó đến với tôi như một diễn biến bình thường trong cuộc sống. Rất chậm rãi và yên bình.

31. Q.3 - Chương 4: Vấn Đề Thứ Nhất Của Hôn Nhân

“Dim từng nói với tôi, trong tình yêu người nào yêu nhiều hơn thì ngã sẽ đau hơn. Anh ấy còn cười khi khi, bảo rằng vì anh ấy ngồi ở dưới đất rồi nên chẳng may có ngã cũng không đau. Anh ấy vẫn chọn cách nói dối tôi như thế. Nói rằng anh ấy không đau. Nói dối rằng anh ấy không nói dối.”

Dim đón sinh nhật trước tôi. Năm nay anh ấy vừa tròn ba mươi tuổi - cái tuổi mà ở Việt Nam, đàn ông đã sớm bước vào cuộc sống gia đình, vợ con đèo huê thì anh ấy lại mới chỉ nhón một ngón chân vào cuộc sống gia đình. Dim nói, không kể đàn ông Việt Nam, đàn ông Mỹ cũng làm bố rất sớm, có khi vẫn đang ở tuổi vị thành niên. Bởi bên Mỹ cuộc sống tình cảm phát triển từ rất sớm, quan hệ tình cảm cũng thoáng nên việc có con trước hôn nhân là điều dễ hiểu. Bạn bè của Dim ở bên Mỹ, vài người không kết hôn nhưng đã có ba bốn đứa con.

Khi đi siêu thị cùng nhau, thấy mấy đứa trẻ ngồi trên xe đẩy hàng, tôi kéo tay Dim, hỏi.

- Anh thấy thế nào?

Dim đang mải chọn thịt, ngơ ngác nhìn xung quanh rồi nhìn tôi.

- Cũng được.

- Anh thích à?

Tôi giật ống tay áo Dim, ngạc nhiên với câu trả lời nhanh chóng của anh ấy.

- Thích chứ! Ngon thế này cơ mà.

Dim giờ hai gói thịt bò lên trước mặt tôi, cười hớn hở.

Dim rất thích ăn thịt. Anh ấy có thể ăn thịt cả tháng nhưng anh ấy biết rõ tác hại của việc ăn thịt quá nhiều nên không bao giờ ăn thịt cả tháng. Bởi vậy, ở cái tuổi ba mươi, cùng với chiều ết tám đuôi sáu rưỡi thì Dim vẫn trẻ trung và gọn gàng. Anh ấy đã chỉ vào ảnh của bố anh ấy - bố Philip và khẳng định đầy chắc chắn rằng anh ấy sẽ không rơi vào tiêu chuẩn cơ thể giống bố anh ấy. Tôi không biết anh ấy đi tập thể hình khi nào, cũng không biết anh ấy tập Gym trong bao lâu nhưng tôi chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy anh ấy vào trung tâm thể dục nào. Thời gian một ngày của Dim chỉ xoay quanh bốn việc: đến tiệm bánh mì lúc gần trưa, ở nhà cả chiều với tôi, lên bar vào buổi tối và đón tôi từ công ty về lúc rạng sáng. Và tất nhiên Dim sẽ ngủ một mạch từ hai giờ sáng đến mười một giờ trưa mới đón bình minh. Thời gian biểu của Dim khá là kỳ cục nhưng áp dụng với tôi lại vô cùng hoàn hảo. Tất nhiên là vì tôi mà Dim cũng chỉnh sửa lại kha khá.

- Em hỏi anh về trẻ con, không phải thịt.

Tôi cầm lấy gói thịt Dim đang cầm, bỏ xuống giỏ hàng.

- Trẻ con làm sao? Thế nào? Em định nhận nuôi à?

Dim leo đèo xách giỏ hàng theo sau tôi, vươn cổ ra đằng trước tôi để hỏi.

Tôi đột ngột dừng lại, nhìn Dim chằm chằm.

- Không. Em sẽ đẻ.

Dim suýt chút nữa gào lên. Anh ấy đưa mắt nhìn tôi, nhìn xuống bụng tôi rồi lại như đề phòng nhìn xung quanh. Dim tiến thêm một bước, cúi người ghé sát vào tai tôi thì thầm to nhỏ.

- Sao em lại đẻ được?

- Tại sao em lại không đẻ được?

Tôi quyết định chơi cùng Dim cái trò ngớ ngẩn này. Không biết anh ấy cố tình hay thật sự ngây ngô nữa. Chẳng phải anh ấy rất rõ mấy kiểu vấn đề này sao?

- Khả năng kiểm chế của anh vẫn tốt. Anh cũng chưa làm gì em cả thì sao em lại đẻ được?

Dim vừa nói vừa liếc mắt nhìn tôi thăm dò.

- Thì em mới bảo là sẽ thôi chứ có phải để ngay đâu mà làm gì với chẳng chưa làm gì.

Tôi vờ giận dữ, làm mặt lạnh tanh đi thẳng.

Dim thì có vẻ đã dần hiểu ra vấn đề. Anh ấy trở nên vui sướng và phấn khích, khều khều cánh tay tôi rồi nắm lấy bàn tay tôi.

- Thế làm gì nhé? Ôi anh vui quá! Thật muốn nổ tung. Oh my god! Oh my wife!

Trước sự vui mừng của Dim, tôi nhanh chóng kéo anh ấy về hiện thực.

- Tối nay em đi làm, anh đừng quên.

Dim híp mí, toe toét cười.

- Anh biết, anh biết. Không sao! Về vấn đề thời gian và địa điểm, em cứ để anh lo, em chỉ cần... hihi.

Tôi thật sự không hiểu sao Dim lại vui đến mức như vậy. Không phải anh ấy đã biết lần đầu của tôi đã trao cho Vương rồi sao? Anh ấy cũng đã lên giường với các cô gái khác thì sao phải vui đến như vậy?

Dù vui mừng nhưng tối hôm ấy Dim cũng không có ý định làm gì với tôi. Tôi cứ nghĩ chỉ riêng tối hôm ấy nhưng tối tận mấy hôm sau Dim cũng không hề dấn động tới việc đó. Dim thường đi ngủ trước tôi. Dim là người rất nhạy, kể cả khi anh ấy đang ngủ, một tiếng động nhỏ hay một cái trở mình khẽ của tôi cũng làm anh ấy thức giấc. Nhưng từ sau hôm ấy, Dim ngủ rất say, mặc tôi gọi thế nào anh ấy cũng không chịu tỉnh mà chỉ nằm im ngủ.

- Dim!

- Gì em?

Dim đang tính tiền, ngẩng lên nhìn tôi một chút.

- Về việc có con...

- Ừ.

Dim tỏ vẻ không quan tâm tới điều tôi muốn nói.

- Anh không muốn có à?

- Ừ.

Câu trả lời cụt lủn của Dim khiến tôi sững sờ. Mấy ngày trước anh ấy còn rất vui mừng mà bây giờ lại thờ ơ và tỏ ý không muốn.

Chúng tôi luôn nói chuyện với nhau thẳng thắn, không kiêng dè hay nói dối nhau chuyện gì, vì vậy tôi muốn lời giải thích rõ ràng từ Dim.

- Nói cho em lý do?

- Anh không muốn làm bố. Chỉ thế thôi!

Khi Dim nói, anh ấy không thay đổi sắc mặt, cũng không nhìn tôi.

- Anh đang nói dối em. Chúng ta đã hứa là không nói dối nhau nữa, anh nhớ chứ?

Tôi hơi mất bình tĩnh, giữ vai Dim, xoay mặt anh ấy lại.

Dim chớp mắt một cái.

- Anh không nói dối.

Dim đưa tay lên vuốt ve lưng tôi. Anh ấy đang làm tôi bình tĩnh trở lại.

- Dim...

Tôi gục mặt vào vai Dim, thở dài.

- Nếu là vì chuyện trước đây... anh đã nói rằng anh không để ý tới. Đừng vì điều đó mà...

- Em đừng nghĩ nhiều.

Dim vỗ vỗ lưng tôi, định đứng dậy.

Thái độ của anh ấy rất khó hiểu, dường như là muốn trốn tránh.

- Chẳng phải anh cũng lên giường với nhiều người sao? Sao anh lại vì chuyện em từng lên giường với Vương mà cư xử như vậy? Anh đã nói là anh không để ý chuyện đó mà. Chính anh đã nói như thế! Sao anh lại ích kỷ như vậy?

Giờ đây tôi đã hoàn toàn không giữ nổi bình tĩnh, hét ầm lên.

Dim mỉm cười khó hiểu. Anh ấy không lại gần đỡ dành tôi như mọi khi mà đi ra phía cửa.

Tôi không để Dim trốn tránh tôi lần nữa, nhanh chóng chạy ra chặn cửa.

Mang đáng về bắt lặt, Dim lắc đầu nhìn tôi.

Dim vuốt má tôi. Anh ấy dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói với tôi.

- Chúng ta là người lớn cả rồi, em đừng bướng bỉnh nữa.

Hiếm có khi nào cuộc nói chuyện của chúng tôi trở nên nghiêm túc như thế này.

Thấy tôi kiên quyết đứng ở cửa, bặm môi vì tức giận, Dim đành nhún nhường tôi.

- Còn nhớ khi em hỏi anh về việc quan hệ đó không? Anh đã nói với em rằng anh không làm gì cả thì việc gì phải chuẩn bị. Anh không châm chọc em là vì anh nói thật. Nghe có vẻ khó tin nhưng anh chưa từng ngủ với cô gái nào. Lần nào cãi nhau với anh, em cũng mang điều đó ra nói, anh cũng không trách gì em cả. Chỉ là, anh thấy việc ở hiện tại đừng nên đem quá khứ vào để nói. Em không vui, anh cũng chẳng hơn gì. Còn việc có con, anh lấy em không phải để bắt em hoàn thành nghĩa vụ của người vợ. Anh chỉ không muốn em cô đơn, không muốn em một mình. Bởi vì anh yêu em. Anh ở bên em ngần ấy năm, cùng em trải qua mọi thăng trầm trong cuộc sống của em không phải vì anh tin vào thứ tình yêu trọn đời, cũng không phải muốn em vì thương anh mà bất bản thân phải yêu anh. Anh không cần em yêu anh, anh chỉ cần em cảm thấy vui, cảm thấy yên ổn và không thấy xung quanh em trống trải. Ở bên em dù là với vai trò gì anh cũng không quan tâm. Anh chưa sẵn sàng để làm bố vì anh không thấy mình có đủ trách nhiệm và tự tin.

Lời nói của Dim chạy đều bên tai tôi. Tôi ngược nhìn Dim.

- Em hiểu rồi.

Tuy thời gian chúng tôi ở bên nhau với danh nghĩa vợ chồng chưa lâu nhưng thời gian chúng tôi làm bạn với nhau đủ lâu để chúng tôi nhận ra vấn đề của nhau. Nhưng tôi thừa nhận, tôi luôn vô tâm với những cảm xúc của Dim, trước đây đã thế và bây giờ vẫn vậy. Tôi không đủ tinh tế để hiểu Dim. Cũng chỉ bởi một lý do khiến Dim lo lắng, đó là vì tôi chưa từng yêu anh ấy. Dim từng nói với tôi, trong tình yêu người nào yêu nhiều hơn thì ngã sẽ đau hơn. Anh ấy còn cười khi khi, bảo rằng vì anh ấy ngồi ở dưới đất rồi nên chẳng may có ngã cũng không đau. Anh ấy vẫn chọn cách nói dối tôi như thế, nói rằng anh ấy không đau, nói dối rằng anh ấy không nói dối.

32. Q.3 - Chương 5: Vấn Đề Thứ Hai Của Hôn Nhân: Bạn Gái Cũ Và Bạn Trai Mới

“Chúng tôi cưới nhau, cưới cả những mối quan hệ và bạn tâm của nhau.

Anh ấy có mấy cô bạn gái cũ.

Tôi có vài vệ tinh.”

Một ngày nọ, Dim thú nhận với tôi là gần đây anh ấy có liên lạc với vài cô bạn gái cũ. Tôi không thấy khó chịu, ngược lại còn hỏi anh ấy có mời mấy cô gái ấy đi ăn không. Dim bĩu môi, nói tôi nghĩ anh ấy là ai mà phải mời mấy cô ấy. Tôi trả lời rằng, anh là chồng hợp pháp của em. Vậy là anh ấy nhe răng ra cười, đắc ý

nói với tôi rằng mấy cô ấy đã mời anh ấy ăn. Dim nói, trai chưa vợ thì nên bỏ tiền ra mời gái, còn trai có vợ là phải để gái bỏ tiền ra mời, thế mới có giá.

Tôi cũng nói với anh ấy về việc có vài đồng nghiệp nam có ý định tiếp cận tôi, Dim còn thật thà hỏi tôi.

- Em nợ tiền họ à?

Tất nhiên là tôi không thèm trả lời câu hỏi đó của Dim. Đôi khi tiếng việt với anh ấy dễ hiểu hơn cả phép tính một cộng một bằng hai nhưng có lúc chỉ cần nói vòng vo hay ẩn ý một chút là anh ấy lại ngơ ngác như nai tơ.

- Thế rốt cuộc em có nợ họ không?

Thấy tôi khinh thường không tiếp chuyện, Dim lại càng hỏi. Thậm chí anh ấy còn lôi ví ra lấy tiền đưa cho tôi. Tôi nhìn qua cũng thấy được vài tờ năm trăm xanh xanh hấp dẫn.

- Anh có tiền?

- Ủ, có.

Dim gật đầu.

- Vậy sao tối nào cũng có người rống lên rằng đưa hết tiền cho em?

Tôi liếc nhìn lại mấy tờ tiền, lơ đãng hỏi Dim.

Sau khi nhận ra vấn đề lỗi lờ, Dim mới bắt đầu giả bộ, tay cầm tiền thu vội ra đằng sau, giấu nhem dưới ghế.

- Anh vừa nói anh có tiền sao?

Dim định giả vờ mất trí nhớ.

Tôi lườm anh ấy, “ừ” một tiếng rất dài.

Thấy tôi như vậy, Dim từ bỏ việc cố gắng tẩy não tôi.

- Tiền này là mấy cô ấy boa cho anh đấy!

Dim xòe tiền ra, mở mắt thật to để vu khống mấy cô bạn gái cũ.

Tôi bật cười trước lời giải thích vô lý của anh ấy.

- Anh là trai bao à mà được boa?

Nụ cười híp mí của Dim xuất hiện mỗi khi anh ấy định lừa phỉnh điều gì đó.

- Phải đấy! Anh là “trai bao”. Nếu hiểu theo nghĩa cao sang thì anh là “người con trai bảnh bao”. Còn nếu hiểu theo cái nghĩa nghèo nàn hơn thì anh là “trai được bao tiền ăn”.

- Đừng nói với em là bố anh lại dạy anh mấy câu này nhé?

- Anh tự học đấy. Giỏi nhỉ?

Dim vỗ ngực tỏ vẻ ta đây đầy tự hào.

- Nhưng mà sao họ lại tiếp cận em?

Đến lúc này Dim mới chú ý vào câu chuyện, tìm hiểu lời tôi nói.

Tôi ngừng gõ máy tính, quay đầu, nhả ra một câu ngắn gọn.

- Họ muốn tán em.

Bỗng nhiên, Dim thở phào một cái.

Tôi không giấu được sự ngạc nhiên trước biểu hiện của Dim, buột miệng hỏi.

- Sao anh lại thở phào?

- Thì chẳng có gì đáng lo cả.

Dim còn không thêm lo rằng tôi sẽ bị ai đó cướp đi đấy. Có vẻ như là anh ấy khá an tâm khi cưới tôi về.

- Không đáng lo?

- Ừ, tán em khó lắm. Em toàn tự đổ bất thành linh thôi chứ có tán được em bao giờ đâu. Mà anh xem rồi. Ở chỗ em làm chẳng có anh chàng nào đủ điều kiện để khiến em tự đổ đâu.

Dim vừa nói với tôi vừa quay ra nhắn tin, cười hihi với một cô bạn gái cũ nào đó vừa nhắn tới.

- Anh làm sao mà biết được họ đủ điều kiện hay không chứ?

Tôi giờ chân gác lên bụng Dim. Anh ấy đang nằm ườn ở giường và thoải mái nhắn tin với gái trước mặt vợ của anh ấy.

Nghe tôi nói vậy, Dim liếc mắt sang tôi, nháy một cái trông rất đa tình.

- Người tuyệt vời như anh đây còn không khiến em tự đổ được thì mấy anh bạn đó còn chạy xa.

Vừa dứt lời, Dim cười to mấy tiếng rồi nhìn tôi chờ sự đồng tình.

Tôi ngứa chân đạp vào sườn Dim.

- Anh nên tự nhận anh kém cỏi hơn là bảo em khó tán đấy.

Tôi hếch cằm lên, vui vẻ nhìn Dim nhăn nhó vì đau.

Dim ôm sườn tránh xa chân tôi, cố chấp buông một câu.

- Trông anh giống thằng đàn lăm à? Chê em khó tính nghe còn hợp lý hơn.

Dù nằm yên trong chăn, cách một khoảng với tôi nhưng Dim vẫn cố làu bàu cãi lại.

Và lần này tôi nhất quyết từ bỏ máy tính, lao tới chồm lên người Dim để cho anh ấy một trận.

- Vậy thì em sẽ ngoại tình cho anh xem.

Tôi loi choi người, cố gắng đẩy Dim xuống giường.

- Em cứ đi đi, cứ làm những gì em muốn. Anh sẽ ở đây, chụp hết lại mọi thứ rồi rao bán tài sản của em trên ebay. Sau đó anh sẽ mang số tiền đó đi overnight với mấy em xinh tươi.

Dim gào thét trong tuyệt vọng ngay trước khi bị tôi đá bay ra khỏi giường.

Tôi không biết Dim có gãy xương nào không nhưng ngày hôm sau thì thấy anh ấy đi với cái dáng rất vẹo vọ, thậm chí Dim còn dán salonpas kín hết lưng và hông, chỉ thiếu mỗi cái cổ là chưa đi bó nẹp. Anh ấy quyết không kêu ca với tôi tiếng nào. Chỉ có điều, anh ấy muốn làm tôi phải hối hận bằng cách mỗi lần đi qua tôi đều cố gắng cử động thật mạnh cho xương kêu vài tiếng răng rắc.

Nhưng tôi rất muốn chia buồn với anh ấy, rằng tôi không thể hối hận.

33. Q.3 - Chương 6: Vấn Đề Thứ Ba Của Hôn Nhân: Câu Chuyện Đầu Tiên

Lấy phải một người mặt dày, là xui xẻo của tôi.

Lấy được một người tôn trọng và thương yêu tôi, là may mắn của tôi.”

Có một chuyện cười như thế này: Một đôi vợ chồng già dắt nhau đi hẹn hò ở quán café. Đang ung dung ông một ngụm bà một hộp thì có một cô gái trẻ thân hình bốc lửa, ánh mắt tóe lửa đến gần ông chồng già. Ông chồng già lịch sự nói: “Chúng tôi không cần thêm gì.” Cô gái trẻ hừng hực lửa kia mỉm cười quyến rũ đáp lại: “Là em, Lisa đây!” Bà vợ già nghe cái tên xong, suýt phun café vào mặt ông chồng già vì nghĩ đến tên của một con chó lông xù đeo nơ hồng. Ông chồng già căng mắt, hỏi lại: “Vậy thì thế nào?” Cô Lisa vỗ bốp vào má ông chồng già, cười ranh mãnh: “Người yêu anh đây mà.” Rồi chưa để ông chồng già hoàn hồn, cô Lisa cúi đầu một góc 89 độ, giới thiệu với bà vợ già: “Chào chị, em là người yêu của anh ấy.” Bà vợ già

“vô cùng khiêm tốn và lịch sự”, ngửa đầu một góc 91 độ, chào lại: “Chào em, chị là vợ của người yêu của em.” Nói xong, bà vợ già vắt một cái chân lên chân kia. Ông chồng già vỗ vai cô Lisa, thân tình khuyên nhủ: “Thế là em cận mấy độ? Ra khỏi cửa, rẽ trái, đi ba bước, rẽ phải, đi mười bước, là đến hiệu kính em nhé! Lisa là tên con cún của bà nội anh, em ạ. Nó là con Đực!” Nghe xong cô Lisa méo mặt, hậm hực chỉnh lại cái áo quây vừa bị trễ xuống hai phân, quay ngắt bỏ đi.

Câu chuyện cười không buồn cười đã kết thúc rất nhanh. Nó vừa kết thúc được khoảng mười phút và đôi vợ chồng già đó đang ăn bánh quy chấm sữa xem phim đêm khuya.

- Lần sau anh đi café, em đừng đi theo anh.

Dim nhét bánh quy vào miệng tôi, tuyên bố.

- Không có em đi cùng có phải là anh xin số xong rồi không. Trông tươi mới thế cơ mà!

Giọng Dim tiếc nuối.

Tôi nhai miếng bánh quy khô khốc trong miệng, nghiêng mặt nhìn Dim.

- Thế anh bảo hộ em cái người đã năn nỉ em đi café cùng là từ chối cho em đi café với người đó nhé!

Cơ mặt Dim co lại. Trông anh ấy nhăn nhó thật giống khi.

- Anh năn nỉ em hồi nào?

Tôi nhếch miệng.

- Em có bảo anh năn nỉ em à?

- Đồ phụ nữ xấu tính!

Dim hậm hực giật cốc sữa của tôi rồi cố gắng đưa tấm thân to lớn của anh ấy che hết tầm nhìn của tôi.

Phim đang đến đoạn cao trào kiss scene thì lại không được nhìn, tôi giơ chân đá thẳng vào người đang làm trò trước mặt, hét lớn.

- Mặt em mới xấu, tính em không xấu.

Trước khi hạ cánh xuống đất, Dim đã kịp rút phéng dây điện ra. Làm sao anh ấy có thể chịu kém miếng với tôi chứ.

Đang tranh cãi với nhau thì có điện thoại gọi đến. Gọi vào rạng sáng thế này thì chỉ có thể là bố mẹ Dim, họ đã quay trở về Mỹ cách đó mấy hôm.

Tôi định bắt máy nhưng Dim đã kịp phi thân trở lại giật lấy điện thoại ra ngoài phòng khách nghe máy. Về mặt anh ấy vừa lo lắng vừa bối rối. Anh ấy cố gắng đi càng xa chỗ tôi càng tốt, giống như thể muốn giấu tôi. Tôi tò mò nhưng cũng không có ý định đi nghe lén, nếu việc cần thì anh ấy sẽ tự nói với tôi thôi.

Khi Dim đi vào, tôi ngược nhìn.

Dim thấy tôi nhìn anh ấy chăm chú lại tưởng bỏ vô điều kiện.

- Anh đẹp trai quá à? Nhìn buổi đêm trông quyến rũ hơn đúng không?

Sau đó anh ấy không ngần ngại tự nhìn mình trong gương rồi cảm thán bằng những câu tiếng anh nghe khá vô nghĩa.

- Trời sáng rồi Dim ạ! Nèn anh xấu lắm.

Tôi tự nguyện đánh thức trí tưởng tượng của anh ấy.

Dim không quay lại, vô duyên chống hông về phía tôi.

Bởi vì tôi khá bất ngờ trước hành động kỳ cục của Dim nên tôi ngồi im nhìn anh ấy qua gương và nhìn cả... hông anh ấy.

Bấy giờ Dim mới quay đầu lại, ngọt ngào nói.

- Thật ra thì đằng sau anh cũng đẹp lắm!

Tôi ngó người, đổ ngửa ra sau than thân trách phận vớ phải một người đàn ông trơ trên số một này.

Chưa đầy một ngày sau bố mẹ Dim lại gọi đến, nhưng lần này là tôi nghe máy bởi vì Dim không có ở nhà. Rất hiếm khi chúng tôi không cùng nhau ở nhà. Sáng nay Dim đã ra khỏi nhà từ sớm để đi nhập nguyên liệu cho tiệm bánh của anh ấy, còn tôi vì bị cảm cúm nên đành ôm chăn ngồi nhà.

Tiếng anh của tôi tuy không phải là giỏi giang gì, điểm TOEFL hay TOEIC cũng không nhích được tới nửa nhưng giao tiếp bình thường với người bản xứ thì không gặp phải trở ngại nào. Sau khi tiếp xúc với bố mẹ Dim, tôi phát hiện chuyện bố anh ấy dạy anh ấy tiếng việt là nói dối bởi quả thật bác ấy không biết nói gì ngoài hai từ: “Xin chào!” theo kiểu dân du lịch với tôi. Dim quyết định dạy tôi tiếng anh. Nói là dạy để lấy oai cho Dim thôi chứ anh ấy toàn dạy tôi nói bậy bằng tiếng anh. Bởi lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau không phải là ở tiệm bánh mà lại là ở quán bar, tôi thì chửi anh ấy bằng tiếng việt, anh ấy thì chửi lại tôi bằng tiếng anh, nói qua nói lại cũng không ai hơn ai. Cuối cùng chúng tôi cũng tự phục nhau và làm hòa. Nguyên do thì bé như con kiến vậy. Chỉ vì tôi “dẫm nhầm” chân anh ấy còn anh ấy thì cũng “vô tình” đổ rượu lên người tôi. Ngoặc kép là để chỉ sự cố tình và có kế hoạch của cả hai chúng tôi. Do tôi bị bạn gạ gẫm cá cược bắt chuyện với anh chàng Tây ngồi chéch bàn của chúng tôi nên tooiddax cố ý tạo ra tình huống làm quen kỳ cục đó. Dim thì thấy tôi ăn mặc nghiêm chỉnh tới mức kỳ cục thì muốn lần la làm quen. Sau cùng thì mục đích nói chuyện và làm quen của chúng tôi chuyển sang cái vạ kèm ẩu đả. Mãi về sau, Dim còn than trách và bắt đền tôi mãi vì mấy sợi tóc tôi giật của anh ấy, nào là ăn bao nhiêu đồ dinh dưỡng, uống bao nhiêu loại thảo dược mới nuôi được một sợi tóc dài vài centimet.

Bố mẹ Dim ngó ý muốn chúng tôi cùng đón giao thừa bên Mỹ. Mẹ anh ấy nói muốn khoe con dâu Châu Á với họ hàng trong gia đình nhưng Dim không đồng ý. Thậm chí anh ấy phản ứng rất quyết liệt làm họ có chút buồn bã. Nếu không nhận cuộc gọi này có lẽ tôi đã không biết gì về chuyện này. Nhưng để không mất lòng bố mẹ chồng và cũng không làm Dim không vui, tôi xin phép mẹ anh ấy sẽ gọi lại cho bà vào mấy ngày tới khi chúng tôi bàn bạc với nhau xong. Mẹ Dim vui vẻ đồng ý, còn nói rằng, chỉ đợi câu này của tôi thôi là bà đủ vui vẻ rồi. Bởi vì bố mẹ Dim rất dễ tính nên họ chưa một lần nào gây áp lực cho tôi dù ngôn ngữ hay văn hóa bất đồng. Họ chưa từng bắt ép chúng tôi làm điều gì theo ý họ. Vậy nên vì việc lần này tôi rất muốn đáp ứng ý muốn của họ. Là con dâu nhưng tôi cũng chưa từng sang Mỹ ra mắt họ hàng nhà Dim lần nào, tôi cảm thấy rất xấu hổ. Tôi cũng chưa từng nghĩ qua lý do tại sao Dim không muốn đưa tôi về hay nói với tôi về chuyện này nhưng nhất định không phải vì Dim muốn giấu giếm tôi với mọi người hay xấu hổ vì tôi. Hẳn là có lý do khác phụ thuộc vào tôi. Dim luôn quyết định theo ý của tôi dù tôi muốn hay không vì Dim luôn tôn trọng tôi và thương yêu tôi. Cho nên tôi cũng nên dùng thành ý của mình để đáp lại anh ấy, dù chỉ là một chút thôi tôi cũng muốn dành cả cho anh ấy.

34. Q.3 - Chương 7: Vấn Đề Thứ Ba Của Hôn Nhân: Câu Chuyện Cuối Cùng

“Trước khi yêu nhau, hai bên tự nguyện thề thốt trao nhau mọi bí mật.

Trong khi yêu nhau, hai bên cam kết cho nhau một nửa sự thật của bí mật.

Sau khi yêu nhau, hai bên tự nguyện ọi người tất cả sự thật của bí mật của đối phương.

Tình yêu và bí mật, đại loại là như vậy đấy.”

10 giờ sáng và Dim thì không ở nhà.

Đạo này tiệm bánh đang triển khai nhiều dịch vụ và làm nhiều loại bánh mới nên công việc của Dim rất bận rộn. Một ngày Dim không nói quá ba câu với tôi vì anh ấy không ở nhà lâu. Hầu hết thời gian một ngày Dim đều ở tiệm bánh chăm chút từng chút một.

Nếu nhìn từ lần đầu tiên, chẳng ai có thể nghĩ Dim là một ông chủ yêu nghề như vậy. Tôi đã từng nghi ngờ điều đó cho tới khi thấy anh ấy thức đêm để tìm nguồn nguyên liệu và đứng giám sát hàng giờ liền quá trình ra lò bánh mới. Khi làm việc, Dim thật sự rất nghiêm túc, không nói chuyện cười đùa, tập trung cao độ nhất, kể cả tôi có “vo ve” bên cạnh anh ấy cũng hoàn toàn không màng tới. Có hôm tôi đã ngủ ngồi ở cạnh anh ấy suốt sáu tiếng mà anh ấy chẳng hề hay biết. Sau hôm đó Dim cũng đã để tâm thời gian và

luôn hối thúc tôi về nhà ngủ và không cho tôi đợi anh ấy vì anh ấy không muốn thấy tôi vì chờ đợi anh ấy mà khổ sở như thế.

- Chỉ ngủ thôi thì chỗ nào chẳng như nhau.

Tôi ngái ngủ ôm lấy cánh tay đang mãi miết ghi chép của Dim. Anh ấy thích ghi công thức làm bánh và những ghi chú đặc biệt vào một cuốn sổ nhỏ màu nâu thẫm. Đối với thói quen này của Dim, tôi từng rất thắc mắc tại sao Dim lại thích ghi tay và tại sao lại viết vào cuốn sổ cũ đó. Dim bảo, anh ấy thấy chữ anh ấy đẹp nên thích viết ra để thi thoảng nhớ nhưng thì ngắm và lý do dùng cuốn sổ này là thấy đẹp nên lượm ở nhà khách khi đi du lịch bên Nhật. Tất nhiên là trừ khi tôi khùng thì tôi mới tin hai điều này. Dim không thích nói, tôi cũng không cảm thấy mình nên phiền phức để hỏi nhiều.

Chiếc ghế đệm bé nhỏ khổ sở vì bị hai con người ngồi lên chen chúc đến chật vật. Dim vòng tay ra đằng sau ôm lấy vai tôi, vỗ nhẹ nhẹ.

- Về nhà nằm ngủ có giường có gối, không phải ngủ dễ chịu hơn sao?

Tôi ngẩng lên, nheo mắt chỉ vào cánh tay Dim.

- Đây là gối.

Rồi tôi lại chỉ vào chiếc ghế mình đang ngồi.

- Và đây là giường.

Sau đó tôi dựa vào cánh tay Dim, cọ cọ mặt, ngửi mùi bạc hà trên người anh ấy.

- Hiện tại em thấy rất dễ chịu và em sẽ ngủ, anh cứ làm việc của anh đi.

Tôi bướng bỉnh nói chuyện.

Nếu nhìn kỹ vào hoàn cảnh hiện tại thì tôi đúng là đang khá dễ chịu vì một mình tôi đã chiếm ba phần tư chiếc ghế.

Hai con người có nhà mà không về, lại trú ngụ ở cái phòng làm việc bé tí teo, thở nhẹ cũng nghe như tiếng sấm. Một người thì làm việc, một người thì làm phiền, cũng thành ra một đôi nhìn qua rất xứng đôi.

Đợi tôi dần dần im lặng, Dim mới nhẹ giọng lên tiếng.

- Vài ngày nữa thì qua Mỹ, nhé?

Nghe giọng Dim rất nhỏ. Đường như anh ấy nửa muốn nói cho tôi nghe, nửa không muốn tôi nghe thấy.

Tôi bắt giác mỉm cười, càng xiết lấy cánh tay Dim chặt hơn.

Vì bị tôi xiết tay nên Dim mất bình tĩnh và mất luôn cả hình tượng người đàn ông ngọt ngào vài phút trước.

- Ngủ mà còn chơi trò côn đồ. Tránh xa anh ra!

Bị Dim phủ phàng đẩy khỏi ghế, tôi vẫn nhe răng ra cười. Dim cũng giống như tôi, anh ấy cũng nhe răng, nhưng là để cắn tôi. Đạo này anh ấy vẫn hay trêu tôi bằng cách cắn tôi mỗi khi buồn chán. Anh ấy thường cắn vào má, bắp tay hoặc bắp chân của tôi, nhiều khi cũng bấu đầu cắn đấy rất bừa bãi để thỏa mãn mấy chiếc răng bị ngứa. Tôi vẫn đùa anh ấy là đồ trẻ con bị ngứa răng. Nhưng mà nói thật, phải người khác mà dám cắn tôi, tôi sẽ không tiếc lời chửi mắng.

Tôi ngồi vắt chân chữ ngũ, khoanh tay, nhìn lên đắc ý.

- Chờ anh tất cả là chín ngày để đợi anh nói cho em về việc đi Mỹ đấy.

Dim đang trong trạng thái nhe răng, mắt nhắm tịt đột ngột mở to ra.

- Em biết? Em biết?

Một câu hỏi Dim lặp lại những hai lần với tông giọng cao chót vót.

Tôi được dịp nghênh ngang, cười lớn.

- Cái gì em chả biết, từ việc anh vệ sinh mấy lần một ngày đến việc bà bán rau đầu ngõ bán được mấy mớ rau một ngày. Haha.

- Oh my God! Em dâm dê thế An. Việc anh đi vệ sinh mà em cũng theo dõi được.

Dim giả bộ đau lòng thốt lên, lấy tay ôm miệng rồi tự ôm lấy vai anh ấy. Rồi Dim lại tiếp tục than thở.

- Bầu trời riêng của anh, khoảng không gian bé nhỏ của anh...

Tôi thấy mình nên đề phòng những lời tiếp theo của Dim, ngăn chặn lại.

- Là tại anh đi anh toàn nói với em mà. Có lần nào anh đi vệ sinh anh không thổ thề: “Vợ An ơi, anh đi vệ sinh đây!” không?

Tôi diễn tả lại vẻ mặt và giọng nói của Dim khi nói câu đó.

- Được nhé! Lần sau em đừng hòng biết anh đi vệ sinh khi nào.

Dim nói xong quay đầu ra hướng khác, tỏ vẻ kiêu ngạo với tôi.

Tôi cũng không đôi co nhiều với Dim vào lúc đang buồn ngủ đuối cả mắt lại. Chỉ vì cái mấy câu vô nghĩa mà phí mất bao nhiêu thời gian ngủ, tôi đúng là quá rảnh rồi. Mặc dù tôi muốn nghe Dim nói nhiều hơn về rất nhiều lý do nhưng tôi nghĩ, chờ đợi rồi sẽ có kết quả thôi.

35. Q.3 - Chương 8: Rung Động Bên Trời Tây

“Giống như Minh từng nói, tôi có trong tay một con bài tốt để thắng ván bài cuộc đời nhưng tôi chưa một lần nhìn qua xem tôi từng có hay không, cũng chưa bao giờ có ý định rút nó ra để chiến thắng. Tôi ung dung, vô tư lự nên cũng nghĩ người khác có thể như thế. Dù anh ấy không nói, tôi vẫn biết anh ấy đang chờ đợi tôi, chờ một cái rung động rất nhẹ và rất khẽ đó, đã rất lâu rồi.”

Khi chúng tôi đặt chân đến sân bay John F. Kennedy là vào buổi chiều muộn.

Vì ở trên không hơn một ngày nên khi xuống dưới mặt đất rồi tôi vẫn còn cảm giác lâng lâng. Dim nói tôi là trẻ con lần đầu đi máy bay xuất ngoại, tôi cũng không cãi lại anh ấy. Một phần vì anh ấy chẳng nói sai, một phần vì tôi cảm thấy mệt mỏi nên không còn dư thừa sức lực để cãi nhau với anh ấy.

Dim nói em gái của anh ấy- Bella sẽ đón chúng tôi. Khi tôi nhìn thấy cô ấy, quả thật tôi có chút ngạc nhiên và sững sờ, hai anh em khá giống nhau, nhất là về chiều cao và khuôn miệng nhỏ. Bella rất cao, tầm khoảng một mét bảy. Cô ấy quyến rũ và nóng bỏng trong bộ jumpsuit màu đỏ. Đặc biệt, Bella rất thân thiện và vui tính. Tuy chưa gặp tôi lần nào trước đây nhưng cô ấy tỏ ra rất gần gũi với tôi, khoác tay tôi mặc kệ cho anh trai cô ấy đẩy hành lý ra xe. Nếu nhìn vào cảnh tượng bây giờ thì dường như Dim đi đón tôi và Bella chứ không phải là Bella đón chúng tôi vì cô ấy đã giao phó cho Dim lái xe để ngồi ghế sau nói chuyện với tôi. Bởi vì tính cách thoải mái của Bella mà tôi đã không cảm thấy ngại ngùng với cô ấy. Bella bằng tuổi tôi, dù văn hóa có chút khác biệt nhưng chúng tôi vẫn hợp cạ với nhau. Dim cũng không tỏ ra quá ngạc nhiên với sự phù hợp giữa tôi và Bella. Anh ấy bảo Bella và anh ấy có tính cách giống nhau nên người anh ấy thích thì cô ấy cũng sẽ thích.

Nhà Dim ở trên một con phố nhỏ thuộc quận Manhattan. Khi tôi vừa bước vào nhà, một cảm giác ngạc nhiên choán lấy tôi. Bên trong căn nhà rất giống nhà của hai chúng tôi ở Việt Nam. Thấy tôi ngạc nhiên không nói được lời nào, Bella cười khúc khích, nói với tôi về công cuộc “chỉnh sửa nhan sắc” cho ngôi nhà này của bố mẹ Dim. Cô ấy còn nói với tôi, để mua được những vật dụng và đồ đạc rất Châu Á này, bố mẹ đã không ngại nặng nhọc, lần nào đi du lịch cũng phải đem về bằng được. Bởi vì Dim từng nói với tôi, bố mẹ anh ấy rất thích văn hóa phương Đông nên họ hay đi du lịch quanh châu Á, thi thoảng còn đến những hoang đảo mới mẻ, giống như lần họ phải bỏ lỡ lễ cưới của chúng tôi vì trót bay đến Torres Strait. Ngày trước tôi còn hỏi Dim rằng tại sao anh ấy lại chọn lập nghiệp ở Việt Nam mà không phải đất nước nào khác hay tại chính Manhattan này. Manhattan vốn là trung tâm tài chính quốc tế, lại là một môi trường tốt để kinh doanh. Dim hóm hỉnh cười với tôi, bảo rằng vì tới Việt Nam mới yêu được tôi nên anh ấy đã bỏ qua hết mọi sự lựa chọn tốt nhất và tốt vừa để chọn sự lựa chọn tốt bình thường. Tôi cho rằng bởi vì quan điểm

cuộc sống là những trải nghiệm và tự do của Dim nên anh ấy mới lựa chọn tới đất nước Việt Nam xinh đẹp và giản dị này, bỏ qua cuộc sống ồn ào, sang trọng ở Manhattan.

- Oh, An!

Bố mẹ Dim từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy tôi rồi gọi tôi thân mật.

Tôi từng gặp bố mẹ Dim một vài lần khi bố mẹ anh ấy qua Việt Nam thăm anh ấy. Hai năm rồi họ cũng không thay đổi gì nhiều. Qua sáu mươi tuổi nhưng họ vẫn giữ được nét trẻ trung của mình.

Mẹ Dim ôm lấy tôi và hôn lên hai má đang nóng bừng vì ngại ngùng của tôi.

Tôi khẽ cười, ôm lấy mẹ Dim và chào lại rồi tôi quay sang hôn lên má bố Dim để chào hỏi. Hai người vừa nhìn thấy con trai và con dâu sau một thời gian rất lâu nên càng cảm thấy vui vẻ hơn, kéo chúng tôi ra sofa trò chuyện. Mẹ Dim hỏi tôi rất nhiều thứ, về cuộc sống bên Việt Nam và tìm hiểu tôi. Dim thì cùng bố ra ngoài sân nướng thịt còn Bella nấu ăn trong bếp. Dù tôi muốn vào phụ giúp cô ấy nhưng mẹ Dim ngăn tôi lại và bảo rằng vì tôi đến đây, Bella muốn vào bếp tự nấu những món ăn ngon cho tôi thưởng thức. Mẹ Dim còn nói rằng vì sự kiện hai chúng tôi về Mỹ mà Bella đã chịu quay trở lại phòng bếp nấu nướng. Trước đó thì hoàn toàn không bởi vì Bella không thích quần áo bị ám mùi thức ăn nên cô ấy rất lười vào bếp, cũng vì cô ấy luôn ăn kiêng nên không phải nấu nướng gì nhiều. Bella là một người mẫu nhưng không thực sự được nhiều người biết đến vì cô ấy không đầu tư vào công ty quản lý nào, cũng như không thực sự đầu tư vào nghề này. Bạn trai Bella – Nick sẽ đến ăn tối với chúng tôi hôm nay rồi cùng chúng tôi ra Quảng trường Thời đại đón năm mới.

Lúc này là tám giờ, mọi người đã gần như nấu xong các món ăn. Tôi lấy từ vali ra hai chiếc bánh trưng và mấy cái giò lụa mẹ tôi làm để tôi mang đi. Vì biết tôi và Dim trở về nhà Dim, mẹ tôi đã chuẩn bị rất nhiều thứ để tôi thay mẹ tôi mang sang cho bố mẹ Dim. Bố mẹ Dim rất vui vẻ khi nhận được những món ăn này, còn nói gửi lời cảm ơn với mẹ tôi. Dù là mấy món ăn giản dị nhưng bố mẹ Dim vẫn quý trọng và thích thú, điều này khiến tôi thấy rất vui và không còn cảm thấy quá lo lắng.

- Em thấy thế nào?

Nhân lúc mọi người đang dồn sự chú ý vào mấy món ăn, Dim kéo tôi ra một góc, quan tâm hỏi.

Tôi nhìn về phía bố mẹ Dim, mỉm cười.

- Em nghĩ là mình hơi thừa thãi khi lo lắng về gia đình anh.

Dim khoác vai tôi, cười tủm tỉm.

- Anh bảo rồi mà. Nhìn anh đây, anh tuyệt vời, dễ tính như vậy thì bố mẹ anh cũng thế. Cả nhà anh gen này là trội nhất đấy.

Thấy Dim phồng mũi như vậy, tôi vỗ vào lồng ngực Dim khiến anh ấy ho sặc sụa. Tôi nghĩ là tôi không vỗ mạnh tới mức khiến anh ấy trông khổ sở như thế nhưng có vẻ anh ấy muốn gây sự chú ý của mọi người trong nhà chứng kiến hành động của tôi. Ngay lập tức, mẹ Dim vội vàng tiến lại gần chúng tôi, lo lắng.

- Có chuyện gì với con vậy Jim?

Tôi ngại ngùng, vội lên tiếng.

-Mẹ, đừng lo lắng. Anh ấy không sao đâu.

Trước sự trấn an của tôi, mẹ Dim hỏi lại để an tâm hơn.

- Không sao chứ?

Dim mỉm cười gian tà sau lưng mẹ, thấy tôi lườm anh ấy mới chịu trả lời.

- Cũng khá hơn rồi mẹ ạ.

Bella đi ngang qua, nhìn thấy sự giả vờ trắng trợn của Dim nên tỏ cáo với mẹ khiến Dim bị mẹ huých một cú vào bụng.

Nick cũng vừa đến và chúng tôi cùng ăn tối với bố mẹ. Nick rất nam tính và có làn da rám nắng rất đẹp. Cậu ấy bằng tuổi với cả Bella và tôi, đang làm huấn luyện viên ô tô trung tâm thể dục. Tuy Nick không giỏi thiêu nhưng tôi cũng đã nhận ra công việc của cậu ấy qua cơ thể lực lưỡng đó. Nhìn qua Dim mới thấy sự khác biệt rất lớn. Một người ăn uống cẩn thận với lượng calo vừa phải, còn một người thì ăn không biết trời đất gì, thật khác biệt. Chẳng hiểu sao điều đó không khiến Dim béo ú nhỉ? Tôi đây, ăn nhiều một chút là cân nó cứ nhích dần dần.

Chúng tôi ra khỏi nhà vào lúc chín giờ để có thể tìm được một chỗ đứng tốt ở Quảng trường. Bella bảo, giờ này ra đường đã là muộn vì mọi người đến từ rất sớm. Ban đầu tôi không hiểu tại sao mọi người bên này lại thích ra đường chen chúc nhau như vậy nhưng khi đến nơi thì tôi đã hiểu vì sao. Không khí ở Quảng trường rất đông vui và nhộn nhịp, giống như một bữa tiệc lớn với sự tham gia của tất cả mọi người. Mọi người đứng với nhau thành các nhóm nhỏ trò chuyện và bàn luận về mọi thứ. Dường như mọi lo âu, mọi buồn phiền đều được cất đi, thay vào đó, mọi người tận hưởng không gian thoải mái và vui vẻ này. May mắn là chúng tôi có thể tìm được địa điểm tốt để nhìn vào sâu khấu biểu diễn được đặt giữa Quảng trường, cũng có thể nhìn lên bầu trời dễ dàng. Mọi người ở đây không phân biệt tuổi tác, màu da, dân tộc, đều nhảy nhót và hát ca với nhau. Một anh chàng nào đó đứng bên cạnh tôi còn đưa cho tôi một lon bia, mỉm cười ý bảo tôi có thể uống nó. Rồi anh ta đưa cho chúng tôi vài cái bánh quy hạnh nhân với nụ cười tươi. Tôi chưa từng nghĩ về việc mọi người chia sẻ đồ ăn ở nơi công cộng như thế này cả. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được vẻ hạnh phúc của ai đó khi trao nhau dù chỉ là một chiếc bánh quy, lòng tôi cũng trở nên ấm áp hơn, mọi sự đề phòng xa lạ cũng đã không còn nữa.

Dim quàng lại khăn cho tôi, cẩn thận mặc chòe áo khoác lên người tôi để tôi không bị lạnh. Anh ấy sợ tôi không quen với kiểu thời tiết lạnh này nên chuẩn bị cho tôi rất nhiều thứ, giống như mẹ đang chăm con gái cưng. Tôi trêu anh ấy.

- Vậy thì con gái cưng đứng nép vào mẹ Dim này, không lại bị xô ngã đấy.

Dim vui vẻ đùa lại tôi, mặc cho ánh mắt ghen tỵ của Bella đang tấn công anh ấy.

Ở bên người thương mình, hóa ra cũng có cảm giác nhẹ nhàng và dễ chịu như vậy.

Tôi ngược nhìn Dim, nhìn những cọng râu lún phún dưới cằm Dim, nhìn đôi môi cong cong, nhìn sống mũi cao thẳng, nhìn đôi mắt sâu và nhìn cả mái tóc gọn gàng của anh ấy, đều thân thuộc và đáng yêu trong mắt tôi. Dim- chàng trai ba mươi tuổi, bên tôi gần sáu năm, thương tôi trọn vẹn thời gian ấy mà không quan tâm đến thứ tình cảm đáp lại, không cần mọi lý do. Còn tôi - An - hai mươi sáu tuổi, lần đầu trong suốt ngần ấy thời gian đã rung động trước chàng trai ba mươi tuổi đó. Giống như Minh từng nói, tôi có trong tay một con bài tốt để thắng ván bài cuộc đời nhưng tôi chưa một lần nhìn qua xem tôi từng có hay không, cũng chưa bao giờ có ý định rút nó ra để chiến thắng. Tôi ung dung, vô tư lự nên cũng nghĩ người khác có thể như thế. Dù anh ấy không nói, tôi vẫn biết anh ấy đang chờ đợi tôi, chờ một cái rung động rất nhẹ và rất khẽ đó, đã rất lâu rồi.

36. Q.3 - Chương 9: Bóng Dáng Cô Đơn

“Gặp lại người cũ luôn là một kiểu hoàn cảnh kỳ lạ.

Dù ngày trước ra sao, tốt đẹp hay tồi tệ thế nào, chỉ cần sau một thời gian gặp lại, đều có cảm giác đau lòng mãi không thôi.”

Kim đồng hồ chỉ đúng 11:59, dòng người hò reo, huyết còi đếm ngược sáu mươi giây cuối cùng của năm cũ, quả cầu pha lê được thả xuống, hàng ngàn chiếc hoa giấy đủ màu sắc tung bay khắp nơi. 12 giờ, bầu trời Manhattan trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết. Những tia pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, lấp lánh đủ sắc màu khiến không gian như rộng ra thêm. Tiếng nhạc phát ra từ sân khấu càng thêm rộn ràng, mọi người cùng nhau hô to câu Happy new year. Những đôi tình nhân không ngần ngại trao nhau những cử chỉ ngọt ngào, họ hôn nhau, say đắm với nhau.

Tôi nghe nói ở phương Tây, vào thời khắc chuyển giao năm mới, những cặp tình nhân sẽ hôn nhau để lấy may mắn cho năm mới. Xung quanh tôi đều là những cặp đôi từ già đến trẻ hôn nhau ngọt ngào, ngay cả Bella và Nick cũng đang ôm lấy nhau và hôn nhau trong niềm hạnh phúc của tình yêu và của cả năm mới.

Khi Dim đang nhìn lên bầu trời, vui sướng với không khí đón năm mới, tôi nhón chân lên, đưa tay xoay mặt anh ấy lại và hôn nhẹ. Tôi mỉm cười, nhìn Dim trêu mếu, khẽ nói.

- Happy new year, Dim!

Dim nhìn tôi thích thú.

- Chúc mừng năm mới, An! Nhưng đã hôn là phải như thế này.

Dứt lời, Dim ôm chặt lấy tôi, đặt lên môi tôi một nụ hôn rất sâu. Một nụ hôn kiểu Pháp, rất đặc biệt và “gợi cảm”. Phải, nó rất gợi cảm. Gợi rất nhiều cảm giác kỳ lạ và thích thú. Cho tới khi tôi không thể tiếp tục khung cảnh lãng mạn này và hơi thở trở nên gấp gáp, Dim mới chịu buông tôi ra.

- Anh muốn em ngạt thở à?

Tôi vượt ngực tìm lại hơi thở ổn định, lườm Dim. Ngay lúc ấy, tôi nhìn thấy một người đàn ông ở phía xa xa sau Dim. Người đàn ông mặc một chiếc măng tô dạ màu đen với áo sơ mi đen bên trong và chiếc quần jeans cùng màu. Giữa biển người vui vẻ hòa với nhau, trông người đàn ông đó có chút cô đơn, lạnh lẽo, ngược nhìn bầu trời với ánh mắt cố định. Khi ánh mắt tôi bắt gặp bóng dáng cô đơn của người đàn ông đó, tôi đã nhận ra sự thân thuộc lạ lùng. Từ lúc tôi nhìn thấy anh ta, tôi không thể ngừng nhìn về phía đó, chăm chú nhìn ngắm anh ta như một người kỳ lạ. Bóng dáng đơn côi của anh ta thu hút tôi. Tôi chưa từng thấy người nào có nỗi cô đơn nào như vậy. Một sự cô đơn thâm lặng, lan dần ra xung quanh. Anh ta đứng trơ trọi ở một góc phố, chỉ nhìn lên bầu trời.

- Đợi em một chút!

Tôi vỗ vào tay Dim, nói nhỏ rồi len qua đám đông người đi về phía người đàn ông ấy. Từng bước chân của tôi trở nên gấp gáp hơn khi đến gần anh ta. Dù phong thái hay kiểu tóc, đường nét đã thay đổi, trưởng thành hơn, tôi cũng đã nhận ra người đàn ông này là ai.

Khi chỉ còn cách anh ta một bước chân, tôi dừng lại, hít thở thật sâu, khẽ gọi.

- Đầu năm.

Quãng chừng một vài giây, người đàn ông ấy khựng lại, ngay cả mắt cũng không chớp, như thể đang giật mình. Khi anh ta xoay đầu lại nhìn tôi, tôi chợt bật khóc. Tôi không biết mình vì lẽ gì mà càng ngày càng yếu đuối và nhạy cảm như vậy. Một chút xao động cũng khiến lòng tôi yếu mềm hơn. Nhạc jazz ở đâu đó vang lên, ngay bên tai tôi, trong giây phút này.

“Look into my eyes – you will see

What you means to me

Search your heart- search your soul

And when you find me there you’ll search no more

Don’t tell me it’s not worth tryin’ for

You can’t tell me not worth dyin’ for

You know it’s true

Everything I do – I do it for you”

Làm sao tôi có thể tưởng tượng người đàn ông cô đơn đó lại chính là Đầu năm nghịch ngợm vui vẻ thưở nào chứ? Dù cậu ấy có trưởng thành như thế nào, tôi vẫn không bao giờ quên được cái cảm giác về Đầu năm.

Nhưng người đàn ông ấy nhìn tôi, đáp lại lạnh lùng.

- Cô nhận nhầm rồi.

Giọng nói rất trầm của người đàn ông như đánh thức tôi.

Tôi nhầm ư? Không thể! Anh ta hiểu tiếng việt, hiểu cái tên tôi vừa nói ra rồi cố gắng giả vờ đáp lại tôi bằng giọng anh Mỹ với lời chối bỏ kia.

- Không, cậu là Đầu nắm.

Tôi đưa tay ra, đến gần người đàn ông, nắm lấy cổ tay anh ta. Tôi sợ anh ta sẽ bỏ đi, sợ cái cảnh ngay trước mắt tôi mà tôi không thể giữ lại.

Người đàn ông ấy để mặc tôi nắm cổ tay, lắc đầu chậm rãi. Ánh mắt anh ta nhìn tôi, quen thuộc tới mức tôi có thể cảm nhận được.

- An, em đang ở đâu?

Từ đằng xa có tiếng Dim vọng lại, anh ấy đang tìm tôi. Tôi đã đi quá lâu cho hai chữ “một chút”. Tôi không đành lòng bỏ tay đang nắm lấy tay người đàn ông ấy ra, buồn bã nhìn anh ta. Anh ta chỉnh lại cổ tay áo rồi để tay vào bên trong túi áo măng tô, hững hờ nhìn tôi và bước qua.

- Khoan đã.

Tôi không quay người, lên tiếng. Tôi không biết anh ta có dừng lại nghe tôi nói không, nhưng tôi vẫn tiếp tục nói.

- Tôi mặc kệ lý do cậu bỏ đi là gì, lý do cậu giả vờ là không phải cậu, tôi chỉ muốn biết, mấy năm qua, cậu có khỏe không?

Giọng tôi dần bé đi, chìm dần vào tiếng người nói, tiếng nhạc ồn ã nơi xung quanh.

Vào lúc ấy, Dim chạy tới, vẻ mặt anh ấy khá lo lắng, ôm chầm lấy tôi, xuyết xoa.

- Em lạnh không? Đi đâu vậy? Anh tưởng em bị lạc.

Dim nói với tôi rất nhiều nhưng tôi lại chẳng để lấy một câu lọt vào tai mình. Tôi ở trong lòng Dim nhưng vẫn cố nghe người đàn ông ấy nói với tôi. Anh ta nói rất nhỏ: “Rất khỏe.”

Dim thấy vài giọt nước mắt vẫn đọng trên má tôi, vội vã lau đi, hỏi han.

- Lạnh quá à? Đi thôi, chúng ta về nhà. Anh không muốn em ốm.

Nói rồi Dim nắm lấy bàn tay tôi, dắt đi qua đám đông. Tôi không buồn để ý mọi việc, xoay đầu lại, nhìn về phía bóng dáng cô đơn ấy. Tôi còn muốn hỏi anh ta nhiều điều nữa, muốn hỏi nữa, rằng anh ta còn nhớ tôi không...

Đây là bài hát Everything I do – I do it for you do Bryan Adams trình bày, là một bản ballad vừa nhẹ nhàng vừa mãnh liệt, vừa vô tư nhưng cũng đầy da diết. Ca khúc bất tử này được Adams sáng tác cùng với hai nhạc sĩ khác là Michael Kamen và Robert John Lange theo đơn đặt hàng để làm nhạc nền cho phim điện ảnh Robin Hood: Prince of Thieves (Robin Hood: Hoàng tử lục lâm) sản xuất năm 1991.

Lời dịch của hai đoạn trên:

“Hãy nhìn vào mắt anh – em sẽ thấy Em có ý nghĩa thế nào với anh

Hãy lần tìm trong trái tim em – trong tâm hồn em

Và khi em tìm thấy anh thì em không phải tìm nữa

Đừng bảo anh rằng điều đó không đáng để cố gắng

Em không thể bảo anh điều đó không đáng để hy sinh

Em biết đó là sự thật

Mọi điều anh làm – anh làm là vì em”

37. Q.3 - Chương 10: Chênh Vênh

Ở bên người mới mà nghĩ về người cũ cũng là một loại ngoại tình, một kiểu phản bội.”

Kế hoạch đi chơi họ hàng nhà Dim cùng bố mẹ anh ấy cuối cùng cũng bị hủy bỏ. Quyết định này là của mẹ Dim bởi vì tôi đã bị cúm nặng ngay sau khi trở về nhà từ Quảng trường. Tôi không thích tới bệnh viện nên Dim đã để tôi nằm ở trong phòng anh ấy và mua thuốc cho tôi uống, giống như cách anh ấy chăm sóc tôi khi chúng tôi ở Việt Nam. Tôi sốt mê man và hắt xì liên tục khiến cho cơ thể tôi mệt mỏi. Dù nằm trên giường tôi vẫn nghĩ mình nằm trên một đồng gai, kiểu như là tê dại và đau nhức. Tôi thường ốm vặt nhưng chưa có lần nào cảm thấy mất nhiều sức lực như vậy.

- Hãy nói với bố mẹ là ngày mai em có thể đi chơi được rồi.

Tôi thều thào lên tiếng.

Dim nhích người vào gần sát tường, tạo khoảng cách cho tôi thoải mái. Chúng tôi đang cùng nằm trên chiếc giường đơn của anh ấy, nó khá là chật chội đối với hai người trưởng thành như chúng tôi.

- Không, ngày mai chúng ta sẽ về Việt Nam.

Dim vuốt má tôi, đáp lại một cách nhẹ nhàng.

Tôi ngạc nhiên với câu nói của Dim, ho vài tiếng để nói được rõ ràng.

- Anh nói gì? Chúng ta mới ở đây một ngày. Em sẽ khỏe lại mau thôi.

- Công việc của anh... chúng ta phải mau về.

Dim dường như biết tôi sẽ phản đối quyết định này nên đã tìm kiếm được lý do thích hợp phản bác lại tôi. Anh ấy muốn tôi về Việt Nam vì khí hậu sẽ tốt hơn bên này bởi vì cơ thể tôi không quen được với nhiệt độ thấp ở đây.

- Vậy thì anh về một mình, em sẽ ở lại.

Tôi khịt mũi, đưa tay lên theo thói quen định lau đi nước mũi. Dim vội vàng giữ tay tôi, vừa lấy khăn lau mũi cho tôi vừa thủ thỉ.

- Anh làm việc mà không có em bên cạnh thì không tập trung được. Buồn lắm! Trước đây anh có như vậy đâu. Từ khi ở bên em mới sinh ra cái thói quen xấu này đấy.

- Bây giờ sửa đi, về Việt nam một mình.

Dù bị ốm nhưng tôi vẫn rất hung hăng.

- Không sửa, anh không sửa, em đi mà sửa.

Dim bấu môi, vút cánh tay tôi đặt trên bụng anh ấy sang bên cạnh. Tôi ngửa mặt nhìn những hình vẽ siêu nhân, spiderman trên tường, điềm nhiên đặt tay trở lại vị trí cũ trên bụng Dim.

- Không sửa thì thôi!

Tôi nhại giọng giận dỗi của Dim, bật cười trêu chọc anh ấy. Rồi tôi chỉ tay lên mấy hình vẽ, tò mò hỏi.

- Anh vẽ à?

- Không.

- Thế ai?

- Thành nào đó tên Jim, năm tuổi.

Tôi huých cùi chỏ vào bụng Dim.

- Xấu hoắc.

- Hồi đó em vẽ được bằng anh chưa mà đòi.

Dim héch cằm lên, cọ vào má tôi mấy sợi râu mọc dỏ. Thật tệ hại là dạo gần đây anh ấy bắt đầu có ý thích nuôi râu quai nón. Tôi không thích đàn ông để râu nên đã kịp thời dập tắt ý thích đó của anh ấy.

- Anh thấy có đứa trẻ nào một tuổi vẽ được siêu nhân chưa?

- Chưa.

Dim ngơ nghe trả lời tôi, không hề đề phòng đã mắc bẫy của tôi.

- Vậy thì đừng có mà đem hai đứa mình so sánh với nhau. Em trẻ hơn anh bốn tuổi đó.

Tôi cốc đầu mình vào đầu Dim, giơ bốn ngón tay lên quơ đi quơ lại trước mặt anh ấy. Ngay lập tức, Dim ngẩng cổ lên ngoạm cả bốn ngón tay của tôi vào miệng anh ấy.

- Đồ bẩn! Bỏ tay em ra.

Tôi vì mất tự chủ mà tát liên tiếp vào mặt Dim mấy cái mãi cho tới khi anh ấy vì đau quá mà nhả tay tôi ra, ôm mặt khóc lóc. Tôi càng vô sỉ quyết tâm hất xì vài cái ngay trước mặt anh ấy để khiến anh ấy bị lây bệnh. Thấy tôi hăng máu trả thù, Dim cũng không chịu nhường nhịn, dùng bàn tay nắm cả khuôn mặt tôi đẩy ra phía xa.

Một lúc sau thì... "Bịch!".

Tôi đã rơi xuống khỏi giường như một bịch bông. Tự nhiên cảm thấy cơ thể tê dại cũng không phải điều quá tồi tệ, ít ra thì những lúc ngã như thế này chẳng cảm thấy đau chút nào. Dim hét hoảng vội vã xuống giường đỡ tôi dậy, khuôn mặt méo xệch.

- Em muốn thắng anh thì bảo anh một câu, cần gì phải tự làm đau mình thế này.

Rõ ràng là Dim đẩy tôi, giờ thì lại nói như thể tôi cố tình ngã vậy. Thật là muốn đánh nhau với con người này. Tôi rất muốn cãi lại nhưng có nói cũng chỉ ồm ồm vài tiếng như vịt đục. Thấy tôi chỉ đứng im nhìn xéo, Dim mới gật đầu chịu thua.

- Được rồi, là anh đuối. Em lên giường nằm nghỉ đi. Mai khỏe thì chúng ta làm ván.

Tôi đang giơ chân trèo lên giường, nghe vậy quay ngoắt đầu, cổ hỏi.

- Ván gì?

Tôi nghĩ là anh ấy muốn nói đến việc đánh nhau giữa hai chúng tôi. Nhưng vì anh ấy vô cùng khôn lỏi nên lần nào hứa hẹn đánh nhau anh ấy cũng trốn mất tiêu.

Dim đang đứng sau tôi, thấy tôi quay mặt như vậy, mặt anh ấy lại đang ở sát gần, hoảng hồn, buột miệng nói.

- Trông em hết như ma nữ trong The Ring.

Rồi như phát hiện mình lỡ lời, Dim ngay lập tức nói.

- Ván game chứ ván gì. Street Fighter, anh nhường em thắng anh mười ván.

Cuối cùng tôi cũng phải chịu thua Dim, ngoan ngoãn nằm yên trên giường không cãi thêm với anh ấy lời nào. Cãi nhau với anh ấy bây giờ chỉ ồm thêm thôi.

Bây giờ là gần nửa đêm, tôi vẫn thao thức, không biết là vì ốm hay là vì lệch múi giờ nữa. Hết xoay bên phải tôi lại xoay bên trái, nhìn xuôi nhìn ngược, nhìn đến mức mấy đồ vật trong phòng muốn mòn rồi mà tôi vẫn cứ căng mắt ra để nhìn.

- Người hôm nay em nhìn thấy là cậu ấy à?

Dim bất chợt lên tiếng.

Tôi cứ ngỡ anh ấy ngủ rồi. Hóa ra là không chỉ có một mình tôi mất ngủ. Tôi gãi bụng Dim, không hiểu câu hỏi.

- Cậu ấy nào?

- Đầu năm.

Dim ngượng ngịu nói ra cái tên này.

Tôi thẳng thốt, vô tình cào lên bụng anh ấy. Thấy tôi như vậy, Dim khẽ xoa vai tôi.

- Anh chỉ hỏi thôi, em đừng nghĩ nhiều.

Dim xoay người lại, giữ tôi trong lòng, xoa lưng cho tôi dễ ngủ. Tôi dịch người, nép sát vào anh ấy, ôm lấy anh ấy. Tôi nhớ lại hình ảnh người đàn ông đó, dáng vẻ già dặn đã cuốn trôi con người đầy sức sống của Đầu năm. Cảm giác xót xa về cậu ấy cứ loang quanh mãi trong lòng tôi. Tôi không ngừng nghĩ về sự đơn độc đó, ngay cả khi sốt mê man.

- Gặp lại cậu ấy, em phát hiện em rất nhớ cậu ấy.

Tôi rúc vào ngực Dim, thổ lộ.

Tôi biết nói điều này sẽ gây tổn thương cho Dim nhưng không nói thì chẳng phải tôi rất dối trá sao? Tôi muốn mình thành thật với Dim, đó là cách tôi tôn trọng anh ấy và tình cảm của anh ấy. Tôi nhớ một người nào đó không phải Dim. Điều này là thật.

- Anh biết.

Giọng Dim đều đều bên tai tôi. Anh không nói lại, cũng không trêu chọc tôi, chỉ nằm im ôm lấy tôi, nghe câu chuyện của tôi – câu chuyện về Đầu năm – một câu chuyện bắt đầu mà không có kết thúc.

Trong cơn mơ màng, tôi ngủ thiếp đi cùng câu chuyện dang dở đó, chỉ nghe văng vẳng trong tai tiếng nói của Dim. Anh ấy nói, anh ấy sẽ tiếp tục đợi chờ tôi. Chẳng phải tôi vẫn luôn ở đây với anh ấy sao? Ôi tôi không biết nữa, tôi muốn ngủ và cần được ngủ. Chỉ vậy thôi...

38. Q.3 - Chương 11: Chống Chênh

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Rốt cuộc thì cậu ấy định làm gì?”

Trốn tôi? Tại sao phải làm thế?

Tìm tôi? Tại sao phải như vậy?”

Về Việt Nam dưỡng bệnh được được một tuần thì tôi khỏe trở lại. Có những đêm tôi sốt cao, đều là Dim ở bên chăm sóc tôi, thức cả đêm lo lắng cho tôi. Anh ấy chưa được trọn giấc đêm nào, vừa trông tôi vừa làm việc của tiệm bánh nhưng không hề than phiền nửa lời, lúc nào cũng trêu đùa tôi.

Tôi ngồi trên lưng Dim, ôm lấy cổ anh ấy, nghiêng mặt nhìn mặt Dim, ngón tay lướt trên đuôi mắt anh ấy.

- Dim già rồi Dim à...

Đuôi mắt của Dim, nếu nhìn kỹ sẽ thấy vài nếp nhăn. Nó rất mờ, chỉ khi nào Dim nhăn mặt hay cười quá lớn thì mới thấy được. Vậy nên dạo này Dim rất biết ý, cười rất duyên và cười rất lịch sự, không quá trớn như ngày trước.

- Làm việc kiếm tiền vỗ béo một cô tên là 55kg nên mới bị già đấy.

- Tại con Bọt béo nó nhảy lên cân lúc đó chứ!

Tôi không thừa nhận, nhìn thấy con Bọt béo đứng đĩnh đi ngang qua, chỉ thẳng vào nó để đổ tội.

Dim dừng ghi chép, với tay ôm con Bọt béo vào lòng, vuốt ve nó, cưng nựng.

- Bọt béo à, mẹ con vừa ú vừa hư, con thông cảm nhé!

Bọt béo liếm vào tay Dim một cái, kêu ư ử thích thú.

Con Bọt béo này bình thường tôi nói gì, làm gì nó cũng không thèm đáp lại, vậy mà chỉ cần Dim vuốt mũi vài cái là nó đáp lại ngay lập tức. Đúng là đồ phân biệt chủ.

- Em không làm mẹ của một đứa suốt ngày chỉ biết lăn như nó. Mấy lần nó toàn lăn vào chân em, ngứa chân là chỉ muốn đá cho vài cái.

Tôi vừa nói vừa tiện thể mô phỏng hành động, dụi chân vào người nó. Nó khinh khỉnh không thèm ngước nhìn tôi.

- Anh là bố nó, em là vợ anh nên dù không muốn em vẫn là mẹ nó. Và còn một điều vô cùng quan trọng là nó bị ú giống em.

Dim vừa dứt lời đã bị tôi túm lấy cổ áo, xóc lên. Tôi trừng mắt, nhìn anh ấy với con mắt hình viên đạn.

- Anh mới ú.

Dim nhe nhén cười, véo mũi tôi.

- Cân nặng của anh bằng em cộng thêm một con Bột béo nữa, không ú, rất đẹp, rất “mi nhon và sexy”.

Rồi Dim đứng bật dậy, ôm con Bột béo đứng cong mông trông rất mất thẩm mỹ. Mất thẩm mỹ chính là ở chỗ cái mông ấy chỉ cách mặt tôi vài centimet. Có vài lần anh ấy cũng đứng y như vậy, còn hỏi tôi với giọng trêu mếu: “Vợ ơi cho em bom nhé!”. Dĩ nhiên anh ấy chỉ muốn trêu tôi thôi chứ không vô duyên tới mức cho tôi bom thật.

Mọi người nghĩ Dim là người đàn ông hoàn hảo ư?

Đừng nhầm!

Trên đời này làm gì có người đàn ông nào hoàn hảo, chỉ có người đàn ông giả vờ hoàn hảo và người đàn ông bị người khác tưởng là hoàn hảo thôi. Dim thuộc loại đàn ông thứ hai. Bạn bè tôi ai gặp Dim cũng đều ghen tỵ với tôi, nói tôi tốt số rồi còn bảo tôi bày cách để tán đổ được người đàn ông manly, galant và tốt bụng như Dim. Tôi thật tình bày cách, bảo các cô ấy là lần đầu tiên gặp nhau, hãy chửi và chỉ chửi thôi. Nhưng đáng tiếc là không một ai trong đám bạn tôi tin tôi cả, nói tôi ki bo không chịu nói thật. Chỉ có Dim là ngồi cười thầm, thích thú nhìn tôi bị đám bạn vắn vò đến thảm thương.

“Hắt xì ơ ơ ơ ơ ơ ơ...”

Tiếng nhạc chuông điện thoại của Dim bất chợt vang lên làm tôi giật mình, ném bay điện thoại của Dim vào thùng rác vì nó nằm ngay dưới mông tôi. Tiếng nhạc chuông kỳ quái đó chính là tiếng hắt xì của tôi bị Dim ghi âm lại rồi mix lại nó.

Dim thả Bột béo vào người tôi để đi nhặt điện thoại. Bởi vì con Bột béo rất thích thùng rác. Mỗi lần nó đến gần thùng rác, nó sẽ chui vào đó nằm rất lâu. Khi bị tôi vứt đồ gì vào cũng không thèm kêu nửa tiếng, im lìm ngủ cùng với đồ tôi vứt vào, thật hết biết. May là nó thích thùng rác khô, chúng tôi toàn vứt giấy tờ gì đó nên nó mới được sạch sẽ không thì đã chẳng ai muốn ôm nó.

- Cửa em này. Ai đó tên là Hà.

Dim áp điện thoại vào tai tôi, nói nhỏ.

Khi nghe thấy cái tên đó, tôi ngờ ngợ. Đến khi nghe được cái giọng lả lướt ồm ồm trong điện thoại thì tôi đã xác định rõ ràng.

- Hello An sâu đo!

Cô ta dám gọi tôi là sâu đo á? Biệt danh đó cô ta lấy ở đâu vậy?

Tôi đáp lại.

- Nhầm máy à?

Tất nhiên là Hà bà già sẽ phản ứng lại.

- Nhầm cái đầu cậu! Nếu có nhầm thì cũng là con Minh nhầm, không phải tôi.

- Được rồi, được rồi. Minh cho cậu số này à?

Tôi thỏa hiệp. Lâu lắm không nói chuyện với Hà, tôi cũng không thích phải cãi nhau luôn, cũng gần mười năm rồi. Vài lần về nhà thăm bố, tôi cũng không gặp cô ta. Cô ta đi du học ngay sau khi tốt nghiệp, lại ở bên Mỹ lập nghiệp luôn nên dĩ nhiên tôi không có dịp gặp gỡ.

- Dĩ nhiên là như vậy rồi. Cậu nghĩ tôi rảnh rỗi quá à mà tự nhiên đi xin số của cậu?

Giọng Hà bị ảnh hưởng âm điệu của người Mỹ nên dù cô ta nói tiếng Việt tôi vẫn thấy có chút không quen tai.

Rồi Hà tiếp tục.

- Thấy Minh bảo cậu muốn hỏi về anh họ tôi.

Hà đi thẳng vào vấn đề mà suốt một tuần liền tôi đang trăn trở. Tôi nhìn Dim bên cạnh, khẽ đáp.

- Ủ.

Dim thấy tôi nói nhỏ đi liền đưa cho tôi cầm điện thoại rồi đi vào trong phòng cho tôi nói chuyện thoải mái hơn.

- Tôi không nói cho cậu biết đâu. Lâu lâu!

Hà trêu người tôi.

Tôi thủng thẳng hỏi lại.

- Cậu gọi cho tôi chỉ để nói điều này à?

Tôi nghe thấy tiếng cười lớn của Hà trong điện thoại, có vẻ cô ta vui lắm.

- Đúng rồi đấy. Sao? Tức không? Tôi vui tính nhỉ? Tôi biết mà, đừng khen vội.

Tôi cắn móng tay, thẳng thắn trả lời.

- Tôi không sao. Tôi không tức. Cô không vui tính. Cô không biết gì cả và tôi cũng không khen cô.

Đang cố dùng cái giọng bình tĩnh nhất để đấu khẩu với Hà thì con Bột béo dở chứng ngoạm vào tay tôi rên nước miếng của nó. Ngay lập tức, tôi quay đầu về hướng phòng ngủ, hét to.

- Dimmmmm! Con Bột béo mọc răng.

Chắc là nó mọc răng rồi. Chẳng phải con con nít mọc răng đều chảy rất nhiều nước miếng sao?

Dim đi ra, nhìn tôi đang cố đẩy mõm con Bột béo ra chỗ khác khổ sở. Anh ấy nhanh nhẩu phân trần.

- Nó quá tuổi mọc răng rồi.

Sau đó để không bị tôi lèm bèm thêm giây nào, Dim đã ôm nó chạy biến vào phòng, không còn một dấu vết.

Đến lúc này tôi mới tập trung vào điện thoại, quên bồng là Hà bà già đang chửi như đọc rap trong điện thoại.

- Vậy thì tôi cúp máy nhé!

Tôi nghĩ nếu như cô ta không muốn nói thì chẳng còn gì để trò chuyện thêm cả.

Bỗng Hà bà già hỏi rất nhanh như thể sợ tôi cúp máy.

- Ê, Dim là thằng cha nào? Cậu dám sống với trai?

- Ủ, với người yêu cậu.

- Cậu muốn chết à?

Hà bà già lẩm bẩm vài câu chửi tiếng Anh tôi nghe không rõ.

- Cậu hỏi làm gì? Tôi cũng chẳng nói đấy.

Tự nhiên tôi trở nên trẻ con, muốn cãi nhau nặng xì giống như ngày cấp ba.

- Đồ đáng ghét! Thôi được rồi, bởi vì tôi tốt tính vô cùng nên tôi sẽ nói cho cậu biết. Sự thật là năm đó Phong không đi Mỹ. Anh ấy luôn ở Việt Nam. Tôi không biết tại sao anh ấy bắt tôi phải giấu cậu. Nhưng tôi đã nghe qua cuộc gặp gỡ của hai người ở Manhattan rồi, anh ấy đang làm trò gì tôi cũng không hiểu nổi. Cậu biết đấy, tôi muốn giải thích rõ ràng nhưng tôi không biết nhiều lắm đâu. Đại loại là anh ấy không muốn cậu biết thêm nhiều về anh ấy. Còn một chuyện, anh ấy đến Manhattan... là vì cậu. Đó là việc duy nhất mà gần đây tôi biết được.

- Sao lại vì tôi? Mà làm sao cậu biết được?

- Thật là mất mặt nhưng tôi đã đọc trộm tin nhắn của anh ấy khi chúng tôi gặp nhau vài ngày trước. Cậu nên cảm kích tôi đã vì cậu tôi đã làm cái trò lén lút đó.

Hà bắt đầu kêu ca.

Tôi không quan tâm lắm đến việc cô ta mất mặt cỡ nào, chỉ chú ý vào câu chuyện.

- Rồi, cảm ơn cậu, được chưa? Nói tiếp đi!

Cô ta hít một hơi, chê trách thái độ thờ ơ của tôi.

- Chẳng có chút thành ý nào. Ừm, tôi đọc thấy tin nhắn của anh ấy gửi cho ai đó hỏi về việc có biết cậu đang ở đâu không và người đó trả lời cậu đang ở Manhattan. Sau hôm đó là tết dương, cậu sang ghê, qua tận Mỹ đón Tết tây.

Cứ nói được vài câu cô ta lại chuyển chủ đề làm tôi phát bực.

- Người đó còn book vé cho anh ấy. Anh ấy sang Manhattan là vì cậu, còn việc gặp nhau ở đó thì chắc là không phải cố tình đâu. Anh ấy thì biết cái xá xỉnh nào ở Manhattan đâu chứ! Anh ấy bị điên rồi! Trốn cậu rồi tìm cậu, thật điên rồi!

Tại tôi ù đi, chẳng còn nghe được gì nữa. Mất tôi cũng dần mờ, tôi mơ hồ không định hình được mọi thứ.

Chuyện gì đã xảy ra vậy? Rốt cuộc thì cậu ấy định làm gì?

Trốn tôi? Tại sao phải làm thế?

Tìm tôi? Tại sao phải như vậy?

“Đầu năm, tôi không hiểu cậu, không hiểu một chút nào...”

39. Q.3 - Chương 12: Luẩn Quẩn

“Đi một vòng rồi lại quay một vòng. Ngõ đâu thành phố rộng, mà lòng người lại hẹp.”

Tôi thừa nhận một điều, ngày trước tôi là một người rất vô tâm. Việc Đầu năm bỏ đi tôi chưa từng để trong lòng nhiều. Tôi không hỏi han, không tìm kiếm thông tin của cậu ấy trên mạng. Thậm chí tôi chỉ vừa biết tên thật của Đầu năm là Phong sau khi nghe Hà nhắc đến. Bởi trước đây tôi không học cùng lớp, cũng không chơi với bạn bè của cậu ấy, lại toàn gọi bằng biệt danh nên dù có chung trường, chơi chung tôi cũng không biết tên thật. Rồi khi Phong xuất hiện sau ngần ấy năm, tôi lại cảm thấy tâm tình mình so với thời điểm đó thật sự thay đổi. Tôi muốn biết cậu ấy đã và đang làm gì, giấu kín với tôi làm gì. Hay chẳng việc tôi quen biết với cậu ấy là một sự phiền toái? Không nghĩ thì thôi, đã nghĩ thì thật sự phức tạp.

Hai ngày trước Hà đã nhắn cho tôi địa chỉ của Phong. Cậu ấy ở Hải Phòng, nơi mà tôi chưa từng đặt chân đến. Tôi lần theo địa chỉ và cũng tìm được đến đúng nơi ở của Phong. Tôi chắc chắn như vậy bởi vì tôi đã hỏi bác hàng xóm đang trông vài đứa bé gần đó.

Phong sống một mình ở đây đã được sáu năm – khoảng thời gian không hề ngắn. Bác ấy nói Phong là một người đàn ông trầm lặng, có cuộc sống khá nghiêm túc nhưng lại khép kín. Một số người sống cùng khu phố đã từng nghi ngờ cậu ấy làm ăn phi pháp hoặc là xã hội đen gì đó nhưng khi thấy một vài cô bé đứng chờ cậu ấy xin chữ ký thì mọi người đã hiểu cậu ấy là ai và làm gì. Tuy có bất ngờ nhưng họ cũng không làm ảnh hưởng tới cuộc sống của cậu ấy, chỉ thêm phần đối xử tốt hơn. Bởi vì tuy ít giao thiệp nhưng với thái độ lịch sự của Phong mỗi khi gặp gỡ mọi người nên mọi người không xa cách với cậu ấy. Mấy đứa trẻ

trong khu hể nhìn thấy cậu ấy là ríu rít chào không ngừng dù cậu ấy đáp lại không nhiều, đôi khi chỉ nhìn chăm chăm vào mấy đứa bé tỏ vẻ đã nghe thấy. Tuyệt nhiên cậu ấy không bao giờ cười. Cũng chưa từng thấy một ai đến thăm cậu ấy, chỉ một mình cậu ấy đi về.

Lần này đến đây, trực tiếp gặp mặt Phong có phải quá đường đột không? Tôi lo lắng nhìn vào cánh cửa trước mặt, bàn tay giơ lên giữa không trung nửa muốn gõ nửa không. Nhưng không gặp thì Phong sẽ trốn tôi, hoặc bỏ đi, giống như ngày trước. Tôi hít một hơi dài, gõ lên cửa vài tiếng.

“Cộc cộc.”

Không có tiếng đáp lại.

Cả không gian quanh tôi vắng lặng đến lạnh người. Bây giờ là ban ngày, tôi cảm thấy nếu có điều gì đó kỳ lạ xảy ra cũng không nhất thiết phải run sợ.

“Cạch.”

Cánh cửa mở hé, bên trong vẫn cài móc khóa. Một khuôn mặt nhợt nhạt lộ ra nhìn. Là Phong.

Không như tôi dự đoán, cậu ấy không hề ngạc nhiên, vẫn điềm nhiên nhìn tôi, xa lạ và khoảng cách.

- Có chuyện gì?

Tôi sợ Phong không muốn nói chuyện với tôi mà đóng cửa nên vội vàng đặt tay lên mép cửa rồi mới tập trung nói chuyện.

- Còn nhớ tôi chứ?

Tôi thường không chủ động đi bắt chuyện với người khác như thế này nên có chút lúng túng.

Phong lắc đầu, nhìn tôi không cảm xúc.

Tôi buồn rầu, đưa mắt nhìn lên khuôn mặt Phong.

- Cậu làm như vậy để làm gì?

Lông mày Phong nhướn lên rồi chậm rãi hạ xuống.

- Làm gì?

Tôi đứng im nhìn Phong, nửa lời cũng không nói. Tôi chán ghét cái tình cảnh người trong người ngoài, ý tứ lộn xộn, có đứng cả ngày cũng không hết câu chuyện. Vậy nên tôi bắt mình đứng ì ra, đợi cậu ấy nhường nhịn.

“Cạch.”

Cánh cửa ngay lập tức đóng vào chỉ sau nửa phút. Tôi cảm thấy thẹn. Mỗi lần bị ai đó đối xử phũ phàng là tôi nghĩ mình đã bị sỉ nhục. Suy nghĩ này rất cực đoan nhưng tôi vẫn không thể thay đổi.

Tôi mất bình tĩnh, giơ chân đạp mạnh vào cửa, lộ ngay ra bản chất nóng nảy. Tôi vốn là người như vậy, chỉ cần không theo ý mình một chút là thiếu suy nghĩ mà hành xử thô bạo ngay. Lớn rồi còn kiêu chể bốt chứ ngày trước tôi mà không động khẩu thì cũng động thủ, kiêu gì cũng vẫn phải động.

Đang giơ chân định đá thêm cái thứ hai thì cánh cửa lại mở, lần này mở rộng hơn vì Phong đang bước ra từ đó. Thấy tôi như vậy, Phong không có hứng thú hỏi gì, đi ngang qua tôi bước xuống bậc. Tôi cũng không nói nhiều liền đi theo cậu ấy. Phong dừng ở một quán café ven đường, ngồi xuống ghế như thể đợi chờ tôi mở lời.

Một cô gái phục vụ nhỏ nhắn như thể quen mặt Phong tươi cười mang ra một cốc Americano rồi nhìn sang tôi, thoáng giật mình. Cô ấy quen tôi?

- Chị là An?

Cô gái mở lời. Thấy tôi ngơ ngác gật đầu, nhào tới nắm lấy tay tôi, kích động.

- Gặp chị em rất vui.

Rồi cô gái ngoái nhìn Phong, vui vẻ nhìn lại tôi.

- Anh ấy cuối cùng cũng tìm được chị rồi. Thật là vui quá!

Phong tìm được tôi sao? Phải là tôi tìm được cậu ấy chứ? Cô gái này gặp tôi có gì mà phải vui đến vậy?

Tôi nhìn Phong, cậu ấy có vẻ không quan tâm lắm tới màn gặp gỡ này, coi như không có liên quan.

Câu chuyện càng ngày càng rối rắm, càng đi sâu vào tôi càng chẳng hiểu được gì. Tôi nửa cười nửa không, hỏi lại cô gái.

- Sao gặp tôi cô lại vui? Tôi có phải người nổi tiếng gì đâu.

- Không đâu. Chị rất nổi tiếng, nổi tiếng trong lòng anh ấy.

Cô gái chỉ vào Phong rồi tự chỉ vào bản thân.

- Và cả em nữa.

- Tôi không hiểu...

Tôi gỡ tay cô gái khỏi tay tôi, nhăn trán.

- Chị là Khiết đấy mà. Em là fan hâm mộ của anh ấy. Ngày trước quan hệ của chị và anh ấy, fan bọn em đều biết cả. Nhìn thấy ảnh chị mà anh ấy đăng lên mạng, rồi nhìn chị bây giờ, em nhận ra ngay. Sau đó bọn em không thấy anh ấy nói về chị, anh ấy chỉ bảo đúng một câu: “Khiết đấy đi lạc rồi”. Giờ thấy chị, em nghĩ anh ấy tìm được rồi nên em rất vui.

Cô gái vẫn liên tục kể câu chuyện mà không hề bị Phong cắt ngang. Dù cậu ấy là trung tâm câu chuyện nhưng cậu ấy chẳng có chút quan tâm nào, chỉ ngồi im uống café, nhìn ra ngoài đường.

Tôi gật đầu lấy lệ trước những gì cô gái đó nói tuy thật sự chẳng hề hiểu gì. Tôi chưa từng đi đâu thì làm sao lại bị lạc? Ai mới là người lạc khỏi ai đây?

Ngay khi cô gái rời đi, Phong cũng đứng dậy, để lại tờ tiền trên bàn để trả tiền cốc café rồi bước đi quay trở lại nhà. Ngoài trời mưa nặng hạt, Phong đứng đỉnh bỏ đi giữa màn mưa khiến tôi càng trở nên bối rối xen chút tức giận, chạy tới ngay sau Phong, nắm tay cậu ấy kéo lại.

- Cậu không có điều gì cần phải nói rõ với tôi sao?

- Nghe xong rồi thì về đi!

Phong vẫn như hôm đó, không giạt tay tôi ra, chỉ đứng nhìn đáp lại. Cơ hồ cậu ấy không có cảm xúc gì với những điều đang xảy ra, như thể cậu ấy biết trước nên bình tĩnh tiếp nhận.

Tôi định chất vấn Phong thêm nhưng điện thoại trong túi vang lên không ngừng. Tôi không có ý định xem đó là ai, cũng không định nghe, cố chấp nhìn Phong.

Phong đưa tay lên gãi tai.

- Thật điếc tai.

Tôi không thèm chấp thái độ khó chịu của Phong, đưa điện thoại lên tai nghe.

- Em ra ngoài có mang ô không? Trời đang mưa nặng hạt lắm.

Dim nói như thì thầm trong điện thoại.

Tôi nhìn lên khuôn mặt ướt đẫm nước mưa của Phong, gật đầu buông tay cậu ấy ra.

- Em không.

- Cho em bị ốm luôn. Sáng ngày anh đã dặn em mang ô cả chục lần mà cứ phi thẳng ra ngoài, chẳng nghe gì cả. Đáng đời em. Đừng mong anh và Bột béo chăm sóc em.

Dim léo nhéo trong điện thoại khiến tôi bật cười. Tâm trạng từ chỗ không vui nhanh chóng gỡ lại được sự vui vẻ.

- Không cần!

Tôi nhìn theo dáng Phong, trả lời điện thoại.

- Muốn biết em đi gặp ai không?

Tự dưng tôi muốn nói cho Dim biết. Không phải bởi vì tôi sợ lộ tẩy mà khai trước, tôi đơn giản chỉ không muốn giấu Dim.

- Không muốn!

Dim nói với âm điệu kinh dị.

- Nhưng mà nếu em thích nói, anh đây cũng đang rảnh, có thể nghe.

Dim giả bộ bắt buộc phải nghe nên làm cao với tôi.

Tôi cười khẽ.

- Gặp Phong.

Dim không phản ứng gì lạ lùng, tiếp tục lấy giọng đùa cợt đùa tôi.

- Phong là ai? Em mới tìm được để ngoại tình à? Chờ đấy, năm phút nữa lên ebay mà xem cái gói ôm em yêu thích bị đấu giá như thế nào.

- Là Đầu nấm.

Tôi nói thẳng ra. Bởi vì Dim chưa từng nghe qua tên thật của Đầu nấm nên không biết được rõ ràng.

- Đẹp trai hơn anh không?

Dim hớn hờ hởi.

Tôi khoanh tay, tự cười một mình.

- Nếu đẹp trai hơn anh thì thế nào?

Đột ngột Dim cười phá lên, cả tiếng con Bọt béo kêu gầm gừ nữa.

- Thì anh đây duyệt chứ sao. Ngoại tình với ai đẹp hơn anh, anh còn chấp nhận và đỡ xấu hổ chứ xấu hơn anh thì còn lâu.

- Anh yêu vẻ đẹp bên ngoài từ khi nào thế?

- Từ khi nhận ra em cũng già và Bọt béo còn đẹp hơn em. Thôi, hẹn hò đi. Anh bận lắm, phải đi dọn mấy bông hoa màu nâu của con chúng ta đây. Định để em về dọn vì hôm nay là ngày của em nhưng vì nãy anh dẫm phải một bông hoa nên tinh thần bê tông của anh bị vỡ rồi. À, về mua cho anh một que kem, anh thèm quá. Hihi.

Dim nói liến thoắng vài ba câu chuyện không ăn nhập với nhau rồi tự động cúp máy, không để tôi nói thêm gì.

Tôi cũng không gọi lại. Tôi biết Dim nghĩ gì, biết anh ấy muốn làm gì. Anh ấy muốn để tôi thoải mái, cho tôi cơ hội làm điều tôi muốn. Nhưng chính vì Dim nuông chiều tôi quá, tôi sợ một ngày nào đó tôi sẽ sinh hư mà không còn ngoan hiền trong vòng tay của anh ấy nữa. Khi đó, tôi sợ mình sẽ làm tổn thương Dim. Tôi, vốn dĩ cũng không phải người có nhiều suy nghĩ như Dim. Việc giữ gìn một hạnh phúc, tôi chưa từng làm trọn.

Đứng từ đây, tôi nhìn về phía Phong. Cậu ấy cũng đang đứng và nhìn tôi như vậy. Cậu ấy ngày càng trở nên phức tạp, còn tôi lại giản đơn đi rất nhiều. Để hiểu được cậu ấy, tôi sẽ phải mất rất nhiều thời gian nữa. Và cái vòng luẩn quẩn này, tôi chỉ muốn nó bớt luẩn quẩn hơn thôi. Tôi chỉ muốn vậy thôi.

40. Q.3 - Chương 13: Bản Năng Đàn Ông

“Đàn ông con trai, kể từ khi dậy thì đã biết và muốn có những mối quan hệ người lớn. Bản năng đàn ông chẳng ai là không có. Có người vì nhu cầu quá lớn, có một bà vợ, có một cô nhân tình nhưng vẫn phải kiếm một em gái nhỏ để thỏa mãn. Cái đó gọi là ham của ngon vật lạ. Trên đời này chẳng có ai là chưa từng liếc mắt đưa tình, chưa từng lãng nhăng cả, chỉ có điều là họ giấu được bao lâu và giấu được những ai về vấn đề đó thôi.”

Công việc của tôi gần đây không được suôn sẻ. Chuyện là cô con gái của giám đốc đài truyền hình thành phố muốn thay thế chỗ của tôi để dẫn chương trình hiện tại do tôi phụ trách. Bao nhiêu chương trình cô ta không muốn lại muốn đúng chương trình của tôi, thậm chí cô ta còn hét vào mặt bố cô ta, rằng dù là chương trình gì, chỉ cần là tôi phụ trách, cô ta đều muốn.

Tôi nghe lời Minh đến gặp ông giám đốc nịnh nọt và xin xỏ một chút, xin ông ấy về nịnh con gái ông ấy hãy chọn chương trình khác. Bởi vì ông ta cũng có vẻ dễ tính, lại thích gái gú nên tôi xuống nước chắc ông ta cũng chịu nhượng bộ. Ai dè ông ta cười dâm tà, nhìn tôi với con mắt đói khát rồi nắm lấy tay tôi, bảo đi tới nơi thoáng mát nói chuyện sẽ dễ hơn. Tôi mới cười ngọt ngào, nháy mắt với ông ta một cái để ông ta u mê liền đi ra mở toang cửa phòng làm việc, mở hết các cánh cửa, hỏi: “Sếp mát chưa?”. Ông ta thông minh, hiểu ngay ý tôi nên thu lại bộ dạng sỗ sàng vừa rồi, vẫy tay bảo tôi đi, ông ta sẽ suy nghĩ. Thật ra ngay lúc đó tôi muốn tát thẳng vào mặt ông ta, chửi cho ông ta một trận vì dám cả gan sờ mó tôi nhưng chưa đầy một giây sau tôi lại nghĩ, mình mới là người có gan gì mà dám chửi ông ta. Ông ta là người có quyền, có tiền, riêng mấy điều này đã đủ khiến ông ta muốn làm gì thì làm. Còn với một con tép nhỏ như tôi, ông ta hất xì một cái là tôi bay tới tận châu lục khác rồi. Tôi không muốn làm người thất nghiệp. To tiếng với sếp chỉ mình tôi thiệt mà cũng chẳng ai thương nên đành nín nhịn.

Hôm đó về nhà tôi tắm rất lâu, riêng bàn tay bị ông ta nắm vào rửa đi rửa lại phải đến hàng chục lần. Tự nhiên tôi có cảm giác mình đã bị xâm phạm rất nặng nề, nhất là nhân cách. Lần này là tay, lần sau còn là gì thì tôi không thể nghĩ nổi. Từ bao giờ tôi lại biến thành một người trông dễ bị ức hiếp vậy? Hóa ra ở đời, chẳng cần biết đẹp xấu ra sao, tuổi cao hay thấp, cứ dưới quyền người khác thì đều bị người ta chà đạp.

Dim đứng bên cửa, nhìn tôi lạ lùng.

- Hôm nay em nghịch bẩn lắm à?

Tôi ậm ừ, không muốn nói khiến Dim phải lo lắng. Chuyện ở công sở, Dim không hiểu nhiều.

- Xí, anh biết thừa em nghịch gì.

Dim bĩu môi, đi vào trong lấy nước rửa tay rửa lại tay cho tôi.

Chắc Minh lại kể với anh ấy. Cái cô nàng này làm gì cũng giỏi, trừ việc giữ miệng, nhất là với Dim. Chỉ cần anh ấy cười hi hi mấy tiếng thì cô ấy sẽ khen để thương rồi nói cho hết luôn bí mật của tôi. Cô ấy rất dễ bị dụ dỗ.

Tôi thở dài, úp mặt vào lưng Dim.

- Em rất muốn chửi ông ta Dim ạ.

- Sao em không làm thế?

Dim hiểu tính cách của tôi, đáp lại thoải mái.

Tôi nhe răng cắn một miếng trên lưng Dim.

- Em sợ anh già...

- Hử?

Dim xoay mặt nhìn tôi, với lấy khăn lau tay cho tôi.

- Để anh nuôi em, em sợ anh già.

Tôi lè lưỡi trêu Dim. Lần trước anh ấy than thở với tôi như thế, tôi còn nhớ rất rõ.

Dim giang tay ôm lấy tôi vào lòng, vuốt tóc tôi.

- Anh rất thương em, chỉ sợ thương chưa đủ, chỉ sợ kiếp này thương không hết. Anh cái gì cũng có, mỗi quyền thế là không có. Anh cái gì cũng nhiều, mỗi tiền là không nhiều. Vậy nên không thể tới đánh cho ông ta một trận, không thể bảo em bỏ cái công việc này đi, không thể hứa nuôi em trong giàu có, chỉ có thể để em nhiều khi vất vả đau lòng cũng vẫn phải bên anh.

Nghe Dim thật lòng thổ lộ, nghiêm túc như vậy, tôi cảm thấy mình quả là một người phụ nữ may mắn. Tôi không biết tại sao Dim lại chọn yêu tôi trong số những người phụ nữ đã từng bước vào, bước qua đời anh ấy. Tôi cũng không biết tại sao Dim lại chịu hy sinh tình yêu ột người chẳng có lấy một ưu điểm như tôi.

Người ta nói, khi yêu cần gì lý do. Nhưng tôi muốn bảo họ, họ nhầm rồi, hoặc là họ đang cố lừa gạt bản thân và mọi người xung quanh họ. Chẳng có ai yêu mà không có lý do cả, chỉ là có trước hay có sau thôi. Dim yêu tôi, luôn có một lý do duy nhất khác hoàn toàn với những lý do anh ấy nói với tôi. Lý do anh ấy yêu tôi, là vì anh ấy muốn chờ đợi tôi. Chờ đợi lòng tôi có anh ấy, chờ đợi tim tôi hướng về phía anh ấy và chờ đợi tôi thật sự muốn ở bên anh ấy.

- Vậy sao anh lại thương em?

Tôi thăm thẳm trong lòng Dim.

Dim không đáp.

Một giây, hai giây, ba giây, tôi véo vào vai Dim. Tôi chỉ kiên nhẫn được nhiều nhất là ba giây thôi.

Dim tựa quây nhưng không buông tôi ra, lại ôm chặt hơn, cười mấy tiếng kỳ lạ.

- Bởi vì em mặc cúp C. Hehe.

Tôi mở to mắt, ngẫm lại những lời Dim vừa nói rồi giật mình dẫm vào chân anh ấy.

- Dựa vào đâu anh bảo em mặc cúp C?

Mỗi khi tôi xấu hổ, thường nói rất lớn tiếng. Tôi gần như quát lên với Dim.

Dim cười hì hì, chỉ vào giỏ quần áo dưới sàn.

- Ngày nào anh chẳng phơi đồ cho em, bra của em, anh cũng phơi mà.

Mặt tôi đen lại, mắng Dim một câu hư hỏng rồi chạy vào phòng ủ rũ một mình.

Tôi ôm lấy con Bọt béo, gọi cho Minh tí tê, đau lòng nói bị Dim phát hiện cúp ngực nhưng Minh không cùng phe với tôi, cô ấy mắng mỏ, vợ chồng thì biết có sao, đau lòng nỗi gì. Tôi mới nhỡ miệng, bảo chúng tôi là vợ chồng trong sáng. Cô ấy hét toáng lên, bảo tôi bị điên, lại hỏi Dim sinh lý vấn đề à. Tôi đối với câu hỏi thô bỉ này quả thật không muốn tiếp nhận để trả lời, đập ngay máy và quyết định đi ngủ. Chỉ có điều cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, gọi cho tôi không được, cô ấy gọi thẳng cho Dim. Dim đưa điện thoại cho tôi, tôi bịt miệng không nói. Bỗng chợt nhớ ra, Minh là động vật ăn thịt, chuyện cô ấy muốn biết thì có trời mới cản được. Nhưng giờ đã quá muộn, tôi chỉ thấy khuôn mặt đang phớn quá độ của Dim. Anh ấy chui vào một góc nhà, ngồi hí hửng nói chuyện xem chừng vui vẻ lắm.

Đợi Dim nói xong, tôi đứng chống hai tay lên hông, vênh mặt lên, dùng ánh mắt tra hỏi để nhận được sự khai báo.

- Em tập thể dục à?

Dim cũng làm giống tôi nhưng chẳng thấy có tác dụng gì, đành mở miệng hỏi.

Tôi thấy anh ấy cố tình nhưng cũng chẳng biết làm sao để bắt bẻ, đành hỏi thẳng.

- Minh hỏi anh cái gì thế?

- À!

Dim gật gù. “À” xong một tiếng ngắn cùn, anh ấy bỏ đi luôn.

Tôi đi theo, mặt dày lần la hỏi chuyện.

- Anh trả lời em đi.
- Anh chẳng nói đâu, cho em tò mò mất ngủ.
- Anh không nói thì tối nay em sẽ ngủ sofa.

Tôi hậm hực đe dọa. Bởi vì Dim sẽ không cho tôi ngủ sofa. Anh ấy sợ tôi bị cảm lạnh, cũng sợ tôi ngủ không thoải mái nên lần nào tôi bị ốm anh ấy cũng tình nguyện đi ngủ sofa.

Nhưng ai ngờ, Dim vỗ tay vui sướng, cười híp mí.

- Bravo! Đêm nay Bột béo lại được ngủ giường rồi.

Nói rồi anh ấy cúi xuống, chơi đùa với con Bột béo đang lăn qua lăn lại giữa chân chúng tôi.

Tôi hỏi nhiều như vậy chỉ vì tôi sợ Minh làm tổn thương lòng tự trọng đàn ông của Dim. Tôi sợ chỉ vì tôi mà anh ấy mất mặt, dù là trước một người thì đã mất mặt thì sẽ là mất mặt. Gần hai năm chung sống với tư cách vợ chồng, Dim với tôi chỉ có thể gọi là bạn chung giường, chưa một lần vượt quá ranh giới. Mà cái ranh giới đó do chính tôi tự vẽ ra, vẽ ra cả một khoảng cách bởi thứ tình cảm mất mát đã từng trao cho Vương. Dim không muốn đi xa hơn vì sợ tôi nhớ đến những điều không vui. Dim không muốn có con vì không muốn tôi phải hối hận vì đứa con ấy. Suy cho cùng, anh ấy chịu đựng cũng chỉ vì tôi.

Đàn ông con trai, kể từ khi dậy thì đã biết và muốn có những mối quan hệ người lớn. Bản năng đàn ông chẳng ai là không có. Có người vì nhu cầu quá lớn, có một bà vợ, có một cô nhân tình nhưng vẫn phải kiếm một em gái nhỏ để thỏa mãn. Cái đó gọi là ham của ngon vật lạ. Trên đời này chẳng có ai là chưa từng liếc mắt đưa tình, chưa từng lãng nhăng cả, chỉ có điều là họ giấu được bao lâu và giấu được những ai về vấn đề đó thôi. Dim đã từng nói với tôi về vấn đề này nhưng anh ấy nói, anh ấy chưa từng ngủ với cô gái nào. Là vợ, là người anh ấy yêu, tôi vô cùng tin tưởng. Nói ra được những điều như vậy, anh ấy không xấu hổ thì thôi, tôi còn lăn tăn điều gì. Bởi vậy việc kìm hãm nhu cầu của một người đàn ông trưởng thành như anh ấy, tôi thấy mình rất có lỗi. Cái quá khứ đó, tôi để trong lòng một thì anh ấy để trong lòng mười. Lúc nào anh ấy cũng canh cánh trong lòng, làm điều gì thì tốt cho tôi, để không làm tôi buồn. Anh ấy nghĩ nhiều như vậy cho tôi, mà tôi lại chẳng làm gì cho anh ấy. Yêu phải người như tôi, Dim thật không hạnh phúc.

- Thôi được rồi vợ à! Minh hỏi vợ chồng mình một tháng làm mấy tí?

Dim cười cười, nói lệch chuyện đó sang những từ dễ nghe hơn.

Tôi nhăn trán, hỏi lại.

- Anh bảo thế nào?
- Anh bảo, mấy tỷ tí.

Dim mỉm cười.

- Anh bảo vậy ư?
- Ừ, cô ấy khen anh là siêu nhân, em là rô bốt.

Tôi lăm bầm một mình, mấy tỷ tí thì có mà ngỏm từ đời nào rồi. Vậy mà Minh cũng để Dim dắt mũi trâu đùa được.

- Ừa mà sao cô ấy hỏi chuyện này nhỉ?

Sau khi ngồi cười chán chê, Dim mới nhận ra vấn đề cốt lõi, ngoảnh mặt hỏi tôi.

Tôi giật thót tim, lắp bắp nói dối.

- Ôi em không biết. Em buồn ngủ quá. Minh đi ngủ đi.

Ngay lập tức tôi ôm cổ Dim, kéo anh ấy đi ngủ để anh ấy không hỏi thêm câu nào nữa. Lần sau tôi quyết không trò chuyện mấy vấn đề này với Minh nữa. Còn với Dim, chúng tôi nên nói chuyện nhiều hơn, đợi khi nào tôi đủ tự tin đã.

Bây giờ thì, đi ngủ!

41. Q.3 - Chương 14: Xử Lý Rắc Rối

“Sau khi được trải qua một số chuyện, tôi rút ra được hai điều:

Thứ nhất, chẳng có gì là mãi mãi trên đời. Tình cảm bền chặt không nên đo bằng thời gian.

Thứ hai, từ thỏ con sang sói lớn cũng chỉ là một giai đoạn rất ngắn.”

Nửa đêm Minh gọi cho tôi, khóc lóc hết nửa tiếng mới nói ra được một câu: “Tao với Nam chia tay rồi.” Vậy là tôi chạy xe từ công ty về nhà Minh, vỗ về cô ấy mà không nói lời nào. Tôi không có khái niệm động viên an ủi ai, cũng không biết làm những điều tương tự. Tôi gọi cho Dim nói qua loa về việc ở lại nhà Minh rồi ngồi im nghe cô ấy khóc. Minh than thở, trách móc rồi chửi rửa đủ mọi điều ối quan hệ hơn mười năm của cô ấy, và cả Nam.

Ngay từ đầu tôi đã không thích Nam. Cậu ta là thành viên trong câu lạc bộ bóng rổ mà Minh phụ trách, mang ngoại hình công tử con nhà giàu nhưng sự thật thì cậu ta chỉ mang loại dáng dấp giàu có chứ không hề thuộc tầng lớp đó. Bởi vậy dù cậu ta không nhiều tiền thì vẫn có rất nhiều cô gái thích cậu ta, trong đó có Minh. Khi Nam tán tỉnh Minh, tôi cũng phản đối, nhưng không nhiều bởi tôi biết, những người khi đã yêu say đắm thì chẳng ai ngăn cản được. Khi đó tôi cũng không biết nhiều về tình yêu nên để Minh và cậu ta tự do đến với nhau và cũng là làm khổ nhau. Mỗi lần hai người họ chia tay, Minh đều khóc lóc còn tôi thì ngồi im bên cạnh, đợi cho tới khi cô ấy ngừng khóc, dẫn cô ấy đi ăn kem và bảo mọi chuyện chẳng có gì là không ổn.

Họ chia tay, họ quay lại, trong hơn mười năm diễn ra hàng chục lần. Nhưng lần nào thấy Minh khóc, tôi cũng đau lòng không nguôi. Chỉ có điều, tôi không đau lòng ra bên ngoài, không khóc cùng cô ấy hay khen vài ba câu cho cô ấy vui. Tôi của mười năm trước, lạnh lùng đến vô tâm. Cảm xúc của người khác chẳng bao giờ có thể ảnh hưởng đến tôi. Còn tôi của bây giờ, tuy vẫn không biết tới cảm xúc của người khác nhiều nhưng vẫn bị cảm xúc của người khác làm cho bị ảnh hưởng. Người ảnh hưởng đến tôi nhất là Dim. Anh ấy vui thì tôi sẽ thấy lòng nhẹ nhàng, thanh thản. Anh ấy buồn tôi sẽ lo lắng và đau lòng. Nhưng bởi vì anh ấy ít khi thể hiện việc anh ấy buồn rầu nên tôi luôn phải quan sát tâm tư tình cảm của anh ấy, tránh làm anh ấy suy nghĩ nhiều.

- Giờ tính sao? Ăn kem hay khóc tiếp để tao đi mua giấy về cho lau nước mũi?

Tôi đưa tờ giấy cuối cùng cho Minh lau mũi, hỏi thật lòng.

Cô ấy xì mũi, ngẩng khuôn mặt tèm lem vì khóc, nhìn tôi.

- Tất nhiên là ăn kem. Ngu gì đâu mà khóc tiếp. Mệt quá, ăn đã rồi tính tiếp.

Minh lục tìm ví rồi kéo tôi đi ra siêu thị gần đó mua đồ.

Minh vẫn vậy. Kể cả cô ấy có khóc to đến đâu, đau lòng tới mức nào thì cô ấy vẫn có thể điềm nhiên làm việc khác ngay sau đó mà không mấy may mắn rằng mấy phút trước cô ấy đã vật vã như thế nào.

Trên đường về hai chúng tôi đi bộ, nhìn nhau chán chê rồi tôi mở lời.

- Nam dọn ra khỏi nhà rồi à? Cậu ta bảo gì?

Minh bật nắp lon bia, uống cạn một hớp rồi trả lời.

- Dọn từ đầu tuần. Bọn tao cãi nhau được nửa tháng rồi mới quyết định chia tay. Anh ta nói đồ gì của tao, tao cứ giữ. Đồ gì của anh ta, anh ta sẽ mang đi hết. Cũng may ban đầu tao nghe lời mẹ tao, không đồng ý để anh ta trả chung tiền mua nhà, không thì giờ đến cái nhà anh ta cũng bắt tao xé đôi mất.

Tôi cười phá lên.

- Thật là một người sòng phẳng!

Minh gật đầu tán thành.

- Đúng vậy! Nhìn cái cách anh ta chia tài sản, tao thấy giống như một đứa con nít chia đồ chơi. Chia xong lại còn tự vỗ tay khen ngợi mình tài giỏi, ngứa mắt không chịu nổi.

Vừa nói cô ấy vừa uống cạn lon bia, hậm hực vút nó vào thùng rác gần đó. Chẳng may lon bia không rơi vào thùng rác, lại rơi trúng vào một ai đó đi qua đường nhưng không có lấy một tiếng phàn nàn hay chửi rủa hành động của Minh. Tôi chỉ nhìn thấy một cậu thanh niên trẻ cúi nhặt lon bia, đi lại gần thùng rác và yên lặng vút nó vào trong đó. Minh đang định đến gần xin lỗi bỗng ngớ người vì hành động của cậu ta. Thấy Minh như vậy, tôi nghĩ là cô ấy đang bất ngờ nên lên tiếng xin lỗi. Cậu thanh niên trẻ gật đầu rất nhẹ, nói không sao rồi đi thẳng vào quán bar gần đó.

Đột nhiên, Minh quay đầu lại, nháy mắt với tôi, cười rất duyên, nói đúng hai tiếng: “Con mời!” rồi đi theo cậu thanh niên trẻ đó. Bởi vì tôi hiểu Minh, tôi biết cô ấy muốn làm gì nên mỉm cười tạm biệt cô ấy. Nói sao được nhỉ, giống như là cách một người phụ nữ tìm cách thoát khỏi đau khổ và cô đơn. Tình một đêm, có gì đâu mà phải cảm thấy khó hiểu.

Sáng hôm sau tôi cũng gặp phải một chuyện không vui và cực kỳ bất mãn. Chẳng là cái cô con gái ông giám đốc đó đến gặp tôi, nói với tôi những điều kỳ lạ.

- Chị có biết tại sao tôi muốn lấy chương trình của của chị không?

Tôi không để ý tới cô ta, làm việc của bản thân.

Cô ta lại tiếp tục nói, lần này còn lấy ghế ra ngồi cạnh tôi.

- Bởi vì chị không xứng. Tôi thấy chị cái gì cũng không xứng. Chị đã biến mất rồi thì quay lại làm gì? Sao không mất tích luôn đi cho khuất mắt?

Tôi bực mình vì phải nghe những lời nói xua đuổi không đầu vào đầu của cô ta, giữ chút bình tĩnh cuối cùng, gần giọng nói.

- Đi ra chỗ khác đi trước khi tôi cẩu đây.

Cô ta không biết điều, vất chân lên, khoanh tay khinh khỉnh.

- Chị cẩu đi! Chị nghĩ tôi sợ chị à? Ngoài tuổi già và cái quá khứ rác rưởi đó thì chị có gì để mà tôi phải sợ chứ?

Lần này sự chịu đựng của tôi đã đạt mức cao nhất, tôi mỉm cười.

- Rác rưởi? Cô gọi quá khứ của tôi là rác rưởi? Vậy thì tôi cũng gọi tương lai của cô là rác rưởi đấy. Cô rảnh quá không có việc gì làm thì ngồi nghiên cứu kịch bản đi thay vì kiếm cớ gây sự với tôi, hiểu không?

Ngay lập tức, cô ta vung tay lên tát vào má tôi một cái rất mạnh như thể cô ta đã phải chờ đợi rất lâu cho cái tát này. Cái tát mạnh đến nỗi mặt tôi quay sang hẳn một bên, tóc tai lộn xộn và tiếng rất vang.

Mọi người trong phòng dừng hẳn công việc, nhìn vào tôi và lắc đầu ngán ngẩm trước cơn thịnh nộ của cô ta nhưng không một ai dám ngăn cô ta lại vì cô ta là con gái giám đốc. Tôi hiểu điều này rõ hơn bất cứ ai. Nhưng khi tôi đã tiếp nhận cuộc trò chuyện của cô ta, thì tôi đã chẳng sợ cái móc vàng ngọc gắn trên người cô ta.

Tôi trợn trừng mắt, cho cô ta một cái bạt tai, đáp trả lại hành động vô lễ của cô ta.

- Tôi có một quy tắc thế này: cứ ai đánh tôi một, tôi trả lại mười. Vậy nên đừng có mà dây vào tôi nếu như không chịu tìm hiểu tôi.

Tôi tiếp tục vung tay lên, tát cho cô ta, mỗi bên vài cái. Cô ta cũng phản kháng lại nhưng quá yếu so với tôi. Bởi một khi tôi đã điên lên thì có hai thằng lực sĩ cũng không giữ được tôi lại. Mọi người hết hoảng, người thì kêu đi gọi giám đốc để xu nịnh, người thì lo giữ tay tôi, kéo tôi ra xa cô ta. Nhưng chỉ đến khi tát đủ cái thứ mười, tôi mới chịu dừng lại.

Khi giám đốc đến nơi, cô con gái của ông ta đang ngồi ôm mặt khóc đau đớn trên ghế. Còn tôi thì đã chỉnh lại quần áo, đầu tóc, ngồi nghiêm chỉnh ở một góc đợi ông ta đến. Ông ta vừa đến đã lớn tiếng quát tháo, hỏi ai làm. Tôi giơ cao tay, vẫy vẫy để gây chú ý ánh nhìn của ông ta, cười quynh rũ.

- Là em, sếp nè!

Ông ta lia thấy tôi, dùng dùng tức giận lao tới, sẵn số.

- Sao cô dám đánh con tôi? Chỉ vì nó muốn công việc đó mà cô ghen tỵ rồi đối xử với nó thế à? Tôi nghĩ cô lớn hơn nó, cô phải biết suy nghĩ. Cô hành động như một kẻ vô học, cô có biết không?

Tôi vẫn mỉm cười, nhét vào tay ông giám đốc một phong bì, nói to.

- Sếp à, em trả phí ấy cái tát đó. Sếp an ủi cô ấy, đừng vì một nhân viên quèn như em mà tức giận nhiều, già giống em là dễ hư giống em lắm.

Tôi đi qua chỗ mấy đồng nghiệp. Họ nhìn tôi, nửa cảm thông nửa khinh thường. Tôi chẳng hề đoái hoài vào mấy ánh nhìn vớ vẩn đó, đi ra tới cửa, sung sướng cười to.

Vậy là thoát khỏi cái kiếp trâu bò, bị hai bố con nhà họ dày thật khổ sở.

Cái phong bì đó là đơn xin nghỉ việc tôi đã mất một đêm liền để nghĩ ra nó, viết cho nó toàn lời hay ý đẹp. Tôi có thể tưởng tượng được cảnh hai bố con họ đọc tờ đơn đó, chắc là tức nổ đom đóm mắt thôi. Tôi đây, mọi thứ đều đã từng sợ qua rồi thì chẳng còn gì để sợ thêm nữa.

Ra khỏi tòa nhà làm việc, tôi liền gọi cho Dim, vui vẻ chia sẻ thông tin nóng hổi. Dim đùa tôi.

- Sau này đừng làm anh giận, anh đánh em, em trả lại gấp mười lần như vậy thì anh lỗ lắm.

Tôi hào phóng, trêu lại Dim.

- Được thôi. Thế anh đừng làm em khiến em làm anh giận.

Dim nghe không hiểu, làu bàu than phiền.

- Em nói phải để người khác hiểu chứ. Mà thôi, để ăn mừng em lật đổ chính quyền, anh mời em ăn pizza và gà quay, bia lạnh nữa. Yêu anh hơn không?

Dim xun xoe, yêu cầu được nhận tình yêu của tôi.

Tôi phũ phàng dập máy, từ chối yêu cầu vô cùng lạnh lùng. Và anh ấy nhắn tin cho tôi, nội dung rất ngắn gọn: “Yêu anh là dập máy.”

Dim là kiểu người như vậy, luôn biết tự làm thỏa mãn bản thân. Thay vì nghe tôi trực tiếp nói yêu anh ấy, anh ấy thường tự nghĩ rằng tôi yêu anh ấy vô cùng, hành động gì phũ phàng của tôi đều là yêu anh ấy. Dĩ nhiên, tôi không phủ nhận. Tôi không ghét Dim. Tôi từng thương anh ấy và đã thích anh ấy. Hiện tại, tôi cũng... yêu anh ấy, một chút và nhích dần đều.

Buổi đêm hôm đó, Dim ngủ bên tôi, ôm tôi vào lòng. Lần đầu tiên chúng tôi ngủ bên nhau cho đến sáng mà không phải thức đến tận rạng sáng để chờ tôi đi làm. Tôi nghĩ, bây giờ thay đổi chút thói quen sinh hoạt tuy khó nhưng cũng không phải khổ sở gì. Thay đổi, tôi vẫn luôn nghĩ nó là điều tốt. Chúng tôi sẽ ngủ ngon và khỏe hơn với giấc ngủ trọn vẹn đến sáng. Sao tôi không nghĩ đến việc từ bỏ sớm hơn nhỉ? Đó tuy là công việc tôi yêu thích, nhưng không phải cứ yêu thích là sẽ được như ý muốn. Cuộc sống này, đôi khi phải biết từ bỏ để sống tốt hơn. Tình yêu ngày đó tôi còn từ bỏ được, hưởng chỉ là một công việc. Tôi cảm thấy mọi thứ, chỉ cần có Dim là sẽ yên ổn cả. Cuộc sống như vậy, tôi rất hài lòng.

Lúc tôi thức dậy, Dim vẫn đang ngủ. Bàn tay Dim vẫn đặt lên má tôi. Tối qua anh ấy đã xoa má cho tôi để má tôi bớt sưng. Anh ấy nói rằng, sợ tôi lại xấu và già thêm đi nên phải gắng phục hồi tổn thương cho tôi. Nói với tôi, sợ tôi đi bên anh ấy, mấy cô gái thích anh ấy chê cười tôi vì anh ấy đẹp hơn tôi nên anh ấy đẹp thì tôi cũng nên đẹp cùng.

Tôi cảm thấy, dù trên sự thật, những cái xoa ấy chẳng có tác dụng gì nhưng trong lòng tôi cũng đã rất ấm áp vì những cái xoa má giản đơn đó rồi.

42. Q.3 - Chương 15: Hiện Tại Và Quá Khứ

“Tôi còn có một cuộc sống, với một người đàn ông bên cạnh. Tôi không thể mang hình ảnh ngày xưa của mình đi lật tung quá khứ để tìm hiểu cho những điều xưa nay tôi đã lãng quên.”

Chuyện gì đến cũng phải đến. Cô con gái của ông giám đốc đến tiệm bánh của Dim tìm tôi với khuôn mặt đeo khẩu trang và kính kín mít. Cô ta vút vào mặt tôi một phong bì lớn. Tôi vốn không định quan tâm đến sự xuất hiện của cô ta nhưng khi thấy cô ta đứng bành chướng ở cửa, chắn lối đi của khách hàng, tôi đành đến gần, lôi cô ta ra ngoài đường.

- Đi sang quán café bên kia trước đi.

Cô ta cứng đầu, gân cổ lên phản đối.

- Tôi không sang.

Ngay lập tức, tôi quay đầu lại trợn mắt lên nhìn cô ta, đồng thời giơ tay lên cao.

- Cô có muốn ăn đánh ngay ở đây không? Chỉ có xấu mặt cô thôi chứ tôi chẳng hề hấn gì đâu.

Thấy tôi không kiên dè mà dọa dẫm, cô ta có vẻ sợ hãi, liếc xéo tôi vài cái rồi đi sang quán café.

Khi tôi sang đó đã thấy cô ta bỏ khẩu trang ra để trang điểm lại. Thiếu phấn son thì cô ta chắc không sống được mất. Ngày nào cũng trát cả tảng lên mặt thế kia không biết cô ta có thấy nặng không nữa.

- Xem đi!

Cô ta ra lệnh cho tôi cầm phong bì đó.

Tôi không cầm, ngược lại còn ném ra chỗ khác.

- Cô muốn gì đây?

Tôi nhìn ra ngoài đường, thờ ơ tiếp chuyện với cô ta.

Có vẻ như cô ta tức giận lắm nhưng không dám làm gì tôi, đành tự nói.

- Giấy gọi của tòa án.

Cuối cùng thì cô ta cũng làm điều này. Trong lòng tôi có chút lo sợ nhưng vì đoán trước được nên tôi cũng không quá ngạc nhiên. Đánh người thì dù sai hay đúng vẫn là có lỗi, tôi đổ tội cho hoàn cảnh thì cũng không phải cách hay để thoát tội.

Tôi gật đầu.

- Ủ, sao họ không gửi về nhà tôi mà lại còn phải nhờ qua cô nhỉ? Làm việc thế này thật là tắc trách.

Cô ta vội cướp lời tôi.

- Là tôi bảo họ đưa cho tôi.

Tôi cong môi, gật gù.

- Ủ nhỉ. Cô muốn gì cũng có. Bây giờ chỉ đạo được cả tòa án thì xem ra cô không cần phải vác đơn đi kiện tụng tôi làm gì cho phiền đâu, mang tôi tống vào tù luôn cho nhanh. Vậy nhé, cảm ơn.

Khi tôi đang định đứng lên, cầm túi phong bì ra về thì cô ta chợt lên tiếng.

- Chị thật sự không muốn biết tại sao tôi lại ghét chị như vậy sao?

Tôi chưng lại một giây. Đây chẳng phải là vấn đề suốt mấy ngày tôi suy nghĩ sao? Cô ta có lòng nói cho biết thì tôi tội gì mà không ở lại nghe, đỡ phải nghĩ nhiều. Nghĩ vậy, tôi ngồi xuống, cố giả vờ không quan tâm.

- Người trên đời này ghét tôi thì nhiều vô cùng, tôi không có thời gian để đi hỏi từng người một tại sao lại ghét tôi. Nên suy cho cùng, cô ghét tôi, tôi cũng không để tâm đâu.

Cô ta yên lặng một hồi, cất đi vẻ chạnh chọc thường thấy. Bây giờ tôi mới nhìn cô ta, cảm giác có gì đó là lạ, bèn hỏi.

- Sao? Tôi có mắng cô đâu mà cô ngồi im thế?

Thấy cô ta không đáp lại, tôi nghĩ chắc câu chuyện đến đây là kết thúc bèn đứng dậy. Tôi nhìn thấy Dim chạy từ bên đường vào đây, có vẻ anh ấy qua mua café. Dim đang nhìn về hướng của tôi nên tôi định giờ tay vẫy anh ấy. Vừa giờ lên, cô ta từ đằng sau tôi lên tiếng.

- Phong, cô còn nhớ cái tên này chứ?

Trong đầu tôi như có thứ gì đó bị xối tung. Hóa ra là liên quan đến cậu ấy.

- Không nhớ và cũng không nhất thiết phải nhớ.

Tôi từ chối sự quen biết. Tôi không muốn vì cậu ấy mà phát sinh những chuyện không đáng có. Tuy tôi rất muốn biết về sự xuất hiện của cậu ấy, về cái mà cậu ấy đang giấu giếm nhưng sống mãi trong sự tò mò không phải cách sống của tôi. Tôi còn có một cuộc sống, với một người đàn ông bên cạnh. Tôi không thể mang hình ảnh ngày xưa của mình đi lật tung quá khứ để tìm hiểu cho những điều xưa nay tôi đã lãng quên.

Tôi vừa bước một bước đã nghe tiếng cô ta trách móc tôi.

- Tôi là người yêu cũ của Phong. Dù tôi làm cách gì, yêu thương anh ấy đến thế nào thì anh ấy vẫn luôn nghĩ về chị. Anh ấy nói, chị là người vô tình quả là không sai. Anh ấy nói, anh ấy không thích chị nhưng cả đời này trong mắt anh ấy chỉ có một mình chị. Rốt cuộc thì hai người đã có với nhau những gì, kỷ niệm nhiều ra sao mà bao năm rồi anh ấy không thể quên được chị... Tôi không hiểu.

Khi đó Dim đã đến gần tôi. Anh ấy thấy vẻ mặt của tôi rồi nhìn cô ta, bối rối không biết nên nói gì. Tôi thở dài, lắc đầu chán nản. Rốt cuộc thì Phong định làm gì đây? Yên ổn bao nhiêu năm giờ lại về làm lộn xộn mọi thứ.

Tôi bước đi thẳng, mặc kệ cả Dim đang đứng lơ ngơ bên cạnh. Chuyện nọ chồng lên chuyện kia, tôi cảm thấy rất mệt mỏi. Tự nghĩ, tôi làm gì có cái mị lực nào khiến cho Phong nhớ nhưng về tôi nhiều như thế. Hảo huyền thật! Năm đó cậu ấy bỏ đi không một lời nào rồi bây giờ quay lại, để những người xung quanh cậu ấy trách móc tôi đã bỏ rơi cậu ấy. Quan trọng là cậu ấy luôn im lặng thừa nhận những điều đó.

Tôi không trở về tiệm bánh mà bắt taxi về nhà. Bảy giờ tôi mà nói chuyện thêm với ai, dù chỉ một câu thôi tôi cũng không kiểm chế được bản thân mà trở nên nóng nảy.

Tôi mua vài lon bia, trèo lên nóc nhà ngồi thu lu ở đó. Tôi không thường trèo lên đây bởi vì tôi cảm thấy việc trèo leo thật phiền toái và ngồi trên nóc nhà chẳng có gì hay ho. Mỗi lần Dim trèo lên đó hóng mát thường rủ rê tôi, thậm chí còn công tôi lên tận nơi nhưng tôi đều trèo xuống ngay sau đó.

Người ta bảo việc nhìn lên bầu trời rất tốt cho việc giải tỏa tâm tư. Nhìn lên đó, một không gian vô định khiến ta cảm thấy thoải mái và dễ chịu hơn. Màu xanh của bầu trời và màu trắng của những đám mây sẽ kích thích cho dây thần kinh trong đầu mình co giãn tốt hơn. Nhưng với tôi thì không. Tôi lên đây không phải với những mục đích này. Tôi chỉ muốn lên nơi nào thật cao, nhìn vào chỗ nào thật rộng để có thể chửi bậy mà không bị ai phát hiện thôi.

Đúng vậy!

Thuộc về bản chất, con người tôi không hề ngoan hiền. Bia rượu với tôi chỉ giống như nước giải khát. Thuốc lá giống như kẹo. Hút shisha và phê thuốc là chuyện bình thường. Có một thời gian tôi đã đắm chìm vào những thứ đó. Tuy không lâu nhưng không thể phủ nhận tôi cũng đã từng sa ngã. Tôi chửi bậy và gây gỗ đánh nhau cũng rất nhiều. Bởi tôi khá hung dữ, không động vào tôi thì thôi, chứ đã động vào thì tôi sẽ chẳng tha cho ai cả. Nhưng rồi khi tôi đến tuổi trưởng thành, tôi ý thức được bản thân mình nên phát triển theo hướng nào, tôi quyết định thay đổi bản thân. Ví dụ như việc đến với Dim, đó là một sự thay đổi. Bản thân tôi là một người cố chấp, tình cảm thuộc về ai là sẽ dành trọn cho người đó, tuyệt đối không dự trữ thêm ai trong lòng. Có người gọi kiểu tình cảm này là chung thủy, nhưng tôi thì không đặt cho nó cái tên tốt đẹp như vậy. Vì nó không hợp với tôi. Bởi vì cố chấp yêu, cố chấp ở bên một người nên có rất nhiều thứ tôi phải đánh đổi. Ở bên Dim, tôi lại chưa từng phải đánh đổi điều gì, đều là Dim đánh đổi vì tôi. Ngày trước ai nấy cũng đều cười tôi, nói yêu ai không yêu lại chọn yêu người hư hỏng như Dim. Họ thấy vài ba cái hình xăm, mấy cái khuyên và nhìn thấy Dim vào bar nhiều lần là định nghĩa trong ngoặc kép là anh ấy hư và rất hỏng. Giờ thì tôi cười lại vào mặt họ, hư hỏng thế đấy mà vẫn phải để họ chạy theo xin ngưỡng

mộ. Ngồi mà phán thì ai mà chẳng phán được, sống ra sao để người ta ngưỡng mộ quý trọng mới là điều khó làm.

Khi tôi xuống nhà, Dim đã trở về. Nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của Dim ở trong bếp, tôi thoải mái, ôm chầm lấy lưng Dim. Dim đảo thức ăn trên chảo, không ứng ý, nói.

- Ôm đằng trước mới tình cảm, mới nhìn được mặt nhau, thi thoảng ngửa lên hôn vài cái. Ôm đằng sau chẳng có gì hay đâu. Quay đây, quay đây ôm đằng trước anh này.

Dim kêu tôi quay nhưng thực ra anh ấy mới là người quay lại, hí hửng ôm lấy tôi. Anh ấy còn nói thêm vài câu.

- Thật ra là định khoe em đi tập Gym vài buổi cơ ngực anh giờ mặc được cúp F của bọn em rồi.

Dim giả giọng điệu khoe mẽ, thích thú nói với tôi. Tôi thì đã quá quen với cái kiểu ăn nói vô duyên này của Dim nên cũng không lấy làm e thẹn, vui vẻ khen ngợi.

- Tốt lắm! Đợi em đi nâng ngực rồi mình mặc chung áo nhé.

Ngay một giây sau đó, dim đẩy tôi ra, trở mắt nhìn tôi.

- Đừng. Anh không thích nhân tạo.

Dim phản ứng rất mãnh liệt. Tự nhiên còn chưa... nói gì đến nhân tạo mà anh ấy đã bày tỏ quan điểm nhanh như thế.

Tôi nín cười, bỏ tay Dim trên vai tôi ra, đi ra sofa ngồi, trêu Dim.

- Em liên hệ với bác sĩ rồi, đợi nộp tiền nữa là xong.

Dim ngây thơ, tưởng tôi làm thật, đau lòng meo máo khuyên nhủ tôi.

- Vậy thì anh không tập Gym nữa, đợi ngực anh bé lại rồi mình mặc chung áo. Em đừng manh động!

- Nếu ngực anh không bé lại thì sao?

- Thì anh giấu hết tiền của em đi là được.

Dim mạnh dạn nói ra ý tưởng.

Tôi phì cười, không đáp lại Dim, nhìn anh ấy lo lắng mà ngầm thừa nhận trong lòng rằng anh ấy rất đáng yêu. Nhìn anh ấy như vậy, tôi không thể cầm lòng mà không hôn anh ấy một cái được. Đúng là cái đồ to xác mà trẻ con.

Mãi cho tới tận khi tôi lên giường đi ngủ Dim vẫn không thể ngừng hỏi tôi về ý định đó đủ biết anh ấy lo lắng như thế nào. Nhưng biết sao được, tôi thích cái vẻ lo lắng dễ thương của anh ấy như thế thì làm sao mà nói thật cho anh ấy. Với cả, tôi vốn sinh ra để đùa dâm Dim mà. Tôi xấu tính như vậy, ai bảo anh ấy yêu phải chứ. Phải cho anh ấy thật khổ sở, kiếp sau chúng tôi mới gặp lại nhau được.

43. Q.3 - Chương 16: Người Cũ Trong Quá Khứ Mới

“Mỗi lần gặp Phong, tôi đều có cảm giác bất lực, không thể phản kháng. Cậu ấy đã trách móc tôi và tôi đã không thể dùng bất cứ lời nào để phản bác lại. Quá khứ của chúng tôi êm đềm như vậy. Nhưng sau gần mười năm, nó lại thay đổi. Nó thay đổi giống như tôi chưa từng biết tới. Nhìn vào đôi mắt Phong, tôi nhận ra đó là một quá khứ không phẳng lặng, mà tôi, lại là người xuất hiện ở trong đó ...”

Một tháng sau tôi nhận được thư của tòa án, thông báo rằng nguyên đơn đã rút đơn kiện, tức là cô con gái của ông giám đốc đã hủy bỏ việc kiện tụng tôi. Thật là may mắn vì trong thời gian này tôi cũng đang tìm công việc khác, nếu dính phải việc này thì chẳng còn có công ty nào muốn tuyển tôi vào làm. Dim nói với tôi về việc anh ấy đã nhờ một người bạn xin việc cho tôi. Đó là một công việc gần giống với công việc trước đây của tôi, là một người dẫn chương trình. Nhưng để nói chính xác thì lần này là dẫn chương trình ột kênh thông tin dành cho giới trẻ, là việc phải vác nguyên cả mặt lẫn người lên hình. Cứ nghĩ tới việc phải chăm chút bản thân hơn trước đây là tôi thấy phiền toái. Bình thường tôi ăn mặc xộc xệch, lười thôi thế nào cũng

được, miễn là giọng nói vẫn chuẩn thì chẳng ai ý kiến gì nhưng công việc dẫn chương trình này lại đòi hỏi chuẩn mực về ngoại hình và phong cách. Tôi cảm thấy lo lắng hơn cả việc lần đầu đi làm phát thanh.

Mấy ngày sau, khi tôi chưa kịp chuẩn bị gì về mặt tư tưởng cũng như là ngoại hình thì nhận được lời hẹn đi ghi hình thử. Được nhận nhanh khiến tôi còn chẳng có thời gian mà choáng váng hay vui vẻ, cứ thế tức tốc đi mua vài bộ quần áo, mặc lên mặc xuống hỏi Dim trông xinh không. Dim đối với chuyện ăn mặc rất có hứng thú, liền bỏ nguyên một ngày đi mua quần áo với tôi, tư vấn đủ mọi điều nhưng không hề bắt ép tôi mặc những gì tôi không thích. Dim kêu tôi đừng quá lo lắng, lên hình đã có người khác lo chuyện trang phục cho tôi, tôi chỉ cần đến đó với ngoại hình trông “giống người” thôi. Tôi hỏi lại Dim: “Bình thường trông em không giống người à?”. Dim lộ ra nụ cười gian xảo, hỏi tôi rằng em có cần anh nói thật không. Nói đến đây là đủ biết sự thật trong lời nói của Dim như thế nào rồi. Vì vậy, tôi quyết không nghe câu trả lời của anh ấy.

Anh chàng hướng dẫn tôi tên là Tùng, là phụ trách nhân sự đồng thời cũng là một đạo diễn trẻ. Chính anh ấy là người đã nhận tôi vào làm. Anh ấy nói anh ấy là fan hâm mộ của tôi từ chương trình Let's talk mà tôi dẫn ngày trước. Đó là một chương trình có sự tương tác với khán giả, trò chuyện về vấn đề tình cảm trong cuộc sống như là giải quyết rắc rối tình cảm hay vấn đề nóng hổi như đồng tính chẳng hạn. Ngày trước tôi còn bị Minh trêu, một người gần như dốt đặc trong chuyện tình cảm lại còn bày đặt đi tư vấn cho người khác, tôi cũng không phản đối vì sự thật là không thể chối cãi.

Tôi ghi hình suôn sẻ đến hết ba ngày ghi hình thử. Tuy có vài lỗi như không nhìn đúng vào máy quay chính hay đôi khi làm vài động tác thừa thãi vô tình bị lọt vào máy quay nhưng Tùng nói tôi có thể học tập và dần sửa sai được sau những lần ghi hình tiếp theo. Đám lao là phải theo lao, tôi đành dùng trọn những ngày rỗi rãi cuối cùng trước khi làm việc chính thức để xem hết các chương trình của kênh đó, cả ngày tập đứng trước gương thể hiện nét mặt và làm dáng sao ọi góc nhìn đều “trông giống người”. Mỗi lần thấy tôi đứng trước gương là Dim lại tìm chỗ ngồi ngắm tôi tập tành, thi thoảng chen vào mấy câu bình luận về phong cách của tôi. Chủ yếu là anh ấy khen ngợi. Không biết là anh ấy động viên tôi hay sự thật là tôi làm tốt nhưng có một người cổ vũ mình như thế tôi cảm thấy tự tin hơn rất nhiều.

Trước khi ghi hình hai ngày, anh Tùng gửi cho tôi tập kịch bản để tôi xem trước cho lần ghi hình chính thức. Khác với những ngày trước, tôi không lo lắng nhiều, thậm chí tôi còn ăn khuya và uống bia thả ga với Dim mà chẳng quan tâm lúc đi ghi hình mặt có nổi mụn hay không. Tôi dẫn một chương trình mới của kênh nhưng lại là cũ so với tôi. Nói là cũ bởi vì chương trình này cũng vẫn là trò chuyện và chơi trò chơi với khách mời. Khác ở chỗ là việc mặt tôi lên hình và người trò chuyện với tôi cũng lên hình. Khi đọc đến tên khách mời, tôi suýt nữa thì bị sặc nước.

Tôi ôm kịch bản, ngồi vào lòng Dim, hỏi.

- Anh biết khách mời đầu tiên của em là ai không?

Dim đang xem tivi, không chú ý vào câu hỏi của tôi, trả lời băng quơ.

- Ai đó nổi tiếng...

Tôi không hài lòng với câu trả lời của Dim, vỗ vào bụng của anh ấy mấy cái.

- Dĩ nhiên là người nổi tiếng rồi. Là Phong đấy.

Tôi nằm yên một bên, nói nhỏ với Dim. Dù trong nhà chẳng có ai ngoài hai chúng tôi, tôi vẫn nói rất khẽ, thậm chí thái độ của anh ấy.

Dim vỗ vai tôi, khích lệ.

- Vậy thì tốt rồi. Người quen thì sẽ đỡ lúng túng hơn.

Tôi ngược nhìn Dim. Anh ấy đang tỏ vẻ chẳng hề quan tâm nhiều lắm. Tôi biết thái độ đó của anh ấy là gì. Nói anh ấy vô tư thì không phải. Đàn ông, nhất là người có vợ luôn để tâm đến những người đàn ông khác xung quanh vợ, kể cả ở hiện tại hay quá khứ. Dim để ý nhưng anh ấy không lên tiếng bởi vì anh ấy nghĩ anh ấy chưa đủ quan trọng với tôi. Vốn dĩ, anh ấy nghĩ anh ấy chỉ là một người chồng hợp pháp của tôi, bạn cùng giường thân thiết. Tôi cũng không có cách nào làm thay đổi được suy nghĩ đó của anh ấy. Vài lần tôi đã thể hiện bằng hành động, gợi ý cho anh ấy về việc chúng tôi có thể đi xa hơn một bước nhưng

lần nào anh ấy cũng ngủ trước tôi hoặc lơ đi rất cố tình. Vấn đề này lại quá nhạy cảm để tôi có thể hỏi anh ấy, rằng anh chán em rồi à. Nhưng khi nghĩ lại thì anh ấy đã từng làm gì tôi đâu mà chán hay không. Ngày trước tôi tự tin chủ động trước Vương bao nhiêu thì với Dim lại thành một con số không tròn trĩnh chẳng méo nửa phần. Nhiều khi tôi luôn cố tìm xem bên Dim có cô gái nào không để thể hiện mình biết ghen một chút nhưng tìm hoài tìm mãi chẳng có lấy một bóng hình nào lượn quanh trừ mấy cô bé nhân viên trong tiệm bánh. Anh ấy đi bar cũng đi cùng tôi nên tôi phải loại trừ việc anh ấy bị cô nào đó bám lấy. Nếu có cái danh hiệu người chồng mẫu mực thì tôi nguyện trao cho anh ấy cả chục cái danh hiệu đó. Tôi muốn ghen nhưng lại không có điều kiện, đau khổ vô cùng.

Ngày tôi đi ghi hình, Dim nấu cho tôi một bữa ăn sáng kiểu Pháp với bánh mì nướng và trứng ốp la. Trước ánh nhìn nghi hoặc của tôi, Dim bảo, ăn vậy cho sang trọng cả ngày. Tôi cũng không hiểu anh ấy lấy đâu ra cái logic kỳ cục này nhưng được một người đàn ông dậy sớm chuẩn bị bữa sáng trước khi đi làm thì còn gì tuyệt vời hơn. Cơ bản tôi cũng thích kiểu ăn sáng gọn nhẹ này, rất tiện lợi.

Tôi hỏi Dim có muốn đi xem tôi ghi hình không thì anh ấy lắc đầu nguầy nguậy. Tôi cũng không ép anh ấy, tự mình chạy xe tới chỗ làm.

Vừa bước chân vào phòng quay, tôi đã thấy Phong ngồi đó. Cậu ấy vẫn giữ khuôn mặt lạnh nhạt, thờ ơ ngồi một góc, thi thoảng gật đầu vài cái khi nghe anh Tùng trao đổi. Anh Tùng nhìn thấy tôi, gọi to một tiếng An. Gần như ngay lập tức, ánh mắt của Phong đảo về phía tôi rồi chưa đầy nửa giây sau đã nhìn về hướng khác. Tôi nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt cậu ấy. Dù rất ngắn nhưng tôi vẫn bắt kịp ánh nhìn ấy, ra là cậu ấy không biết tôi dẫn chương trình này. Bỗng nhiên tôi tò mò, nếu cậu ấy biết thì cậu ấy sẽ làm gì, từ chối xuất hiện hay có một hành động gì khác. Bởi vì Phong luôn trốn tránh tôi. Tôi không hiểu câu nói của Thu – con gái ông giám đốc về Phong, nói rằng trong mắt cậu ấy chỉ có tôi. Càng nhìn Phong, tôi càng thấy mình rơi vào vòng luẩn quẩn, luẩn quẩn đến không lối thoát.

Chúng tôi ghi hình rất dễ dàng và không gặp chút trở ngại nào. Khi lên hình, Phong trở nên thoải mái hơn. Cậu ấy luôn đáp lại tôi bằng chất giọng trầm ấm và những câu trả lời ngắn gọn. Phong nói về công việc người mẫu của cậu ấy, nói về việc trở lại khó khăn của cậu ấy. Bởi vì đây là kịch bản được người khác dựng lên nên tôi chỉ tin 20% là sự thật trong cuộc trò chuyện này. Mọi người biết đấy, nếu chỉ nói sự thật thôi thì chẳng còn ai muốn xem chương trình dạng talk show như thế này.

Khi Phong nói về quãng thời gian cậu ấy biến mất khỏi showbiz, cậu ấy nhìn tôi rất lâu, từng câu nói ra như thể nói với một mình tôi, để cho riêng tôi nghe.

- Quãng thời gian ấy với tôi giống như một trải nghiệm cuộc đời mới. Tôi có thể chìm đắm vào một cách sống khác, một cách sống mà không phải lo nghĩ đến việc làm tổn thương ai và bị ai làm tổn thương. Tôi chọn cách từ bỏ mọi thứ đang có để tìm kiếm một hướng đi mới. Ngày trước tôi luôn nghĩ việc mình đi con đường này là đúng đắn, là một quyết định vô cùng chính xác. Tôi có thể bỏ qua mọi suy nghĩ chông chéo vào nhau mỗi ngày. Tôi có thể bỏ qua rắc rối mà tôi hay gặp phải. Rồi tôi có thể gặp lại ai đó mà không buồn phiền hay khó khăn. Nhưng giờ nghĩ lại tôi thấy mình thật sai lầm. Trước khi tôi đi, ai đó đã mang tôi vào cuộc sống của người đó. Nhưng khi tôi về, ai đó đã mang ai khác thế chỗ vào chỗ trống của tôi. Cảm giác hụt hẫng khiến tôi như rơi vào khoảng lặng nào đó. Tôi giống như một con ốc, nhìn thế giới bên ngoài quá chật vật lại trốn tránh chui vào vỏ ốc để tìm nơi an phận.

Tôi ngơ ngàng, bối rối không biết phải làm gì với chính mình vào lúc đó, chỉ có thể im lặng lắng nghe lời Phong. Tôi cũng không biết tôi đã kết thúc cuộc trò chuyện như thế nào và Phong về từ lúc nào, chỉ thấy Tùng đến khen ngợi tôi làm tốt và vài người đến chúc mừng tôi. Tôi gượng cười, khó khăn đáp lại tiếng cảm ơn. Tôi nhìn xuống tờ kịch bản trên tay, không hề có những câu mà Phong đã nói. Cậu ấy đã tự nói với tôi những lời nói đó.

Mỗi lần gặp Phong, tôi đều có cảm giác bất lực, không thể phản kháng. Cậu ấy đã trách móc tôi và tôi đã không thể dùng bất cứ lời nào để phản bác lại. Quá khứ của chúng tôi êm đềm như vậy. Nhưng sau gần mười năm, nó lại thay đổi. Nó thay đổi giống như tôi chưa từng biết tới. Nhìn vào đôi mắt Phong, tôi nhận ra đó là một quá khứ không phẳng lặng, mà tôi, lại là người xuất hiện ở trong đó ...

44. Q.3 - Chương 17: Hé Mở

“Gấp lại quá khứ, không phải một người muốn là được.”

Sau khi chương trình của tôi được phát sóng, mẹ tôi đã gọi điện cho tôi để chúc mừng. Mẹ động viên tôi nên kiên trì với công việc mới này bởi vì tuổi tôi cũng không còn quá trẻ để theo đuổi những quyết định táo bạo, tôi cần phải có một nghề nghiệp ổn định để sau này đỡ vất vả hơn. Mẹ hỏi về Dim và việc có con của chúng tôi. Mẹ nói mỗi lần Dim về thăm mẹ, mẹ đều hỏi về chuyện này nhưng Dim chỉ trả lời qua loa mà không nói ra ý định của anh ấy. Đến tôi anh ấy còn không nói nữa là với mẹ tôi. Nghĩ lại thì làm vợ chồng với nhau cũng được hai năm rồi, chần chừ mãi chuyện có con cũng là điều không nên. Mà không phải mỗi chuyện có con, nói thẳng ra còn là chuyện quan hệ vợ chồng. Tôi đã hai mươi tám tuổi, không còn trẻ trung để mà phải e thẹn hay ngại ngùng trước một mối quan hệ người lớn được xây dựng trên nền tảng tình yêu và hôn nhân. Cũng chẳng có gì là bất hợp pháp khi Dim muốn điều đó từ tôi. Chỉ là thấy tôi chần chừ mãi, Dim cũng không đả động tới. Anh ấy thương tôi hơn bất cứ người đàn ông nào trên đời này. Bởi vậy thay vì nghĩ cho bản thân anh ấy, anh ấy nghĩ nhiều cho tôi hơn nên mọi mệt nhọc hay buồn bã anh ấy đều giữ trong lòng để không ảnh hưởng tới tôi. Anh ấy không ngọt ngào, chẳng lãng mạn, tuyệt đối không tôn thờ cái gọi là chủ nghĩa yêu đương cuồng si, suốt ngày chỉ nhe nhẻn cười nhưng lại là một người đàn ông tuyệt vời trong tình yêu, bao bọc tôi một cách cẩn thận để tôi được an tâm trong tình yêu của anh ấy.

Khi cuộc gọi gần kết thúc thì mẹ hỏi tôi về Phong. Mẹ nhìn thấy cậu ấy là khách mời của tôi nên mẹ quan tâm là phải. Nhưng điều khiến tôi lưu tâm là việc mẹ hỏi tôi rất kỹ càng về mối quan hệ của chúng tôi bây giờ ra sao, Phong có khỏe không. Mẹ hỏi rất nhiều điều nhưng sau cùng lại luôn hỏi về Phong. Ban đầu tôi nghĩ mẹ quan tâm cậu ấy như vậy bởi dù gì cậu ấy cũng là người bạn chơi thân với tôi ngày trước. Sau đó mấy ngày tôi suy nghĩ thì mới thấy những câu hỏi của mẹ không chỉ ở mức độ quan tâm bình thường, như là đang muốn tìm hiểu thêm về điều gì đó. Tại sao mẹ lại quan tâm đến Phong như vậy nhỉ? Tôi rất muốn biết câu trả lời cho câu hỏi này. Bình thường tôi vốn dĩ không phải người hay suy nghĩ hay tò mò nhiều. Mẹ cũng không phải người thường xuyên hỏi thăm bạn học của tôi, trừ Minh ra. Lần này tôi lại để tâm về những câu nói của mẹ cũng như là cách mẹ hỏi han về Phong, tôi nghĩ có điều gì đằng sau câu chuyện này.

Không lâu sau đó tôi gặp lại Phong khi đi siêu thị. Bên cạnh cậu ấy có hai cô gái, mỗi người một vẻ. Cô gái đang đẩy xe rất xinh xắn. Cô ấy có làn da trắng, rất mỏng manh và ăn mặc vô cùng nữ tính với váy voan màu xanh dương. Cô gái còn lại thì có vẻ khá cá tính với áo hai dây và quần bò yếm rách, đang liên tục chỉ trỏ đồ ăn. Nếu không thấy họ trò chuyện với nhau thì không ai nghĩ ba người đó lại quen biết nhau vì Phong luôn giữ vẻ mặt lạnh nhạt thường thấy, gật đầu lấy lệ và đi theo hai cô gái đó trầm lặng. Vì thấy Phong đi cùng với nhiều người như vậy nên tôi đành dẹp bỏ ý định tới chào cậu ấy và xin một cái hẹn. Tôi muốn được nghe nhiều hơn từ cậu ấy. Ngày trước tôi rất ít khi đòi hỏi hay muốn điều gì, cho tới tận bây giờ, lớn tuổi thêm một chút là cái gì cũng đều muốn. Sẽ thật mệt mỏi khi không được thỏa mãn ý muốn của bản thân nên tôi đành cố chấp nghe theo trái tim mềm yếu của mình mà muốn nhiều hơn.

Khi tôi bước qua họ, cô gái cá tính nói gì đó với Phong, tôi nghe như là đang hỏi về tôi. Bỗng vai tôi bị kéo giật lại, giọng nói khàn khàn của con gái cất lên.

- Cô là An?

Tôi thu vai lại, nhìn cô gái đề phòng.

- Có chuyện gì?

Cô gái cá tính đó vênh mặt lên, cơ hồ rất tức giận, mĩa mai tôi.

- Hiện giờ có vẻ cô sống nhõn nhõn nhỉ? Mẹ cô... ừm... Bỏ em ra. Để em nói. Còn cô... ừm ừm... Anh làm cái quái gì vậy?

Phong liên tục ngăn cản cô gái đó nói, bịt miệng cô ấy kéo đi. Cô gái nữ tính kia hốt hoảng, giúp Phong giữ cô gái đó lại rồi nhanh chóng kéo cô ấy ra xa chúng tôi.

Rồi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, Phong phủi tay quay đi.

Lúc nghe cô gái đó nói điều gì đó về mẹ tôi, tôi biết linh cảm của tôi là đúng về mối quan hệ giữa mẹ và Phong mà tôi chưa từng biết. Tôi vội vàng nắm lấy tay Phong. Nhưng khi tôi chưa kịp nói gì thì đã bị

Phong ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng ôm lấy tôi. Thẳng thốt. Bối rối. Tôi cựa quậy trong lòng Phong, cố thoát khỏi cái ôm của cậu ấy. Mặc cho tôi cố gắng thế nào, Phong vẫn ôm lấy tôi.

- Bỏ tôi ra! Nhanh lên.

Tôi không cố gắng thoát ra nữa, chỉ đứng im lên tiếng.

Ngược lại với thái độ của tôi, Phong rất thoải mái, như trút được gánh nặng trong lòng, nói khẽ với tôi.

- Tôi đã từng viết vào vở của cậu, về lời hứa nắm tay ba lần. Chỉ cần cậu nắm lấy tay tôi ba lần, tôi sẽ không bao giờ từ bỏ cậu. Mười năm trước chúng ta không thể. Vậy thì hiện tại là có thể. Tôi sẽ buông xuôi tất cả để được ở bên cạnh cậu.

Ánh mắt tôi mờ hồ. Lời hứa nắm tay ba lần? Nó rất quen thuộc... Tôi đã từng đọc được nó ở đâu đó trong quyển vở Ngữ Văn của tôi. Ngày đó tôi còn trách móc ai đó viết linh tinh vào vở tôi rồi dùng bút xóa để tẩy dòng chữ đó đi. Hóa ra là cậu ấy viết. Tôi đã không hề biết tới điều đó cho tới tận bây giờ, tôi mới ngỡ ngàng nhận ra lời hứa đó khi tôi thực hiện nó trong vô thức. Tôi chỉ muốn giữ cậu ấy lại.

Tôi nhận thức muộn màng, dùng lý trí còn lại đẩy mạnh Phong ra. Tôi cố thể hiện bản thân bàng quan với bí mật này, khoanh tay nhìn Phong.

- Xin lỗi nhưng tôi không biết về những điều cậu đang nói là gì. Tôi chỉ đơn thuần muốn hỏi cậu vài chuyện nên mới làm hành động đó. Nó chẳng có ý nghĩa gì cả nên không phải cảm ơn tôi. Ngược lại tôi nên xin lỗi cậu, vì đã khiến mọi chuyện thành ra thế này. Chúng ta cứ nên sống giống như mười năm nay đi. Cậu không phải phiền lòng vì những kỷ niệm giữa chúng ta. Tôi cũng không phải bận lòng vì sự xuất hiện kỳ lạ của cậu. Hơn nữa, tôi đã có chồng rồi. Tạm biệt cậu!

Tôi đã dùng những lời rất tuyệt tình để xây nên bức tường ngăn cách giữa tôi và Phong. Vì chỉ cần một trong hai chúng tôi không kim lòng mà bước thêm một bước, chúng tôi sẽ không thể biết được mối quan hệ chúng tôi đang có sẽ thành ra như thế nào. Cuộc sống của tôi rất bình yên, tôi không muốn nó đảo lộn và phức tạp.

Tôi xoay lưng. Bước chân của tôi vội vã và gấp gáp, như thể muốn trốn tránh hiện thực. Càng bước xa Phong nhiều bước, tôi càng thấy an tâm hơn. Ít ra thì hiện tại, dù cứng cỏi đến đâu tôi cũng không muốn bị giáng vào đầu bằng bất cứ chiếc búa bí mật nào.

- Cuộc sống của cậu, mười năm qua tôi chưa từng bỏ sót điều gì. Tôi còn biết nhiều hơn những gì mà cậu biết. Cậu không muốn biết gì về mười năm của tôi sao?

Giọng Phong như lạc hẳn đi. Tâm tư muộn phiền và đau khổ đều chất chứa trong giọng nói đó.

Cơ thể tôi như đóng băng trước lời nói của Phong. Tôi cố tìm lại tâm trạng, lắc đầu.

- Tôi không muốn biết.

Rồi tôi bước chân thật nhanh ra phía cửa, bỏ lại Phong ở đằng sau.

Dù Phong chỉ đứng yên, không hề chạy theo tôi giữ tôi lại nhưng lời cậu ấy nói ra đã đủ để tôi quay lại rồi.

- Vậy còn chuyện về mẹ cậu...

Mẹ tôi?

Tôi dừng hẳn lại, xoay nửa người nhìn về phía Phong.

Đôi mắt u sầu của cậu ấy như một hình ảnh đáng sợ nào đó ám lấy tôi. Nhìn vào Phong bây giờ, không chỉ có nỗi cô đơn, mà còn cả sự đau khổ đến tột cùng.

45. Q.3 - Chương 18: Lững Lờ

“Sự thật là thứ được kẹp bên trong dối trá.”

Khi tôi trở về nhà, đèn trong nhà không bật, chẳng có ai ở nhà, kể cả con Bọt béo. Lúc đó vào khoảng tám giờ, bình thường giờ này Dim đã ở nhà và dĩ nhiên con Bọt béo cũng phải ở nhà. Nhưng hiện tại, mặc cho tôi hỏi cả chục câu hỏi cũng chẳng có lấy một tiếng đáp lại. Tôi mệt mỏi sau khi đi khắp các phòng, quăng tạm túi xách vào đâu đó rồi ngồi bệt bên cạnh tủ lạnh với lon bia trên miệng.

Tiếng điện thoại vang lên bất chợt trong không gian lạnh lẽo.

Tôi nhìn vào dòng chữ nhấp nháy, định không bắt máy nhưng rồi lại làm ngược với suy nghĩ của bản thân.

- Cậu về nhà rồi chứ?

Phong lên tiếng trước. Giọng nói của cậu ấy vừa trầm vừa khàn, khiến cho tôi không thoải mái.

Tôi không muốn trả lời, chỉ cầm điện thoại nghe.

- Tổ gọi chỉ để chắc rằng cậu vẫn ổn cả.

Cảm giác hồi lỗi của Phong như truyền sang tôi, lòng tôi thổn thức. Từ lúc bắt đầu nghe câu chuyện đó cho tới tận khi về tới nhà, tôi không hề có bất cứ cảm giác nào giống như thế, càng không có nhiều hơn một cảm giác ngỡ ngàng.

Tôi cúp máy không dứt khoát. Chỉ là, đặt úp nó xuống sàn nhà, ngồi yên lặng trong bóng tối.

Cả thế giới quanh tôi như sụp đổ chỉ sau một cái chớp mắt. Làm sao mà một người tốt bụng, hiền lành như mẹ tôi lại có thể biến thành một người đàn bà tội lỗi như thế được. Trong một giây phút nào đó, tôi đã thầm khinh bỉ bản thân có cái loại suy nghĩ bất hiểu này, suy nghĩ về người mẹ ruột thịt như một người nào đó hoàn toàn xa lạ và đáng sợ.

Tôi cũng đã từng phủ nhận lời nói của Phong, về một câu chuyện và hình ảnh kinh khủng về mẹ của tôi. Tôi cho rằng cậu ấy cố kiếm một cái cớ cho việc bỏ đi của cậu ấy và lấy một lý do để trở về bên tôi một cách hoàn hảo. Nhưng rồi khi nghĩ lại, tôi thật sự nhận ra sự thành thật trong lời nói của Phong. Chẳng có ai vì một lý do nhỏ bé để vu oan tội lỗi to lớn ột người. Phong không phải người như vậy. Cậu ấy trưởng thành, tuy có khác biệt so với những gì tôi đã biết nhưng bản chất của cậu ấy không thay đổi. Cậu ấy sẽ không nhạo báng hình ảnh một người mẹ mà tôi luôn tôn thờ và yêu thương. Dẫu vậy, tin Phong và câu chuyện đó rồi thì tôi sẽ phải làm sao với sự thật này. Tâm hồn tôi như chết đi, chỉ vài giây thôi nhưng tôi ngỡ nó sẽ không bao giờ trở về khi mà hiện thực vẫn phơi bày ở đây.

Nếu tôi còn trẻ, tôi sẽ không ngại ngần đạp xe cả một quãng đường dài, xông thẳng vào nhà và chất vấn mẹ tôi điều mà Phong nói có bao nhiêu phần trăm là sự thật. Hoặc là mẹ tôi thừa nhận, hoặc là tôi sẽ phá tan câu chuyện này và gan lì tìm ra sự thật cho tới khi bản thân tôi chấp nhận sự thật. Nhưng giờ, tôi là một phụ nữ hai mươi tám tuổi, chẳng đủ trẻ con để làm những điều liều lĩnh hay nông cạn, chỉ có thể ngồi yên lắng nghe, im lặng ngẫm nghĩ và một phần nào đó trong tôi cứ chầm chậm chấp nhận sự thật. Đây không phải trong phim, cuộc đời éo le và phức tạp nhưng nó không ghê gớm và đáng sợ bằng những tình tiết gay cấn mà mấy nhà làm phim vẫn hay thêm thắt để tăng được tỷ lệ người xem, kiếm được chút tiền đứng đỉnh. Hẳn nhiên, tôi không phải cô gái hoàn hảo để mọi chàng trai hy sinh tình yêu và danh vọng để có được. Và Phong hoàn toàn không phải chàng trai điển đại ôm lấy thứ tình đó để chạy theo một cô gái giống trong phim. Tôi chỉ có thể nói rằng, đây là cuộc sống, Phong và tôi đều là những con người có IQ và EQ vừa đủ để nhận ra điều gì nên theo đuổi và giữ gìn. Gần mười năm và sự trở lại, Phong nói, cậu ấy yêu tôi, yêu theo cách riêng biệt và từng chút một.

- Khi biết được sự thật, tớ gần như phát điên. Tớ nổi điên lên với bất cứ ai. Tớ giận mẹ tớ, căm ghét những người đã chà đạp lên cuộc sống của gia đình tớ. Và càng hận hơn khi người mà tớ vui vẻ chào hỏi và yêu thương như mẹ ruột lại là người nhả tâm chà đạp lên cuộc sống đó. Và tớ căm ghét cậu. Tớ luôn tự hỏi rằng cậu có giống như mẹ cậu không? Tớ sợ phải gặp cậu. Đối mặt với cậu, chẳng khác nào tớ đối mặt với những đau khổ đó cả. Tớ khinh bỉ cái thứ tình cảm cậu dành cho tớ và cả tình cảm tớ đã giữ gìn âm thầm hướng về cậu. Khi nhìn gia đình, nhìn mẹ tớ rồi lại nghĩ về cuộc sống của cậu, tớ muốn cả cậu và mẹ cậu phải trả giá ọi điều. Ban đầu việc hỏi về cậu là vì lý do đó, sau dần lý do đó lại đổi thành việc nhớ nhung về cậu. Không biết gì về cậu sẽ khiến tớ như một kẻ ngốc. Tớ muốn biết cậu đang làm gì, vui hay buồn, có sống tốt không, có ai thương cậu không, có ai bên cậu không. Và, có ai khiến cậu thương không. Tớ đã chẳng làm được cái gì trong việc trả thù khi đã để trái tim lún quá sâu vào tình cảm dành cho cậu. Khi biết

cậu bất chấp mọi thứ để ở bên người đàn ông tên Vương, tớ nghĩ, cậu chẳng khác gì mẹ của cậu. Thấy cậu đau khổ vì nhận ra sự thật trong cuộc tình đó, tớ không vui như tớ vẫn nghĩ. Dù tớ có gắng cười, khuôn miệng tớ như cong xuống, méo mó và ủ rũ. Khi đó tớ biết bản thân mình đã yêu cậu rồi. Ở bên hàng chục người phụ nữ khác vẫn không thể bằng năm tháng vui vẻ ở bên một người con gái như cậu.

- Cậu nhầm rồi, Phong ạ. Năm tháng vui vẻ và người con gái khi xưa chỉ là quá khứ. Cậu nên tôn trọng hiện tại và nghĩ về tương lai, thay vì nhớ lại những điều xưa cũ và bắt bản thân nằm yên trong miền ký ức cũ kỹ đó.

Tôi đáp lại Phong, với lời nói nhẹ nhàng.

Tôi nhìn thấy sự tổn thương, nỗi đau khổ và tình yêu của Phong trong ánh mắt cậu ấy nhìn tôi nhưng tôi không có cách nào khác để chia sẻ điều đó. Tôi không đủ mạnh mẽ trong giờ phút này.

- Cậu có thể bắt bản thân quên đi người mà cậu dành tình cảm trong suốt nhiều năm không? Với tình cảm mà mỗi khoảng thời gian qua đi nó lại nhiều thêm?

Phong nhìn vào mắt tôi, không e dè nói ra.

Tôi nuốt nước bọt, căng thẳng tới bối rối.

Nếu tôi trả lời câu hỏi này, có phải nó sẽ lại là một khởi đầu không báo trước phải không? Tôi rất sợ những kiểu khởi đầu đột ngột, khi mà bản thân còn đang ngỡ ngàng đã phải tiếp nhận như thể đã quen một thời gian rồi. Tôi không muốn. Hay nói đúng hơn, tôi sợ.

“Tách.”

Bóng đèn trong nhà sáng bừng lên. Cả không gian tối tăm và chật hẹp như rộng ra hơn. Khi tôi ngẩng lên, Dim đang tiến lại gần với con Bọt béo ở trong lòng.

- Có chuyện gì với em thế?

Dim lo lắng, nhắc tôi lên dựa vào vai anh ấy để rời khỏi căn bếp.

- Em say sao?

Dim liên tục hỏi tôi. Khuôn mặt anh ấy đầy vẻ lo âu. Cả những nếp nhăn trên trán cũng xuất hiện vì cái nhú mày của anh ấy.

Tôi không say. Một lon bia chẳng là gì so với tâm trạng của tôi lúc này. Tôi chỉ đang là giả vờ khiến bản thân mình mất đi tỉnh táo, dù cho chỉ là một vài phút bởi cứ hễ khi nào tỉnh táo, tôi lại nghĩ về những điều không vui.

Tôi xoay mặt nhìn Dim. Giá mà khi trở về nhà, người tôi nhìn thấy đầu tiên là Dim thì tâm trạng tôi sẽ khảm khá hơn bây giờ. Chỉ vì ở một mình quá lâu, tôi lại cảm thấy bản thân cô đơn và yếu đuối đến tột độ. Tôi vươn tay ôm lấy cổ Dim, níu anh ấy lại.

- Em...

Tôi nói nửa chừng, nghiêng đầu tựa vào vai Dim.

Thấy cái ôm bất ngờ của tôi, Dim ngơ ngẩn, nói “xùy xùy” vài tiếng với con Bọt béo đang ngồi chễm chệ trên sofa nhìn chúng tôi. Với một con lười nhác như nó, để khiến nó nhìn chăm chú như thế phải là điều gì đặc biệt. Chắc là cái ôm chủ động này của tôi, với cả bố nó và nó đều là điều kỳ lạ.

- Em làm sao? Anh đây, ôm đi. Anh sạch lắm. Tắm rồi, xịt nước hoa thơm tận cuối phố luôn.

Dim vừa vuốt tóc tôi, vừa nói một tràng.

Con Bọt béo như nghe hiểu mấy câu ba hoa của Dim, đưa đôi mắt lơ lơ của nó sang hướng khác rồi lắc cái mõng nặng nề đi vào phòng ngủ.

Những lời định nói với Dim như ghim lại nơi cuống họng. Tôi chợt không muốn nói với anh ấy. Tôi không muốn anh ấy gánh quá nhiều nỗi buồn của tôi khi mà tôi chưa từng san sẻ nỗi buồn của anh ấy.

Đôi khi tôi muốn nhận rất nhiều, nhưng có lúc lại rất sợ phải nhận. Thứ gọi là tình cảm, tôi cho đi rất ít mà lại nhận về quá nhiều. Đôi vai gầy này, gánh làm sao được. Tôi chỉ có thể gánh vác được tình cảm của một người nhưng lại chẳng đủ nhẫn tâm và can đảm vứt bỏ khỏi đôi vai gánh nặng tình cảm của những người khác. Để Dim gánh vác cùng? Điều đó chỉ xảy ra khi tôi trở trên đến cùng cực thôi. Làm thế có khác nào bảo anh yêu tôi thì cũng phải chấp nhận cả những kẻ yêu tôi sao? Tuyệt tình với Dim, tôi không thể làm được. Và, tôi cũng không muốn làm.

- Đột nhiên muốn ôm Dim.

Dim cười khi khi.

- Em nên đột nhiên như thế này vào mọi ngày Ắng ten ạ. Anh sẽ tình nguyện để em ôm đến nghẹt thở.

Nói rồi Dim giả bộ khó thở, thở ra mấy tiếng thở kỳ lạ rồi tự phá lên cười như thể khen bản thân mình giả vờ tốt lắm.

Tôi ôm Dim, rất muốn đáp lại anh ấy nhưng lại chẳng có chút tâm trạng nào để trò chuyện với Dim.

Tôi thở dài, lắng những tâm tư vào đáy lòng

46. Q.3 - Chương 19: Bất Ngờ Nói Tiếp Bất Ngờ

“Tôi không thích những điều bất ngờ.

Nó làm cho cuộc sống của tôi trở nên bị động và khó kiểm soát.

Một người, đến cuộc sống của mình còn vất vả xoay xở thì làm sao sống được trong thế giới phức tạp này.”

- Honey, cô sẽ phải mời tôi một bữa đấy!

Cô nàng trợ lý giám đốc Alice vừa đi ngang qua tôi vừa nói cùng với một cái nháy mắt đầy ẩn ý nhưng tôi chưa kịp hỏi gì thì cô ấy đã vụt qua rất nhanh cùng với một tập hồ sơ trên tay.

Rồi Tùng từ đâu đi tới, vui vẻ choàng vai tôi, kéo tôi đi trò chuyện.

- Tin được không, An? Amanda đã chọn em cho dự án tiếp theo của bà ấy.

Về mặt hơn hở của Tùng khiến tôi nghi hoặc, không biết anh ấy nói dối hay nói thật nữa. Tôi vừa vào làm chưa đầy hai tháng mà đã lọt vào mắt Amanda sao? Bà ấy bị viễn thị rồi à? Chẳng phải bà ấy luôn khắt khe khi tuyển người sao? Tùng nói hồ sơ của tôi đã bị bà ấy từ chối trên dưới mười lần, rất vất vả để bà ấy chịu liếc qua hồ sơ và gật đầu một cái. Mà mỗi năm bà ấy chỉ làm tầm hai dự án, hoặc là cải tổ một show nào đó đã từng bị ghê lạnh mốc meo, hoặc là tạo ra một show mới với sự đầu tư lên đến rất nhiều con số không. Có sao bà ấy lại chịu đầu tư vào một người có hồ sơ bị từ chối những mười lần? Tôi không hiểu.

- Em không tin đâu.

Tôi mệt mỏi đưa tay lên day day hai bên thái dương. Với sự thật mấy ngày trước tôi biết được, tôi đã chỉ có thể cho phép mình choáng váng và mệt mỏi trong đúng một ngày rồi lại trở về trạng thái bình thường.

Trái với mong muốn của Tùng rằng tôi sẽ phải mừng rỡ co rúm người và hét ầm lên vì tin vui này, tôi gần như thể hiện ý muốn từ chối tiếp nhận thông tin. Tôi gạt tay Tùng, ngồi vào chỗ làm việc. Nhưng dường như Tùng không khuất phục trước thái độ của tôi, vẫn bám lấy tôi.

- Hãy tin anh đi và em sẽ phải phát điên lên vì điều này đấy. Bao nhiêu người mong được chọn vào dự án của Amanda còn phải xếp hàng dài.

Tôi đưa mắt nhìn quanh. Đúng thật! Nhưng không phải hàng dài mà là vòng tròn. Và họ đang nhìn tôi với con mắt rất thù địch, ganh ghét.

- Hơn nữa...

Tùng ghé sát vào tai tôi, thì thầm. Sau đó anh ấy hết sức cẩn trọng, nói với tôi không được nói với ai cho tới khi dự án được thực hiện. Tin mật này anh ấy lấy trong cuộc họp kín để tiết lộ với một mình tôi.

Khi nghe những điều Tùng nói, tôi càng không thích thú gì.

- Em sẽ không tham gia vào dự án này.

Tôi tuyên bố dứt khoát. Giọng nói tôi có vẻ hơi lớn vì tất cả mọi người xung quanh đang dừng hết mọi việc để nhìn vào tôi với ánh mắt khó hiểu. Ngay lập tức, Tùng lấy tay bịt miệng tôi, một tay còn lại anh ấy tự bịt lấy miệng anh ấy.

- Em điên rồi, đừng có phát biểu như thế, Amanda nghe được sẽ tố cáo em đi và em sẽ chẳng được lợi gì sau vụ này đâu.

Và rồi thì một điều trong số những điều Tùng không mong muốn lại xảy ra theo đúng mong muốn của tôi, Amanda đang đứng gần đó, đủ gần để nghe được lời từ chối của tôi.

Vẫn cái dáng vẻ kiêu ngạo và lạnh lùng, Amanda đứng quan sát một lúc rồi rẽ ngoặt vào phòng làm việc sau khi ngoắc tay gọi Alice vào phòng.

Một lúc sau thì tôi cũng bị cô ấy hộ tống vào phòng bà ấy. Cuộc nói chuyện của chúng tôi kéo dài khoảng 180 giây. Thật ra thì là tôi ngồi nghe còn mình bà ấy nói. Làm gì có chuyện bà ấy cho phép ai nói cùng bà ấy trong cùng một câu chuyện. Đại ý là việc bà ấy chỉ định tôi phụ trách dự án về một show về thời trang và phong cách và yêu cầu tôi làm người dẫn chương trình cho show đó. Bà ấy nói về thời hạn hoàn thành cũng như là người sẽ cộng tác với tôi. Không ai khác, lại là Phong- người mà tôi vừa nghe được đã liên từ chối. Khi đi ra đến cửa, tôi còn bạo gan hỏi lại, sao không phải ai khác mà lại là cậu ấy. Bà ấy liền hỏi lại tôi rằng, sao cô không hỏi điều khác mà lại hỏi điều này. Chính vì thế mà tôi ghen tức, lập tức đi ra khỏi phòng làm việc của bà ấy mà không ngoái đầu lại dù chỉ một chút.

Bị rơi vào tình thế tiến không được, lùi không xong, tôi bất đắc dĩ ôm nỗi đau khổ không ai thấu hiểu về tận nhà.

Trong nhà hoàn toàn trống trải.

Đạo gần đây Dim không về nhà sớm như mọi ngày, con Bọt béo cũng chỉ quanh quẩn ở nhà mà không được anh ấy đem theo ra tiệm bánh. Tôi định hỏi anh ấy về lý do anh ấy bỏ nó ở nhà nhưng chẳng mấy khi gặp mặt anh ấy. Bởi vì khi anh ấy về tôi đã sớm mơ màng trong giấc ngủ. Trước đây anh ấy bảo với tôi không bao giờ để nó ở nhà một mình, hoặc là nó bị đứa nào quyến rũ, hoặc là nó quyến rũ đứa nào, kết quả cũng đều là bỏ nhà ra đi. Con Bọt béo thì nặng, thấy Dim cứ vác nó đi bế nó về rất mệt mỗi nhưng mỗi khi thấy anh ấy cười vui vỗ mông nó, khen nó rồi nịnh bợ nó ăn là tôi lại không nỡ bảo anh ấy cho nó ở nhà. Anh ấy cưng nó vậy mà giờ lại để nó ở nhà, thật lạ lùng.

“Hú hú hú hú...”

Tiếng chuông điện thoại ghé rộn của tôi luôn kêu lên bất thường. Tôi vẫn không từ bỏ được việc sử dụng cái loại nhạc chuông kỳ dị này, ngay cả khi Dim luôn bị giật mình vì tiếng này.

- Xin chào!

Biết người gọi tới là ai nên tôi giả vờ lịch sự một chút.

- Chào cái sào. Mày bị dở à? Ngọt ngào kinh dị.

- Mày tự khẳng định mày là sào à? Được thôi.

Tôi cảm thấy vui vẻ, bóc sữa ra uống.

- Tao có thai rồi. Haha...

Giọng nói chắc nịch của Minh vang lên trong điện thoại. Rồi cô ấy cười một tràng, còn tôi thì đã sớm phun hết chỗ sữa cho vào miệng lên trên tường.

Tôi vớ mấy tờ giấy lau vội lên miệng, vừa dùng nó lau tường.

- Đạo này mày thiếu chuyện để đùa hả? Vì mày mà tao đã sơn tường thành màu mới luôn đấy.

Vừa lau tường, tôi vừa than thảm trong lòng, lại phải lau dọn nữa.

- Chẳng lẽ tao thiếu năng đến nỗi phải lấy cái chuyện có con để làm mày vui sao? Tao có thai và nó đã được hai tháng rồi.

Tôi dần tin lời Minh nói là sự thật. Gần đây tôi cũng không gặp gỡ cô ấy nhiều vì chuyện chuyển công việc.

- Mày biết khi nào?

Nhắc đến chuyện có thai, lòng tôi lại gợn sóng, tôi nhớ về đứa trẻ đã từng tồn tại trong tôi, đã từng là niềm vui và nỗi khổ của tôi.

- Tuần trước.

- Mày vô cảm à mà không biết sự thay đổi khi có thai hả? Ít nhất là việc bị chậm, buồn nôn và khó chịu nữa.

Tôi nóng lòng, không kìm được trách mắng Minh. Cô ấy quá vô tâm rồi. Có một đứa bé trong bụng cô ấy đấy.

- Có lần hai tháng tao mới bị một lần, làm sao mà tao biết được chứ. Mà tao vẫn thấy tao khỏe, có mệt mỗi gì đâu. Buồn nôn à? Hình như cũng có nhưng tao lại nghĩ vì tao ăn nhiều. Hồi trước tao với Nam lúc nào cũng sử dụng mấy biện pháp an toàn, chưa dính lần nào thì làm sao tao biết được tao lại có cơ chứ.

Thấy Minh trò chuyện như chẳng có gì lớn xảy ra, tôi yên tâm hơn.

- Vậy còn bố đứa bé?

- Tao đang điên lên vì thằng đó đây.

Nhắc đến bố đứa bé, Minh gần như gào lên. Cô ấy rất tức tối, kể lể.

- Hai tám tuổi mà tao vẫn bị một thằng ranh đưa vào tròng. Cái thằng hôm tao với mày đi siêu thị gặp đó, tao với nó ngủ với nhau. Tất nhiên là bọn tao đã uống tới say mềm và ngày hôm sau cùng nhất trí tình một đêm là tình một đêm, không hơn. Thế mà thằng ranh đó lại để lại cho tao... ưm, một đứa bé. Mà tao mới biết được là thằng ranh đó còn chưa tốt nghiệp Đại học cơ. Ôi cái đời tao! Sống nhe răng hai tám lần xuân mà để một cái thằng mới qua hai mốt lần xuân lừa vào một đêm xuân. Khốn nạn!

Tôi phì cười trước lời định tội và nỗi đau khổ của Minh.

- Thế gặp cậu ta rồi à? Cậu ta bảo sao?

- Thằng đó đang bám lấy tao. Thấy phiền phức quá, tao đuổi đi mấy lần mà vẫn không chịu đi. Đúng là cái bọn trẻ bây giờ cứng đầu và ương bướng kinh khủng. Mày có tin không? Nó đòi chịu trách nhiệm với tao. Tao bảo không cần, nó bảo cần. Tao bảo không muốn, nó bảo muốn. Tao bảo tao không thêm, nó bảo nó thêm. Thằng ranh con đó bị tao đập cho hai phát vẫn cứ ỉ ỏi ngứa hết lỗ tai. Nó mà bé tuổi hơn tí nữa là tao vào tù luôn chứ chẳng đùa.

Đúng là hết nói nổi với cô nàng này. Người ta thì tức vì không được chịu trách nhiệm, không được thừa nhận khi có thai ngoài ý muốn thì cô ấy lại tức vì được chịu trách nhiệm. Nhưng nghĩ cũng phải, một thanh niên trẻ Đại học còn chưa học xong, công việc càng không thì lấy gì ra mà để chịu được trách nhiệm. Theo suy nghĩ của Minh thì chẳng lẽ cô ấy phải nuôi “hai đứa trẻ” sao. Vậy nên việc cô ấy điên tiết lên vì lời hứa trách nhiệm trẻ con đó cũng không phải điều gì quá vô lý. Tôi cũng nên chấp nhận việc tức giận của cô ấy.

- Thế bây giờ...

Tôi không rõ ý định của Minh là gì nhưng tôi biết cô ấy là người dám làm thì sẽ dám thừa nhận, nhất quyết không chối bỏ. Và nhất định cô ấy không tuyệt tình như tôi ngày đó mà nhẫn tâm bỏ đi đứa bé. Ngày đó, tôi lại là người ác độc và vô cảm như thế đấy.

- Tao đang nghĩ về chuyện làm mẹ đơn thân bởi vì kinh tế của tao dư giả mà bố mẹ tao cũng không quá quan trọng việc kết hôn. Anh chị tao đã cho bố mẹ tao mấy đứa rồi nên tao cũng không bị kiểm soát lắm. Nhưng chỉ vương thằng ranh đó, ngày nào tan học nó cũng chạy xe tới công ty tao đòi tao cho nó chịu trách nhiệm. Cả ngày đang vui, cứ hề gặp nó là tao muốn cẩu. Hôm qua còn dầm mưa nhằm mục đích để tao hối hận mà động lòng nhưng tao mặc kệ. Nó bệnh cũng chẳng hại gì tới tao.

Minh kể lại với thái độ hòa nhã hơn trước.

- Nhưng mà cậu ta cũng chân thành, năn nỉ lắm nhiều như vậy, mà cũng nghĩ lại đi. Làm mẹ đơn thân cũng mệt lắm, có người ở bên chẳng phải tốt hơn sao?

- Có thằng đó ở bên khéo tao còn mệt hơn. Nhưng dù sao tao cũng muốn nói để mà khỏi lo lắng, nó đang ngồi cạnh tao. Hiện tại thì tao cho phép rồi.

Sau đó tôi nghe vọng lại trong điện thoại tiếng cãi nhau chói chói của Minh và tiếng một người con trai. Cãi nhau chán chê Minh mới quay lại, thở hồng hộc.

- Thằng ranh đó dám bảo tao không được gọi nó là thằng ranh nên tao đã hét mấy chục lần hai từ “Thằng ranh” vào tai nó. Giờ nó đã ngoan ngoãn ở yên trong phòng nghe nhạc rồi.

Minh báo cáo lại cuộc thi cãi nhau của cô ấy. Có vẻ như sau mọi chuyện thì cô ấy cũng đã chịu chấp nhận để một tên nhóc ngang nhiên bước vào đời cô ấy.

- À, khi nào rảnh chúng ta đi mua đồ cho em bé đi. Mà đó, có mà không chịu nói với tao. Hỏi Dim thì anh ấy kêu mà muốn bí mật nên bảo tao giả vờ như chưa biết. Nhưng tao chẳng nhận được miếng đâu.

Minh trách móc tôi, ai oán than ngắn than dài.

Tôi ngớ người.

Tôi có thai sao? Sao tôi không biết? Dim nói tôi có sao?

Tôi biết là anh ấy đang nói dối nhưng tại sao phải nói dối như vậy?

Tôi không muốn khiến Dim lộ tẩy, đành ậm ừ xin lỗi.

- Mà gặp anh ấy khi nào?

- Vừa nãy. Ở cửa hàng bán quần áo trẻ con.

Rồi Minh kể lại cho tôi chuyện gặp gỡ Dim như thế nào và cuộc trò chuyện của họ ra sao. Nhân vật chính trong câu chuyện là tôi đây còn chưa biết gì mà mọi người đã biết. Tôi không quan hệ thì có thai kiểu gì được. Và Dim đến đó làm gì, nói như vậy để làm gì, tôi thật sự rất mông lung.

Ngay khi tôi vừa kết thúc cuộc điện thoại, Dim trở về.

Dáng vẻ của anh ấy, dù chỉ là một chút thôi cũng không có dối trá. Anh ấy vẫn ôm tôi, cười vui vẻ và nói những câu đùa vẫn vơ.

Tôi ở trong vòng tay Dim, muốn nghĩ nhiều điều mà chẳng thể nào nghĩ sâu thêm. Ngày hôm nay với tôi đã đủ mệt mỏi rồi, lại thêm chuyện này, tôi ngày càng không điều khiển nổi cuộc sống của bản thân tôi.

47. Q.3 - Chương 20: Cảm Xúc Nguy Hiểm

“Cảm giác đáng sợ nhất trong tình yêu chính là rung động trước bất cứ sự gần gũi của ai khác không phải người yêu mình.

Đó là loại cảm giác không an toàn, không đứng đắn.

Và nó chỉ có ở những người loay hoay trong tình yêu.

Giống như một con thuyền nhỏ xoay mãi trên dòng nước mà không biết đâu là bến đỗ của nó.”

“Đó không phải là một sự trùng hợp đâu.”

Phong nói với tôi như vậy khi chúng tôi gặp nhau để bàn bạc công việc. Khi mà tôi thậm chí còn không có ý định hỏi han việc tại sao chúng tôi lại hợp tác với nhau, Phong lại chủ động nói ra, rằng là tự cậu ấy đề nghị. Tôi không nói gì nhiều, chỉ gật đầu bảo tôi đã biết điều đó.

Trên đời này có vô số tình huống tự nhiên gặp lại nhau nhưng chắc chắn không thể xảy ra với tôi, nhất là với Phong, mọi bước đi của cậu ấy về phía tôi đều có sự suy nghĩ. Sẽ thật là ngớ ngẩn nếu tôi cứ cố chấp nghĩ nó tự nhiên khi mà cậu ấy đã tuyên bố trở về bên tôi.

Tôi không thể cầu với Phong, vừa vì chuyện của mẹ tôi, vừa vì cậu ấy đã từng là người tôi thương mến.

Phong để lên đồng giấy tờ và xấp ảnh một túi bánh macaron rồi nói với tôi.

- Ăn đi.

Bao giờ cũng vậy, Phong luôn nói chuyện với tôi bằng chất giọng khàn khàn nhưng rất chậm rãi và nhỏ tiếng. Từ lúc gặp lại nhau, cậu ấy chưa từng to tiếng với tôi hay cười đùa giống ngày trước, bởi vậy Phong cũng không tiếp cận tôi dồn dập. Cậu ấy quan tâm tôi giống như cách Vương đã làm. Chính vì lẽ đó mà đôi khi nhìn Phong, tôi lại nhìn thấy hình bóng Vương trong đó – một hình ảnh lẫn lộn.

Tôi ngước nhìn Phong, từ chối.

- Tôi không ăn.

Dường như Phong không hề để tâm tới lời từ chối của tôi, lẳng lặng bóc túi bánh, giờ ra trước tôi một chiếc bánh nhỏ màu tím.

- Chỉ là một cái bánh thôi, không cần phải vạch rõ khoảng cách với tớ thế đâu.

Phong đi thẳng vào vấn đề tôi đang suy nghĩ. Vì vậy, tôi đã chột dạ, khẽ liếc nhìn cậu ấy.

Ở Phong toát lên dáng vẻ của Vương nhưng cậu ấy lại khác Vương rất nhiều điểm. Cậu ấy không bị tình cảm chi phối mỗi khi hành động hay nói gì. Chỉ cần cậu ấy từng nghĩ qua, cậu ấy sẽ hành động theo suy nghĩ đó kể cả có bị vướng mắc bởi hoàn cảnh.

Tôi đưa tay lấy chiếc bánh, cho cả chiếc vào miệng nhai nhồm nhoàm. Không phải tôi tham ăn, tôi chỉ muốn ăn cho xong để khỏi bị Phong nghĩ tôi cố tình tỏ vẻ xa lạ với cậu ấy. Mà thật ra thì đúng là tôi cố ý xa lạ như vậy để cậu ấy không có ý định gì thêm với tôi.

Vừa nhai bánh tôi vừa cúi xuống làm việc để không phải nói chuyện với Phong, chợt có một bàn tay chạm vào môi tôi. Mấy ngón tay dài chậm chậm gạt đi những vụn bánh trên môi tôi. Tôi biết đấy là Phong. Vì vậy tôi đưa tay lên lau miệng, đồng thời gạt tay cậu ấy ra.

- Đừng làm như vậy nữa. Tôi có thể tự làm được.

Tôi hơi bực tức vì sự gần gũi của Phong. Hoặc là cậu ấy quá mạnh mẽ khi chấp nhận sự thật, hoặc là cậu ấy đang tự mãn khi nghĩ tôi cũng có chút tình cảm với cậu ấy.

- Cậu không cần phải quan tâm tới tôi vì quan hệ của chúng ta là quan hệ công việc. Tình cảm của cậu, cậu cứ giữ lấy, đừng mang nó đặt vào tôi.

Tôi ôm xấp ảnh, đứng dậy chuẩn bị đi về. Chỉ một giây sau đó tôi đã bị Phong ôm vào trong lòng cậu ấy.

- Là nó tự chạy đến chỗ cậu, không phải tớ mang tới.

Phong thì thầm vào tai tôi. Hơi thở của cậu ấy len vào tai tôi gợi cảm giác mê hoặc. Rất gợi tình. Đôi tai vốn là điểm nhạy cảm của tôi. Mỗi khi tôi nghe ai đó thì thầm vào tai tôi, tôi không thể ngừng rung mình.

- Nhốt nó, buộc nó, khóa nó lại. Làm gì cũng được, hãy giữ cho nó đừng chạy tới chỗ tôi.

Tôi hít thở sâu, gắng gượng duy trì sự đề phòng trước Phong, nói dứt khoát. Nhưng tất cả lại chẳng thấm vào đâu so với hành động của Phong bây giờ. Cậu ấy đang hôn lên gáy tôi, mơn man dọc bên má tôi. Trong một phút giây nào đó, tôi thực sự đã đắm chìm vào cái bối cảnh của Phong. Tôi thậm chí còn so sánh sự vồn vã của Phong với những nụ hôn của tôi với Dim. Dim không bao giờ thể hiện tình yêu táo bạo và ướm thử như thế này dù cho anh ấy hoàn toàn có thể làm được nếu anh ấy muốn nhưng anh ấy luôn tôn trọng tôi.

Tôi gạt tay Phong, đẩy mạnh cậu ấy ra khỏi tôi, ném lại cho cậu ấy ánh mắt mệt mỏi.

- Hãy để tôi tôn trọng cậu, Phong ạ!

Sau đó tôi bước thẳng ra cầu thang và sắm sửa... Bóng lưng của Dim đang nhanh chóng đi xuống. Không, phải gần như là lao xuống vội vã. Có gì đó trong tôi đang lo sợ, hoảng hốt. Dim thấy Phong ôm tôi? Anh ấy sẽ nghĩ sao? Tôi còn chưa nói cho anh ấy biết việc tôi đang làm việc với Phong, liệu anh ấy có nghĩ tôi đang lừa dối anh ấy không? Tôi thật sự cảm thấy lo lắng. Khi Phong ôm tôi, tôi gần như đã quên việc mình có hẹn với Dim đi ăn tối và anh ấy đang đợi tôi ở dưới tòa nhà.

Khi tôi đi xuống, thấy Dim đang đứng dựa vào xe, chào đón tôi với vẻ mặt vui vẻ nhưng ánh mắt anh ấy lại tố cáo sự vui vẻ giả vờ của anh ấy.

- Đừng nhìn anh thèm muốn như thế. Anh biết anh đẹp trai rồi.

Dim nháy mắt với tôi, cười toe toét mở cửa xe cho tôi.

Dim mới mua xe, loại xe toyota venza, màu trắng. Tôi không tham gia vào việc mua xe nhiều ngoài việc chọn màu xe vì tôi chẳng biết gì về xe cộ cũng như là hoàn toàn không có hứng thú. Ban đầu Dim cũng không có ý định mua xe nhưng rồi anh ấy nghĩ chạy xe máy dưới thời tiết nắng nóng hay mưa bão sẽ vất vả cho tôi nên anh ấy mới có quyết định mua xe nên anh ấy còn chăm chỉ dạy tôi học lái rồi còn đưa tôi đi thi. Tháng trước tôi đã có bằng lái nhưng tôi không thường sử dụng xe bởi vì tôi cảm thấy đi lại bằng chiếc xe to như vậy rất bất tiện. Dim cũng không ép tôi nên anh ấy rất chịu khó đưa tôi đi làm mỗi khi thời tiết không được tốt.

Tôi khựng lại suy nghĩ rồi nắm lấy tay Dim, hướng tới cầu thang.

- Em muốn giới thiệu anh với một người.

Tôi không muốn Dim hiểu lầm tôi và cũng muốn để Phong thấy tôi với cậu ấy nên giữ chừng mực.

Dim vốn định giằng tay tôi lại nhưng không muốn làm tôi đau nên đành vừa đi theo tôi vừa kêu ca.

- Oh my god! Hôm nay tóc anh không vuốt keo, lại mặc cái bộ quần áo nhàu nhĩ này mà em lại đòi khoe anh với ai cơ chứ.

Thấy tôi quay lại nhìn, Dim vội vàng đưa tay lên cào tóc cho lộn xộn và nhanh nhẹn kéo áo cho xộc xệch rồi anh ấy lại tiếp tục than phiền.

- Anh cần đẹp trai. Em phải để anh đẹp trai rồi hãy đem anh đi khoe.

Tôi bật cười. Rốt cuộc tôi cũng đứng lại nhìn anh ấy một cách tử tế.

- Này anh bảo anh đẹp trai rồi mà.

Dim bĩu môi, tiếp tục cố ý làm xù bộ tóc.

- Lúc đấy còn đẹp, bây giờ hết đẹp rồi. Thôi hôm khác đi, anh đói.

Dim nắm tay tôi đưa, rất giống trẻ con làm nũng nhưng vẫn không thể lay chuyển được quyết định của tôi, tôi kéo Dim lên cầu thang rất nhanh khi anh ấy không để ý.

Phong vẫn ngồi trong phòng làm việc. Cậu ấy đang uống café rất thông dong, khác hẳn dáng vẻ khi nãy. Thấy tiếng động, Phong đưa mắt nhìn tôi đang nắm tay Dim ở cửa. Tôi kéo Dim lại gần Phong, nở ra một nụ cười, giới thiệu.

- Dim. Đây là người em muốn giới thiệu với anh. Là Phong, bạn cấp ba của em và hiện tại là người đang cộng tác với em cho dự án mới. Cậu ấy là người mẫu và cũng là stylist.

Tôi nhìn Dim rồi chỉ vào Phong. Tôi cố gắng nói hết ra mọi thứ để không có bất cứ sự hiểu lầm nào giữa tôi và anh ấy.

Dim bỏ lại sự trẻ con và những lời đùa cợt với tôi, nghiêm túc đưa tay ra bắt tay Phong.

- Chào cậu. Tôi là Jim.

- Phong. Đây là chồng tôi, Jim. Anh ấy đang làm chủ một tiệm bánh nhỏ.

Tôi vội giới thiệu với Phong, bỏ mặc ánh nhìn chăm chú của cậu ấy trên người tôi.

Không như tôi nghĩ, Phong lịch sự đưa tay ra bắt tay với Dim, mỉm cười.

- Rất vui được biết anh. Tôi đã nghe nhiều về anh.

- Tôi cũng nghe nhiều về cậu – một chàng trai tuyệt vời.

Dim vui vẻ đáp lại.

Họ trò chuyện xã giao vài câu rồi chúng tôi tạm biệt nhau để đi ăn tối.

Khi ngồi yên trong xe rồi tôi mới lén thở phào. Vài hòn đá trong lòng cũng được ném bớt ra ngoài rồi, ít ra thì tôi cũng không phải lo lắng nhiều về Phong khi tôi đã cố gắng chứng minh sự trong sạch của tôi với Dim. Tôi có thể không cần làm điều này vì Dim sẽ chẳng bao giờ nghi ngờ tôi ngoại tình hay làm những việc đại loại như vậy. Anh ấy luôn tin tưởng tôi. Bởi vậy tôi càng muốn anh ấy cảm thấy yên tâm khi đã trao hết lòng tin cho tôi như thế. Tự trấn an bản thân vài giây, tôi vui vẻ nhìn ra ngoài cửa sổ, bất chợt tôi nhìn thấy Phong đang đứng ở ban công trên tầng. Dù nhìn ở khoảng cách xa, tôi vẫn có thể nhìn thấy cậu ấy đang nhìn tôi và tôi còn nhìn rõ nụ cười mỉm kỳ lạ trên môi của cậu ấy. Nụ cười ấy có vẻ gì đó rất hài lòng, đắc ý.

Chiếc điện thoại trong tay tôi rung lên vồ vể khiến tôi giật nảy mình, hấp tấp mở ra xem.

Một dòng chữ như vạch trần tất cả cảm xúc của tôi.

“Cái ôm đó làm cậu xao động, đúng không, An?”

Tôi bối rối tắt điện thoại, nhìn lên ban công.

Phong vẫn đứng đó, vẫn nụ cười kia và tay cầm chiếc điện thoại, khẽ lắc khi bắt gặp ánh nhìn của tôi.

Tôi xoay người, tránh ánh mắt của Phong. Hơi thở của tôi trở nên gấp gáp. Lúc tôi đưa mắt nhìn lên, tôi thấy Dim nhìn tôi. Ánh mắt anh ấy đậm buồn, có gì đó rất bất lực nhưng mau chóng mất đi.

Dim hé miệng cười với tôi rồi anh ấy quay đầu nhìn về phía trước.

Vào lúc ấy, tôi biết bản thân mình đã phạm phải sai lầm, tôi đã làm tổn thương Dim từ một ánh nhìn không thuộc về anh ấy và không hướng về anh ấy...

48. Q.3 - Chương 21: Rút Ngắn Khoảng Cách

“Chúng sống với nhau trong cuộc hôn nhân này, với người đàn ông đang vừa đánh răng vừa xuýt xoa khen bản thân đẹp trai kia là một sự lựa chọn đúng đắn nhưng hơi muộn màng. Tôi nên lấy anh ấy sớm hơn, để có thể yêu anh ấy nhiều hơn lúc này, để anh ấy thấy được tình yêu của tôi dành cho anh ấy nhiều tới mức nào.”

Một tháng trở lại đây, người về nhà muộn không phải Dim mà là tôi. Công việc của tôi bận bịu hơn bao giờ hết, tới mức tôi cảm thấy một ngày có 24 giờ là quá ít, không đủ với tôi. Nhưng Dim luôn đợi tôi trở về rồi mới đi ngủ, không như tôi, chẳng hề đợi anh ấy. Có những hôm kết thúc công việc muộn, Dim thường lái xe tới đón tôi và đưa tôi đi ăn đêm trước khi về nhà.

Tình cảm của chúng tôi dạo này có nhiều chuyển biến tốt. Dim thích ôm tôi hơn, dành nhiều thời gian trò chuyện và trêu ghẹo tôi, thì thoảng còn có những nụ hôn bất chợt. Cho dù công việc choán hết tâm trí tôi nhưng trước sự nhiệt tình của Dim, tôi cũng không hề từ chối, còn rất thích thú đón nhận. Nhiều đêm nằm bên cạnh Dim, tôi hay nhìn ngắm anh ấy rồi suy nghĩ về việc có con. Mỗi lần nghĩ như vậy lại có một ý nghĩ khác lướt qua tâm trí tôi, bây giờ công việc đang vất vả, có con lại không hề thích hợp.

Mí mắt tôi trĩu xuống, ủ rũ vì buồn chán. Tôi nhích người lại gần Dim, nín thở vờn cổ hôn anh ấy một cái rất nhẹ lên môi. Sau đó cảm thấy chưa vừa ý lại tiếp tục hôn lên môi anh ấy mấy cái nữa cho tới tận khi không tôi không thể nín thở thêm giây nào nữa. Sở dĩ tôi nín thở vì tôi làm việc này vụng trộm, sợ tiếng thở của tôi làm anh ấy tỉnh giấc. Nhưng điều tôi không ngờ là Dim đã tỉnh giấc, anh ấy hé mắt nhìn tôi rồi dùng đôi mắt cười ấy quyến rũ tâm trí tôi khiến tôi nhìn anh ấy không thể chớp mắt.

- Em làm anh tỉnh à?

Tôi bèn lên hỏi khi Dim vòng tay qua gáy tôi, kéo tôi lại gần anh ấy.

- Đúng vậy, đang hôn tự dưng dừng lại. Thế nên anh mới tỉnh đấy, không thì anh đã ngủ tít đến sáng rồi.

Dim sáng khoái trêu chọc tôi.

- Ru anh ngủ đi, mai anh còn phải đi gặp mấy chị khách hàng xinh đẹp. Bây giờ không ngủ mai mắt có quầng thâm, không đẹp trai là các chị ấy không ký hợp đồng với anh đâu.

Dim nhe răng ra cắn má tôi, đòi hỏi.

Trước biểu hiện đáng yêu của anh ấy, tôi rất mềm lòng, hào phóng chuẩn bị giọng để hát ru anh ấy. Bất ngờ, Dim chặn miệng tôi bằng một nụ hôn sâu.

- Ý anh là ru thể này cơ.

Dim vừa hôn tôi vừa nói với ý cười. Anh ấy hôn lên môi tôi, hôn lên mũi, lên mắt, lên trán và lên má, khắp khuôn mặt tôi đều vương vấn nụ hôn của anh ấy. Mỗi khi anh ấy hôn tôi một cái, anh ấy đều cười. Cảm giác thoải mái mà anh ấy đem đến cho tôi lúc nào cũng khiến tôi cảm thấy dễ chịu và muốn được hưởng thụ. Bởi vì rất thích ứng với nụ hôn của Dim, tôi vòng tay ra sau lưng anh ấy, ôm nhẹ.

Nhưng lần nào cũng vậy, chỉ dừng lại ở nụ hôn. Sau khi hôn tôi, Dim không làm gì khác cả, ngửa mặt ra định đi ngủ. Tôi không hiểu khả năng kiềm chế của anh ấy đạt tới cảnh giới nào rồi nữa. Anh ấy dĩ nhiên không phải con “hồ đối” nhưng vẫn là một người đàn ông trưởng thành.

Tôi tham lam ôm chặt lấy Dim không buông, quyết định làm trẻ con một lần, mè nheo anh ấy cưng nựng tôi.

- Dim...

Tôi đặt tay lên ngực Dim, ngẩng mặt lên thì thào vào tai anh ấy.

Thấy tôi kỳ lạ, Dim cũng không phản ứng nhiều mà chỉ xoay mặt lại nhìn tôi. Lòng mảy Dim nhướng lên. Anh ấy nhìn tôi với vẻ mặt dịu dàng.

- Chúng ta...

Dim không hỏi nên tôi định nói ra điều đang suy nghĩ nhưng không phải cứ muốn nói là sẽ nói được. Làm vợ chồng bao lâu nay mà cái việc tế nhị đó lại khiến tôi trở nên ngại ngùng hơn bao giờ hết.

Tôi bạo gan, chủ động ôm chặt lấy cổ Dim, hôn anh ấy một cách táo bạo.

Hành động này của tôi khiến Dim ngỡ ngàng, anh ấy đẩy tôi ra nhưng vẫn nắm vai tôi, ngỡ ngác hỏi.

- Em làm sao thế?

Đáp lại Dim là vẻ mặt lúng túng của tôi. Tôi chỉ im lặng nhìn anh ấy với ham muốn to lớn của bản thân. Tôi tự vỗ về lòng mình, người trước mặt là chồng tôi và chúng tôi chuẩn bị làm cái việc tạo ra được em bé và nếu không làm việc này hôm nay thì ngày mai sự chủ động và nhiệt tình của tôi sẽ về với con số âm nên nhất quyết là PHẢI LÀM.

Lần này Dim thật sự không thể giấu đi được vẻ ngạc nhiên, mở to mắt nhìn tôi.

- Em muốn...?

Nghe Dim hỏi, tôi nuốt ực nước bọt vào sâu trong cổ họng, quyết tâm gạt đầu thừa nhận với anh ấy.

Vẫn là một chữ “nhưng”, Dim có vẻ không tán thành với cái gạt đầu của tôi, lắc đầu đồng thời xoay người sang hướng khác, tránh nhìn tôi.

- Anh buồn ngủ rồi.

Thái độ trốn tránh của anh ấy làm lòng tôi trĩu nặng. Có vợ chồng nào trước khi quan hệ cũng đều phải dẫn đo suy nghĩ như chúng tôi không? Làm gì có ai. Hết người này nghĩ người kia lại nghĩ cho nhau, nghĩ như vậy thì khi nghĩ xong đã hết sạch cái ham muốn.

Tôi buồn bã ngồi dậy, tự nhốt mình vào khoảng không gian tĩnh lặng để chán nản. Tôi ngồi bó gối, nước mắt chẳng biết từ khi nào đã lăn dài trên má tôi, lãnh lãnh thấm ướt mảng áo trên người tôi. Tôi không thể trách anh ấy về thái độ bây giờ khi chính tôi là người đã khiến khoảng cách giữa chúng tôi ngày một xa thêm. Cỗ lễ, đi hết kiếp này và sang kiếp sau nữa cũng chẳng thể tìm được người nào yêu tôi và thương tôi nhiều như người đàn ông này. Với những gì anh ấy có, anh ấy hoàn toàn có thể tìm được rất nhiều cô gái nguyện ý dùng tình yêu và vật chất đi theo anh ấy mà không đòi hỏi gì, vậy mà anh ấy lại dùng tất cả tình yêu của anh ấy để đi theo tôi – một người phụ nữ vô tâm đến mức bối.

Ngồi một lúc thấy tâm tình tốt hơn, tôi gạt nỗi buồn sang một bên, nằm xuống, áp người vào lưng Dim, rón rén chạm vào tay anh ấy rồi đặt xuống. Dim vẫn nằm im. Tôi biết anh ấy chưa ngủ nhưng cũng chẳng dám trò chuyện với anh ấy.

Yên lặng hồi lâu, cả hai chúng tôi đều không ngủ được, bỗng Dim lên tiếng.

- Em chắc chắn không?

Giọng anh ảm áp, hỏi tôi thật khẽ.

Tôi cảm thấy ngại ngùng, cứ như thể là một cô gái đôi mươi, đỏ ửng mặt. Bởi vì ngại nên tôi không trả lời, bèn luồn một cánh tay qua người Dim, với đến đúng tầm mắt anh ấy rồi gơ lên ngón tay cái, gập gập đốt ngón tay giống như đang gặt đầu.

Tôi nghe tiếng cười của Dim. Rồi lại nghe thấy anh ấy hỏi.

- Thật sự sẵn sàng rồi?

Tôi lại tiếp tục gập gập ngón tay thay cho câu trả lời trực tiếp.

Ngay lập tức, Dim giữ tay tôi rồi trở mình, nhìn thẳng vào tôi. Thật lâu sau, tôi thấy môi tôi mềm đi, thấm đẫm vị ngọt ngào trong nụ hôn với Dim. Nụ hôn của chúng tôi nghiêm túc hơn bất kỳ điều gì. Anh ấy từng bước, từng bước chạm vào tôi khiến cơ thể cứng nhắc của tôi như tan chảy. Ánh mắt của chúng tôi vấy lầy nhau, đắm chìm trong thứ cảm xúc đầy mùi vị của tình yêu.

Sáng ngày hôm sau, tôi thức dậy bởi tiếng chuông điện thoại. Nó đổ chuông rất lâu nhưng tôi không hề có ý định bắt máy, chỉ dùng đôi mắt mở hé tìm kiếm chỗ tắt đi. Dim cũng bởi tiếng kêu đó mà tỉnh dậy. Khi ánh mắt của chúng tôi giao nhau, ngỡ tầm một giây sau cả hai đều ngoảnh vội đi hướng khác và đều có ý định rời giường nhưng vì mỗi người một hướng nên chiếc chăn bị kéo căng sang hai bên và giật ngược chúng tôi quay trở lại giường. Đến lúc ấy chúng tôi mới quay lại nhìn nhau rồi phì cười, quyết định bàn bạc một chút.

- Anh rời giường trước hay em rời giường trước đây?

Dim nén cười, hỏi tôi, giọng hóm hỉnh. Có vẻ tâm trạng anh ấy rất vui. Và, tôi cũng vậy.

- Anh trước đi. Hôm qua anh nói anh phải đi ký hợp đồng sáng nay mà.

Tôi chủ động nhường nhịn. Nhưng vừa nhắc tới ngày hôm qua là mặt tôi lại đỏ lên, quay lại cảm giác ngại ngùng mấy phút trước.

- Em cũng phải hợp mà.

Dim gặt đầu, cũng không quên nhắc cho tôi về lịch trình hôm nay của tôi.

Đêm qua là lần đầu tiên tôi thấy được vẻ ngọt ngào của Dim, một tính cách khác của anh ấy mà anh ấy ít khi để lộ ra với tôi. Cho tới tận bây giờ, anh ấy vẫn giữ nguyên vẻ ngọt ngào đó.

- Vậy chúng ta cùng đi.

Tôi vừa trả lời, vừa bò lại chỗ anh ấy, vui vẻ ôm chầm lấy anh ấy qua lớp chăn trên người.

Dường như Dim rất thích thú trước hành động của tôi, thuận tay bế bổng tôi lên, ôm cả chăn lẫn tôi rời khỏi giường. Lúc bế tôi Dim không quên kêu ca mấy câu.

- Biết nặng vậy không bày ra cái trò này. Muốn gãy tay quá!

Thật là... ngọt ngào cỡ mấy cũng bị anh ấy tự tay phá bỏ, không bỏ được cái tính trêu đùa tôi.

Tôi được đà quấy chân trên tay anh ấy.

- Vậy thì cho gãy hẳn đi, đằng nào người trả tiền viện phí cũng là em. Em không tiếc đâu.

Tôi đắc ý vỗ vào vai Dim động viên, vui sướng nhìn khuôn mặt anh ấy chuyển từ hạnh phúc sang đau khổ.

- Em phải biết thương chồng em chứ. Hay để anh ném em đi, em gãy vài cái xương rồi mình cùng vào viện, cùng trả tiền viện phí, nhé!

Dim nháy mắt, làm hành động như sắp ném tôi đi. Tôi hoảng hốt bấu chặt lấy cổ anh ấy làm cổ anh ấy tím bầm. Anh ấy hét lên đau khổ, đành ôm chặt tôi đi vào phòng vệ sinh, không tự nguyện chịu thua tôi.

Buổi sáng đầu tiên tôi và Dim cùng nhau thức dậy, cùng nhau tận hưởng dư vị ngọt ngào của tình yêu sau đêm đầu tiên. Ừm, thì cũng ngọt ngào một lúc rồi sau đấy mọi thứ lại trở về như cũ nhưng ít ra thì cũng rất ngọt ngào. Bao nhiêu lâu tôi mới phát hiện ra việc thức dậy vào buổi sáng, được ngắm nhìn người mình yêu dù chỉ là cái nhìn ngại ngùng, được nói với nhau về công việc của ngày mới, được cùng nhau tranh luận một vài vấn đề hay ho kể cả đó có là việc gãy mấy cái xương hay cân nặng của tôi lại là điều thích thú biết bao. Tất nhiên là tôi đang đau ê ẩm người. Nhưng nó có là gì so với việc tôi nhận ra người đàn ông 34 tuổi kia khiến tôi càng ngày càng muốn yêu thương nhiều hơn. Chung sống với nhau trong cuộc hôn nhân này, với người đàn ông đang vừa đánh răng vừa xuyết xoa khen bản thân đẹp trai kia là một sự lựa chọn đúng đắn nhưng hơi muộn màng. Tôi nên lấy anh ấy sớm hơn, để có thể yêu anh ấy nhiều hơn lúc này, để anh ấy thấy được tình yêu của tôi dành cho anh ấy nhiều tới mức nào.

Và tôi muốn biết, rằng tình yêu của tôi có thể khiến cho anh ấy kiếp sau nữa muốn gặp lại tôi và yêu tôi không? Còn tôi thì, kiếp sau, kiếp sau nữa nữa nữa cũng vẫn muốn gặp lại anh ấy, tán anh ấy, đập đổ anh ấy, làm gì cũng được, miễn là chúng tôi vẫn yêu nhau, vậy là được rồi.

49. Q.3 - Chương 22: Nỗi Lòng Của Bố

“Cho tới tận khi đưa bố về nhà, bố vẫn còn nắm tay tôi, dặn dò tôi, rằng người mà mẹ làm cho đau lòng là bố chứ không phải tôi, đừng đau cùng bố nỗi đau này, bao nhiêu năm bố đã đau lòng một mình, hãy cứ để bố tiếp tục một mình như thế.”

Cuối tuần, bố hẹn gặp tôi.

Bởi vì đã một thời gian rất lâu chúng tôi không gặp nhau kể từ tháng trước, khi bố sang Mỹ thăm Hà cùng với mẹ và con trai của họ, ý tôi là em cùng bố khác mẹ của tôi. Thằng bé tên Khánh, năm tuổi và rất thông minh. Nhưng tôi không thích sự nghịch ngợm của nó vì lần nào gặp tôi cũng bày đủ trò chọc phá tôi thay cho Hà bà già. Có lần tôi hỏi nó vì sao nó lấy tôi làm mục tiêu, Hà với nó chung mẹ, tôi với nó chung bố, có sao nó lại thế với tôi. Nó thành thật đáp lại, rằng chị Hà của nó bảo làm thế nào mới gây được sự chú ý của tôi với nó, làm thế tôi mới yêu nó. Đúng là trẻ con ngây thơ, nhưng đôi lúc lại thông minh, đẩy mọi tội lỗi cho người lớn rất nhanh.

Khi bố mẹ tôi mới ly hôn, tôi với bố chỉ gặp nhau vào chủ nhật của tuần cuối mỗi tháng. Lẽ ra tôi hoàn toàn có thể gặp bố nhiều hơn nhưng mẹ tôi nói không muốn làm ảnh hưởng tới công việc và cuộc sống mới của bố nên tôi cũng biết điều không hề đòi hỏi nhiều, thì thoảng nhớ bố quá thì mới lén lút mượn điện thoại của bạn gọi cho bố, khoe với bố đủ điều, vui sướng nghe tiếng cười của bố. Ngày ấy tôi không hiểu nhiều về việc ly hôn, chỉ nghĩ một cách rất trẻ con, rằng bố và mẹ bận việc, sống xa nhau. Tầm một hai năm sau tôi cũng biết được việc ly hôn là như thế nào, tôi ngầm chấp nhận sự lựa chọn của bố mẹ bằng cách hạn chế gặp gỡ, gọi điện mè nheo với bố, ngoan ngoãn học tập để làm mẹ vui. Biết bố đi lấy vợ hai, tôi đã buồn rất nhiều, còn nghĩ là bố hết thương tôi, khóc lóc nguyên một ngày rồi hậm hực suốt mấy ngày sau. Cho nên tôi mới không thích Hà, bởi cô ta khoe mẽ quá nhiều về cuộc sống của bố tôi với cô ta khi mà tôi không hề xuất hiện trong cuộc sống đó. Tôi thừa nhận tôi ghét cô ta bởi vì tôi ghen tỵ nhưng tôi chưa bao giờ ghét bỏ bố. Tình yêu của tôi dành cho bố chưa bao giờ thay đổi, kể cả bố còn chung sống với mẹ con tôi hay không.

Từ ngày bé tôi đã gần gũi với bố hơn, chơi đùa, ăn uống bên bố nhiều hơn cả mẹ. Ngày đó mẹ đi làm rất bận bịu nên hầu như việc chăm tôi bố lo hết. Mẹ nói đưa tôi đi gửi nhưng bố gạt phắt đi, bố nói giờ giấc làm việc của bố thoải mái, lại ổn định, bố sẽ trông tôi nên mẹ cũng chiều theo ý bố. Bởi vì ngày ngày nghe bố ru ngủ, ăn đồ bố bón, chơi đùa với bố nên tôi rất yêu bố và bên mùi bố. Đêm nào tôi không được nằm bên bố ngủ, tôi sẽ quấy rất nhiều, thi thoảng còn làm nũng méo máo rất xấu, bố kể với tôi như vậy.

Dạo gần đây, mỗi lần gặp nhau, bố đều ôn lại chuyện ngày xưa với tôi và vui vẻ khi nghĩ về những ngày đó. Khi tôi học cấp II và học cấp III, mẹ cũng hạn chế để tôi gặp bố nên tự nhiên tôi với bố cũng dần có khoảng cách nhưng điều đó đã mất dần khi lên Đại học, tôi gặp bố thoải mái hơn. Hiện tại bố con tôi chẳng có nhiều kỷ niệm gì với nhau để kể nên chỉ có thể nói về những điều xưa cũ để không làm mất đi sự thân thuộc với nhau. Tuy bố là bố ruột của tôi nhưng thời gian chúng tôi không sống cùng nhau cũng bằng ngần ấy thời gian bố còn chung sống với tôi.

Ngay khi bước vào tiệm bánh, tôi đã nhìn thấy bố ngồi trò chuyện với Dim. Bố già hơn rất nhiều, cho dù nụ cười vẫn luôn hiện trên môi bố nhưng cũng không thể ngăn nổi dấu vết thời gian trên khuôn mặt. Những nếp nhăn chồng chéo lên nhau qua từng khoảng thời gian. Mỗi khi nhìn thấy những nếp nhăn đó của bố, tôi không khỏi chạnh lòng và thương bố. Vẫn biết là thời gian chẳng bao giờ chịu chiều lòng người mà trôi qua chậm chậm một chút nhưng mỗi khoảng thời gian đi qua, nỗi buồn về tuổi tác lại ngày một nhiều thêm.

- Bố.

Tôi hít một hơi thật sâu, nhovn miệng cười với Dim rồi ôm chầm lấy cổ bố chào hỏi.

Bố ngẩng đầu lên để nhìn tôi, đáp lại tôi bằng một nụ cười ấm áp.

- Pie, đến rồi à con?

Bố gọi tôi bằng tên ngày bé của tôi mà bố thường gọi. Vì tôi rất thích ăn bánh Chocopie nên bố luôn gọi tôi bằng tên loại bánh đó thay cho tên thật của tôi. Lúc đầu bố gọi tôi là Choco nhưng tôi không thích vì nó giống tên con cún của bà hàng xóm nên bố đã nhanh chóng đổi thành Pie, vừa ngắn gọn lại đáng yêu nên tôi thích vô cùng. Khi bố gọi tên tôi bằng Pie, tôi đều cười tít mắt, thơm má bố rất nhiều cái và giờ khi tôi lớn, bố vẫn gọi tên Pie nhiều hơn cả tên An. Chính vì vậy mà có lần vài người nhầm tôi là người nước ngoài. Lại có lần đi đăng ký gì đó cho tôi, bố còn quay ra hỏi tôi, rất ngỡ ngàng, rằng con tên là gì nhỉ.

Tôi mỉm cười đợi bố đứng dậy. Hôm nay bố muốn đi dạo ngoài công viên thay vì ăn uống hay trò chuyện trong một nhà hàng nào đó như mọi lần. Khi tôi đang nhìn bố, Dim lại gần tôi, đưa cho tôi một chiếc khăn mỏng, ghé vào tai tôi nói nhỏ.

- Tối rồi trời sẽ có sương, em nhớ quàng khăn cho bố không bố ốm đấy.

Nghe Dim dặn dò việc mà ngay cả người làm con gái như tôi cũng cảm thấy xấu hổ vì đã không nghĩ được chu đáo như người làm con rể. Tôi cầm lấy khăn, để vào túi xách, hôn trộm lên má Dim một cái thay lời cảm ơn.

Dim mặt tỉnh queo, quay ra “mách” bố.

- Bố ơi, con gái bố cần con.

Rồi anh ấy xun xoe chạy lại gần bố đưa bố ra ngoài trong tiếng cười của bố. Bố biết tính Dim nên cũng không hề nghĩ ngợi gì nhiều về lời tố cáo sai sự thật của anh ấy. Bố rất thích Dim, thích từ ngay lần đầu gặp gỡ anh ấy. Đôi khi trò chuyện với tôi, bố sẽ hỏi tôi về Dim và đòi nói chuyện với anh ấy, trò chuyện rất lâu mới chịu ngừng làm tôi luôn ghen tỵ.

Tôi và bố đi dạo vào buổi tối nên trên đường không quá đông đúc như giờ tan tầm. Tôi quàng chiếc khăn Dim đưa lên cổ bố, cẩn thận. Tôi đi cạnh bố, khoác tay bố, có lúc lén nhìn bố, có lúc lại trầm tư nghĩ ngợi về cuộc sống của bố và tôi.

- Bố, bố có bao giờ cảm thấy hối hận về một điều gì chưa?

Tôi hỏi một điều vu vơ, nhìn lên bầu trời xa xôi.

- Không chỉ một, mà rất nhiều...

Bố mở lời, và mở lòng ra với tôi.

Có tiếng thở dài khe khẽ của bố, rồi nén lại thành tiếng thở hắt ra.

- Gần đây con biết được một chuyện, về mẹ.

Tôi chậm rãi nói ra điều trần trở bấy lâu nay của tôi. Ôm tâm tư quá lâu trong lòng, tôi sợ nó mọc meo thành một tảng đá đè nặng trong lòng, sợ có ngày muốn nhắc ra lại không thể.

Chân bố chợt dừng lại, tôi vì thế cũng dừng theo. Tôi ngẩng lên nhìn bố, thấy mắt bố tự khi nào đã đỏ hoe lên. Tôi biết đôi mắt ấy đang nhìn về tận quá khứ xa xăm nào, đau đáu vì điều gì khi chạm vào ánh mắt tôi. Tôi đưa tay lên vỗ nhẹ vào mu bàn tay bố, như thể đang xoa dịu.

- Bố đừng lo, con đã tìm cách trải qua điều đó rất trưởng thành. Con bất ngờ nhưng không sốc nặng. Con không khóc, chỉ đôi lúc nghĩ thấy rất buồn. Con đau lòng một phần thì bố còn đau lòng gấp vạn phần khi bố ở trong hoàn cảnh đó, trong thời điểm đó. Bố có biết trên đời này con ghét nhất ai không?

Tôi hỏi bố nhưng không đợi ông trả lời đã tự lên tiếng.

- Là người làm bố đau lòng. Ngày còn bé, mỗi lần thấy bố phiền não vì công việc hay buồn rầu vì cãi nhau với mẹ, con đều ngồi ở một góc, nhìn bố và không thể vui cười được. Lúc ấy con nghĩ, bố con mình cùng một nỗi buồn. Bố không vui, con cũng sẽ vậy. Vậy mà người làm bố đau lòng lại là mẹ, con lại chẳng thể ghét. Bởi vì con cũng rất yêu mẹ. Tình yêu của con lớn đến mức không thể ghét bỏ mẹ dù ẹ đã làm bố đau lòng, làm con không vui... Bố mẹ ly hôn, con chẳng biết gì nhiều ngoài việc phải xa bố, xa vòng tay bố và xa hơn tình yêu thương của bố.

Bố im lặng nghe tôi nói. Tôi ghen ngào, giữ yên tâm trạng.

- Bố hãy trả lời con, một câu thôi... Mẹ phản bội lòng tin và tình yêu của bố, bố có hận mẹ không?

Tôi đưa mắt nhìn lên, đợi chờ câu trả lời từ bố. Nước mắt của tôi rơi xuống cùng với giọt nước mắt của bố. Ánh mắt bố day dứt, buồn bã nhìn lại tôi. Những gì buồn bã trong lòng bố đặt cả vào giọt nước mắt kia, tôi cũng vậy. Nhưng còn hơn cả sự day dứt, buồn bã, là nỗi đau không diễn tả được bằng lời.

Bố lau nước mắt bằng vạt áo rồi lấy trong túi ra một chiếc khăn màu xám tro mà ông vẫn hay mang bên mình, đưa lên lau nước mắt cho tôi. Bố làm mọi thứ rất chậm rãi, từ việc lau nước mắt cho tôi cho tới việc cất chiếc khăn vào túi.

Bố xoa đầu tôi, khẽ nở nụ cười, kéo tôi ngồi xuống một chiếc ghế đá lớn ở trong công viên.

- Con đừng gọi đó là sự phản bội. Hãy gọi và nhìn về nó như một lầm lỡ của tuổi trẻ. Tuổi trẻ ai cũng có những lúc nông nổi muốn làm theo những gì mình thích, mẹ con cũng vậy, bà ấy cũng có tuổi trẻ, cũng mắc phải sai lầm và bố luôn hiểu cho bà ấy điều đó. Khi mẹ con lấy bố, bà ấy khóc rất nhiều, khóc từ ngày trước khi thành hôn cho đến đêm tân hôn, bà ấy xin bố, để bà ấy khóc, khóc xong bà ấy sẽ thôi, sẽ không bao giờ nhỏ một giọt nước mắt nào nữa. Và quả thật, bà ấy không còn đem về mặt u buồn hay đau khổ khi bước vào cuộc hôn nhân với bố. Nhưng bố biết, đó chỉ là cách bà ấy thỏa hiệp với gia đình, với bố và với cuộc sống này. Bà ấy là người yêu tự do, thích những điều mới mẻ và ham khám phá. Bởi vì những tính cách đó mà bố đã đem lòng yêu mẹ con ngay từ khi bà nội con đưa bố đến ra mắt nhà mẹ con. Mẹ con nói, bà ấy không yêu bố, đối với bố chỉ nhiều hơn thứ tình cảm quý mến một chút nhưng bố không thấy buồn phiền vì lời thú nhận của bà ấy. Vì bố rất cảm kích, ít ra bà ấy còn thật lòng với bố, còn thương cho tình cảm của bố nên mới chịu nói ra tâm tư để bố không suy nghĩ nhiều.

Tôi dựa vào vai bố, yên lặng lắng nghe bố kể chuyện.

- Rồi một ngày nọ, bà ấy trở về nhà với khuôn mặt sưng đỏ, quần áo lộn xộn. Bà ấy không nói gì với bố, chỉ im lặng lấy một cốc nước uống rồi bỏ vào phòng ngủ. Khi trở ra, bà ấy lại gần ôm lấy bố, nói rất nhỏ với bố: “Em đã làm chuyện xấu sau lưng anh, làm một người mẹ tồi sau lưng con của chúng ta, là một người phụ nữ đáng khinh thường sau lưng nhiều người. Nhưng em sẽ không xin lỗi bất kỳ ai cả. Em chỉ muốn nói cho anh biết, là em có lỗi. Em chỉ muốn thừa nhận với mình anh và xin anh đừng tha thứ cho em.” Sau đó, bà ấy nói, hãy tôn trọng bà ấy lần cuối, bảo bố rời xa bà ấy và lựa chọn cuộc sống khác. Bố không đồng

ý. Nhìn con ngủ trong lòng, bố càng không thể bắt mình làm theo ý muốn của mẹ con. Nhưng ngày ngày nhìn mẹ con trầm lặng, buồn bã, chẳng tha thiết điều gì, bố lại thêm xót thương cho bà ấy và con.

Tôi cảm thấy có chút tức giận, bất bình trong lòng thay cho bố vì thái độ của mẹ tôi, buột miệng cất lời bố.

- Lúc đó bố không cảm thấy phần nộ, đau lòng hay tức giận sao?

Bố bật cười trước câu hỏi của tôi. Nhưng nụ cười đó không phải vui vẻ gì, nó chỉ đem lại cảm giác bất lực.

- Khi con yêu một ai đó, kể cả sai lầm của người đó to tát đến mức nào, làm tổn thương mình ra sao thì sự ghét bỏ, hận thù hay nỗi đau đều không là gì cả. Cho dù con ngoài mặt thể hiện thái độ căm hận đến cùng cực, trong lòng con cũng chẳng yên lấy một phút giây nào mà còn đau lòng cho cả người làm con đau. Bố đã yêu mẹ con tới mức vô cảm trước nỗi đau mẹ con gây ra cho bố. Bố không đau, mẹ con mới là người đau nhiều.

Bố nói với tôi rất nhiều, rất nhiều điều nhưng điều nào cũng là để gây dựng lại hình ảnh đẹp đẽ của mẹ trong lòng tôi. Bố không muốn tôi nghĩ về mẹ với ý nghĩ không tốt. Cho tới tận khi đưa bố về nhà, bố vẫn còn nắm tay tôi, dẫn dò tôi, rằng người mà mẹ làm cho đau lòng là bố chứ không phải tôi, đừng đau cùng bố nỗi đau này. Bao nhiêu năm bố đã đau lòng một mình, hãy cứ để bố tiếp tục một mình như thế.

Tôi không biết nói gì, cảm giác nghèn nghẹn ở cổ ngăn cho tiếng khóc không bật ra. Nếu tôi là bố, tôi không chắc mình đủ bản lĩnh để đương đầu với nỗi đau đó. Tôi không cần một người bố có tấm lòng cao cả. Tôi chẳng thà có một ông bố biết nóng giận, biết ghen tuông còn hơn nhìn thấy một ông bố nén chịu đau thương vào lòng và chịu đựng nó chỉ vì yêu thương một người quá nhiều – người mà chẳng bao giờ nghĩ cho ông lấy một lần.

Tôi ôm bố, nén tiếng thở dài chào tạm biệt bố.

Dim đón tôi ở ngã tư đường, chỉ năm phút sau khi tôi gọi cho anh ấy. Dù cho lúc tôi gọi anh ấy đang tắm và tuyên bố sẽ tắm cho đã đời, cho cả tỷ con vi khuẩn vi trùng thi nhau tự tử vì vẻ đẹp của anh ấy thì anh ấy mới đi đón tôi.

Dim bấm còi mấy tiếng để tôi phát hiện anh ấy đang ở bên đường. Nhưng tôi hoàn toàn không ngược lên, chẳng để tâm tiếng còi đó. Khi anh ấy đến gần tôi, véo má tôi, tôi mới nhận ra.

- Muốn thế này còn kiêu với anh à Ặng ten? Em có tin anh ném em lên cột điện kia cho hết kiêu không?

Khuôn mặt Dim nhăn nhó, không vui khi tôi đứng ngẩn ngơ trên đường.

Thấy Dim, tôi tự nhiên cảm thấy thoải mái, lồng ngực không bị đè nặng bởi bất cứ thứ cảm xúc mệt mỏi nào.

- Ném đi, em đang muốn bay lên cao.

Tôi làm hành động giang ngang hai tay, xoay xoay vài vòng trước mặt Dim nhưng có vẻ như có tuổi một chút, định nhí nhảnh cũng không đủ điều kiện để thực hiện. Vì chỉ sau hai vòng, tôi đã suýt ngã ngửa ra đường. May là Dim đã kịp thời giữ tôi lại khi người tôi cách mặt đất một khoảng không xa.

- Cảm... cảm ơn... ơn anh.

Tôi nặng nhọc thở trong cái tình thế nửa đứng nửa nằm, mừng rỡ khi biết mình chưa bị ngã hẳn.

- Đừng cảm ơn anh.

Dim mỉm cười, có gì đó ranh mãnh qua ánh mắt nhìn tôi của anh ấy.

Và đúng như tôi vừa nghĩ được tầm nửa giây, Dim buông tay ra. Dĩ nhiên, tôi đã ngã và ngã rất đau khi không có sự chuẩn bị.

Tôi biết là chúng tôi không thể ngọt ngào với nhau quá một phút.

Tôi xì mặt, đứng dậy phủi quần áo, trách móc Dim khi anh ấy đang vui vẻ đi ra xe. Anh ấy còn huýt sáo.

- Vậy mà nói ném em lên cao... thế mà lại ném em xuống đất.

Mặc dù tôi nói rất nhỏ nhưng dường như Dim nghe được, liền quay đầu nhe răng ra cười với tôi.

- Xin lỗi vợ yêu nhé! Đạo này anh có xu hướng nghĩ anh đẹp trai tự nhiên nên không đi tập gym, thành ra không khỏe cho lắm. Thế nên là việc ném em lên trên cột điện, để khi khác nhé!

Nói rồi anh ấy còn gửi cho tôi một nụ hôn gió.

Cái con người này, nghiêm túc trong vài phút thì tốn calo lắm à?

50. Q.3 - Chương 23: Đan Xen

Thật ra, một ngày rất dài, dài đến mức dù trải qua bao nhiêu chuyện đau khổ cũng không thể kết thúc...”

Dim vừa gọi cho tôi nói ở tiệm bánh đông khách quá nên anh ấy không thể cùng tôi đi ăn tối. Và có vẻ như là Phong nghe thấy cuộc trò chuyện đó nên cậu ấy rủ tôi đi ăn cùng cậu ấy.

Mối quan hệ của tôi với Phong vẫn rất lửng lơ, chệnh vênh. Mỗi khi tiếp xúc với cậu ấy qua ánh mắt hay lời nói, tôi đều dao động và lúng túng.

- Không, tôi sẽ về nhà.

Tôi luôn từ chối mọi lời mời của Phong. Gập cặp tài liệu vào, tôi xách túi đứng dậy.

- Chỉ là một bữa ăn thôi, đừng xa cách với tớ như thế.

Nói rồi Phong đứng dậy, kéo tay tôi đi, chẳng đợi tôi đáp lại câu nào đã tự mình quyết định.

Tôi tưởng mình sẽ phản ứng quyết liệt lắm, sẽ từ chối cậu ấy bằng mọi giá nhưng khi nghe lời cậu ấy nói, với thái độ buồn bã đó, tôi đã mềm lòng mà để mặc cậu ấy. Không phải tôi kiêu ngạo, chỉ là tôi không muốn cậu ấy vì tôi mà tổn thương mà thôi. Lần nào Phong nói như vậy, tôi đều không phản kháng lại, chỉ im lặng đồng ý.

Phong đi trước còn tôi bước theo sau.

Khi chúng tôi ngồi trong một quán nhỏ ven đường, rất nhiều cô gái trẻ nhận ra Phong và liên tục xin chụp ảnh cùng cậu ấy rồi xin chữ ký, tôi chỉ có thể ngồi bên cạnh, thi thoảng chụp hộ mấy cô gái. Đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi gặp phải tình huống này bởi vì mỗi khi đi ra ngoài với nhau vì công việc, người hâm mộ của Phong luôn nhận ra cậu ấy, đôi khi còn gây náo loạn cả một quãng đường. Ngày trước thì việc hâm mộ một người mẫu không đến mức độ này, chỉ là bây giờ giới trẻ coi trọng thời trang và phong cách nên họ thường tôn vinh những người dẫn đầu xu hướng, ăn mặc đẹp và có khả năng tạo ra phong cách, mà Phong lại là một người như thế. Tôi biết điều này vì khi chúng tôi còn ở bên nhau, Phong cũng vài lần phải cảm thán rằng số lượng người hâm mộ của cậu ấy rất lớn nhưng lại chẳng bằng một phần nhỏ nhoi của mấy ca sĩ và diễn viên trẻ khi đó, thậm chí ra đường chẳng mấy ai nhận ra cậu ấy. Bây giờ thì hoàn toàn khác ngày đó, cậu ấy có số lượng người hâm mộ ngang ngửa những ca sĩ hạng A, ngày ngày có hàng trăm người theo dõi phong cách ăn mặc của cậu ấy và ra đường thì chỉ cần liếc qua thôi cũng đã biết cậu ấy là ai.

- Ôi, chị là... chị là người yêu của anh Phong ạ?

Một cô gái mắt cận như vừa phát hiện được điều gì to lớn lắm, hét toáng lên.

Tôi lắc đầu, bật cười.

- Không, chị...

Trong khi tôi đang xoay người giải thích, tôi chợt nhìn thấy bên đường có một bóng dáng quen thuộc đang đứng cạnh một cô gái và một chiếc xe đẩy của trẻ em. Dù trời có tối muộn, ánh đèn đường không đủ sáng thì tôi vẫn nhận ra được bóng lưng đó là của ai.

Tôi chớp mắt, thu ánh mắt lại và quay mặt về phía khác.

- Đó là...?

Phong cũng nhìn theo tôi, hỏi lại.

Lòng ngực của tôi như đang mắc nghẹn, trở nên tức tối và khó chịu đến mức tôi muốn đập vỡ bất cứ thứ gì. Tôi đã cố coi như những gì tôi biết chỉ là một sự hiểu lầm nào đó thật nhỏ bé để có thể bỏ qua. Hết lần này đến lần khác, tôi chưa từng gắng hỏi, chưa từng tò mò và cũng chưa một lần nào đòi hỏi được giải thích vì tôi tin anh ấy, tin vào tình yêu giữa chúng tôi, ngay cả khi tôi nhận được những bức ảnh chụp anh ấy và cô gái đó, tôi cũng lặng lẽ giấu đi và im lặng. Tôi muốn coi mọi thứ như chưa từng tồn tại nhưng tại sao anh ấy lại có thể khiến mọi điều tôi giấu giếm trở nên công khai như thế. Tôi có thể luôn tỏ ra mình mạnh mẽ và vờ như chẳng hề biết điều gì nhưng mọi thứ luôn có một giới hạn nhất định.

- Cái váy ở cửa hàng kia đã bị bán mất rồi.

Tôi cười, giả vờ tiếc nuối chỉ vào cửa hàng thời trang đằng trước Dim. Lòng tự trọng của tôi, cả tình yêu của tôi nữa, không thể bị sụp đổ chỉ vì một cái gai được.

Lần đầu tôi nghĩ thấy áo Dim có mùi sữa của trẻ con, tôi đã nghĩ có thể là do anh ấy làm bánh hoặc chơi đùa với trẻ con khi chúng cùng bố mẹ đến tiệm mua bánh. Nhưng dần dà thì ngày nào cũng có mùi đó trên áo anh ấy, không hề thay đổi, tôi cảm thấy rất lạ nhưng cũng không nghĩ nhiều mà mau chóng cho qua. Tôi nghĩ, có lẽ trực giác của phụ nữ khi có chồng thường nhạy cảm. Cho tới một ngày, một phong bì được chuyển phát nhanh đến công ty tôi, trên đó có ghi tên một cô gái – Phương Lan. Trong đó là năm bức ảnh chụp một đứa bé sơ sinh, rất nhỏ, chắc khoảng hai tháng tuổi, cùng với Dim. Chỉ có một tấm hình là có một cô gái, khi cô ấy chụp từ đằng xa Dim đang bế em bé và cô ấy lộ mặt vào, cười rất hạnh phúc. Tôi đã rất tức giận khi xem mấy tấm hình và một phần nào đó trong tôi tưởng như vỡ tan. Tôi gần như không thở nổi, nước mắt chỉ chực trào ra như thể chỉ cần tôi buông lỏng bản thân nửa giây thôi thì tôi sẽ phát tiết và điên lên đi tìm Dim đòi được giải thích. Và cuối cùng thì tôi cũng trấn an được bản thân, nuốt nước mắt vào trong, bình tĩnh cất lại mấy tấm ảnh vào phong bì rồi cho vào túi xách, coi như chưa từng xảy ra cảm giác nào đột ngột.

Sau đó tôi cũng để ý thái độ của Dim, anh ấy vẫn cư xử và đối tốt với tôi như mọi ngày, quan tâm tôi từng chút một, chẳng có một kẽ hở nào để tôi soi xét. Chính vì tận mắt nhìn mọi hành động của Dim, cảm nhận được tâm trạng của anh ấy mà tôi quyết định giả vờ không có chuyện gì, yên lặng sống. Nhưng mọi chuyện hôm nay đã đi quá xa so với những gì tôi nghĩ.

- Kia là chồng cậu, phải không?

Phong hỏi lại. Ánh mắt nghi hoặc của cậu ấy nhìn tôi làm tôi ngẩn người. Ngay khi Phong đứng bật dậy và định lao sang đường, tôi vội vã giữ chặt cánh tay cậu ấy lại.

Tôi không nhìn Phong khi cậu ấy chịu dừng bước vì cái níu tay của tôi, cúi mặt xuống thấp, nói.

- Đâu có! Không phải!

- Cậu...

Phong như mơ hồ biết được suy nghĩ của tôi, không nói hết câu, nắm tay tôi kéo đi.

Chúng tôi bước đi dọc trên phố, bất chấp mọi ánh nhìn và mọi con người, vẫn cứ bước đi trong yên lặng. Cậu ấy đi không nhanh, bước rất chậm như thể đợi chờ tôi. Cậu ấy dắt tay tôi đi hết con phố này đến con phố khác. Đường như mọi người xung quanh cảm nhận được tâm trạng của hai chúng tôi nên chẳng có ai chạy tới làm phiền.

- Cậu bỏ tay ra được rồi.

Vài phút trước tôi đã tìm lại sự bình tĩnh vốn có, nhìn tay Phong đang nắm lấy tay tôi, nghĩ ngợi một hồi rồi lên tiếng đề nghị.

Phong không quay lại nhìn tôi, đứng đĩnh trả lời.

- Tôi muốn nắm tay cậu.

- Để làm gì?

Tôi buột miệng.

Phong xoay người lại nhìn tôi. Cậu ấy mỉm cười dịu dàng, không còn vẻ lạnh lùng như ngày thường.

- Bởi vì tim đập nhanh, nắm tay cậu sẽ cảm thấy tốt hơn. Bây giờ là như vậy, ngày trước cũng vẫn thế.

Tự nhiên Phong nói ra những lời như vậy khiến tôi cảm thấy không thoải mái, định rút tay lại nhưng cái nắm tay của cậu ấy rất chặt, cơ hồ như dính chặt vào tay tôi. Khi cậu ấy nắm tay tôi, tôi đã nghĩ về ngày trước, trước cả khi cậu ấy đề cập tới. Tôi vẫn còn nhớ về cái nắm tay lần đầu của chúng tôi, lần đầu tôi cảm nhận được trái tim tôi biết vì ai đó mà rung động.

- Cậu sống có hạnh phúc không?

Bất chợt Phong lên tiếng, phá tan bầu không khí bình yên.

- Cậu không cần quan tâm đâu.

Tôi trả lời với tiếng lí nhí trong miệng.

- Cậu có muốn quay trở lại như ngày xưa với tớ không?

Phong nhìn vào mắt tôi, chờ đợi.

Tôi giật tay mình ra khỏi bàn tay Phong, ổn định lại cảm xúc.

- Chúng ta về thôi!

Dường như Phong không bắt ngờ trước câu hỏi và thái độ của tôi, cậu ấy dừng bước, cúi người nắm lại bàn tay tôi. Rồi cậu ấy vuốt bàn tay tôi nhẹ nhàng, vỗ nhẹ.

- Tớ sẽ đợi.

Sau khi nói xong, Phong lại tiếp tục nắm tay tôi đi tiếp. Cậu ấy không hỏi thêm bất kỳ câu nào, cứ thế nắm tay tôi đi dọc các con phố.

Chúng tôi ghé vào một siêu thị, Phong mua cho tôi một chai Spy và mua cho cậu ấy một chai Vodka Cruiser. Tôi không biết tại sao lại có suy nghĩ về rượu trong lúc này khi đề nghị cậu ấy mua rượu để uống với tôi. Đã rất lâu rồi tôi không động tới rượu kể từ khi tôi cưới Dim. Tôi cũng không bao giờ có thói quen uống rượu bữa bãi ngoài đường với bất kỳ ai. Nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt, một ngày quá đủ ột sự bất ngờ hên trước. Chúng tôi ngồi ngay trước siêu thị, như hai kẻ ngớ ngẩn nắm tay nhau cùng uống rượu mà chẳng nói với nhau nửa câu. Khi đó đã là gần nửa đêm, chẳng còn nhiều xe cộ chạy trên đường, cũng chẳng còn mấy ai để ý chúng tôi ngồi đây.

Khi trở về, Phong cầm giày cho tôi để tôi đi chân trần. Bởi tôi vì quá đau chân mà cởi giày vứt đi nơi khác để tỏ thái độ muốn được đi taxi về nhà. Tôi là người lười vận động nên hôm nay đi bộ nhiều đã đủ bù trừ cho năm tháng nằm dài một chỗ của tôi, tôi không muốn hành hạ đôi chân của tôi.

- Chết tiệt! Tôi phải gọi taxi.

Tôi cau có rút điện thoại ra bấm số.

Phong thờ ơ, không buồn liếc nhìn tôi.

- Gọi đi! Đằng nào tớ cũng không để cậu lên xe thì cậu gọi nữa gọi mãi vẫn thế thôi.

Trước cái thái độ có cũng như không của Phong, tôi không thể giữ được cảm xúc, mắt bình tĩnh chửi rủa vài câu. Tôi đã gọi hai chiếc taxi và bị mấy tài xế taxi chửi đúng hai chục lần vì cái tội gọi xong mà không đi. Nào có phải tôi không đi, là tại cái tên Phong này cản trở tôi đi đó chứ. Cậu ấy để tôi bước lên xe còn bản thân thì đứng im ở ngoài và nhất quyết không buông tay tôi ra dù tôi cắn, cấu, đánh và đập như thế nào.

- Cậu dắt tôi đi loanh quanh với cái nắm tay này để làm gì?

Tôi gơ tay lên cao, nhìn đầy chán nản.

Tôi muốn về nhà, muốn về thật mau rồi ngủ một giấc. Dù cho tôi đã uống rượu, đã đi rất lâu để tìm cách thoát khỏi sự thật và tâm trạng ấy nhưng tôi vẫn không thể tự tin khẳng định bản thân mạnh mẽ. Làm gì có người phụ nữ nào đủ can đảm và mạnh mẽ khi biết chồng mình có người khác, thậm chí là có con chứ?

Trong mấy câu chuyện cổ tích có không? Trong phim ảnh có không? Nếu có thì cũng chẳng liên quan gì tới tôi. Tôi là một người phụ nữ bình thường, rất rất bình thường và cũng có nỗi đau như bất cứ ai.

- Lên đi.

Phong gấp người, chống hai tay lên đầu gối ngay sau khi bỏ tay tôi ra.

Tôi rất vui mừng nhưng dĩ nhiên là không phải vui vì Phong tỏ ý muốn công tôi mà vui vì cậu ấy rốt cuộc cũng chịu buông tay tôi ra. Tôi xoa bàn tay nhứt mỗi và ướt đầm mồ hôi.

“Lãng mạn cái gì chứ! Nắm tay nhau vừa nóng vừa đau, sung sướng gì mà thích thú.”

Tôi bức tức nghĩ thầm, rón rén đi ra xa Phong để gọi taxi. Khi tôi gọi xong, đứng ung dung một khoảng an toàn với Phong, vẫn thấy cậu ấy cúi người chờ đợi tôi. Chẳng hiểu sao nhìn cảnh ấy tôi cảm thấy cậu ấy rất đáng thương, còn tôi thì quá lạnh lùng trước tấm lòng của cậu ấy. Sao Phong cứ phải làm những hành động khiến tôi cảm thấy như tôi có lỗi với cậu ấy vậy?

Một lúc sau xe taxi đã dừng trước mặt tôi, tài xế taxi vừa nhìn thấy tôi mắt sáng rực lên. Nhìn qua cái ánh mắt ấy của hắn đã đủ biết hắn có ý định gì với mình nên tôi giả vờ để quên đồ, hốt hoảng bảo với hắn rằng phải quay lại tìm đồ và không đi được. May cho tôi là không bị chửi lần thứ hai mươi mốt trong đêm nay vì nhờ chất giọng ngọt ngào và khuôn mặt lửa tình tảo tợn mà tài xế taxi đã gạt đầu rất nhanh với lời từ chối của tôi kèm theo một cái nháy mắt dâm dề đến buồn nôn.

Tôi tặc lưỡi một cái, ngán ngẩm xoay người lại đã thấy Phong đứng lặng nhìn tôi, chẳng cười cũng chẳng tức. Tôi bước tới, vỗ mạnh vào vai Phong, lớn tiếng yêu cầu.

- Chẳng phải muốn công tôi sao? Công đi, mệt quá!

Chẳng đợi Phong nêu ý kiến, tôi đã đá vào chân cậu ấy để cậu ấy khụy xuống rồi nhảy lên lưng cậu ấy, bám chặt vào cổ và hông của cậu ấy.

Bởi vì từ siêu thị về nhà tôi cũng không quá xa nên tôi mới an tâm để cậu ấy công tôi về. Tôi không hiểu tại sao cậu ấy phải làm khổ cậu ấy vì tôi nữa. Tình yêu khiến người ta hy sinh nhiều đến như vậy ư?

- Trước thì nhất quyết nắm tay, giờ thì đòi công tôi, cậu không mệt à?

Tôi thấy bản thân mình cuối cùng cũng tiết ra được cái loại tình cảm gọi là tình thương. Nhìn cậu ấy như vậy tôi rất đau lòng, chẳng qua tôi luôn vờ như không nhớ nhưng thật ra tôi đâu thể quên cậu ấy làm những điều này là vì gì. Ngày đó cậu ấy cũng từng nắm tay tôi, từng công tôi về nhà và giờ thì cậu ấy muốn nhớ lại tất cả những cảm giác khi đó. Sống mãi trong quá khứ là một điều không nên làm, dù chỉ là một chút.

Phong thở khẽ, bật cười.

- Cũng không mệt lắm, đến nhà cậu mới ngất được.

Phong vẫn còn tâm trạng và sức khỏe để trêu đùa, vậy thì tôi chẳng cần phải lo lắng gì. Tôi còn rất nhiều chuyện phải giải quyết và lo lắng, để cậu ấy sang một bên có lẽ sẽ tốt hơn.

Về tới nhà, tôi nhìn thấy Dim đang đứng đợi tôi. Thấy tôi vừa xuống khỏi lưng Phong, loạng choạng như sắp ngã, anh ấy gạt bỏ mọi mệt mỏi trong ánh mắt, lo lắng nhào tới đỡ tôi. Như một phản xạ tự nhiên, tay tôi rụt lại trước tay Dim, tránh sự giúp đỡ của anh ấy, giả vờ say lảo đảo vài câu tạm biệt Phong rồi lảo đảo bước vào nhà.

Tôi thừa nhận, còn hơn cả sự phản bội, sự đau đớn, tôi sợ hãi Dim, sợ từ ánh nhìn cho đến hành động của anh ấy đối với tôi. Tôi không muốn đối diện với Dim như một người tỉnh táo, ít nhất là lúc này.

51. Q.3 - Chương 24: Thì Ra Tôi Cũng Có Lúc Yêu Đuối Như Thế...

“Tôi đã tưởng bản thân mình mạnh mẽ rất nhiều nhưng hóa ra, chỉ cần chạm nhẹ vào vết xước cũng vỡ tan ra như bất cứ người phụ nữ yếu đuối nào đó...”

Đi vào nhà, tôi ném túi xách vào một xô rồi cởi đồ leo lên giường nằm. Tôi nhắm mắt lại, cố đi vào giấc ngủ thật nhanh chóng để không có lý do phải nói chuyện với Dim. Bây giờ, kể cả một lời giải thích, một lời xin lỗi hay phủ nhận thì tôi cũng không muốn nghe. Cứ cho là tôi cố chấp nhưng tôi biết làm gì hơn ngoài việc bắt bản thân ích kỷ vài giây, để những đau thương không nứt nẻ trong tim.

Tôi không bật điện nhưng vẫn có thể biết Dim đang bước vào phòng. Tiếng bước chân của anh ấy thật khẽ.

- Em mệt lắm à? Có muốn uống gì không? Dậy đi, anh giúp em tắm qua rồi ngủ.

Dim thì thảo bên tai tôi.

Những quan tâm của anh ấy dành cho tôi liệu có san sẻ với cô gái kia không? Anh ấy có từng nói những câu này với cô ấy không?

Tôi không muốn trả lời, giả vờ như đã ngủ.

Dim cũng không nói thêm điều gì, nhẹ nhàng đắp chăn lại cho tôi và điều chỉnh lại nhiệt độ điều hòa. Làm xong mọi thứ thật cẩn thận, Dim bước ra khỏi phòng.

Cả đêm hôm ấy, tôi không chợp mắt được dù chỉ một phút, chỉ biết khóc và khóc. Vỗ bực mạnh mẽ của tôi đã vỡ tan ngay khi chỉ còn lại mình tôi.

Sáng sớm, tôi đi ra khỏi phòng sau khi đã tắm rửa và thay đồ. Thấy Dim đang làm bữa sáng trong bếp, tôi hít mạnh một hơi, bước nhanh về phía đó.

- Gặp em vào buổi trưa, ở quán café đối diện công ty em.

Dứt lời, tôi quay người đi thẳng ra ngoài cửa, không đợi chờ một lời nói nào của Dim.

Tôi đến công ty vào khoảng bảy giờ, sớm hơn bình thường những một tiếng. Điều tôi không ngờ là việc thấy Phong đi ra từ nhà vệ sinh với bàn chải đánh răng và cái khăn vắt trên vai, quần áo thì vẫn lộn xộn giống đêm hôm qua. Cho dù tôi khá ngạc nhiên nhưng tôi cũng không mở lời hỏi han mà chỉ nhằm vào cầu thang làm mục đích đi tới.

Phong bước rất nhanh, chặn tôi lại rồi kéo tôi lên cầu thang. Đạo gần đây cậu ấy có xu hướng kéo tôi đi trong mọi hoàn cảnh. Ngay lúc Phong dừng lại và định nói gì đó, tôi đã giơ tay ra hiệu dừng lại.

- Tôi sẽ không nói gì nên đừng trò chuyện với tôi trong hôm nay.

Câu nói của tôi làm Phong ngỡ người nhưng cậu ấy mau chóng cười.

- Có thấy cậu đeo kính bao giờ đâu?

Phong chỉ tay vào chiếc kính trên mắt tôi – một chiếc kính râm mà Dim mua cho tôi khi chúng tôi ở Manhattan. Chiếc kính này mua khi chúng tôi vui vẻ và được tôi sử dụng khi tôi buồn bã, phù hợp một cách kỳ lạ trong mọi hoàn cảnh.

- Bây giờ thấy rồi đấy.

Kết thúc câu chuyện, tôi ngồi vào chỗ, đeo tai nghe và mở mức âm thanh to nhất để cách ly mọi tiếng động bên ngoài, bao gồm cả tiếng nói chuyện của Phong. Tôi muốn cảm ơn Phong vì những cuộc trò chuyện lật vạt ngày hôm qua giữa chúng tôi, về chai Spy, về việc công tôi về nhà và việc ở bên tôi vào lúc ấy nhưng hiện tại tôi không thể nói cảm ơn, xin lỗi hay tha thứ cho ai cả, bất kỳ ai...

Bắt đầu từ khoảng hơn tháng trước, khi tôi có nhiều thời gian để chia sẻ công việc nhà với Dim, tôi giặt đồ cho anh ấy và ngồi thấy mùi sữa dành cho trẻ con. Tôi thường không quan tâm tới mấy vấn đề nhỏ nhặt này nên tôi bỏ qua một bên và chẳng hề nghĩ ngợi gì. Chỉ cho đến khi Minh liên tục hỏi tôi về việc có thai thì tôi mới để tâm. Minh nói cô ấy gặp Dim đi mua đồ cho em bé không chỉ một lần và mỗi lần cô ấy hỏi tôi có em bé hay không thì Dim đều cười, không đáp lại nhiều. Thái độ úp mở của anh ấy khiến cho Minh tò mò không thôi và trách tôi là chuyện có em bé sao phải giấu giếm kỹ. Tôi chỉ biết cười trừ, chẳng giải thích được cho cô ấy vì chẳng biết nên nói gì và kể cái gì trong khi tôi cũng không biết gì như cô ấy. Nhưng vì tôi tin Dim nên tôi quyết định không tức giận hay gây gổ với anh ấy. Việc ở tiệm bánh đã đủ ngốn hết thời gian và tâm trí của anh ấy rồi nên tôi không muốn làm phiền anh ấy. Cuộc sống vợ chồng phải biết

dung hòa cho nhau mới bền lâu được, còn cái kiêu ngạo này cái nhàu ngày kia gây sự thì khác nào mấy đứa nhóc tập tành yêu đương.

Ở cái tuổi này, tôi nhận thấy sự bình tĩnh và thấu hiểu rất quan trọng trong cuộc sống hôn nhân. Ngày trước tôi là một cô gái bướng bỉnh, cổ chấp và nóng tính. Hiện tại tôi đã là một người phụ nữ, vẫn bị ảnh hưởng những tính cách của tuổi trẻ nhưng đã bớt ngông cuồng với thế giới riêng mình mà chịu chia sẻ nhường nhịn cho người đàn ông ngày đêm ở cạnh mình. Tôi luôn cố gắng hoàn thiện bản thân để có thể đối xử với Dim như đối xử với trái tim mình, không nhẹ nhàng nhưng luôn yên ổn. Vậy nên khi những bức ảnh đó chưa kịp choán hết tâm trí và ngập ngụa trong lòng tôi thì tôi đã tìm được sự bình tĩnh của mình và làm lắng những tiếng vang trong tim xuống. Chỉ có điều, ngày hôm qua, khi tôi tận mắt nhìn thấy hình ảnh đó thì tôi đã không kìm nén nổi lòng mình mà bùng nổ cảm xúc của bản thân đến mức cùng cực, chạm đến cả nỗi sợ hãi chưa từng có với Dim.

Lúc tôi xuống quán café, tôi nhận được điện thoại của mẹ. Từ hôm biết chuyện tôi vẫn chưa biết làm sao để đối diện với mẹ, kể cả khi có cuộc nói chuyện với bố cũng không làm tôi trở về bình thường được.

- Lâu rồi con không về nhà...

Mẹ mở đầu cuộc nói chuyện bằng giọng nói ngập ngừng và có chút gượng gạo. Tôi cũng không hơn thế là bao.

- Mẹ biết đấy, công việc của con... khá bận.

Tôi lúng túng tìm lý do.

Rồi tôi nghe thấy tiếng mẹ thở dài mà chẳng nói điều gì.

- Nếu mẹ không có việc gì thì...

Tôi vừa nói vừa nhìn ngó bước sang đường.

- Mẹ xin lỗi...

Mẹ cắt ngang lời tôi bằng câu xin lỗi lửng lơ. Khi nghe thấy những lời ấy, cơ thể tôi dường như khựng lại. Đây không phải câu nói mà tôi muốn nghe từ mẹ và thành thật ra thì tôi chẳng cần nghe bất cứ lời nói nào của mẹ. Thà tôi không nghe thấy còn hơn, nghe rồi tôi lại càng thêm tức giận. Tôi giận mẹ, giận mẹ làm phật kẻ thứ ba, giận mẹ bị người ta khinh bỉ, bị người ta hận thù. Nhưng tôi cũng giận chính tôi, chẳng phải tuổi trẻ tôi cũng đã từng lầm lỗi như thế, đi xen vào cuộc tình của người khác và tuyên bố với cả thế giới rằng vị trí thứ ba của tôi là hơn tất cả. Vết bánh xe của mẹ vẫn ở đó và tôi lại chèn thêm vào, con đường cũ lại thêm người mới đi, cứ thế cứ thế lặp lại sai lầm.

“Beep! Beeeep!”

“Con điên, mày đứng đần ra ở đó làm gì hả? Muốn chết à?”

Một loạt tiếng ồn xen kẽ nhau. Tiếng còi xe, tiếng người nhập nhằng ồn ã ngay bên tai tôi.

Khi tôi nhận thức được rằng tôi đang đứng giữa đường với tín hiệu đèn đỏ nhấp nháy sau lưng thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên và cái ôm thật khế bên eo.

- Lại đây với anh.

Tôi ngược nhìn lên, với chiếc điện thoại vẫn áp bên tai.

Dim.

Anh ấy.

Người đàn ông này.

“Huhuhuhu...”

Chẳng đợi điều gì, tôi bật khóc nức nở trong lòng Dim, mặc kệ vạn thứ xung quanh. Những giọt nước mắt này đáng lẽ ra không nên giữ chặt trong lòng để bây giờ chỉ một chút đau lòng tôi cũng đã không chịu đựng nổi.

Tôi cứ khóc và nấc mãi không thôi, cứ khóc trong lòng Dim chẳng nín lại nửa giây. Chúng tôi cứ đứng ở bên đường, một người khóc, một người đứng vỗ về dỗ dành. Dim đau lòng vuốt má tôi.

- Em mệt lắm không?

Thấy tôi ngừng khóc một chút, Dim hỏi han, lấy vạt áo lau nước mắt và nước mũi cho tôi cẩn thận.

Tôi sụt sịt, giương đôi mắt đỏ hoe nhìn Dim rồi dáo dác nhìn xa xa phía con đường đông đúc.

- Anh có thấy cái gã mắng em không?

Dim cũng nhìn theo tôi, đáp lại.

- Anh có nhìn thấy.

- Chút nữa miêu tả hẳn cho em để em tìm gã đó.

Tôi hậm hực giật dây buộc tóc xuống, quay đầu nhìn vào tấm kính quán café.

Dim ở đằng sau vuốt tóc túm lại tóc cho tôi, với tay lấy sợi dây trong tay tôi, buộc tóc tôi gọn gàng.

- Để làm gì?

Tôi ghềnh cổ lên, lườm Dim.

- Hỏi thừa, dĩ nhiên là để đảm cho gã đó một trận rồi.

Tôi trở nên trẻ con hơn sau khi khóc, tính toán từng tí một dù cho người sai rõ ràng là tôi.

- Được rồi, được rồi. Em xem này, bọng mắt em sắp thành viên bi rồi. Mắt híp vào rồi.

Dim nói giọng xót xa, vuốt mắt tôi như đang mát xa.

Tôi quên đi việc cần làm, điều cần nói mà mãi mê hưởng thụ sự quan tâm của Dim. Chúng tôi diễn cảnh tình cảm đúng nửa tiếng đồng hồ và quyết định rời đi nhanh chóng khi nhận được vô số phản ứng không mấy thiện cảm của những người đi đường vì quá mùi mẫn.

52. Q.3 - Chương 25: Trở Lại Chính Mình

“Thời đại của tôi, nếu thứ gì đó hỏng, tôi sẽ sửa chữa nó chứ không phải là vứt nó đi. Giống như các mối quan hệ của tôi vậy, tôi vẫn đang cố gắng đem đến trước mặt và sửa lại chúng, từng thứ từng thứ một.”

Giữ khoảng cách với Dim chưa đầy 24 giờ thì tôi đã lại trở về trạng thái bình thường. Không phải tôi chấp nhận quên đi những gì tôi đã biết và đã nhìn thấy, tôi chỉ để chuyện này yên lặng một thời gian, tìm hiểu đủ kỹ rồi sẽ giải quyết. Tôi không muốn vì nhất thời tức giận mà đánh mất hạnh phúc. Cũng có thể, đây chính là cách duy nhất để tôi trốn tránh hiện thực.

Thật ra ngày hôm đó khi nói với Phong, tôi đã không đủ tự tin để khẳng định về sự xuất hiện của Dim bởi tôi sẽ rất lúng túng không biết nên giải thích cảnh tượng đó ra sao, khi mà Dim cùng đi với mẹ con em gái Phong. Lúc đó, tôi đã run rẩy, thiếu bản lĩnh, chỉ có thể phủ nhận và lảng tránh còn trong lòng thì đã vội vã quy chụp cho anh ấy một tội danh mà tôi chỉ được nhìn thấy một nửa, biết một nửa. Dim của tôi, không phải loại đàn ông ngày này ăn phở ngày kia ăn cơm, tuyệt đối không phải.

Có một lần tôi hỏi Dim, anh thích phở hay cơm. Tôi cứ nghĩ anh ấy không biết kiểu so sánh bò và vợ ở Việt Nam nên ranh mãnh hỏi thử, ai dè anh ấy rất tinh táo, trả lời tôi, anh thích ăn cháo. Tôi hỏi vì sao lại là cháo, chẳng liên quan gì. Lúc đó anh ấy đã cười rất to, nói với tôi rằng, cháo vừa có hạt cơm vừa có nước, chẳng phải là sự kết hợp của một nửa phở một nửa cơm sao. Rồi anh ấy lại tiếp tục nói tôi giống như món cháo, nhàn nhạt, ăn rất dễ trôi vào bụng, lại an toàn. Nghe vậy tôi liền đấm anh ấy mấy cái vì dám chê tôi nhạt nhẽo lại không có gì đặc biệt. Dim ôm tôi vào lòng, cười khúc khích bảo tôi rằng, cháo luôn là món ăn dễ ăn, có thể ăn bất cứ lúc nào và đặc biệt khi ốm đau, người ta luôn ăn cháo, giá trị của món cháo nằm ở chỗ đó, bất cứ đồ ăn hảo hạng tới đâu cũng không thể sánh bằng, vị trí của em trong lòng anh cũng như vậy, phở và cơm đều là thứ khi ốm anh nuốt không trôi.

- Biết hôm nay tại sao em bảo anh tới gặp em không?

Tôi nhai một miếng tôm trong miệng, nhẹ nhàng nói.

Dim đang bóc vỏ tôm rất tập trung, dường như không chú ý, vì thế tôi nhắc lại một lần nữa, lần này thì anh ấy ngẩng lên chờ tôi nói.

- Bởi vì trong lòng em đang có khúc mắc...

Tôi cầm cốc nước, uống một ngụm lớn.

Dim bắt đầu để ý tới biểu hiện của tôi, nheo mắt nhìn.

- Một khúc mắc lớn mà em không gỡ ra được, à mà không, có lẽ là do em chưa chịu gỡ. Sẽ sớm thôi, em sẽ loại bỏ khúc mắc này trong lòng em, để cho nó biến mất.

- Em đang gặp vấn đề gì?

Sự lo lắng gần như hiện lên khuôn mặt Dim, những nếp nhăn co lại mỗi khi anh ấy nhíu mày. Đôi lông mày rậm chúc xuống buồn bã. Đôi mắt sâu nhìn về hướng tôi ẩn định như chẳng rời ánh nhìn một tích tắc nào, ghi lại từng nét mặt của tôi.

Tôi nhìn thẳng vào Dim, nhìn từng chút từng chút một đường nét trên khuôn mặt của anh ấy.

Giữa lúc Dim đợi chờ câu trả lời của tôi một cách nghiêm túc nhất, tôi lại phá vỡ nó đi bằng một nụ cười, rồi tôi cười to hơn, đưa tay ra chọc chọc vào vai anh ấy, nháy mắt.

- Anh tò mò không?

Tâm trạng của Dim không vì tiếng cười của tôi mà thay đổi, thậm chí anh ấy càng lo lắng hơn.

Tôi đứng dậy, vươn người qua bàn ăn, đặt hai tay lên cổ Dim, hôn nhẹ vào môi anh ấy, thì thào: “Hôn em đi!”. Tôi đoán chắc hiện tại Dim đang cố lý giải biểu hiện kỳ lạ của tôi, bởi tôi không phải người thích thân mật nơi công cộng, nhất là ở nhà hàng đông người. Thì ra khi say đắm nhìn người mình yêu, thật khó cưỡng lại cảm giác muốn được âu yếm và khẳng định lại tình yêu của bản thân. Chỉ là khi Dim làm thế, tôi đã chẳng thể hiểu nhưng khi tự mình cảm nhận, tôi nhận ra người với người, khi yêu ai cũng vậy.

Dim giật mình, đẩy mặt tôi sang một bên, nhanh tay lau miệng rồi súc miệng bằng nước, sau đó xoay mặt nhìn cửa kính bên cạnh, vuốt tóc. Hành động của Dim so với tôi còn kỳ lạ hơn, tôi dẹp bỏ hứng thú hôn hít, ngẩng mặt nhìn Dim, chột hỏi.

- Anh làm gì thế?

Dim lấy lại bộ dạng hờ hững ngày, trả lời tôi.

- Mỗi khi em có hứng chủ động hôn anh, lại ở nơi đông người thế này, anh phải trông thật bảnh, thật sạch.

Trước cái lý do của Dim, tôi cảm thấy bình thường tôi đúng là thiếu chủ động, vì thế lại chu môi lên hôn Dim một cái rồi an tâm ngồi xuống khi đã hoàn thành xong sự hứng thú nhất thời của bản thân.

Đổi lại, Dim ngỡ ngàng sau khi đã cố gắng chuẩn bị phong độ cho nụ hôn của tôi.

- O, em không hôn nữa à?

Tôi mặt dày, gạt đầu.

- Ủ, em hôn xong rồi.

Tôi lấy đĩa xiên miếng bít tết trên đĩa của Dim, bỏ vào miệng.

- Không hôn nữa à?

Dim không ngừng thắc mắc.

- Em phải ăn.

Tôi lạnh lùng từ chối, tập trung vào ăn.

Việc muốn hôn Dim, một phần vì hứng thú nhất thời, một phần vì tôi muốn chuyển hướng câu chuyện. Tôi chỉ muốn nhắc nhở Dim một cách nhẹ nhàng nhất, tôi đang có tâm tư, có thắc mắc và nó có liên quan tới anh ấy. Sở dĩ tôi không hỏi anh ấy trực tiếp về vấn đề cô gái và đứa bé kia vì tôi không muốn tạo khoảng cách giữa chúng tôi. Ở bên nhau lâu, cũng chỉ vì một cảm xúc lạ mà tôi hoàn toàn đánh đổ niềm tin của tôi dành cho Dim để rồi tôi không dám thừa nhận mình tin anh ấy, thậm chí tôi còn đau khổ và sợ hãi vì cảm xúc đó. Cảm giác hối hận của tôi nhanh chóng ập đến khi tôi tỉnh táo và bình tĩnh lại.

Gần hết giờ nghỉ trưa, Dim có việc nên không thể đưa tôi về công ty nên tôi đi bộ về công ty một mình, bỗng có tiếng chửi bới và đánh nhau ở đâu rất lớn vọng lại bên trong con ngõ nhỏ. Tôi vừa đi ngang qua, lùi lại nhìn vào trong ngõ rồi lại chăm chú nhìn thêm một lần nữa để chắc chắn không nhìn nhầm. Người bị đám nhóc du vào tường kia trông rất giống Huy. Nhưng đã rất lâu rồi tôi không còn biết thông tin gì về Huy nên tôi không dám khẳng định cậu ta ở cùng thành phố với tôi.

Tôi vốn chỉ định nhìn rồi đi thôi nhưng những tiếng tát mạnh vang lên, khiến tôi không thể nào bỏ nó ra khỏi đầu, đôi chân không nghe theo lý trí chạy trốn cùng con tim vào ngõ nhỏ. Tôi chep miệng, thở dài một tiếng.

Tôi e hèm, giả bộ đoan trang nghiêm túc, tiến tới với chất giọng đanh thép.

- Mấy em kia học lớp nào? Giờ này không đi học sao lại còn ở đây?

Vừa nghe thấy tiếng tôi, bọn nhóc liền quay lại, mặt vẫn rất vênh váo, hỏi lại.

- Liên quan gì đến cô?

Tôi khoanh tay, vênh mặt cao hơn bọn nhóc, giơ tay gõ lên đầu mỗi đứa một cái.

- Nói năng cộc lốc với ai thế hả? Học lớp nào, tên gì? Để xem đến trường tôi xử lý các cậu như thế nào.

Vừa nói tôi vừa sấn sổ tới, nhìn ngó phù hiệu trên áo của bọn nhóc, giả vờ ghi nhớ, đe dọa.

Thấy tôi có vẻ như đúng là cô giáo trong trường, bọn nhóc đã rút đi kha khá vẻ mặt bất cần và hống hách, lăm bằm chửi vài câu rồi bỏ đi. Hôm nay tôi mà không mặc đồ công sở thì chúng nó sẽ biết tay tôi. Tôi cau có vài giây, chợt nhận ra ánh mắt của người bên cạnh mới sực nhớ tới việc nên làm không phải tức giận. Tôi nhìn Huy, xót xa nhìn vết rách ở miệng cậu ta và bên má sưng phồng đỏ ửng.

- Còn đau lắm không?

Tôi dán urgo lên miệng Huy, hỏi han.

Tôi bỏ cả công việc, chạy tới chạy lui đi mua thuốc bôi cho Huy mà cậu ta chỉ ngồi lì mặt một chỗ, chẳng có chút cảm động gì.

- Lần đầu gặp sau bao năm mà cậu lại xuất hiện trong tình huống này thật là uống công tôi đã từng nghĩ ra viễn cảnh tươi đẹp chúng ta gặp lại nhau.

Bầu không khí rất ngọt ngào như xiết cảm xúc của tôi với cậu ta chung một góc. Tôi cố gắng thoát ra khỏi góc đó, trêu đùa Huy.

- Không định nói chuyện với tôi à? Lần trước gặp nhau chúng ta còn cười với nhau mà giờ cậu lại định chiến tranh với tôi à?

Huy quay sang nhìn tôi, một cái nhìn thờ ơ rồi chậm chạp quay sang hướng khác.

- Tôi không nghĩ tôi gặp lại chị nên không nghĩ tới việc xuất hiện tốt đẹp hay xấu xa thế nào đâu.

- Đây, giờ chúng ta là người cùng một thế giới đấy, đừng giơ cái bộ mặt muốn đánh tôi ra như thế.

Tôi bĩu môi, làm mặt xấu.

Huy quay lại, có chút ngạc nhiên.

- Gì mà cùng một thế giới?

- Là thế giới của những kẻ bị knock – out. Lần trước đã nói với cậu thế mà cậu vẫn căm thù tôi, thật đau lòng quá đi.

Tôi sờ mếu máo, cổ trêu cho Huy cười thì mới chịu dừng lại.

Tôi rất ít khi tự biến mình thành trò cười để làm vui lòng ai đó, trước đây không, bây giờ cũng rất ít, kể cả trước mặt Dim. Nhưng giờ thấy Huy, cảm giác có lỗi với cậu ta lại quay về khiến lòng tôi chẳng thể nhẹ nhõm. Tôi muốn thấy nụ cười của Huy dù chỉ là trong một giây nào đó, vụt qua cũng được, miễn là vì tôi mà nhếch miệng lên một chút.

Nửa giây sau, nụ cười bé nhỏ ấy đã xuất hiện trên môi Huy.

“Phew!”

Tôi thở phào lộ liễu, lén lút nhìn Huy.

Có vẻ cậu ta nghe được tiếng thở phào của tôi, khuyến mãi cho tôi một nụ cười châm chọc và cả một cái cốc đầu rất mạnh, không thương tiếc. Nhưng tôi không thấy đau gì cả, cũng không muốn mắng mỏ hay cãi cọ với cậu ta như nhiều năm về trước. Huy không còn là cậu nhóc ương bướng ngày xưa và tôi cũng chẳng còn là cô gái ranh mãnh như ngày đó. Chúng tôi gặp lại nhau như hai người có vết thương lòng, nhìn nhau như hai kẻ ngốc nghếch, chợt thấy ấm lòng vì ít ra, gặp nhau nụ cười vẫn có thể tồn tại.

Tôi giang tay ra, chờ đợi.

- Tặng tôi đi, một cái ôm tôi đã chờ đợi từ rất lâu.

Huy nhúm mày, không bắt ngờ trước đòi hỏi của tôi rồi cũng chịu ôm lấy tôi.

- Chị vẫn là đồ ngốc.

Huy bật cười, nói vào tai tôi.

Tôi mỉm cười lắng nghe, tham lam ôm lấy Huy chặt cứng.

Rốt cuộc thì sau ngần ấy năm, tôi cũng đã nhận được sự tha thứ vì lỗi lầm của bản thân. Hóa ra, cảm giác ấy lại nhẹ nhõm như thế.

53. Q.3 - Chương 26: Tôi Biết Và Anh Ấy Cũng Biết

“Chúng tôi đứng ôm nhau trước cửa nhà như hai kẻ ngốc vì quá lạnh mà va phải nhau rồi chẳng muốn rời xa. Không biết vì người lạnh hay lòng người không ấm, chạm vào nhau rồi dứt ra không đành.”

Bởi vì đã trốn việc rồi nên tôi quyết định ở lại nói chuyện với Huy, cũng đã rất lâu rồi chúng tôi mới gặp nhau. Huy cao và trông người lớn hơn rất nhiều, không còn vẻ thư sinh hay đáng yêu như lần đầu tôi nhìn thấy cậu ta và có vẻ tính cách của cậu ta đã điềm tĩnh và chững chạc hơn, không chạnh chọc với tôi từng lời nói như ngày trước.

- Sao bọn nhóc đó lại gây sự với cậu?

Tôi đưa cho Huy một lon café, ngồi xuống bên cạnh cậu ta.

Huy nhún vai.

- Ghen tỵ với tôi đấy.

Nghe giọng cậu ta thật thản nhiên, tôi bấu môi.

- Vì điều gì?

- Giới tính.

Huy đáp lại, gọn lỏn.

Tôi đã gần như là phun café trong miệng tôi ra. May là tôi nhận ra mình ở đâu, không thì tôi đã quên hết ý tứ mà không giữ lại nó ở trong miệng. Nhưng vì không phun ra nên tôi bị sặc ngược vào trong, nuốt được ngụm café ấy mà ho lên ho xuống khiến đầu tóc rũ rượi.

Huy ngoảnh nhìn tôi, đưa tay lên túm tóc tôi để kéo tôi ngồi thẳng dậy. Người gì mà giúp người ta ngồi thẳng mà dùng tay túm tóc, biết thế không sử dụng lòng tốt cho cậu ta, quá là phí phạm.

- Ý tôi là không dám công khai giới tính như tôi nên ghen tỵ. Chị có nhất thiết phải sưng sốt thế không?

Tôi vừa lấy tay vuốt ngực, vừa liếc mắt nhìn Huy.

- Tôi cũng không biết tại sao tôi lại bị sặc với cái lý do này của cậu đâu.

Đang ngồi trách móc Huy thì tôi thấy Dim từ đằng xa bước khỏi xe, cùng với Phương Lan đang bế trên tay một đứa bé. Khuôn mặt anh ấy rất lo lắng, hành động hấp tấp, vội vã đưa hai người đó vào một phòng khám.

Đây là việc bạn của Dim sao?

Là việc mà anh ấy sẵn sàng bỏ tôi để đi sao?

Tôi thoáng tức giận, quơ vội túi xách, đi tới phòng khám đó.

Huy ngạc nhiên, gọi giật lại.

- Này!

Nghe thấy tiếng Huy, tôi mới nhớ ra mình đang nói chuyện với cậu ta, lại nhìn thấy miếng urgo tôi vừa dán lên mặt cậu ta, xoay người một cách khẩn trương, bỏ miếng urgo xuống.

- Xin lỗi nhé nhưng bà chị này có việc muốn mượn cậu.

Nói rồi tôi kéo tay Huy đi theo mình, mặc kệ ánh nhìn khó hiểu của cậu ta.

Tôi tự nhận mình là một người biết cách kiềm chế bản thân dù đôi lúc sự kiềm chế lại vượt quá tầm kiểm soát mà bật ra những cảm xúc giấu kín trong tôi.

Khi chưa là người yêu của nhau, Dim có đi với hàng tá cô gái, tán tỉnh mấy cô một lúc hay lên giường với bất cứ ai, tôi không quan tâm dù chỉ một chút. Nhưng thật ra thì những điều này do sau này tôi tự tưởng tượng vì anh ấy đã nói không hề có những mối quan hệ như thế trong cuộc sống của anh ấy. Khi là người yêu của nhau rồi, tôi có dành cho anh ấy và mối quan hệ của anh ấy một sự quan tâm rất nhỏ, chẳng đáng là bao nhưng vẫn gọi là có chú ý tới. Khi mới thành vợ chồng thì tôi quan tâm đến cảm xúc của anh ấy nhiều hơn là các mối quan hệ. Sau khi chúng sống với nhau, tôi nhận ra là rằng gần 80% sự quan tâm của tôi đặt cả vào anh ấy cho nên trong tôi bắt đầu xuất hiện cảm giác ghen với tất cả những người khác giới bên cạnh chồng mình, mà ngay cả cùng giới cũng phải lưu ý. Tầm này thì chồng mình không dụ thì trai cũng dụ chồng mình, kiểu như là nguy hiểm từ hai phía.

Sau một trận khóc lóc thì tôi cũng đã suy nghĩ về mọi vấn đề và trường hợp xảy ra. Dẫu sao đó cũng là Dim, là chồng tôi, nếu tôi không tin tưởng anh ấy thì còn ai đứng về phía anh ấy, kể cả là khi anh ấy có đi cùng cô ta thì cũng không chứng minh được việc anh ấy có mối quan hệ đặc biệt với cô ta. Tôi đã tự nhủ lòng mình như thế hàng chục lần trong khi bước tới phòng khám đó.

Từ bên ngoài phòng khám, tôi nhìn vào cửa kính trông theo Dim và Phương Lan. Huy chọc vào vai tôi.

- Làm gì đấy?

Tôi quay nhìn Huy rồi đưa mắt nhìn bóng hình hai người đang cùng nhau dỗ dành đứa bé trong phòng khám, thở dài.

- Thôi, đi về!

Lúc vừa nhìn thấy Dim, phát hiện anh ấy nói dối tôi, tôi vừa cảm thấy ngỡ ngàng vừa tức tối nhưng cảm giác đó xuất hiện chớp nhoáng rồi biến mất, không để tôi kịp suy nghĩ thêm điều gì. Nên khi tôi muốn đến tận nơi để nhìn thấy cảnh tượng đó, tôi lại chẳng hề suy nghĩ mình nên làm gì, có kế hoạch gì không hay

chỉ vào đó rồi quát lớn với người phụ nữ kia và làm một trận ra trò. Tôi chỉ biết đi đến và đứng nhìn ngây ngốc, chẳng dám phá vỡ bất cứ điều gì đang tồn tại quanh tôi. Cô ta còn có một đứa trẻ, còn tôi lại chẳng có gì ngoài bản thân tôi, nếu có làm gì người ta cũng chỉ trách tôi chứ nào ai mắng kẻ như cô ta. Bởi vì người ngoài không hiểu, họ chỉ nhìn và phán xét. Tôi nhất không phải người phụ nữ bị chồng cấm sừng mà là đứa bé không có bố, họ sẽ nghĩ như vậy và rồi tôi sẽ là một kẻ bại trận.

- Anh ta nhìn tôi.

Huy đứng im một chỗ, ở đằng sau tôi lên tiếng.

- Ai?

Tôi cau mày quay lại.

Một đôi giày MANHSM tông đen mũi da bóng xuất hiện trong tầm mắt của tôi khi tôi quay lại. Đây là đôi giày tôi đã mua bằng tiền lương tháng đầu tiên của tôi cho Dim và ngày hôm nay anh ấy đã đeo nó, chính xác thì người đang ở đây, trước mặt tôi là Dim.

- Là anh.

Dim đưa tay ra nâng cằm tôi lên, đợi tôi nhìn vào mắt anh ấy.

Chỉ cần không phải là lúc này thì bất cứ khi nào anh ấy muốn tôi đều có thể nhìn vào mắt anh ấy, bây giờ thì xin đừng bắt tôi phải trở nên mạnh mẽ, đừng bắt tôi phải tiếp nhận thêm điều gì từ anh ấy, một ánh mắt thôi cũng khiến tôi ngộp thở.

Tôi đã nói tôi chỉ là một đứa hay giả vờ, từng giả vờ rất giỏi và hiện tại thì không hề giỏi. Giả vờ mạnh mẽ một giây thì tôi sẽ yếu đuối một trăm giây, cứ như vậy mà nhân lên một trăm lần, đủ để thấy tôi chẳng có vẻ gì là giỏi giang ngay cả khi tôi nghĩ mình có vẻ như thế.

Tôi ngược mắt nhìn lên, nhưng người tôi nhìn không phải là Dim mà là người đứng đằng sau anh ấy, Phương Lan. Cô ta nhìn tôi với ánh mắt đầy giễu cợt. Trông tôi giờ thảm hại đến mức để cô ta ném ột ánh nhìn như thế sao? Tôi sẽ không trở nên nhỏ bé đâu, ít nhất là trong mắt cô ta.

Tôi nở một nụ cười dễ chịu, đưa tay nắm cổ tay Huy lại để cậu ta lại gần tôi.

- Anh đưa ai đi khám à?

Tôi nháy mắt với Dim, nghiêng đầu nhìn Lan, giả vờ như mới để ý đến cô ta.

Khi Dim chưa kịp trả lời, Lan bước tới, nín ống tay áo Dim, bẽn lẽn như thể cô gái nhỏ.

- Ai vậy anh?

Cổ họng tôi khô rát, mắt tèm nhem ngứa ngáy, chân tay khó chịu. Cô ta nghĩ cô ta bao nhiêu tuổi mà còn làm cái trò ngơ ngác như vậy. Thế có khác gì cô ta mới là người bắt gặp chồng ngoại tình chứ không phải tôi.

Ngay lập tức, Dim bước lại gần tôi hơn như để tránh cái nín tay của Lan, khiến sự hụt hẫng hiện rõ trên khuôn mặt của cô ta.

- Ồ, nhìn gần mới nhận ra cô thật quen. Chúng ta gặp nhau rồi, nhớ chứ? Trong siêu thị đó. Là em gái Phong, phải không?

Tôi nhăn trán suy nghĩ rồi hồ hởi chìa tay ra định bắt tay với Lan nhưng dường như cô ta chẳng có ý định tiếp nhận hành động ấy của tôi, trên mặt của cô ta tỏ rõ sự khinh bỉ. Cô ta nghĩ tôi thêm bắt tay cô ta làm chắc?

Rồi tôi vỗ ngực Dim mấy cái rất nhẹ, ra ý tôi biết Lan.

- Lần trước anh gặp Phong rồi đúng không? Trái đất tròn mà, chúng ta đều quen nhau.

Dim nhìn tôi, mỉm cười, gật đầu thay lời đáp lại. Thấy tôi không giống đang tức giận nên Dim tỏ ra thoải mái và nhẹ nhõm hơn, cứ nhìn biểu hiện của anh ấy mà xem, như trút đi cả tấn gánh nặng.

Huy giơ tay lên khoác vai tôi thân thiết, hếch cằm lên hỏi.

- Chị không giới thiệu à?

Tôi xoay mặt nhìn Huy chỉ thấy mắt cậu ta đang nháy loạn lên. Mất vài giây để tôi kịp nhận ra cậu ta đang cố ý giúp tôi.

Tôi không kéo tay Dim, chỉ đứng và chỉ vào anh ấy.

- Là chồng tôi, Jim. Bọn tôi cưới nhau cũng được gần bốn năm rồi. Còn đây là em gái bạn tôi.

Tôi “tiện thể” giới thiệu luôn Lan. Đó là cách để tôi khẳng định vị trí của tôi và cô ta khác nhau như thế nào.

Suốt cuộc trò chuyện sau đó, Lan không tham gia nhiều, chỉ đưa mắt liếc tôi vài lần hoặc nói riêng với Dim điều gì đó. Theo như những gì tôi nhận thấy, mối quan hệ giữa Dim và Lan không đơn thuần chỉ là bạn. Khi cô ta bế đứa bé, Dim nhìn đứa bé rất âu yếm dù không thể hiện nhiều bởi vì tôi còn ở ngay đây, ở cạnh anh ấy.

Tôi không biết cuộc trò chuyện kết thúc như thế nào, Dim đưa cô ta về ra sao, Huy tạm biệt tôi lúc nào và tôi về nhà bằng cách gì, tôi cứ đứng im trước cửa nhà. Kể từ lúc tôi nhận ra sự việc nghiêm trọng hơn tôi từng nghĩ, tôi đã phải đấu tranh tinh thần rất nhiều giữa tin tưởng và không tin tưởng. Khoảng cách giữa hai điều đó mỏng manh tới mức chạm nhẹ một cái là đứt đoạn, rời rạc. Chúng tôi cưới nhau bốn năm, ngoài tình yêu và sự nhẫn nại, chúng tôi chẳng có gì hơn. Mà không phải, phải là tôi chẳng có gì hơn.

- An, sao em lại ngồi ở đây?

Tôi nghe thấy tiếng Dim ngay gần, ngoảnh lại đã thấy anh ấy đứng ngay cạnh tôi với vẻ mặt lo lắng.

- Em đã ngồi đây bao lâu rồi?

Dim nhìn tôi từ trên xuống dưới, vẫn bộ đồ lúc chiều và sự bụi bặm sau một ngày dài ở ngoài.

Nếu bây giờ có ai đó hỏi tôi về cảm giác hiện tại chỉ bằng hai từ, tôi sẽ trả lời, là “chơi vơi”. Tất cả những gì tôi nghe thấy, nhìn thấy đều như rơi xuống từng thứ từng thứ một ngay xuống chân tôi nhưng lại chẳng hề vỡ vụn, cứ chồng lên từng lớp một cao ngất, ngạo nghễ xuất hiện trong tầm mắt tôi, bắt tôi phải tiếp nhận nó. Tôi mỉm cười, ngẩng cao đầu nhìn lên bầu trời. Bầu trời không sao, đen một mảng lớn thâu vào trong đáy mắt tôi, hằn lên tâm trạng tôi lúc này.

- Em đợi anh, đợi thử xem cảm giác anh phải chờ đợi em như thế nào. Xem nó có dễ dàng không? Có thoải mái không? Mười phút đầu, em thấy khó chịu. Ba mươi phút sau, em thấy bức bối. Một tiếng trôi qua, em thấy chán nản. Ba tiếng rồi đi, em thấy mệt mỏi. Và bây giờ là đã được sáu tiếng hai sáu phút bốn hai giây, anh về, em đợi được anh...

Tôi thu tầm mắt, xoay mặt nhìn Dim, gương gao nở một nụ cười.

- ... nhưng trong lòng em đã từ bỏ việc đợi anh từ ba tiếng trước rồi.

Dim ngỡ ngàng, môi anh ấy run lên như định nói điều gì đó nhưng không cất lên thành lời.

Dim của tôi, sau một ngày dài như vậy vẫn đẹp trai, đáng yêu, tốt bụng và dễ mến. Về ngoài của anh ấy chưa từng làm tôi mê đắm ở giây phút đầu nhưng dần dần ở bên nhau lâu, mỗi ngày tôi lại cảm thấy bản thân lún sâu vào tình yêu với anh ấy, cười tít mắt vì nhìn thấy anh ấy và dễ dàng yêu lòng trước bất cứ hành động nào của anh ấy.

Tôi bước đến gần Dim, chạm nhẹ vào má anh ấy rồi đứng lặng im ngắm nhìn khuôn mặt anh ấy. Khuôn mặt này đã bao lâu rồi tôi mới nhìn thật kỹ như bây giờ, đã bao lần nhìn rồi lướt qua, chạm nhẹ rồi thôi. Đã bao lần tôi ỷ lại vào việc bên nhau thật lâu để quên đi dấu vết của thời gian, quên đi việc nhìn ngắm người đàn ông của tôi, quên đi việc quan tâm anh ấy còn ở bên tôi nhiều hay ít.

- Thế mới hiểu anh đã phải can đảm và mạnh mẽ rất nhiều để có thể chờ đợi em trong suốt ngần ấy năm. Một nửa tuổi trẻ của anh đã dành để đi theo em và cho em bờ vai để nương tựa mỗi lúc mềm yếu. Anh dành những năm đầu của tuổi ba mươi để ở bên em, mang cho em cuộc sống và cái nhìn mới. Đôi lúc em

nhìn em trong gương, em tự hỏi bản thân có điều gì tốt đẹp để có thể khiến một người đàn ông chấp nhận chờ đợi tình yêu từ nơi em. Rồi có những ngày, em dừng việc ngắm bản thân mình, em nhìn anh và hiểu rằng em nên thấu hiểu anh hơn, thấu hiểu tình yêu của anh dành cho em hơn là chỉ biết đón nhận nó.

Tôi khẽ dịch người, ôm lấy Dim, áp mặt vào ngực anh ấy, thở dài.

- Yêu em, vất vả cho anh rồi...

Từ lúc tôi bắt đầu nói, Dim không nói lại dù chỉ một lời, đôi lúc tỏ ra ngạc nhiên và bối rối nhưng hầu hết anh ấy vẫn giữ thái độ bình thường, không gấp gáp mà cũng chẳng lo lắng như thể anh ấy đã biết trước tôi sẽ nói gì đó với anh ấy.

Chúng tôi đứng ôm nhau trước cửa nhà như hai kẻ ngốc vì quá lạnh mà va phải nhau rồi chẳng muốn rời xa. Không biết vì người lạnh hay lòng người không ấm, chạm vào nhau rồi dứt ra không đành.

54. Q.3 - Chương 27: Có Những Điều Giấu Kín...

“Tôi ước rằng trái tim của chúng tôi chưa từng vì ai mà buồn khổ.”

Kể từ hôm tôi trải lòng mình với Dim thì quan hệ giữa chúng tôi trở nên kỳ lạ, đến cả nụ cười dành cho nhau cũng gượng gạo và bí bách. Chúng tôi không định nghĩa những gì diễn ra giữa hai chúng tôi là gì, không gọi tên, không suy đoán, cứ để yên nó trong lòng mỗi người và sống theo cách chúng tôi muốn. Chúng tôi đều về nhà vào những giờ nhất định, không muộn, rất đúng giờ để cùng nấu ăn và ngồi bên nhau. Đáng lẽ ra nó sẽ là một bức tranh đẹp nhưng nó đã không được trở nên hoàn chỉnh bởi vì sự im lặng của chúng tôi. Chúng tôi có thể ngồi bên nhau hàng giờ liền, cùng xem mấy bộ phim hài lãng mạn, tôi nằm trong vòng tay của Dim và anh ấy luôn dựa cằm lên đầu tôi nhưng bởi vì trong lòng chúng tôi tâm tư là gánh nặng, đè nén chúng tôi tới mức chúng tôi phải thận trọng với từng lời nói của bản thân nên mỗi khi phải mở lời đều lúng túng và ngại ngùng.

“Ing...ing...”

Điện thoại ở tủ giường rung mạnh làm tôi bừng tỉnh, mở to mắt. Tôi nhào người ra khỏi vòng tay của Dim thật nhẹ nhàng tránh làm anh ấy thức giấc, vợ vội chiếc điện thoại rồi gấp người cúi xuống nhìn điện thoại xem ai gọi đến. Tên hiện trên màn hình là Phong. Tôi nhìn vào đồng hồ, bất máy.

- Cậu có biết giờ là mấy giờ không?

Tôi thì thào vào điện thoại, thi thoảng liếc mắt trông chừng Dim ngủ.

Giọng Phong lẽ nhẹ trong điện thoại, nói câu được câu mất pha lẫn tiếng nhạc ồn ã và tiếng người cười nói, thứ âm thanh hỗn tạp của buổi đêm mà lâu rồi tôi không nghe thấy.

- Người say có bao giờ quan tâm giờ giấc đâu.

Từ lúc nghe thấy giọng Phong tôi đã biết cậu ấy không tỉnh táo, tôi khẽ thở dài.

- Nhưng tôi quan tâm. Về nhà đi, tôi phải đi ngủ.

- Cậu có thể đến đưa tớ về không?

Phong nói vội vào điện thoại, vội đến nỗi tôi nghe thấy cả tiếng rằng cậu ấy đập vào điện thoại, tiếng vọng lại khá lớn rồi cậu ấy còn chửi mấy câu với ai đó bên cạnh.

Tôi nhìn sang Dim, lặng lẽ tắt điện thoại, nằm xuống xoay mặt đối diện với Dim.

Mình hỏi tôi rằng sao tôi và Dim lại có mối quan hệ kỳ lạ như bây giờ, tôi không hỏi, anh ấy không nói, cứ im lặng giữ lòng mình không cho đối phương biết. Tôi không trả lời, chỉ cười, cười đến mức nước mắt chảy dài trên má. Một người nóng tính như Minh lại chẳng hề oán thán tôi nửa câu như ngày trước, không mắng tôi tại sao lại chần chừ, không chửi rửa Dim và cũng không nói với tôi ai sai ai đúng. Cô ấy chỉ hỏi tôi một câu như vậy trong suốt cuộc trò chuyện. Vào độ tuổi ba mươi, chúng tôi không thích thú gì với những cuộc tranh cãi, chỉ ngồi lặng bên nhau, thở dài vài tiếng rồi tự mở lòng.

Nằm một lúc, tôi trở mình đi xuống giường, với tay lấy chiếc áo khoác treo trên móc mặc vào người rồi lấy điện thoại đặt vào trong túi, đi ra khỏi nhà.

Tôi gọi taxi đi đến địa chỉ mà Phong nói. Khi đến nơi tôi đã thấy cậu ấy ngồi gục mặt vào đầu gối ở ngoài cửa bar, lếch thếch với bộ dạng say khướt. Tôi đi đến gần, khều tay Phong, cố gắng nhắc cậu ấy đứng dậy. Phong ngẩng lên, vừa nhìn thấy tôi đã cười lớn, ôm chầm lấy tôi. Vốn định đẩy cậu ấy ra nhưng giờ tôi mà đẩy cậu ấy ngã thì tôi lại phải nhắc cậu ấy dậy, nghĩ đến chuyện một nhọc ấy, tôi nín nhịn giữ cậu ấy bên mình để đưa vào taxi.

Chật vật một lúc lâu tôi cũng quăng được cái người say be bét này lên giường, chỉ thở hổn hển được vài hơi rồi phải cởi giày và thay cái áo dính bẩn vì nôn mửa của Phong. Thề là tôi chưa từng làm việc này cho bất cứ người đàn ông nào trước đây vì Vương không uống rượu và Dim là người uống rượu rất có chừng mực, biết giới hạn nên không để tôi nhìn thấy anh ấy say khướt lần nào.

Tôi vừa lau mặt cho Phong vừa nhìn căn phòng nhỏ của cậu ấy. Căn phòng được dán giấy dán tường màu xám, khá là ỉu dột nhưng may thay đồ đạc trong phòng hầu hết là màu trắng nên đỡ gạc được phần nào không khí trong căn phòng. Đồ đạc của cậu ấy rất ít, để gọn trong phòng ngủ với một chiếc giường đơn và chiếc tủ bốn cánh màu trắng sữa kê sát gần giường. Đối diện với cửa phòng là một phòng khách nhỏ liền với nhà bếp, phòng vệ sinh cũng ngay cạnh phòng ngủ. Nhưng dường như cậu ấy ít trở về nhà nên đồ ăn trong tủ lạnh gần như đã quá hạn hoặc hỏng phải vứt đi. Trong bếp chẳng có nồi niêu gì ngoài một cái bát loa thủy tinh, một đôi đũa nhựa một cái thìa inox nhỏ và một chiếc cốc sứ. Tôi đã không hiểu cậu ấy nấu ăn kiểu gì trong tình trạng túng thiếu này thì nhìn thấy chiếc lò vi sóng nằm ở vị trí sáng sủa nhất trong nhà bếp. Hóa ra đó là cách cậu ấy giải quyết đồ ăn đóng hộp trong tủ lạnh.

Tôi mang một cốc nước gừng ấm vào phòng ngủ, lay vai Phong.

- Dậy uống một chút rồi ngủ.

Phong vẫn nằm yên, không nhúc nhích hay đáp lại. Dáng ngủ của cậu ấy không thoải mái, từ lúc lên giường đã nằm co quắp như một chú cún nhỏ, hai tay vòng qua đôi chân đang gập vào. Ban đầu tôi nghĩ cậu ấy lạnh nên đắp chăn thật kín lên người cậu ấy và bật điều hòa nóng lên giúp cậu ấy thoải mái nhưng cậu ấy vẫn nằm mãi ở tư thế đó, cứng nhắc và chẳng buông lỏng vòng tay dù chỉ một chút.

Tôi lấy một chiếc ghế nhỏ để cạnh giường, ngồi bên cạnh Phong, chống tay lên cằm nhìn cậu ấy. Tiếng thở của cậu ấy rất mạnh, giống như hắt ra. Lòng tôi dấy lên sự cảm thương, không tự chủ được đưa tay lên vỗ nhẹ lên ngực Phong, ru cậu ấy ngủ.

Gần ba giờ sáng tôi từ nhà Phong trở về nhà. Tôi cất áo khoác, nhón chân nhẹ nhàng leo lên giường, an tâm đặt lưng xuống giường khi thấy Dim vẫn đang ngủ. Không phải tôi sợ anh ấy phát hiện ra tôi đã đi đâu vào rạng sáng mà là việc tôi đánh thức anh ấy dậy vào giờ này. Gần đây anh ấy ngủ không ngon vì tiệm bánh bị người ta tung tin đồn thất thiệt là bánh ở tiệm ăn gây đau bụng, anh ấy đã mất rất nhiều thời gian tìm ra kẻ tung tin đồn nhảm và thực hiện lại mấy hoạt động quảng cáo tiệm bánh. Mấy kẻ tung tin đồn là do người của tiệm bánh đối diện mở hội đầu năm ghen tỵ với việc khách hàng sẵn sàng xếp hàng dài để mua bánh trong tiệm của Dim thay vì ngồi đờng hoàng trong tiệm bánh của họ để mua bánh. Ở đời chuyện ghen ăn tức ở là khó tránh khỏi nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó, một câu bông đùa dù có ý hay không cũng ảnh hưởng rất lớn đến uy tín và việc làm ăn của người khác, họ làm thế là quá xấu tính. Khi tôi biết chuyện này tôi đã rất tức giận nhưng lại không thể làm gì ngoài việc ngoài mặt tha thứ cho họ bởi vì Dim nói họ đã đến xin lỗi chứ trong thâm tâm tôi đã chửi mắng họ cả nghìn lần.

Tôi nằm ở mép giường, nhắm mắt một lúc rồi vẫn không ngủ được, trần trọc mãi không thôi. Tôi bất ngờ xoay người lại, thấy Dim đang nhìn tôi. Điều đó làm tôi khê giạt mình, cất tiếng hỏi.

- Em làm anh tỉnh giấc?

Dim lắc đầu, chậm chậm nhắm mắt.

Mí mắt tôi sụp xuống, nhìn bàn tay Dim, chủ động nắm lấy.

- Anh có thể hỏi em một câu được không?

Dim đưa tầm mắt nhìn lên trần nhà, nói rất chậm.

Tôi khẽ “ừ” một tiếng rồi lẳng lặng chờ Dim nói chuyện.

- Có bao giờ em cảm thấy yêu anh không?

Dim kết thúc câu hỏi rất gọn, không rườm rà mà thẳng thừng rồi nhanh chóng rơi vào im lặng trước ánh mắt ngạc nhiên của tôi.

Yêu Dim ư? Chẳng phải tôi vẫn luôn yêu anh ấy sao, chẳng lẽ anh ấy không cảm nhận được. Tôi luôn nghĩ, yêu nhau không nhất thiết phải nói ra, chỉ cần thể hiện bằng hành động. Tôi đã không nghĩ anh ấy sẽ hỏi tôi về vấn đề mà chẳng bao giờ tôi nghĩ tới. Sau một lần trải qua tình yêu, tôi giấu kín tâm tư mình hơn, tình cảm cũng vì thế mà không mấy khi thể hiện rõ ràng. Cũng chính như Dim từng nói, người nào yêu nhiều hơn ngã sẽ đau hơn. Bởi vì tôi sợ đau, tôi sợ thất bại một lần nữa nên dù ra sao tôi cũng luôn giữ tình cảm của mình ở một vị trí an toàn, không để ai biết tới và chạm tới.

Tôi e dè, hỏi lại.

- Anh không cảm nhận được gì từ em sao?

Dim xoay người lại, mặt đối mặt với tôi rồi anh ấy đặt bàn tay lên má tôi, vuốt ve.

- Có chứ. Anh cảm nhận được từ em... tất cả mọi thứ, trừ tình yêu.

Nói đoạn, Dim mỉm cười. Nụ cười tự giấu của anh ấy hiện lên nỗi bi thương và đau khổ mà tôi chưa một lần nhìn thấy. Trong bóng tối, nụ cười ấy càng trở nên cô độc đến buồn bã, tuyệt vọng.

“Em đã yêu anh và giờ cũng rất yêu anh.” Tôi chỉ muốn bật ra thành tiếng câu nói này nhưng cổ họng cứ nghẹn ứ, miệng không chịu mở to mà chỉ nuốt hơi vào trong, khô khốc nơi cuống họng.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi chìm vào trong im lặng giống như mọi lần. Tôi rất muốn xin lỗi anh ấy vì chưa lần nào trả lời được câu hỏi của anh ấy, để anh ấy phải bận tâm suy nghĩ, để anh ấy phải trăn trở trong lòng mà luôn đắn đo có làm tổn thương tôi không. Nhưng cuối cùng thì anh ấy cũng làm tổn thương tôi, dù vô tình hay cố ý, tôi cũng đã tổn thương trong lòng. Chỉ có điều tôi không muốn mất đi anh ấy, không muốn hạnh phúc của tôi trôi tuột đi chỉ vì tôi thờ ơ với tình yêu mà tôi đang có. Tìm được người yêu mình không khó nhưng tìm được người thương yêu mình thật lòng từ tận sâu trong trái tim thì không dễ. Hóa ra người đó luôn ở bên cạnh tôi chỉ chờ tôi nhận ra anh ấy. Dim vẫn ở bên tôi và chờ tôi nhận ra. Tiếc là tôi lại nhận ra muộn quá, anh ấy đã chẳng thể chờ tôi thêm lâu....

55. Q.3 - Chương 28: Nỗi Đau Không Ngươi

“Trên đời này có hai loại nỗi đau. Một là nỗi đau về thể xác. Hai là nỗi đau về tâm hồn. Bất hạnh thay, nỗi đau nào tôi cũng nếm cả rồi.”

Tôi đã gặp lại bố của con Minh, tên là Quân, cậu ta khá đẹp trai với khuôn mặt góc cạnh nam tính và vóc dáng cao ráo như người mẫu. Minh không cho tôi gọi Quân là người yêu của cô ấy hay chồng của cô ấy mà chỉ được gọi là bố Bia vì cô ấy đặt biệt danh cho con cô ấy là Bia - thứ khiến cho cô ấy và Quân bất đắc dĩ phải lệ thuộc vào nhau. Tuần trước Minh còn gào lên với tôi là gia đình nhà Quân đúng là không thể xem thường được. Bố làm thẩm phán của thành phố, mẹ là giám đốc của hãng thời trang có tiếng ở nước ngoài, chị gái của Quân là người mẫu nổi tiếng còn cậu ta cũng là một nhân vật tiếng tăm ở trường đại học. Mất nguyên nửa ngày tôi nghe Minh ca thán là đời cô ấy thật xúi quẩy khi gặp phải Quân và dây dưa với cậu ta bởi vì cô ấy sống rất vô nguyên tắc, tính tình nhiều khi không được dịu dàng và không phải dạng biết nghe lời nên gặp phải gia đình nề nếp cô ấy thấy vô cùng đáng sợ. Chẳng nói đến gì cô ấy, tôi đây cũng cảm thấy hoang mang nếu bản thân rơi vào hoàn cảnh như cô ấy.

Mười giờ đêm, tôi mới được Minh thả cho về nhà vì cô ấy cứ giữ rịt tôi lại nói chuyện và rầu rĩ. Trong nhà không bật điện, chỉ có vài ánh đèn tường xanh nhạt le lói ở một góc nhà, gió từ ban công lùa vào, tôi khẽ rùng mình khi đi ngang qua cơn gió đó, bước chân nhẹ nhàng vào phòng ngủ. Trên giường không có Dim mà ngoài nhà tôi thấy giày anh ấy đã gọn gàng đặt trên kệ. Tôi thay bộ quần áo ngủ, đi loang quanh mà tìm Dim nhưng chẳng thấy bóng dáng anh ấy đâu. Cho tới khi tôi cảm thấy hai mi mắt dính lại vào nhau, cơ thể uể oải chẳng muốn cử động, đành ra đóng cửa ban công để vào ngủ thì tôi lại nhìn thấy Dim đang

ngồi ở ban công, với một chai rượu. Anh ấy ngồi dựa vào tường, mắt nhìn xa xăm về phía mấy tòa nhà đối diện lấp lánh ánh điện, hai tay bắt chéo vào nhau, cả cơ thể thả lỏng để mặc cho những cơn gió vờn quanh đùa nghịch mái tóc và chiếc áo sơ mi mỏng manh trên người. Tôi chưa từng nhìn thấy Dim như thế này, một Dim trầm tĩnh và im lặng đến lạ thường, một Dim thờ ơ với tất cả mọi thứ xung quanh, không cười đùa, không vui vẻ, không sức sống. Nhìn thấy anh ấy, lòng tôi chợt thất lại.

- Dim...

Tôi lặng lẽ đến bên Dim, khẽ lên tiếng.

- Đi ngủ thôi anh.

Dim giật mình, quay đầu lại.

- Em về rồi à?

Giọng Dim khàn đục. Anh ấy ho khẽ vài tiếng rồi lo lắng nhìn tôi.

- Mau về phòng ngủ đi. Ở đây lạnh lắm, cẩn thận ốm.

Rồi anh ấy đẩy vai tôi, thấy tôi không chịu di chuyển, đành bước xuống khỏi ban công, ôm vai tôi đưa tôi vào trong nhà.

Tôi vẫn đứng im, nhìn Dim.

Cuối cùng Dim cũng đầu hàng trước sự bướng bỉnh của tôi, cùng tôi đi ngủ.

Nửa đêm, Minh gọi cho tôi, khóc thút thút nói vào điện thoại: “Mày ơi, Quân bảo tao tè dầm. Nhưng mà tao đau bụng lắm.” Rồi cô ấy còn tiếp tục vừa mắng người bên cạnh cô ấy vừa khóc lóc bảo tôi ngần này tuổi mà còn bị bảo tè ra quần. Tôi vội vàng ngồi dậy lên mạng tra, hốt hoảng khi biết biểu hiện của cô ấy là bị vỡ ối. Chính bản thân tôi cũng cảm thấy hoang mang trước điều này nói gì đến việc cô ấy đang tự mình trải qua. Tôi trấn an Minh, kêu cô ấy chuyển máy cho Quân dặn dò cậu ta chuẩn bị đưa cô ấy vào bệnh viện. Thằng nhóc này đúng thật chẳng biết gì, nghe tôi nói xong vâng dạ chẳng thấy đâu chỉ thấy đáp lại là tiếng sụt sịt. Tôi không bình tĩnh liên mắng cậu ta, khóc lóc cái nỗi gì, mau đưa cô ấy đi để, bấy giờ cậu ta mới ngoan ngoãn đáp lại thật nhanh.

Lúc tôi quay lại giường đã không còn thấy Dim ở đó. Có lẽ anh ấy đã ra khỏi nhà lúc tôi đang ngủ bởi vì khi này tôi thức dậy đã luôn ngồi trong phòng khách nên không thể nào anh ấy đi qua mà tôi không biết. Anh ấy đi rất vội, áo khoác không mặc, giày vẫn nguyên trên kệ, chỉ đeo dép trong nhà mà đi ngay. Có chuyện gì khiến anh ấy phải đi gấp gáp như thế? Tôi lo lắng, vừa mặc quần áo chuẩn bị đến bệnh viện vừa gọi cho Dim. Giọng nữ đáp lại trong điện thoại như một cái máy lặp đi lặp lại suốt chặng đường từ nhà đến bệnh viện khiến tôi chán nản, từ bỏ, cắt điện thoại vào túi rồi chạy vội vào bệnh viện. Minh đang nhăn nhó ôm bụng, miệng không ngừng kêu ca khó chịu. Tôi ôm lấy Minh, vỗ về.

- Không sao, mày thử đều đi. Phù... phù...

Tôi cố gắng làm cô ấy bình tĩnh hơn dù tôi còn đang bối rối với tình trạng này của cô ấy. Lần đầu tiên tôi thấy cô ấy nhợt nhạt và mệt mỏi như vậy, hẳn là đau đớn lắm với các cơn co thắt trong bụng.

An ủi Minh một lúc lâu, tôi nhìn sang Quân, thấy trên mặt cậu ta có vài ba vết xước còn rớm máu.

- Cậu bị làm sao vậy?

Quân ngẩng lên nhìn tôi, chưa kịp trả lời thì Minh chen vào.

- Thì tao cào cậu ta chứ sao. Nãy tao đau quá vùng chân vùng tay cào trúng mặt cậu ta.

Minh lấy lại được hô hấp, giọng tỉnh bơ khai ra nguyên nhân.

Tôi bật cười.

Nụ cười của tôi chưa kịp vang lên thành tiếng đã vội tắt ngấm vì hình ảnh vừa lướt qua trước mắt tôi.

Dim bế một đứa bé trên tay chạy qua, ánh mắt lo lắng nhìn chăm chú đứa bé, bước chân vội vã lướt qua tôi chưa đầy một giây, chẳng chùng lại nhịp nào. Theo sau anh ấy lại là người mà tôi vừa nghĩ tới, là Lan.

Tuy vẻ mặt của cô ta rất hoang mang, lo lắng nhưng khi cô ta đi qua tôi, ngỡ như đã cố ý đi chậm lại, để lại cho tôi một nụ cười đặc ý. Tôi đứng chôn chân một chỗ, mắt nhìn theo hình ảnh đau lòng đó.

Minh giật ống tay áo tôi.

- Đó chẳng phải là...

- Không có gì cả.

Tôi mím chặt môi, ngửa mặt thật nhanh để nước mắt chảy ngược vào trong rồi quay lại mỉm cười với Minh.

- Kìa, bác sĩ gọi kìa.

Để không bị cô ấy truy hỏi thêm, tôi đẩy cô ấy vào phòng rồi đi ra mau chóng. Đến khi chỉ còn một mình, tôi không nén nổi nỗi bi thương đang thấm dần trong tim, ôm mặt gục xuống khóc nức nở, đôi chân run rẩy đứng không vững khiến tôi như ngã quỵ. Đã bao nhiêu lần tôi phải giả vờ như không thấy, giả vờ như tốt bụng, giả vờ như người ngoài nhìn theo hình ảnh chồng tôi đi cùng với người phụ nữ khác, ôm đứa con không phải của tôi, yêu thương người khác và lừa dối tôi. Cho đến bao giờ tôi mới không cần phải chịu đựng, đè nén và ôm chặt trong tim để rồi thổn thức như thế này nữa? Cho tới khi nào, cho tới khi nào đây...

Nữ hộ sinh mở cửa phòng để, gọi tôi vào. Tôi giật mình, đưa tay lên vuốt nước mắt đọng trên khóe mắt. Sau khi bước vào phòng, tôi thật sự hoảng hốt với cảnh tượng Minh nước mắt hòa với mồ hôi thấm ướt khuôn mặt đang căng lên đỏ ửng của cô ấy. Cô ấy gào thét bằng đủ thứ tiếng hỗn tạp, khóc lóc như mưa, thậm chí còn buột miệng chửi gì đó với Quân – người đang bị cô ấy túm tóc ở bên cạnh. Nhưng việc cô ấy giật tóc của cậu ta không làm cậu ta tức giận mà ngược lại còn khiến cậu ta trở nên lung túng, meo máo khóc cùng cô ấy. Minh khóc, cậu ta cũng rơi nước mắt theo. Cô ấy kêu la, cậu ta tìm cách trấn tĩnh trong tiếng khóc nức lên. Vì quá bối rối nên tôi chỉ biết đứng nhìn xung quanh, sợ sệt nắm chặt bàn tay lại. Mãi cho tới khi tôi bị một nữ hộ sinh huých vai chỉ ra cạnh bàn để thì tôi mới hoảng hồn nhận ra mình đang ở nơi nào. Tôi chợt nghĩ, nỗi đau Minh đang phải chịu đựng chắc cũng đau đớn như ngày tôi nằm ở đó, chỉ khác là cô ấy tạo ra một cuộc sống mới còn tôi lại xóa bỏ đi một cuộc sống. Nỗi đau đó, ngàn vạn lần tôi không bao giờ quên được.

Tôi lại gần Minh, nắm lấy tay cô ấy, cố gắng trò chuyện với cô ấy nhằm giúp cô ấy thoải mái, bình tĩnh hơn và quên đi nỗi đau đẻ. Tôi đọc được ở đâu đó rằng khi phụ nữ đẻ, để giúp họ bớt căng thẳng và giảm thiểu sự sợ hãi, nỗi đau đớn thì nên trò chuyện với họ để họ quên đi phần nào nỗi đau họ đang chịu đựng dù cho phản ứng của họ thường là cáu gắt và la mắng. Dẫu thế nào tôi vẫn nên tin vào phương pháp này để giúp cô ấy trải qua chuyện này dễ dàng hơn. Vì thế tôi tìm đủ mọi chuyện trên trời dưới biển kể cho cô ấy nghe rồi còn bắt cô ấy trả lời vài vấn đề tôi thắc mắc mà hầu như đều là vấn đề tôi chẳng bao giờ để ý tới. Ban đầu cô ấy chửi mắng tôi, nói tôi thần kinh sao mà hỏi cô ấy vào giờ phút này, tôi cũng lớn tiếng đe dọa nếu cô ấy không trả lời thì sau này đừng làm bạn nữa. Cô ấy gào khóc, nhìn tôi chằm chằm, hét lên câu trả lời. Tiếng cô ấy đáp lại tôi mỗi lần trả lời câu hỏi của tôi thật không nhẹ nhàng gì. Sau lần này tôi nghĩ mình cũng nên đi khám tai luôn chứ bây giờ nó đã ù hết cả lên. Mãi một lúc sau, khi Minh mệt lả đi và gần như kiệt sức muốn ngất đi, chẳng buồn gào thét với tôi nữa thì tôi lại hoảng hốt thêm. Đang dặn để mà cô ấy ngất đi thì đứa bé biết làm thế nào? Tôi không kịp suy nghĩ thêm, hét lên một tiếng. Minh giật mình, mở trừng mắt ra. Tất cả mọi người cũng nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái. Minh hét vào mặt tôi:

- Mày điên à?

Ngay giây phút Minh dùng hết sức hét lên với tôi, đứa bé cũng an toàn đi ra khỏi cơ thể cô ấy mà không chút trở ngại vướng mắc nào, ngoan ngoãn nằm trên tay bác sĩ.

“Oe oe oe...”

Tiếng em bé khóc vang lên cả căn phòng.

Tôi vui mừng, thở phào một tiếng, vỗ nhẹ vào vai Minh.

- Giờ thì để cho cái họng của mày nghỉ ngơi đi.

Minh thều thào gì đó, mệt mỏi nhắm mắt lại, yên lặng với những vuốt ve của Quân.

Tôi cảm thấy mình như trút bỏ được nỗi lo lắng, chậm chậm bước ra khỏi phòng để. Bước ra khỏi nơi này, tôi lại phải quay về với một nỗi lo lắng khác. Tôi hít một hơi thật sâu, đi về phía căn phòng mà Dim bước vào lúc trước cùng với đứa bé và Lan. Bao nhiêu loại cảm giác cứ thế ùa đến, ập vào trái tim tôi làm mọi dây thần kinh của tôi như ngừng hoạt động. Tim tôi đập thình thịch. Tôi nép mình bên cửa sổ, đưa mắt nhìn vào bên trong. Càng nhìn tim tôi đập càng nhanh hơn, nhanh đến nỗi từng nhịp như muốn siết chặt trái tim tôi lại. Dim đang ngồi bên đứa bé, bón cho thằng bé ăn từng muỗng bột, ánh mắt và cử chỉ ân cần đầy âu yếm. Lan đang đứng bên cạnh, thi thoảng gạt mấy sợi tóc của thằng bé, nở nụ cười hạnh phúc trong lời khen ngợi của mấy bà mẹ chăm con nhỏ ở cùng phòng. Họ khen, gia đình cô thật hạnh phúc. Họ khen, chồng cô thương cô biết bao. Họ khen, cô thật may mắn khi cưới được người chồng yêu thương con như vậy. Dim dường như không để ý mọi lời nói xung quanh, chỉ chú tâm vào việc bón cho thằng bé. Còn Lan thì không thể, cô ta gạt đầu, mỉm cười như thừa nhận sự hạnh phúc mà cô ta được người ta tô vẽ cho.

Tôi bật cười, dựa lưng vào cửa sổ. Tôi đã trở nên vô dụng như một con ngốc, không biết làm gì ngoài việc đứng nhìn và chẳng làm gì hơn lời khẳng định sẽ không từ bỏ tình yêu. Minh đã từng mắng tôi, cách tôi giữ tình yêu thật giống một kẻ điên. Tôi nhìn thấy nhưng sẽ không nói, đau lòng nhưng sẽ không kêu than, muốn chửi mắng nhưng lại nở nụ cười đáp lại. Tôi làm vậy, giống kẻ điên cũng được, nhưng đó là cách tôi chọn, là con đường tôi đi, dẫu sao tôi vẫn phải tiếp tục.

Tôi xoay lưng bước đi.

- An.

Bỗng từ hai phía đều có người gọi tên tôi, một là đằng sau tôi, một là phía trước tôi. Tôi biết người đang ở sau lưng tôi là ai nhưng bởi vì sự lo sợ của tôi đã lên tới đỉnh điểm, nó không cho phép tôi quay đầu lại. Tôi ngẩng đầu lên, ngỡ ngàng. Người đứng phía trước tôi, đã lâu không gặp, Vương.

56. Q.3 - Chương 29: Rơi Xuống

“Có những ngày như hôm nay, tôi chỉ muốn rơi xuống một khoảng vô định nào đó rồi nhắm mắt lại, yên lặng chờ cho qua hết ngày.”

Vương đưa tôi về nhà. Trên đường đi chúng tôi không nói với nhau điều gì, thi thoảng anh ấy lén nhìn tôi và tôi cũng làm vài điều tương tự. Chúng tôi không biết nói gì hơn ngoài việc gọi tên nhau.

Vương trở nên chừng chặc hơn ngày trước với sơ mi gọn gàng cùng với quần âu. Nụ cười của anh ấy càng trở nên đầm ấm hơn. Mọi thứ thuộc về bề ngoài của anh ấy đều đã thay đổi đẹp đẽ hơn, chín chắn hơn, thậm chí ánh mắt anh ấy nhìn tôi đã kiên định hơn. Chỉ có điều, gặp lại nhau mà không có sự chuẩn bị trước thì ít nhiều cũng vẫn gây ra sự bàng hoàng cho tôi. Tôi vốn không mong Vương xuất hiện lần nữa vì trái tim tôi đã mất rất nhiều năm để yên lặng trở lại, để mở lòng với một người khác. Giờ việc gặp lại anh ấy, không phải chuyện quá buồn nhưng cũng chẳng vui vẻ gì, nhất là khi tôi đang phải đối mặt với sự đổ vỡ trong tình cảm.

- Em nghỉ ngơi đi.

Vương xuống xe, lịch sự mở cửa xe cho tôi.

Tôi ủ oải, gắng nở một nụ cười biết ơn anh ấy đã đưa tôi về.

- Cảm ơn anh.

Nói rồi tôi quay người đi, chỉ muốn nhanh chóng bước vào nhà và ném người lên giường, phớt lờ mọi thứ.

- Trong tình yêu không nên nói lời cảm ơn.

Giọng Vương vui vẻ.

Tôi chợt thấy quen quen, câu nói này, tôi đã từng nói. Tôi quay lại, nhìn Vương khó hiểu.

- Ý anh là, chúng ta... quay lại với nhau nhé?

Vương mỉm cười dịu dàng, nghiêng đầu chờ đợi tôi đáp lại.

Tuy tôi yên lặng nhưng trong đầu tôi và cả trong tim tôi đều gõ liên hồi, đánh loạn nhịp vào nhau.

- Sau khi em đi, anh đã học cách chọn lựa. Và người anh chọn, vẫn luôn là em.

Vương đặt tay lên vai tôi, cúi đầu nói, nhìn vào mắt tôi. Ánh mắt anh ấy ngập tràn yêu thương và mong chờ. Nếu ánh mắt ấy giống như ngày đó, vô định và yếu đuối thì tôi sẽ không chần chừ mà từ chối. Chỉ là ánh mắt anh ấy nhìn tôi bây giờ, hoàn toàn là sự chắc chắn và mạnh mẽ, điều đó khiến cơ thể tôi như cứng lại.

Mắt nhắm nửa tiếng để tôi lê cái cơ thể mệt mỏi và rũ rượi của tôi vào được nhà sau khi để Vương tạm biệt bằng câu nói hẹn gặp lại. Tôi muốn nói với anh ấy, tôi không mong chờ một cái hẹn nào đến từ anh ấy nhưng tôi lại không đủ dũng khí để thẳng thừng từ chối anh ấy như cái cách tôi đã làm với Phong. Ngày đầu gặp nhau sau bao năm chia tay mà Vương lại nói về việc quay lại chưa đầy một phút. Hoặc là anh ấy đã xây dựng đủ quyết tâm, hoặc là anh ấy đã quá vội vàng để cứu vớt lấy tình yêu của chúng tôi. Nhưng đáng tiếc tôi đã không còn là cô gái chạy theo anh ấy năm nào, đã không còn thích nũng nịu, không còn thích được yêu chiều hay thích giả vờ để giành chút tình yêu từ nơi anh ấy. Tôi - phụ nữ ba mươi, đã có chồng. Nói về tôi thì chỉ hai điều đó là đủ để tưởng tượng cuộc sống của tôi hiện giờ đã khác xa so với ngày đó. Người tôi yêu đã chẳng còn là Vương.

Tôi ngủ một giấc dài đến tận nửa buổi chiều ngày hôm sau, đây là giấc ngủ dài nhất trong vòng nửa năm nay của tôi. Tôi lười biếng giấu mình trong chăn, hít hà mùi nắng chiếu lên chăn, đứng đĩnh mấy phút rồi ngồi dậy vươn vai, kết thúc giấc ngủ đông. Ngay khi vừa vặn vẹo xoay người, tôi đã bắt gặp Dim đang nhìn tôi. Chính xác là anh ấy đang nằm bên cạnh tôi và nhìn tôi. Tôi giật mình, nấc lên một tiếng.

- Anh về khi nào thế?

Hỏi xong câu này, tôi nấc lên liên tiếp. Tôi ghét nhất việc bị nấc, vừa mệt vừa khó chịu.

Dim ngồi dậy, đưa cho tôi cốc nước, vuốt lưng tôi.

- Anh về khi em ngủ.

Rồi cuộc nói chuyện của chúng tôi lại rơi vào trạng thái im lặng, như mọi lần. Tôi ngại ngùng đưa mắt nhìn xung quanh, đảo mắt và chớp mắt liên tục. Dim vẫn chăm chú nhìn tôi như thể muốn đi thêm vào cuộc trò chuyện. Mặc dù điều này mọi khi tôi sẽ rất vui nếu nó xảy ra, chỉ có điều sau đêm qua thì niềm vui của tôi cũng sớm trở thành nỗi buồn.

Tôi trốn tránh, vội vàng xuống khỏi giường.

- Đêm qua Minh về rồi. Con trai đó anh. Hôm qua hai mẹ con nhà đó quay em như chong chóng vậy. Bây giờ em phải vào xem cô ấy cần gì không đây.

Tôi giả vờ như không nghe thấy tiếng gọi đêm qua của Dim, vờ như không biết tới sự có mặt của anh ấy. Bởi vì đêm qua, sau khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Vương, tôi đã nhắm mắt mà bước thẳng tới chỗ Vương mặc cho Dim gọi tôi đằng sau. Anh ấy chỉ gọi tôi đúng hai lần, rồi thôi. Tuy trong bệnh viện rất ồn ào nhưng dù có ồn ào hơn thế, tôi vẫn nhận ra giọng anh ấy.

Dim im lặng, nhìn theo hành động của tôi.

Khi tôi bước ra cửa, Dim chặn lại.

- Để anh đi cùng em.

Dim cười.

Giờ tôi mới chịu nhìn vào anh ấy, khuôn mặt hốc hác đến đáng thương, râu ria không cạo, ánh mắt mệt mỏi. Nhìn anh ấy như vậy, tôi có thể không đau lòng sao? Dù nỗi đau tôi phải chịu đêm qua là rất lớn nhưng khi nhìn anh ấy bây giờ, tôi cũng đau và dường như đau thêm.

- Anh cũng đang rảnh mà.

Thấy tôi cứ đứng im lặng nhìn anh ấy, anh ấy giải thích qua loa.

Tôi mỉm cười, lắc đầu.

- Không cần đâu, em tự đi được. Hôm khác chúng ta cùng đến thăm nhé!

Tôi lao nhanh ra khỏi cửa, gấp gấp đến nỗi vấp ngã mấy lần nhưng vẫn đi thẳng ra đường, vẫy vẫy một chiếc taxi và đợi chiếc taxi lăn bánh mới tạm thờ phào. Tôi không dám nhìn Dim, không dám nghe anh ấy nói dù cho tôi chẳng có lỗi gì nhưng tôi lại cư xử hết như một người làm việc xấu, lén lút, sợ hãi.

Hai tuần sau đó, Lan gọi cho tôi để hẹn gặp nói chuyện.

Tôi đi nhờ Phong một đoạn khi tới quán café gặp Lan. Không lâu sau khi tôi biết quan hệ của Lan với Dim thì Phong cũng biết. Phong hỏi tôi đi đâu, tôi trả lời, đi đánh nhau với em gái cậu. Nghe xong, Phong chỉ cười mà không nói gì thêm. Gần đây cậu ấy khá dễ tính, cũng hay cười và quan tâm tôi, không bắt tôi làm việc nhiều. Từ khi biết mối quan hệ của chúng tôi lãng nhãng hơn chúng tôi vẫn nghĩ, tình cảm giữa hai chúng tôi xa cách một chút nhưng không vì thế mà tôi cách mặt cậu ấy bởi vì em gái cậu ấy tơ tưởng đến chồng tôi. Tuy tôi không phải người rạch ròi nhưng dẫu sao Phong cũng chẳng làm gì xấu xa với tôi, tôi không nên gán ghép tôi trạng cho cậu ấy chỉ bởi vì cậu ấy là anh trai của Lan. Cậu ấy cũng không biết gì như tôi mà thôi.

Khi tôi bước vào đã thấy Lan ngồi cười đùa với con của cô ta. Tôi thấy gai mắt trước những gì cô ta cố thể hiện cho tôi xem. Nếu là người khác, tôi đã đến thẳng phòng cho cô ta cái bạt tay và dạy dỗ cô ta rồi nhưng vì đây là em gái Phong nên tôi không thể làm như vậy.

Tôi ngồi xuống ghế đối diện, tự gọi một ly rượu vang đỏ, khoanh tay ngồi nhìn Lan và đứa bé.

- Mới buổi trưa mà chị đã uống rượu sao?

Lan ngược nhìn tôi, hỏi han.

Trông cái bộ dạng giả vờ ngoan hiền của cô ta thật tức cười. So với lần đầu tiên tôi gặp cô ta thì vẻ dịu dàng này đối ngược hẳn với vẻ ngoài đánh đá, ngỗ ngược mà cô ta để lại cho tôi.

Người phục vụ tiến đến, tôi cầm ly rượu trên khay, uống một ngụm rồi nhìn Lan.

- Thì thế nào?

- Chị không nên uống nhiều rượu, sẽ khó mà có...

Lan sử dụng cái giọng điệu mỉa mai của cô ta nói với tôi.

Tôi nhìn điệu bộ của cô ta, cười nhếch mép.

- Cảm ơn đã nhắc nhở tôi.

Cô ta đã có con và giờ cô ta dạy một người làm vợ mà chưa được làm mẹ như tôi. Thật không ngờ tôi lại có cái ngày bị người khác dạy dỗ làm sao để có con đấy. Nếu tôi gọi đây là một nỗi nhục, hơn cả nỗi đau, liệu có quá không?

- Khỏi lòng vòng nhé! Tôi biết rõ những việc cô đang làm và những gì cô đang cố cho tôi xem nên hôm nay cô hẹn tôi ra là muốn điều gì, nói nhanh đi tôi còn có tâm trạng để lắng nghe cô.

Tôi không muốn để Lan dắt mũi tôi thêm lần nào nữa, quyết định nói thẳng ra. Từ trước đến nay, tôi vốn không sợ bất cứ cuộc gặp mặt nào với tình địch.

Lan mỉm cười, đứng dậy đặt đứa bé đang ngồi trong lòng cô ta vào lòng tôi, nhường mắt chờ đợi. Tôi mở tròn mắt, hoảng hốt trước vẻ mặt ngây thơ bầu bĩnh của đứa bé trước mắt tôi đang tươi cười nhìn tôi.

Bất giác tôi né khỏi cái tay bé xíu của đứa bé đang quơ trước mặt, bối rối không nói nên lời, run rẩy nhìn đứa bé đang bám lấy vai tôi. Đứa bé có mái tóc màu nâu, đôi mắt to tròn màu xanh dương, khi cười sẽ híp mắt lại thành mắt cười giống như Dim. Tôi sợ hãi nhìn từng đường nét trên khuôn mặt của đứa bé, không lâu sau rơi vào trạng thái tức ngực khó thở. “Đứa bé giống Dim. Tôi phải chối bỏ điều này ra sao đây? Tôi phải làm gì bây giờ? Sau tất cả những cố gắng của tôi, tôi lại bị uy hiếp và phá tan bởi một đứa trẻ sao? Không được, không thể...”

Tôi cố điều chỉnh lại nhịp thở, nở một nụ cười tươi rồi vòng tay nựng đứa bé.

- Nó là một đứa bé đáng yêu.

Tôi vừa cười với đứa bé vừa ngẩng lên nói với Lan. Khi nụ cười của tôi vừa xuất hiện thì nụ cười trên môi cô ta dần mất. Có lẽ cô ta không hiểu được tại sao tôi lại cười, tại sao tôi lại thản nhiên như thế sau một loạt hành động thể hiện nỗi lo sợ của tôi. Lan giật lại đứa bé từ tay tôi, tức giận xách lấy túi đồ, hậm hực quay người đi.

- Để xem cô cười như vậy được bao lâu.

Cô ta ném lại cho tôi một câu rồi bỏ đi ngay lập tức. May thật, tôi cũng đã muốn cô ta đi cho khuất mắt tôi rồi.

Cười à?

Có gì mà tôi chẳng cười được. Khóc tôi còn khóc được nói gì đến cười. Ngày trước tôi khinh bỉ những giọt nước mắt mà giờ đây tôi lại thấy nước mắt như được tôi nuông chiều, thi thoảng làm mình làm mẩy tự ý rơi ra rồi bắt tôi thu gom nó vào, cẩn thận lau nó đi. Còn nụ cười, phải mất rất nhiều sức lực để tôi có thể để nó xuất hiện. Tôi không cười thì biết khóc thêm điều gì đây?

Tôi buông tiếng thở dài, ôm lấy hai vai mỗi một nhìn ra ngoài đường. Giá như bây giờ được ngắt đi một lúc thì tốt biết mấy, cứ vô tri vô giác mà thờ ơ với tất cả mọi nỗi đau. Giá mà được như vậy, dù chỉ một lần...

57. Q.3 - Chương 30: Mạnh Mẽ Lâu Rồi, Giờ Yếu Đuối Một Chút Có Được Không?

“Chạy theo hoài, vấp rất đau...”

Kể từ hôm tôi gặp Lan, hình ảnh đứa bé đó luôn xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Đứa bé chạy đến bên Dim, gọi Dim là bố với nụ cười đáng yêu của nó, dắt tay Dim đến chỗ Lan. Hình ảnh gia đình hạnh phúc đó ám ảnh tôi hàng đêm khiến tôi sợ hãi việc đi vào giấc ngủ, không muốn đặt lưng xuống và nhắm mắt lại dù chỉ một giây. Tôi khóc nhiều hơn mỗi khi Dim không có nhà. Không phải kiểu bật khóc nức nở mà bất cứ khi tôi làm việc gì, bất cứ lúc nào nước mắt tôi cũng tự động chạy dài chẳng vì lý do gì, cứ như nước mắt luôn ở đó, trực chờ tôi chớp mắt là vô thức rơi xuống. Tôi làm bạn với kính mắt mỗi khi ra ngoài để che giấu đôi mắt sưng húp vì khóc. Tôi yếu đuối nhưng lại sợ bị ai đó phát hiện ra.

- Đạo này có hãng kính mát nào nhờ cậu quảng cáo hộ à?

Phong vừa cùng tôi đi họp ở bên công ty tôi để hoàn tất việc hợp tác ra mắt kính thời trang vào cuối tháng. Cuối cùng thì tôi không phải gặp cậu ấy thường xuyên, không phải trốn tránh mỗi khi chạm phải mặt cậu ấy.

Tôi không đáp lại, tập trung đọc lại tài liệu để duyệt. Bỗng chiếc kính trên mắt tôi bị lấy đi rất nhanh đến nỗi tôi không kịp giữ lại, chỉ biết ngẩng lên hoảng hốt.

- Mắt cậu làm sao vậy?

Phong cầm kính của tôi, ngạc nhiên khi nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của tôi. Tôi vội vàng lấy tập tài liệu che mắt, đi ra chỗ khác. Nếu cậu ấy thấy tôi như vậy, cậu ấy sẽ về nói với em gái cậu ấy thì tôi thật sự giống kẻ thua cuộc thê thảm. Tôi không muốn thấy Lan đến gặp tôi và cười cái nụ cười giễu cợt đó nữa. Tôi chán ngấy với cái việc phải phát điên lên vì cô ta.

Phong đi theo tôi, nâng cằm tôi lên nhìn kỹ khuôn mặt tôi, nghi hoặc hỏi.

- Cậu khóc cả đêm đấy à?

Không phải cả đêm, mà là mỗi đêm, sự thật là như thế. Tôi bực mình trước sự quan tâm thái quá của Phong, bực tức hất tay cậu ấy ra, nóng nảy nói.

- Đau mắt thôi!

Thấy thái độ của tôi không thoải mái, Phong cũng không nói gì, trả lại kính cho tôi rồi rời đi.

Cả buổi làm việc hôm đó Phong cũng không làm phiền tôi, chỉ yên lặng ngồi từ xa nhìn tôi. Gần cuối giờ, Phong đi từ đầu về, thở hồng hộc, tóc tai rối tung chạy tới trước bàn làm việc của tôi, đặt xuống một lọ thuốc nhỏ mắt cùng một mẫu giấy. Khi tôi còn chưa kịp ngạc nhiên với hành động kỳ lạ của cậu ấy thì cậu ấy đã bỏ về trước. Tôi cầm lọ thuốc, gỡ mẫu giấy ra đọc, trong đó vồn vồn năm chữ: “Đừng khóc nữa, được không?”

Sau một thời gian dài làm việc chung với nhau, Phong không còn tự tiện với tình cảm của cậu ấy dành cho tôi mà thay vào đó, cậu ấy trở nên quan tâm tôi từ những cái nhỏ nhặt, đôi khi đùa nghịch với tôi nhưng rất biết giới hạn, không làm gì quá trớn nếu như tôi không thích. Cậu ấy tỏ ra yêu chiều và đối xử với tôi như thể tôi là người yêu của cậu ấy. Mọi người trong công ty vẫn thường gán ghép chúng tôi với nhau dù cho họ biết tôi đã là phụ nữ có gia đình. Có vài người còn rỉ tai tôi, bảo rằng Phong tốt với tôi như vậy, lại vì tôi mà đi xin xỏ, năn nỉ đám nhà báo từng người một đừng đăng tin tôi là người yêu của cậu ấy vì sợ cuộc sống của tôi bị ảnh hưởng. Vì lần trước khi tôi và cậu ấy bị phát hiện đi ăn với nhau, các fan của cậu ấy đồn ầm lên rằng tôi là người yêu của cậu ấy nên đám nhà báo sẵn lòng được tin này. Ngày đó Phong giấu chuyện này với tôi nên tôi không biết được gì, chỉ cho tới khi mọi người thấy cậu ấy đối tốt với tôi mà tôi lại giữ nguyên sự xa cách với cậu ấy nên nói cho tôi biết. Tôi cảm thấy việc đó chẳng có gì là vì tôi mà hy sinh cả. Cậu ấy dẹp chuyện này phần lớn sẽ tốt cho cậu ấy chứ tôi thì ảnh hưởng gì. Tôi đã nghĩ như vậy trong một khoảng thời gian dài và yên tâm với việc để cậu ấy ở bên cạnh mà không suy nghĩ gì thêm. Nhưng dần dà cậu ấy lại biến thành người có xu hướng bảo vệ tôi mọi nơi mọi lúc khiến tôi lo lắng. Thứ tôi không muốn mắc nợ nhất trên đời này là tình cảm, không chỉ bởi vì nó khó trả mà bởi vì nó là gánh nặng, đặt trên vai hay để trong tim cũng đều không gánh được.

Tôi bước ra ngoài phố, ngao ngán thở dài một hơi, nhìn quanh quất không biết nên làm gì và nên đi đâu vì về nhà cũng chỉ có mình tôi cô đơn, ăn một mình, ngủ một mình, lại có thể nghĩ đến những điều không vui. Dim đã bay về Mỹ với một dòng tin nhắn ngắn gọn cho tôi: “Anh có việc phải về Mỹ mấy hôm.” Giờ chúng tôi trò chuyện với nhau theo kiểu gián tiếp, xa cách và mỗi cuộc trò chuyện cứ như là báo cáo thường nhật. Tôi tự hỏi nếu như không có điện thoại thì chúng tôi biết trò chuyện với nhau kiểu gì khi mà nhìn mặt nhau thôi cũng đã muốn khước từ việc trò chuyện. Thật ra chuyện này chỉ xuất phát từ nơi tôi vì mỗi khi Dim muốn nói chuyện hay quan tâm tôi thì tôi đều cố gắng nói những câu xã giao và tránh mặt thật nhanh. Tôi thừa nhận bản thân tôi đang trốn tránh Dim, sợ phải đối diện với anh ấy, sợ phải tỏ ra yếu đuối trước mặt anh ấy. Tôi ghét ai đó ở bên tôi vì tình thương. Vì vậy tôi tuyệt đối không để tình yêu của Dim dành cho tôi mai một thành loại tình thương đáng ghét đó. Đối với tôi mà nói, cảm giác người ta thương mình không phải loại cảm giác dễ chịu để hưởng thụ.

“Ing... ing...”

Điện thoại rung lên trong tay tôi.

Tôi biết ai đang gọi tới nhưng lại không có ý định nghe. Đạo gần đây tôi xuất hiện một thói quen xấu, đó là luôn có cảm giác muốn trốn tránh bất cứ điều gì khiến tôi cảm thấy áp lực, lo sợ. Tôi trốn tránh Dim, trốn tránh Phong và trốn tránh cả Vương. Ba người đàn ông xuất hiện trong cuộc đời tôi lần lượt khiến tôi rơi vào cảm giác dễ phòng bởi vì trái tim tôi quá nhạy cảm với những nỗi đau.

- Alô.

Tôi mệt mỏi bắt máy.

- Em tan làm rồi phải không?

Vương dịu dàng nói vào trong điện thoại.

- Em tan làm rồi.

- Đi ăn tối với anh nhé?

Câu hỏi này, ngày nào Vương cũng gọi cho tôi và hỏi nhưng tôi luôn từ chối với đủ mọi lý do. Anh ấy thừa biết tôi có ý tránh né nhưng lại dùng hết sự kiên nhẫn của anh ấy vào việc chờ đợi sự đồng ý từ tôi.

Thấy tôi im lặng, Vương cũng phần nào hiểu được suy nghĩ của tôi, nhanh chóng lên tiếng.

- Anh biết rồi. Vậy, hẹn em hôm khác.

Lần nào cũng là Vương kết thúc cuộc trò chuyện giữa chúng tôi, lần nào cũng như vậy. Tôi không muốn từ chối anh ấy quá thẳng thừng, cũng không muốn tạo cho anh ấy hy vọng và để anh ấy nuôi cái hy vọng mờ ảo đó. Tôi cũng đã từng rất yêu anh ấy, chờ đợi anh ấy và lẽo đẽo đi theo anh ấy suốt thời gian dài để nhận được lời chấp nhận tình cảm của anh ấy. Nhưng, đó dù sao cũng vẫn chỉ nằm trong chữ “từng”, không hơn không kém. Tôi có thể trong tình yêu mà vầy vung đủ kiểu cách nhưng nếu đã bước ra khỏi tình yêu thì tuyệt nhiên một cái ngoảnh mặt lại cũng không bao giờ có. Tôi đã yêu là chỉ yêu một người. Và người mà tôi yêu, là Dim. Nếu có đau khổ vì yêu thì cũng nhất định phải là vì đau trong tình yêu với Dim. Tôi là một kẻ cứng đầu như thế nên đau cũng phải đau hơn người ta đôi ba phần.

Tôi ăn tối một mình ở một quán vỉa hè, với một bát phở giá năm mươi nghìn đồng lèo tèo vài cọng hành và hai miếng thịt bò. Khi tôi quyết định ngồi xuống ghế nhựa thì họ đã không cho tôi còn đường đứng dậy đi về vì đã giục tôi gọi món. Tôi vốn dĩ không phải người chi lý tính toán hay thích tiết kiệm nhưng việc ăn một bát phở giá năm mươi nghìn như vậy vào lúc không đói thì quả là rất xót tiền. Tôi rất nhớ những món ăn của Dim, thích cách anh ấy đặt cả tấm lòng của anh ấy vào món ăn để làm tôi ngon miệng. Thích cái vẻ mặt tần ngần chờ đợi lời nhận xét của tôi rồi kiểu gì cũng hơn hớn mặc kệ tôi khen hay chê. Thích khoảnh khắc nước mắt anh ấy chảy dài trên mặt vì thái hành rồi mướt mắt mồ hôi vì luộc gà cho tôi ăn. Dù anh ấy bận bịu hay thảnh thơi, tôi đều thích nhìn ngắm anh ấy. Bởi vì mỗi khi anh ấy nhìn tôi, tôi đều có thể tìm được trong ánh mắt anh ấy có hình bóng của tôi, tìm thấy trong nụ cười của anh ấy có niềm vui từ tôi. Tôi đã yêu Dim như vậy nên giờ ăn một bát phở lạ, ở ngoài phố một mình mà trong lòng cảm thấy đầy vị mất mát.

Thành phố mới sáu giờ tối đã lên đèn nhộn nhịp, người với người chen nhau qua ngõ nhỏ, va vào nhau buột miệng câu xin lỗi rồi đi qua. Vậy đấy, nỗi buồn khổ của bản thân thì nên tự mình chăm sóc, chẳng một người lạ nào có thể dừng lại nhíu mày chỉ vì vẻ mặt của bạn dường như không vui. Họ bận lắm, bận lắm với những rối ren và tất bật của cuộc sống của họ, thời gian và hơi sức đâu để quan tâm đến nỗi đau của người khác. Nhiều tình cảm nhất là con người và vô tình nhất cũng vẫn là con người.

Trong một vài thời gian tâm trạng tôi không tốt, tôi thường đút tay vào túi áo đi dạo một mình qua những con ngõ nhỏ rồi cúi kính với bất cứ người nào va phải tôi, nói những câu khó chịu khi họ chỉ xin lỗi mà chẳng buồn nhìn mặt tôi xem tôi có cảm thấy tốt hơn sau lời xin lỗi của họ không. Vì thế, tôi đã chửi rất nhiều người không quen và đa số là toàn tự tôi nói tự tôi nghe. Tôi bực mình trước sự thờ ơ của họ, giận dỗi dỗi với bất cứ ánh nhìn của họ vô tình chạm phải ánh mắt tôi. Trong mắt họ, tôi hoàn toàn có thể nhìn ra sự chán ghét của họ khi nhìn thấy một “bà cô ba mươi” khó tính và khó chịu như tôi. Còn tôi thì vẫn mặc kệ, vẫn đi dạo và vẫn cúi gắt như thường.

Dần dần tôi không còn xấu tính như trước. Tôi đi dạo nhiều, có nhiều cái chạm vai, nhận nhiều lời xin lỗi, tôi cảm thấy quen thuộc. Sự bực tức ngày xưa mà tôi luôn sẵn sàng bùng nổ với mọi người giờ mất đi, thay vào đó, tôi cũng trở thành người vô cảm như họ, tôi nhận lời xin lỗi rồi mỉm cười bỏ đi. Thật sự chẳng hơn.

58. Q.3 - Chương 31: Từ Bỏ

“Tình yêu của em, giá mà chúng ta có thể ở bên nhau lâu hơn...”

Trời đổ bệnh, mưa lất phất, lùa cả những cơn gió lạnh về. Những cơn mưa mùa đông yên lặng, trầm tĩnh và ngoan hiền. Tôi vẫn luôn nghĩ về mùa đông giống như những cô gái đang yêu, ngoài lạnh trong ấm, ngọt ngào và có tình yêu bất tận.

Huy vừa rủ tôi đi ăn đêm sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với tôi vào lúc mười giờ đêm. Chúng tôi vẫn liên lạc với nhau thường xuyên sau lần gặp gỡ ồn ào đó. Giữa chúng tôi không có bất cứ một câu chuyện nào cụ thể, cũng chẳng có lời tâm tình nào, chỉ là nói về vài ba câu chuyện nào đó trong ngày, hỏi về vài vấn đề về quần áo, công việc và nhiều thứ khác. Thi thoảng chúng tôi chẳng nói gì, bật một bài hát để cùng nghe. Có những hôm tôi khóc trong điện thoại và cậu ta thì lắng nghe tôi khóc. Lại có những hôm cậu ta thích kể chuyện cười, kể nhiều, nhiều tới mức tôi đang cười lại thành khóc rồi cậu ta lại ngồi yên nghe tôi khóc. Hôm trước Huy nói với tôi một câu, nghe xong tôi chỉ mỉm cười. Cậu ta nói: “Tôi chẳng hiểu gì về chị, ngoài tiếng khóc.” Tôi luôn khóc với cậu ta mà chẳng có một lý do nào. Cậu ta cũng chưa một lần hỏi vì sao tôi khóc, tất cả việc cậu ta làm chỉ là để yên tôi khóc rồi tiếp tục trò chuyện. Có một người như Huy

để tựa nhờ tâm trạng cũng là một điều may mắn mà tôi có được. Không hối hận, không ân hận, không trách mắng, không ồn ào, chỉ lắng nghe.

Tầm hai mươi phút sau Huy đến nhà đón tôi, cậu ta mặc bộ đồ ngủ hình ninja với chiếc mũ bảo hiểm rất hoa lá hệt. Nhìn thấy bộ dạng kỳ cục này, tôi không khỏi đứng ngẩn người mấy chục giây, nheo mắt hỏi.

- Sao lại mặc thế này ra ngoài đường?

Huy mặt tỉnh bơ, đưa tôi mũ bảo hiểm màu cà rốt.

- Chị nghĩ vào giờ này thì còn có ai nhìn ngó tôi mặc gì à?

Sau khi Huy nói vậy, tôi im bặt, nhìn lại bộ quần áo chỉnh tề trên người mới thấy bản thân đã quá phức tạp để ra đường vào lúc mười rưỡi đêm.

- Chị trốn ra ngoài với con trai tầm này mà chồng chị không nói gì?

Bỗng dưng Huy nhắc đến Dim, tôi chợt bối rối.

Chồng tôi?

Anh ấy có ở nhà đâu mà nói gì. Mà cứ cho là có ở nhà đi thì anh ấy sẽ nói gì? Sẽ chẳng nói gì đâu.

- Cậu có phải con trai đâu!

Tôi vươn cổ ra phía trước, trêu chọc Huy.

Huy gào lên.

- Gì chứ? Không phải con trai thì tôi là gì?

Tôi phì cười khi nhìn vào gương, thấy khuôn mặt đang cau có của Huy, vui vẻ nhún nhường.

- Được rồi, không trêu cậu nữa.

Nhưng dường như Huy vẫn chưa vừa ý với sự nhường nhịn của tôi, cậu ta cáu nhặng xị.

- Bề ngoài tôi vẫn là trai thẳng nhé! Ôi chị xuống xe đi! Chở người luôn làm tôi phát cáu như chị, tôi thấy nặng lắm. Xuống mau, xuống mau.

Tôi mặc kệ lời kêu la của Huy, mặt dày ngồi yên không động đậy, cũng chẳng đáp lại lời cậu ta mà duy trì trạng thái đó cho đến tận quán ăn. Và dĩ nhiên, mặt dày luôn thẳng.

Huy vào quán ăn trước tôi vì tôi còn mải mê mua bánh tráng trộn ở vỉa hè. Khi tôi mua xong, định bước vào thì lại thấy cậu ta trở ra, vẻ mặt không tự nhiên, lồi lõm kéo kéo tôi rồi bảo quán này không có món cậu ta thích. Biểu hiện của Huy kỳ lạ tới nỗi tôi không thể ngừng tò mò, linh cảm của tôi có gì đó không tốt, tôi giật tay cậu ta ra khỏi tay tôi, xoay người thật nhanh bước vào trong quán.

Tôi nở nụ cười tự giễu, bước từng bước ra khỏi quán, đi về phía Huy đang đứng chờ, khều khều tay.

Huy nhìn tôi khó hiểu nhưng vẫn nghe lời, lại gần tôi. Ngay khi cậu ta đến gần, tôi bám vào tay cậu ta, từ từ đổ gục xuống.

- Này, chị làm sao thế? An? An?

Huy bàng hoàng, vội vã ôm lấy tôi, giọng hốt hoảng.

Tôi gần như rơi vào trạng thái vô thức. Mọi thứ xung quanh tôi dần mờ đi, chỉ toàn màu đen. Hơi thở gấp gáp đột nhiên ngừng lại, tôi sợ hãi rít mạnh kẽ răng, hít vội chút không khí rồi ngất đi.

Khi tôi tỉnh dậy là vào chạng vạng ngày hôm sau. Tôi biết rõ việc tôi ngất đi và hiện tại tôi đang ở trong bệnh viện. Bên cạnh tôi không có một ai cả. Bụng tôi đói cồn cào, kêu không biết bao nhiêu lần nhưng tôi vẫn mặc kệ, nằm yên trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi không nhìn thấy Huy nhưng cũng không có ý định tìm cậu ta. Một mình cũng tốt, đỡ phải giả vờ vui bởi vì tôi đã quá mệt mỏi rồi.

Bỗng có tiếng chạy gấp gáp từ đâu vọng tới, rồi tiếng cửa đập mạnh vào tường, vài người trong phòng kêu ca gì đó, sau đó, là tiếng ai đó gọi tên tôi.

- An.

Tim tôi đập mạnh một nhịp. Tôi không quay đầu lại, cố gắng giữ nhịp thở để không ngắt đi.

Tôi nghe được tiếng thở dốc của Dim. Anh ấy chạm vào vai tôi, giọng rất nhỏ.

- Em tỉnh chưa?

Sáu tháng trôi qua kể từ ngày tôi nhận ra mọi sự chờ đợi đều có giới hạn, tôi nhớ giọng nói của Dim, nhớ anh ấy đến phát điên mà không dám nói. Tôi cố gắng xoay cơ thể nặng nề của tôi ngồi dậy. Dim giúp tôi để chiếc gối ra sau lưng cho tôi tựa vào, đau lòng nhìn tôi. Tôi biết khuôn mặt tôi giờ đây trông nhợt nhạt và kinh khủng đến mức nào. Vài hôm trước tôi đã đứng trước gương, ngắm nghía khuôn mặt trắng nhợt của mình, quàng mắt thêm lại thành mảng lớn, màu môi nhàn nhạt.

Tôi mỉm cười, vỗ tay xuống giường.

Dim vẫn nhìn tôi, tần ngần ngồi xuống.

- Em muốn ôm anh.

Tôi nói tiếng được tiếng mất, xen lẫn tiếng thở nặng nề.

Dim không nói gì, yên lặng ôm tôi vào lòng, vuốt lưng tôi chậm chậm. Bao lâu rồi ột cái ôm? Bao lâu rồi chúng tôi mới gần gũi như vậy? Ngày trước Dim luôn tự ôm lấy tôi mỗi khi anh ấy thích, còn bây giờ, để được anh ấy ôm, tôi phải nói ra rằng tôi cần một cái ôm từ anh ấy.

Tôi đưa tay lên ôm lấy lưng Dim, ôm rất chặt, như thể nếu buông ra anh ấy sẽ vỡ vụn ngay trước mắt tôi. Tôi sợ anh ấy biến mất, sợ anh ấy tan đi, sợ anh ấy chẳng là của tôi nữa. Nhưng, sự thật vẫn luôn là điều khiến người ta đau lòng. Anh ấy không biến mất, không tan đi mà là thuộc về người khác nhưng thế khác nào việc anh ấy tan biến đi trong cuộc sống của tôi. Chỉ có điều, ích kỷ giữ mãi một người đã thôi chờ đợi mình chẳng phải việc có thể khiến mình hạnh phúc. Tôi không thể vì bất hạnh của tôi mà bỏ qua hạnh phúc của người khác. Nếu Dim đã tìm thấy được hạnh phúc mà tôi không thể đem lại cho anh ấy thì tôi cũng nên để anh ấy ra đi. Tôi không cao thượng, nhưng tôi là một người biết yêu và tôn trọng tình yêu. Bởi vậy...

- Em từ bỏ rồi.

Tôi thì thầm vào tai Dim rồi buông Dim ra, đưa tay lên vuốt phẳng cổ áo của Dim, vỗ nhẹ nhẹ.

Dim nhìn tôi, nhìn như muốn thấu trái tim tôi. Ánh nhìn đau đớn của anh ấy chạm vào trái tim tôi khiến nó thất lại, nhói đau. Trong ánh mắt ấy, tôi có thể nhìn ra nhiều cảm xúc, từ phần nộ, đau khổ đến cả tuyệt vọng. Tôi không hiểu những cảm xúc anh ấy đang dùng để nhìn tôi là như thế nào. Chẳng phải đây là điều mà anh ấy muốn từ tôi khi anh ấy đã có một mối quan hệ khác sao? Nếu không phải vậy thì là điều gì?

Chợt, Dim quay mặt.

- Em không muốn hỏi anh gì à?

Dim quay lại, hỏi tôi, giọng điệu bình thản.

Tôi lắc đầu.

Dim lại tiếp tục hỏi.

- Em có bao giờ tin vào anh không?

Tôi nhắm mắt, cẩn thận quan sát nét mặt của Dim nhưng chẳng có gì ngoài vẻ mặt bình tĩnh và thản nhiên đó. Giờ đây dường như người đang ngồi trước mặt tôi đây hoàn toàn không phải là Dim. Anh ấy chưa bao giờ nhìn tôi với ánh mắt ấy.

Tôi không đáp lại, không phải là tôi không muốn trả lời mà là tôi không có câu trả lời. Tôi nghĩ tôi từng tin anh ấy rồi lại nghĩ nếu tôi tin anh ấy, vậy là khi nào, tôi thật sự không nhớ được. Hay là... tôi chưa từng tin anh ấy?

Đợi tôi hồi lâu mà vẫn thấy tôi suy nghĩ, Dim đứng dậy, giúp tôi nằm xuống, ân cần đắp chăn cho tôi, nhìn tôi âu yếm. Cuối cùng, anh hôn lên trán tôi thật lâu rồi quay người rời đi. Chỉ trong chốc lát, bóng dáng anh ấy đã chẳng còn vương lại nơi đây.

Ngày tôi trở về nhà Dim cũng đã rời đi.

Tôi trèo lên chiếc sofa, cuộn mình tròn vo, nằm lặng. Tờ giấy nhắn Dim để lại bị tôi vo nhăn nhúm nằm dưới sàn.

“Là em từ bỏ anh hay từ bỏ tình yêu của anh, cho đến tận bây giờ anh vẫn không tìm được ra đáp án.”

59. Q.4 - Chương 1: Tôi Và Anh Ấy, Ai Xa Lạ Hơn Ai?

“Đừng vì quá an tâm về khoảng cách và tình yêu mà quên đi rằng, ai ở bên nhau cũng cần phải hiểu nhau.”

Trận sốt virus kéo dài một tuần khiến tôi như vừa trở về từ một nơi túng thiếu và cực khổ, tôi gầy xẹp và hốc hác. Lại thêm việc ăn ngủ thất thường nên trận ốm kéo dài hơn những gì tôi tưởng tượng. Tôi ngủ rất ít, một ngày ngủ hai ba tiếng hoặc không ngủ. Việc ăn uống cũng hạn chế quanh mấy hộp cháo ăn liền và một vài thực phẩm đóng hộp tôi mua từ tháng trước. Thứ mà tôi mua gần đây nhất là thuốc kháng sinh và thuốc hạ sốt mà tôi lười nhác mãi mới chịu đem về từ bệnh viện nhỏ gần nhà. Tôi rất ít khi ốm nhưng hề ốm là ốm rất lâu. Có vài người gọi điện cho tôi nhưng hầu như tôi không nghe máy, chỉ nhắn lại bằng vài tin giống nhau.

Phong và Vương đều đến tìm tôi, một người buổi sáng, một người buổi chiều. Vương muốn đưa tôi đi bệnh viện nhưng tất cả những việc tôi làm chỉ là từ chối tể nhị. Dĩ nhiên anh ấy không đồng ý, còn nói không gặp sau này cũng được, miễn là bây giờ tôi chịu đi bệnh viện. Sau rồi vì tôi nhất quyết không chịu đi nên anh ấy cũng phải đầu hàng, rời đi rồi quay lại với một hộp cháo nóng hổi và một túi thuốc lớn. Phong thì đến vào buổi chiều, cũng với yêu cầu tương tự Vương và nhận được lời từ chối của tôi. Không hiểu sao khi được người khác quan tâm, tôi lại cảm thấy khó chịu hơn là cảm kích. Phải chăng vì sự quan tâm không đến từ người tôi mong chờ nên tôi mới có loại cảm xúc không tốt như vậy chăng? Đó cũng chỉ là một trong rất nhiều suy nghĩ mà tôi đã nghĩ mỗi lúc tôi không ngủ. Tôi suy nghĩ rất nhiều thay vì tập trung vào việc chăm sóc sức khỏe bản thân.

Tôi đã không ngủ kể từ giấc ngủ cuối là ba mươi tiếng trước nên sắc mặt tôi cũng trở nên u ám và xám xịt như bầu trời ở bên ngoài. Mưa cả ngày, không dứt. Tôi cũng vì mưa mà lòng nặng trĩu hơn. Tôi cảm thấy mệt mỏi hơn bao giờ hết. Tôi nhớ Dim. Đã rất nhiều lần tôi cầm điện thoại lên nhưng lại bỏ xuống vì không dám gọi cho Dim. Tôi biết nếu tôi mà gọi cho anh ấy, dù chỉ là một hồi chuông anh ấy cũng chạy ngay đến với tôi nhưng hiện tại chúng tôi đang có mối quan hệ khó xử như thế này thì tôi biết lấy lý do để gặp anh ấy. Vì thế tôi đã gọi cho Huy và cậu ta cũng là người đàn ông duy nhất tôi cho vào nhà. Nhưng khi Huy bắt đầu bước chân vào nhà thì ngôi nhà của tôi chẳng thể yên bình, tĩnh lặng được nữa vì hàng loạt lời kêu ca chê bai sự luộm thuộm và lười nhác của tôi phát ra từ miệng cậu ta. Cậu ta chẳng màng tôi ốm đau bệnh tật ra sao mà chỉ chú tâm vào việc bình luận căn nhà và chủ yếu là tỏ rõ thái độ khinh thường trước sự lộn xộn mà tôi gây ra cho căn nhà.

- Làm thế nào để chị có thể sống trong một nơi như thế này vậy?

Huy bịt mũi khi đi qua đồng đồ ăn bị thiu vì tôi đã để chúng ở ngoài những hai ngày.

Tôi ngồi lên ghế, nhún vai.

- Thì cứ thế mà sống thôi!

Bỗng nhiên Huy bước lại gần tôi, mặt không chút cảm xúc, bắt ngờ vung tay ra trước mặt tôi. Tôi theo phản xạ tránh sang một bên, ngỡ là cậu ta định đánh tôi nhưng cậu ta lại khiến cho tôi ngạc nhiên khi mở bàn tay ra. Trong lòng bàn tay của Huy là một chiếc bánh bao nhỏ xíu được bọc cẩn thận trong một lớp giấy. Đây là chiếc bánh bao nhỏ nhất mà tôi nhìn thấy, to hơn chiếc nắp chai Lavie một chút. Hình thù của nó không khác chiếc bánh bao thường thấy là bao nhiêu.

Tôi ngược mắt nhìn Huy, cầm chiếc bánh trên tay cậu ta.

- Ở đâu ra thế?

Huy đi loanh quanh, kéo rèm rồi mở cửa sổ. Mùi ngai ngái của đất ẩm tràn vào trong căn nhà làm không khí trong nhà bớt ngột ngạt. Tôi khịt mũi, mơ hồ nhấp nháp chút vị tự nhiên mà bao ngày qua tôi đã chối từ.

Huy không trả lời, trầm mặc ngồi nhìn tôi. Nhìn chiếc bánh trong tay, tôi không nỡ ăn mà chỉ muốn được ngắm nhìn nó, để nó trong lòng bàn tay rồi thích thú vì sự bé nhỏ của nó.

- Đáng yêu thế này tôi không đành lòng ăn được.

Tôi nói với vẻ tiếc nuối, hướng ánh mắt buồn rầu nhìn về phía Huy nhưng cậu ta chẳng có chút phản ứng lại.

- Nay, sao nãy nói nhiều mà giờ im re vậy?

Tôi nghiêng cổ, thu chân vào, ngồi gập trên ghế.

- Vợ chồng chị ly hôn rồi à?

Huy cắt đứt dòng suy nghĩ về chiếc bánh bao của tôi, hỏi một câu mà mấy ngày nay tôi đã trốn tránh không nghĩ tới.

- Sao cậu không thể nói vấn đề đó nhẹ nhàng hơn bằng từ chia tay được nhỉ?

Tôi không đồng tình với hai từ “ly hôn”, nhăn mặt đáp lại.

Huy ngay lập tức phản biện, bĩu môi.

- Vợ chồng bỏ nhau thì chẳng là ly hôn chứ còn là gì được nữa? Hay là...

Huy nghi ngờ, nói rất chậm rãi.

Cậu ta dám động đến chuyện vợ chồng tôi một cách vô ý như thế mà được sao? Tôi bực tức lên tiếng.

- Cậu đang nói năng vớ vẩn gì thế? Chúng tôi đã tổ chức hôn lễ và đăng ký....

Nói đến đây, tôi chợt ngừng lại. Chuyện đăng ký kết hôn hình như là... Năm đó khi tôi và Dim đi đăng ký, có vài vấn đề xảy ra nên anh ấy phải quay trở về Mỹ để xử lý và xin giấy tờ. Nhưng rồi, công việc quá bận rộn nên tôi không nhớ tới việc đăng ký, Dim cũng không nói gì sau khi trở về.

Chúng tôi chưa từng đăng ký kết hôn.

Phải rồi, chưa từng.

Huy thấy biểu hiện ngập ngừng và ngớ người ra của tôi, lại gằn, nhíu mày.

- Thế nào vậy? Hai người đăng ký chưa?

Huy vỗ vỗ vào vai tôi nhưng tôi vẫn ngồi im, ngơ ngác.

- Nói gì đi chứ? Chị bị sao thế?

Ra là Dim đã chuẩn bị sẵn cho ngày này, chuẩn bị sẵn cho sự ra đi của anh ấy. Khi yêu nhau, anh ấy thích nói về hôn nhân và cuộc sống hôn nhân của chúng tôi, đùa cợt về ngày mà chúng tôi nắm tay nhau đến nơi đăng ký kết hôn để khẳng định mối quan hệ của chúng tôi. Còn sau khi chúng tôi bước vào cuộc sống hôn nhân, anh ấy không ép buộc tôi phải gần gũi với anh ấy, tránh né việc có con và giờ thì cả việc đồng ý ra đi mà không lời giải thích. Tôi có cảm giác mình bị phản bội, bị lừa dối và bị tổn thương nhưng lại không hề oán hận Dim.

- Có thuốc không?

Tôi liếc mắt nhìn Huy.

Cậu ta không hiểu, hỏi lại.

- Thuốc gì?

Tôi không đợi chờ thêm phản ứng nào của Huy, đứng dậy lục túi quần của cậu ta lấy ra bao thuốc lá, rút ra một điếu rồi đi ra ban công, châm lửa. Những làn khói mờ mờ bay thành tầng, trôi lơ lửng trước mặt tôi. Mùi khói thuốc luôn làm tâm trạng tôi tốt hơn mỗi khi tôi rơi vào trạng thái khủng hoảng và bối rối.

Tôi muốn uống rượu nhưng trong nhà chẳng còn lấy một chai vì một năm trước tôi đã vứt hết rượu đi để giữ cơ thể khỏe mạnh hơn với mục đích có con. Tôi cai rượu, cai thuốc và mọi chất kích thích khác để sức khỏe ổn định. Thậm chí tôi còn cố gắng ăn những món ăn dinh dưỡng để cải thiện sức khỏe. Tôi làm tất cả để mong có thể mang thai nhưng Dim lại từ chối tất cả. Anh ấy đụng vào tôi nhưng không nhiều. Những lần chúng tôi chung đụng hầu hết là do tôi chủ động. Mỗi lần tôi nhắc đến việc có con là anh ấy lại trêu đùa hay cố gắng nói đến chuyện khác. Thái độ của anh ấy quay ngoắt lại sau một năm kết hôn. Khi đó tôi không để ý nhiều, một phần vì công việc, một phần do quá khứ và cũng do tôi nghĩ rằng Dim nghĩ cho tôi nên không muốn bắt ép tôi có con sớm. Nhưng rồi dần dần, khi tôi có những suy nghĩ lạc quan hơn, tôi mong muốn có đứa con chung với Dim thì anh ấy lại chẳng để ý tới. Hóa ra anh ấy không muốn có con là vì anh ấy đã có một đứa con rồi, cũng chuẩn bị cho sự chia tay với tôi. Điều này, nghĩ tới thật sự rất đau lòng.

Một điếu, hai điếu, ba điếu lần lượt bị tôi hút đến tận đầu lọc mới dụi xuống chậu hoa. Ngày mới cưới, tôi thường ra ban công vào buổi đêm hoặc khi Dim không có ở nhà, lén lút hút vài điếu mỗi ngày rồi giấu những đầu lọc ngẩn cùn dưới lớp đất của chậu hoa. Mỗi tháng tôi vứt một lần hoặc vài tháng mới nhớ tới để vứt. Hai năm trở lại đây tôi không còn hút thuốc. Nhưng khi tôi nhắc cây hoa lên, dưới lớp đất là vô số đầu lọc còn mới, chưa bị phai màu, chỉ ẩm ướt một chút. Tôi không hút, vậy chẳng phải là Dim sao? Dim đã bỏ thuốc rồi mà. Bởi vì muốn tôi cai thuốc nên anh ấy chịu bỏ thuốc trước tôi. Kể từ khi yêu nhau, anh ấy không hề hút thuốc dù chỉ một điếu. Dim từng nói với tôi, anh ấy không thích hút thuốc nhưng anh ấy vẫn hút bởi vì hút thuốc sẽ làm cho tâm trạng anh ấy tốt hơn, giải tỏa căng thẳng trong lòng anh ấy mỗi khi anh ấy phải suy nghĩ điều gì đó. Với ngần này đầu lọc, anh ấy đã mất bao nhiêu điếu để hút đây... Và, anh ấy đã suy nghĩ những gì mà phải tìm đến thuốc lá thế này? Tôi cảm thấy Dim xa lạ quá. Tôi không hiểu gì về anh ấy cả. Tôi cũng không biết anh ấy nghĩ gì và muốn làm gì. Làm vợ chồng bao năm mà tôi như một người xa lạ sống chung nhà, nằm chung giường. Chỉ thế, không hơn. Tôi chưa từng cố tìm hiểu Dim, chưa từng xem anh ấy thích gì và hỏi anh ấy nghĩ gì. Luôn là Dim quan tâm tôi, nghĩ cho tôi.

- Tôi thấy Dim giống chiếc bánh bao kia.

Huy đứng sau lưng tôi, mãi sau mới lên tiếng.

Tôi quay đầu lại, dụi thuốc lá xuống.

Thấy tôi có vẻ muốn lắng nghe, Huy tiếp tục nói.

- Chị chỉ muốn để Dim ở bên chứ không muốn Dim trở thành một phần nào trong chị. Chị thích Dim ở cạnh, thích được thấy Dim hơn là để bản thân chị thuộc về Dim. Chị khiến anh ấy cảm thấy thiếu an toàn trong tình yêu của chị. Một ngày nào đó, chiếc bánh bao bị mốc và không còn ăn được nữa, dù chị không đành lòng nhưng cũng phải vứt đi. Giống như chiếc bánh bao kia, Dim lo sợ sẽ có một ngày như vậy xảy ra nên chọn lựa sẵn in hình một lối rẽ khác cũng không phải điều đáng trách.

Huy đang tự cho cậu ta là ai? Cậu ta không sống trong cuộc hôn nhân của tôi, dựa vào điều gì mà cậu ta nói về hôn nhân của tôi một cách chắc chắn như thế? Dựa vào gì mà cậu ta có thể lý giải hành động của Dim giống như cậu ta là Dim?

Tôi cảm thấy nóng bức và khó chịu. Tôi muốn gào ầm lên hay quát mắng Huy nhưng tôi chỉ biết đứng im, với mẩu thuốc dụi vợi trên tay, với đôi mắt ngập nước nhìn vào Huy.

Tôi vô thức lắc đầu, chối bỏ những lời Huy nói, giọng run rẩy.

- Không... không... không phải... không phải đâu.

Rồi tôi đột ngột khụy gối, ngã xuống. Tê tái. Đau đớn. Khốn cùng. Dường như lòng tin vào bản thân tôi đã phản bội lại chính tôi. Tôi thấy mình giống như kẻ mang tội.

Huy ngồi xuống, nhìn tôi với ánh mắt thất vọng.

- Chị luôn cố chấp, trước cũng vậy và nay cũng không hề thay đổi.

Huy thở dài rồi đứng dậy, bước ra khỏi nhà.

Xung quanh tôi trống vắng đến lạ lẫm. Tôi ngỡ tưởng một tuần nay tôi đã quen với sự cô đơn lạnh lẽo này nhưng giờ tôi mới thật sự cảm nhận được hết nỗi bi thương và đơn độc. Cô đơn đối với tôi mà nói, chính là khi bản thân không hiểu gì về chính mình. Đó chính là nỗi cô đơn lớn nhất. Nếu tôi không hiểu tôi thì còn tư cách gì để đòi người khác hiểu tôi, hiểu cho nỗi đau của tôi và những tổn thương tôi gây ra cho người khác.

Bây giờ, tìm tôi, đau lắm.

60. Q.4 - Chương 2: Tình Cảm Đó, Xin Cậu Hãy Chôn Cất Nó Đi

“Có rất nhiều điều, hy vọng sẽ trở thành tuyệt vọng.”

Chương trình thời trang mà tôi với Phong cùng làm cuối cùng cũng được khai máy và phát sóng số đầu tiên vào trung tuần tháng mười hai. Vì chương trình được quay từ hai tháng trước nên lúc tôi bị ốm vẫn có thể xin phép nghỉ. Mọi thứ đều được chúng tôi chuẩn bị và lên kế hoạch dài nên dù có chuyện gì đột ngột xảy ra thì chương trình vẫn được phát sóng đều đặn. Mặc dù tôi làm người dẫn chương trình chính cho chương trình này nhưng sự xuất hiện của tôi cũng không nhiều.

Sau buổi phát sóng đầu tiên, để ăn mừng tỷ lệ người xem cao, ê kíp chương trình tổ chức đi ăn uống hát hò, cả Amanda cũng tham dự. Phong gọi cho tôi và hỏi tôi về việc tham gia cùng nhưng vì còn khá mệt mỏi nên tôi định từ chối. Nhưng lần này dường như cậu ấy có sự chuẩn bị trước, ngay trước khi lời từ chối từ miệng tôi phát ra thì cậu ấy đã đứng sẵn ở ngoài cửa và bấm chuông.

- Đi nhé?

Phong nói vào trong điện thoại, giọng điệu đôi chút nài nỉ.

Mấy ngày nay tôi đã rất mệt mỏi vì những suy nghĩ về Dim, tôi cũng chưa gặp lại anh ấy. Tôi định đến gặp anh ấy nhưng nghe nói anh ấy đã về Manhattan. Đạo gần đây Dim trở về Manhattan rất thường xuyên, tôi không biết là ở bên đó đã xảy ra chuyện gì, gọi điện ẹ và Bella cũng không được, vì vậy tôi đã vô cùng lo lắng.

Vì tiết trời rất lạnh, lại có mưa phùn nên tôi mở cửa cho Phong vào nhà rồi đi thay quần áo. Lần đầu tiên sau hơn một tuần tôi ở nhà, tôi mới chịu tìm đồ để mặc thay vì những bộ đồ ngủ xộc xệch mặc hết ngày này qua ngày khác. Quần áo của Dim vẫn ở nguyên trong tủ, vẫn xếp ngay ngắn bên cạnh quần áo của tôi trông như chẳng có gì thay đổi sau sự rời đi của anh ấy. Sự nguyên vẹn này đem đến cho tôi cảm giác Dim vẫn luôn ở ngay bên tôi, tồn tại theo từng nhịp thở của tôi, vẫn về nhà mỗi đêm và chúc ngủ ngon tôi bằng nụ cười híp mí. Trong tôi giờ chỉ còn nỗi nhớ Dim và càng ngày nỗi nhớ ấy càng được lấp đầy bởi sự tưởng tượng tự tạo.

- Sao vậy?

Từ lúc nào Phong đã đứng ngay sau lưng tôi, tiếng nói của cậu ấy làm tôi chột giật mình, quay trở về với hiện tại. Tôi bối rối lấy vội một chiếc váy.

- Không có gì.

Tôi vừa xoay người, Phong đã ôm tôi vào lòng. Hai tay cậu ấy siết chặt lên eo tôi, giữ tôi ở yên trong lòng cậu ấy. Có vẻ như cậu ấy sợ tôi đẩy cậu ấy ra nên càng ôm tôi chặt hơn. Nhưng tôi lại chẳng muốn đẩy cậu ấy ra, trong lòng lại xuất hiện cảm giác tha thiết muốn cậu ấy ôm tôi như vậy một lúc. Tôi đưa tay lên chạm vào lưng Phong, tôi nhận thấy cậu ấy có chút giật mình nhưng rất mau chóng trở lại bình thường, vòng tay ôm tôi đã nới lỏng. Tôi vỗ nhẹ lên lưng cậu ấy.

- Tôi không sao, đừng lo.

Chợt tôi cảm thấy như cơ thể tôi nhẹ bẫng. Phong dịch tay trên eo tôi, nhấc tôi lên, gần như khiến cơ thể tôi phụ thuộc vào cậu ấy.

- Tớ đã đợi rất lâu để được cậu chấp nhận một cái ôm như thế này. Chỉ có điều khi cậu ôm tớ, cậu lại chẳng hề nghĩ về tớ mà lại đang nghĩ về người đàn ông khác.

Phong bất ngờ thổ lộ với tôi.

Móng tay tôi cào lên chiếc áo khoác da của Phong thành một vết dài nham nhở màu bạc. Tôi tự trấn tĩnh bản sau lời nói của Phong, tiếp tục vỗ lưng cậu ấy.

- Cậu đừng như vậy.

Cảm giác ấm áp biến mất, tạo một khoảng lạnh lạnh xa cách giữa tôi và Phong khi cậu ấy buông tôi ra, hai bàn tay áp lên mặt tôi rồi đưa mặt tôi lên nhìn thẳng vào tầm mắt cậu ấy.

- Tớ chỉ hy vọng trong một phút giây nào đó, người tớ yêu sẽ nghĩ đến tớ. Tớ đã mất rất nhiều năm để nghĩ về điều này và dùng những năm còn lại để gặp cậu và mong cậu làm điều đó vì tớ. Tại sao cậu không thể đợi tớ?

Giọng Phong nghèn nghẹn, hốc mắt ngập nước, đỏ ngầu.

Nhìn sâu vào đôi mắt u buồn và thất vọng đó, tôi thấy đau lòng, giống như việc cướp đi mất hồi ức của ai đó và để lại một khoảng trống đen tối. Tôi trở thành một kẻ như thế, khiến người ta yêu đến đau đớn. Tôi chưa từng tin vào một tình yêu chung thủy và lâu dài, chưa từng tin vào cái gọi là mối tình đầu nhưng khi nghe những lời nói trách móc buồn bã và ánh mắt khổ sở của Phong thì tôi đã tin, đã tin rồi. Ai bảo tôi không đợi? Tôi đã đợi, nhưng tiếc là tôi không đợi được ai quá lâu. Lâu đối với tôi không phải vài năm, đơn giản là cảm thấy không chờ được nữa thì chính là lâu. Cậu ấy trách tôi như vậy là phải. Trách tôi quá hời hợt với tình cảm của bản thân mà lãng quên tình cảm của cậu ấy.

Tôi nhào vào lòng Phong, áp mặt lên ngực cậu ấy, ôm cậu ấy cẩn thận trong vòng tay của mình.

- Tôi sẽ không bao giờ bắt cậu từ bỏ tình cảm của cậu dành cho tôi vì tôi biết cảm giác khi phải từ bỏ điều mà mình yêu thích khổ sở và mệt mỏi như thế nào.

Sau rất nhiều lần chọn lựa trốn tránh và từ chối Phong, tôi cũng có thể đứng trước mặt cậu ấy hy vọng giữa chúng tôi có nhiều hơn một cái ôm san sẻ nỗi buồn như thế này.

- Bắt đầu lại với tớ, được chứ?

Phong thì thầm vào tai tôi, giọng khàn đặc.

Tôi đẩy vệt Phong ra, hơi hoảng sợ với những lời nói dồn dập của cậu ấy. Bẵng sau vài tháng, cậu ấy lại trở về với con người vụng về và như cái hôm cậu ấy hôn tôi ở trong văn phòng.

Tôi lảng tránh ánh nhìn của Phong, cúi mặt xuống, thấp giọng.

- Tôi yêu Dim.

- Chẳng phải hai người đã chia tay rồi sao?

Phong gần như quát lên. Những đường gân xanh trên mặt cậu ấy nổi lên, trong mắt vẩn lên những tia máu, gắt gao nhìn vào tôi. Cậu ấy lao về phía tôi, giận dữ hôn lên mặt tôi, tìm cách chạm vào môi tôi. Cách cậu ấy hành động như một con thú dữ khiến tôi sợ hãi. Nhưng điều khiến tôi để ý lại không phải hành động khiếm nhã của cậu ấy, mà là lời nói.

- Tại sao cậu biết chúng tôi chia tay? Ai nói với cậu?

Tôi dùng hết sức lực xô ngã Phong.

Phong cười khở.

- Ai nói quan trọng sao? Quan trọng là hai người đã kết thúc rồi.

Tôi nheo mắt nhìn Phong từ từ lại gần tôi, ôm lấy bờ vai tôi.

- Tớ biết cậu đang cảm thấy rất đau khổ. Việc tớ đột ngột nói những lời này làm cậu bối rối nhưng nếu không nói vào lúc này, tớ sẽ không thể nói.

Phong không hiểu tôi dù chỉ một chút. Tình yêu của tôi sẽ không vì hai chữ từ bỏ mà phải cự tuyệt nhau. Những người đàn ông bước vào đời tôi tuy không nhiều nhưng tình cảm họ trao cho tôi đủ sâu đậm hơn hàng chục người đàn ông khác lướt qua với vài câu yêu đương.

Mười giờ đêm, cuộc vui chẳng đến, nỗi buồn lại kéo nhau đến mở tiệc trong lòng tôi. Tôi mệt mỏi ôm lấy cơ thể rã rời của bản thân, co chân nằm trên chiếc sofa mà tôi kê ra gần cửa sổ.

Phong về, là tôi đã đuổi cậu ấy về và cậu ấy cũng đồng ý với sự ghét bỏ của tôi, ra về với những bước chân thông dong lạ lẫm. Tôi không biết cậu ấy nghĩ gì và cũng không có thời gian để quan tâm bởi vì cậu ấy chưa bao giờ là mối bận tâm của tôi. Có thể tôi quá phũ phàng với tình cảm của cậu ấy nhưng nếu tôi không thẳng thắn thừa nhận trong lòng tôi không có cậu ấy thì biết bao giờ tôi mới có thể cắt đứt thứ tình cảm lằng lẽ của cậu ấy. Tôi đã vô tâm để cậu ấy phí hoài ngần ấy thời gian, nếu tôi không làm gì khác đi thì tôi sẽ trở thành một người không thể ngược mắt lên nhìn ai.

Tôi biết người nói với Phong về việc tôi và Dim chia tay. Đó là Dim. Đến bây giờ anh ấy vẫn luôn nghĩ tôi yêu Phong, yêu với tình cảm thơ dại ngày đó, với lưu luyến không thể dứt bỏ. Mặc dù tôi biết anh ấy nghĩ vậy là một sai lầm nhưng tôi lại chưa từng cố đi sâu vào tìm hiểu suy nghĩ đó của anh ấy hay cố giải thích với anh ấy. Tất cả những điều tôi làm là chung sống với mọi suy nghĩ của riêng mình anh ấy, cười vui trong tình yêu của anh ấy mà quên đi mọi thứ gắn kết chúng tôi lại.

Ngay lúc này, tôi muốn gặp Dim.

Không biết giờ này ở bên đó, Dim đang làm gì?

Không biết, anh ấy có nhớ tôi không?

Tôi thì nhớ anh ấy, nhiều lắm.

61. Q.4 - Chương 3: Bởi Vì Tôi Nhớ Anh Ấy

“Khi có một vài khoảng trống xuất hiện trong câu chuyện của chúng tôi, tôi nhận ra, thì ra nỗi đau luôn cân bằng với tình yêu.”

Tôi bắt đầu trở lại công việc vào một sáng thứ hai ẩm ướt, mưa nhiều và chẳng có chút dấu hiệu nào là muốn ngừng lại. Thay vì váy đẹp áo xinh để đón chào sự trở lại thì tôi khoác lên mình một chiếc áo phao béo to ụ màu đen và đeo đôi boots da thuộc xếp xó trong tủ từ lâu để ra đường với bộ dạng như “một con nhộng già úa bơi trong cơn mưa” – trích nguyên văn lời của Tùng khi chúng tôi gặp nhau ở đại sảnh công ty. Chưa kể mái tóc lâu ngày không tỉa tót của tôi đã kịp bù xù vì gió ngoài trời đang rít lên từng cơn, đủ để tạo kiểu mái tóc của tôi giống Bill Kaulitz. Nhắc đến anh chàng ấy thì tôi nghĩ mình có đủ sự thèm muốn để được sở hữu khuôn mặt sắc sảo của anh ta. Nói thế nào được nhỉ? Đường nét trên mặt tôi là hình vòng cung, tròn lẳn như một cái bánh bao mà tôi thường mua ở tiệm chú Hải đầu ngõ vậy.

Buổi trưa, theo lời mời của Tùng, tôi chịu rời khỏi tổ kén của mình và đi ra ngoài ăn cùng anh ấy. Sau khi ồm xong một trận, tôi trở nên kén ăn và không để tâm đến ăn uống. Tôi thường xuyên bỏ bữa và chỉ nhớ tới đồ ăn khi hai mắt hoa lên và chân tay thì bủn rủn. Minh kêu tôi nên đi khám nhưng tôi toàn lơ đi sự nhắc nhở của cô ấy và tiếp tục cái sự nghiệp thờ ơ của bản thân.

- Em ăn ít thế?

Tùng nhai nhồm nhoàm, ngẩng lên thấy tôi đã ngồi yên nhìn ra ngoài cửa sổ từ bao giờ với số thức ăn gần như là nguyên vẹn trên đĩa.

- Ừm.

Tôi đáp lại, đợi chờ Tùng lấp đầy cái bụng rỗng của anh ấy để về công ty. Lúc chúng tôi đến đây, Tùng đã nói cả thảy ba mươi lần về việc anh ấy đói và đói như thế nào vì ngày hôm qua anh ấy đã say rượu nên chẳng thể ăn được gì. Nghĩ đến việc say rượu, tôi lại nhớ đến những lần Dim uống say, anh ấy rất ngoan và tự giác. Dù hai mắt có đánh lộn vào nhau, chân cao chân thấp cũng đi rất khê, vào phòng tắm thay quần áo, ăn chút gì đó rồi yên lặng nằm ngủ ở sofa để tôi không bị mùi rượu đánh thức dậy. Có lần tôi hỏi Dim

rằng làm sao anh ấy có đủ tỉnh táo để làm ngần ấy việc một cách có trình tự như vậy trong khi say ngất ngưỡng như thế và anh ấy cười, nói với tôi, anh sống một mình lâu rồi thành ra lại có thói quen tự chăm sóc bản thân. Kiểu người như Dim, hoặc là một nhân vật tưởng tượng, hoặc là mấy tỷ năm trái đất mới có một người.

- Ra kia lấy cho anh ít giấy ăn đi.

Tùng nài nỉ tôi.

Bởi vì quán ăn rất đông nên gọi vài lần phục vụ cũng không tới được nên tôi đành đứng dậy đi lấy cho anh ấy.

Tôi chen qua nhóm người đang xếp hàng gọi món, nhích ra quầy tính tiền lấy hộp giấy ăn, bỗng chợt một bóng dáng quen thuộc đang im lặng ngồi bên cửa sổ thu hút ánh mắt tôi. Tôi không giấu nổi sự kích động trong đáy mắt, chớp vội vài cái.

Dim.

Dim ở đây.

Anh ấy đang ngồi ở một góc quán ăn, trầm tĩnh ngồi nhìn ra ngoài phố. Đường như anh ấy vừa mới đến, những vệt mưa còn đọng trên áo anh ấy.

Dim gầy quá, hốc hác và mệt mỏi.

Tôi nén đau lòng, kìm lại bước chân mong mỏi được đến ngay bên anh ấy, xoay người.

Tôi đi rất nhanh về bàn của tôi, vội vàng xách túi, dặn dò Tùng.

- Không phải đợi em đâu. Anh cứ về trước đi, bây giờ em có chút việc.

Rồi cứ thế tôi lao ra ngoài cửa, vụt khỏi khoảng không gian có Dim đang ở đó, khó khăn thở một hơi dài vẫy một chiếc taxi rồi leo vội lên. Tôi không biết gọi hành động của tôi bây giờ là gì? Là trốn tránh phải không? Hay là lo sợ, là bối rối, là tức giận? Tôi không biết nữa. Nhưng ngay khi thấy Dim, lòng tôi trỗi lên một cảm giác khó tả, như đè nén, như nuốt trọn tình cảm của tôi xuống tận cùng. Tôi muốn bước tới chỗ anh ấy, hét lên hỏi tại sao anh ấy lại rời bỏ tôi dễ dàng thế, đòi anh ấy cho tôi tất cả những lời giải thích, có thể là như tôi đã nghĩ hoặc có thể là một sự hiểu lầm nào đó mà tất cả mọi thứ xung quanh tôi vô tình tạo dựng nên. Thứ tôi cần là lời giải đáp của anh ấy. Gì cũng được, miễn là anh ấy chịu nói với tôi thay vì nghe theo lời tôi, bỏ đi một cách ngoan ngoãn đầy đáng ghét như thế. Chỉ có điều, khi tôi muốn bước đến thì đồng thời cảm giác muốn chạy trốn lại kịp thời ôm chặt suy nghĩ kia để rồi suy nghĩ muốn chạy trốn chiến thắng, mang theo tôi bỏ đi.

- Cô đi đâu?

Chú tài xế taxi lên tiếng hỏi sau khi đi được một đoạn.

Nghe thấy giọng của một người xa lạ, tôi chợt giật mình.

- Cháu... chú..

- Cô sao vậy?

Chú tài xế nhìn qua gương, có vẻ sắc mặt tôi không được tốt nên chú ấy có chút lo lắng, đi rất chậm.

- Chú quay lại quán ăn vừa nãy đi ạ.

Tôi ngược nhìn lên, khẳng định lại suy nghĩ vừa lướt qua đầu mặc cho cái nhú mày khó hiểu của chú tài xế hướng về phía tôi.

Khi tôi bước xuống xe, mưa dày hơn khiến cho cả cơ thể tôi như vừa rơi xuống nước, ướt sũng. Tôi đã mất rất nhiều phút đứng chôn chân trước cửa quán, nhìn tới chỗ Dim đang ngồi ăn. Tôi thò tay vào túi xách, mơ hồ lục tìm điện thoại, không nhìn mà bấm nút số một rồi bình tĩnh bước vào quán ăn. Từ đằng sau, tôi thấy Dim đang cầm điện thoại, chân chừ một lúc cũng áp lên tai nghe. Tôi tiến đến, đặt điện thoại đang gọi xuống bàn, ngồi xuống trước mặt Dim, nhìn thẳng vào đôi mắt đang mở to của anh ấy. Chưa đầy một

phút sau, Dim bỏ điện thoại xuống, không nhìn tôi mà kéo chiếc khăn trên cổ anh ấy xuống, đứng dậy vén đuôi tóc ướt của tôi lên rồi quàng khăn vào cổ tôi.

- Vừa khỏi ốm đừng để ốm trở lại nữa.

Dim buồn bã nói.

Ra là anh ấy biết tôi bị ốm nhưng lại chẳng có một cuộc điện thoại hỏi thăm nào, thậm chí điện thoại luôn ở trong tình trạng không liên lạc được. Anh ấy định dứt khoát với tôi bởi vì anh ấy muốn làm theo ý muốn của tôi sao? Thế thì tôi sai rồi, tôi rút lại lời, tôi không nói nữa. Bỏ đi!

Tôi chậm rãi mở miệng.

- Em đói rồi.

Nghe tôi nói vậy, Dim đứng lên, định đi gọi món cho tôi nhưng bị tôi giữ lại. Tôi ngẩng đầu nhìn Dim rồi đưa mắt liếc về phía bát mì bò ngụi ngắt trên bàn.

- Em sẽ ăn cái đó. Em chỉ nói để anh biết thôi.

Rồi không chần chừ thêm, tôi lấy một đôi đũa, lau sơ qua rồi kéo bát mì về phía mình, bắt đầu ăn và chẳng quan tâm nó còn chút ẩm áp nào không.

Dim ngồi về chỗ, kéo lại bát mì trong tay tôi.

- Ngụi rồi, để anh gọi cho em bát khác.

Tôi từ chối lời đề nghị của Dim, mặc kệ bát mì ở xa tầm với, quơ đũa lung tung gấp được vài sợi cho vào miệng. Chẳng hiểu sao ở trước mặt Dim, tôi lại muốn ăn như thế, còn muốn ăn bất cứ thứ gì mà chẳng hề kén chọn như mấy ngày gần đây. Tuy vậy, dạ dày tôi bắt đầu quặn lại vì chưa thích ứng được với sự co bóp đột ngột. Tôi bóp bụng bằng một tay, tay còn lại vẫn cầm đũa gấp mì, thì thoảng cảm thán vài âm thanh phát ra nơi cuống họng.

Dim vẫn ngồi yên một chỗ nhìn tôi ăn, không tỏ thái độ gì.

Cả quán ăn đông nghịt và ồn ã như vậy dường như chẳng có chút ảnh hưởng đến câu chuyện của hai chúng tôi, ngỡ như chúng tôi đang ngồi trên một cánh đồng xanh cỏ, vắng lặng và yên bình. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng giữa tôi và Dim lại có những phút lặng như thế này. Tôi muốn nói nhiều thứ nhưng lại băn khoăn không biết nên mở lời thế nào, nên hỏi ra sao rồi chuyện gì sẽ tiếp diễn tiếp theo. Chính bởi vì trong lòng quá nhiều lo sợ, quá nhiều băn khoăn nên tôi chưa từng chịu mở lời trước. Hay thật ra, bởi vì tôi sợ chịu thiệt, sợ phải đau, sợ một trang giấy cũ cứ giở đi giở lại mãi. Khi tôi còn học cấp ba, vài bạn học nói tôi có nhiều suy nghĩ ích kỷ nhưng phần lớn là thuộc kiểu giữ bản thân quá chặt trước những mối quan hệ mới. Tôi khá dè dặt trong việc kết bạn nên tôi không có nhiều bạn nhưng một khi đã cảm thấy thân thiết với ai thì tôi sẽ mở lòng thoải mái hơn, như việc kết bạn với Minh cũng vậy. Ở cạnh cô ấy, tôi luôn là chính mình, bày ra tất cả những tính cách xấu xí mà tôi giấu giếm kỹ càng với bất kỳ ai có ý định tiếp xúc với tôi. Tôi sợ ai đó làm ảnh hưởng tới tôi và cuộc sống của tôi nên tôi luôn cẩn thận, dần dần trở nên khó tính và ích kỷ hơn.

Khi tôi ăn xong cũng đã quá giờ vào làm việc rất lâu nên tôi cứ thông dong một mình, Dim cũng chẳng có vẻ gì là gấp gáp.

- Không phải em định kể khổ để anh thương đâu nhưng đây là món ăn duy nhất em ăn vào bụng trong ba ngày nay đây.

Tôi suy nghĩ một chút, giấu nhẹm chi tiết về vài cọng rau lúc trước tôi ăn.

Dim đứng ngang hàng với tôi ở ngoài cửa quán ăn, nhìn cơn mưa tạnh dần, cuối cùng lên tiếng.

- Đi về nào!

Rồi Dim bước một chân xuống bậc, không thấy tiếng chân của tôi lại ngoảnh lại nhìn, nhúu mày. Lâu rồi tôi không còn thấy đôi mắt híp lên vì vui sướng của anh ấy mà chỉ nhìn thấy những lần nhúu mày mệt mỏi.

Tôi lắc đầu, nước mắt tự nhiên ứa ra, không nghe lời ướt đầy hốc mắt.

- Em không muốn đi cùng đường với anh rồi phải rẽ khác lối. Em sẽ không trẻ con nên anh đừng bao giờ coi em là đứa trẻ ba mươi ba tuổi. Em đang già đến phát điên lên đây. Chỉ vì chút nhớ nhung anh mà ngủ không được, ăn cũng không xong, chỉ muốn gọi cho anh, nghe giọng anh xong thì ăn một bát cơm to, uống một ngụm nước đầy rồi leo lên giường ngủ hai mươi tư tiếng. Anh thấy đấy, em vẫn ổn cả ngoài những điều không ổn kia. Cho nên...

Tôi ghen lời, nấc lên rồi đưa tay lên lau nước mắt bằng mấy ngón tay lạnh giá vụng về.

- ... cho nên để em nhìn thấy bóng lưng anh, chắc sẽ ăn được một bát nhỏ, chắc sẽ ngủ được mười hai tiếng. Em chỉ cần thế thôi!

Dim đã xoay hẳn người, nhìn tôi bằng đôi mắt u buồn. Ánh mắt anh ấy da diết ôm trọn hình ảnh khổ sở của tôi. Dim thu lại vạt áo, ngồi xuống cạnh tôi. Thật chậm, anh ấy đặt tay lên vai tôi, nhẹ nhẹ dỗ dành.

- Tiếc là mắt anh dạo này khô quá, định khóc cùng em cho em đỡ xấu mặt một mình mà chẳng rơi được giọt nào.

Dim cảm than, thở dài.

Câu nói của Dim làm tôi méo máo thêm, véo vào hông anh ấy một cái thật đau, làu bàu.

- Đây là nước mưa, không phải nước mắt.

Dim mỉm cười, nhìn tôi chăm chú rồi kéo ống tay áo khoác lên, lau nước mắt, nước mũi cho tôi bằng ống tay áo sơ mi bên trong của anh ấy.

- Áo xịn này, lau đi, anh cho phép đấy!

Dim bắt đầu trêu đùa tôi để tôi ngừng khóc. Khóc ở chỗ đồng người hình như là thói quen của tôi, xấu mặt hay không tôi chẳng để tâm bao giờ, cứ như một mình một thế giới, muốn thì khóc, xong thì thôi. Nhìn sang người bên cạnh, lòng tôi ấm lại. Tôi không biết là khoảnh khắc này kéo dài bao lâu nhưng dù sao điều này cũng đủ làm trái tim tôi hiền lành hơn rồi.

62. Q.4 - Chương 4: Khi Người Ta Thèm Muốn Một Điều Gì Đó, Họ Sẽ Cố Gắng Để Nó Xuất Hiện, Kể Cả Là Một Lần Thoáng Qua...

“Em nhớ anh và yêu anh nhiều quá, ngay cả mơ về anh, em cũng mơ rất đẹp.”

“If I could just say the words All the secrets in my heart

And in my soul you'll hear

Will you take me in your arms

Or let me go

Our lovely days

Will they just fade like whispers in the wind

If I could just say the words

All the secrets in my heart

And in my soul you'll hear

Can't you see the love I hide

Slip through my eyes

This silly girl so scared

She just can't say I love you.”

Giọng hát êm dịu của Juris nhẹ nhàng vang lên trong căn phòng nhỏ. Tôi hé mắt nhìn ra cửa sổ, thở thật nhẹ để cánh tay đang gác trên eo tôi không rời khỏi. Tôi cúi đầu nhìn ngắm bàn tay của Dim. Bàn tay hơi gầy, trên mỗi ngón tay đều có đôi chỗ chai sần do bị bỏng và vài vết sẹo nhỏ vì đứt tay. Bàn tay này từng nắm tay tôi đi qua đường, từng vỗ về tôi khi tôi buồn bã, từng nấu những món ngon cho tôi ăn, từng vì tôi làm mọi thứ để tôi có cuộc sống an lành. Tôi không biết ai đó muốn gì ở đôi bàn tay của người đàn ông của riêng họ nhưng đối với tôi, chỉ cần bàn tay anh ấy chạm vào nỗi lòng tôi mỗi khi tôi ở thời điểm tồi tệ là đủ. Kể cả khi ai đó nói nếu anh ấy chạm vào và làm đau tôi thêm thì tôi sẽ vẫn có thể nói rằng, để anh ấy làm đau tôi sẽ vẫn tốt hơn là để một người không yêu tôi làm đau tôi.

Vòng tay Dim siết chặt thêm, kéo tôi vào lòng anh ấy sâu hơn rồi lấy mũi cọ cọ vào mái tóc tôi, hít hà mùi dầu gội mùi bạc hà quen thuộc.

- Anh đã nói với em bao lần, phụ nữ thì phải dùng dầu gội cho phụ nữ...

Dim vỗ đám tóc rối trên đầu tôi, phàn nàn.

Tôi bấu môi, xoay lưng lại dựa cằm lên cằm Dim.

Đã rất nhiều lần Dim nói về việc này khi anh ấy phát hiện chai dầu gội của tôi luôn còn nguyên nhãn mác còn của anh ấy thì luôn trong tình trạng báo động vì hết quá nhanh. Mỗi lần nghe anh ấy phàn nàn, tôi đều ngó lơ và tiếp tục sử dụng dầu gội của anh ấy như chưa từng có lời phàn nàn nào. Dần dần anh ấy ít nhắc đến, cũng mặc kệ tôi vì có nói nữa nói mãi tôi vẫn làm y như ban đầu, chẳng có gì thay đổi. Anh ấy luôn nhường nhịn tôi bởi vì anh ấy cho rằng, sống được với nhau là kết quả của quá trình hiểu về nhau, hiểu được rồi mới sống cùng nhau được, sống cùng nhau rồi thì xấu xa cỡ mấy cũng giống như chuyện bình thường mà thôi.

- Dậy đi, anh đã làm bánh kếp cho em rồi.

Dim vỗ mấy cái vào lưng tôi, ngồi dậy đợi tôi cùng ăn sáng.

Bữa sáng của chúng tôi kết thúc khá muộn nên tôi đã hy vọng khi tôi đến công ty gặp ai cũng được miễn đừng là Amanda. Bà ấy đã nhượng bộ tôi những một tuần nghỉ phép, tôi không nên ăn chặn của bà ấy mấy tiếng trong ngày thứ hai sau khi quay lại làm việc. Tôi thề là bà ấy không vì tỷ lệ người xem của chương trình thời trang đó mà cho tôi thêm đặc ân nào đâu.

- Em thế nào rồi? Khỏe hẳn rồi chứ An?

- Em nên giữ sức khỏe tốt hơn, em ốm rồi chị phải ôm cả đồng công việc đây này.

- An, em đỡ rồi chứ?

Mọi người trong công ty vừa nhìn thấy tôi là xúm lại hỏi thăm. Tôi trở mắt, cảm thấy điều này rất kỳ lạ. Tôi đã đi làm từ hôm qua rồi mà mọi người lại hỏi lại những gì đã hỏi tôi hôm qua cứ như thể hôm nay mới là ngày đầu tiên tôi đi làm. Tôi cười ngơ ngác, gạt vội mấy cái rồi cảm ơn, ngồi vào chỗ. Từng từ đầu phi tới, sốt sắng sờ trán tôi rồi hỏi han.

- Thật may là em khỏi rồi.

Tôi chợt nhớ ra việc mình đã bỏ chạy thế nào khỏi bữa ăn trưa với Tùng ngày hôm qua nên có chút hối lỗi.

- Em xin lỗi vì hôm qua đã đi gấp gáp thế.

Tôi dùng giọng nói sụt sướt nhất để xin lỗi Tùng. Vẻ mặt của Tùng khi ấy rõ là ngạc nhiên.

Tùng nhăn trán, chau mày, đưa tay lên xoa cằm, hỏi nghi hoặc.

- Hôm qua anh và em...ý anh là chúng ta gặp nhau à?

Tùng chỉ tay về phía tôi rồi chỉ lại về phía anh ấy.

Anh ấy bị sao vậy? Hay là giận tôi nên cố ý hỏi như thế không hề có bữa ăn trưa nào?

- Dĩ nhiên, anh mời em đi ăn trưa, và rồi em có việc nên em đã bỏ anh lại với món mỳ spaghetti hải sản...

Tôi đang diễn thuyết dở thì Tùng lay người tôi rất mạnh, thì thầm to nhỏ.

- Em ốm nặng quá rồi An à! Ngày hôm qua anh thật sự không gặp em đâu vì đêm qua anh mới từ nước ngoài về. Anh đã đi thay em, với Amanda, nhớ chứ?

Rõ ràng là tôi hiểu ý Tùng đang muốn nói là gì nhưng trong đầu tôi luôn chực sẵn rất nhiều lý do để ngăn cản sự thông suốt này. Tôi nghĩ về chuyện mọi người hỏi thăm tôi, rồi đến chuyện này, chẳng lẽ tôi chưa từng đi làm vào ngày hôm qua? Vậy còn Dim? Không đâu, anh ấy còn hôn tôi và làm bữa sáng cho tôi và dĩ nhiên tôi đã ăn rất no.

Tôi bật cười, cảm thấy thật hoang đường với suy nghĩ kỳ lạ vừa lướt qua trong đầu. Tôi nghĩ là tốt nhất tôi nên làm việc và quên đi cái ý nghĩ lạ lùng này.

Cả ngày làm việc, kể cả lúc ăn trưa, tôi cũng không chạm vào điện thoại để bản thân không trở nên gấp gáp mà về nhà, chứng minh ọi người thấy trí nhớ họ quá kém về sự xuất hiện của tôi. Hoặc là, họ vốn không để tâm tới tôi nhiều như thế giống như khi tôi chưa được ngồi vào chỗ của người dẫn chương trình của một chương trình mà Amanda rót rất nhiều vốn đầu tư vào. Ai mà chẳng có tham vọng, có ước mơ. Cùng làm một công việc, tất nhiên họ cũng muốn đạt được những vị trí cao hơn, được thăng tiến trong công việc. Giờ để một người mới nhón một ngón chân vào công ty cướp mất miếng mồi ngon, dù họ là những con nai cũng sớm trở thành động vật đi săn mồi hung dữ như sư tử. Hãy cứ để tôi tin và tin giống như tôi muốn đi, ít nhất là tạm thời như vậy.

Ngay khi kết thúc giờ làm việc, tôi bắt xe bus về nhà, giữ tâm trạng vui vẻ, thoải mái. Dim đang ở nhà và đợi tôi, rõ ràng là thế.

Từ đằng xa, tôi nhìn thấy căn nhà không bật điện. Tôi đã nghĩ, Dim ở nhà cũng không thích bật nhiều điện, chỉ có khi ở cùng tôi, anh ấy mới chịu để căn nhà có nhiều hơn ánh sáng phát ra từ tivi. Dim thích ngủ trong bóng tối, còn tôi lại thích bật đèn ngủ. Sống chung với tôi thành ra anh ấy cũng thay đổi rất nhiều thói quen, bao gồm cả việc ngủ bật đèn.

Khi tiếng khóa tra vào ổ bật lên, tôi lén nín thở vài giây, ngó nhìn vào nhà, nghe ngóng xem tiếng tivi đang chiếu phim tình cảm ủy mị nào. Dim sợ ma nên chẳng bao giờ anh ấy xem phim kinh dị. Nếu hỏi về mấy bộ phim tình cảm từ Á đến Âu, tôi cam đoan là anh ấy có thể kể chẳng vấp đoạn nào. Nhớ lại lần trước tôi hỏi anh ấy về đoạn phim tôi xem dở vào buổi tối năm ngoái, Dim kể một mạch từ đầu đến cuối cho tôi nghe, thậm chí còn kể cho tôi những chuyện bên lề, hậu trường và đủ thứ linh tinh có liên quan đến bộ phim đó.

Tôi đặt túi xách xuống sofa, chậm chậm đi vào từng phòng, tìm kiếm. Cứ đến mỗi phòng tôi đều tự mỉm cười, nghĩ rằng Dim có thể ở đó mà vui vẻ rồi một lát sau lại lắng những thất vọng vào sâu trong lòng. Tôi đã tìm, tất cả là bốn lần, lần nào cũng tìm rất kỹ nhưng dù chỉ là một hơi ấm nhỏ nhoi cũng không tồn tại ngoài những gì toát ra từ tôi.

Tôi mở cửa, bước ra ban công, không thấy chai rượu nào giấu sau chậu cây, không một mẩu vụn thuốc lá nào ở dưới gốc cây. Mọi thứ vẫn lặng lẽ như lúc tôi đi. Tôi không vui, tôi còn thấy rất tức giận. Tôi quay vào nhà tìm điện thoại, gọi cho Dim, một loạt câu thoại vang lên, nhưng chẳng phải Dim. Dù tôi đã nghe vài chục lần tiếng thông báo này mà sao bây giờ tôi vẫn còn đủ sự tức giận để cẩu kính ném chiếc điện thoại ra xa.

Tôi vào bếp, trong bồn rửa bát chỉ có vài chiếc cốc vẫn dính sữa, chẳng có gì hơn. Giá để bát khô ráo. Thùng rác đầy giấy vụn vẫn ở nguyên đó cũng với con Bọt béo lười nhác đang ngáp ngủ. Tôi cúi người ôm lấy con Bọt béo ra khỏi thùng rác, đổ đầy một bát thức ăn cho nó ăn và hy vọng nếu thấy bụng nó căng tròn vì no, tôi sẽ cười phá lên như mọi lần. Nếu điều này làm tôi khá hơn bây giờ, kể cả để nó tăng thêm nhiều cân tôi cũng sẽ không bao giờ chê nó. Hãy coi đây là một lời hứa bởi vì tôi rất ít khi hứa nhưng đã hứa là sẽ làm.

Nửa tiếng sau, Bọt béo ăn xong. Nó no và tôi thì không cười. Có lẽ, tôi chỉ hứa khi mà tôi biết điều đó tôi không làm được. Người như tôi, thật biết lựa chọn cách để buồn thêm.

63. Q.4 - Chương 5: Nếu Có Thể, Hãy Để Em Có Một Kết Thúc Trọn Vẹn Cho Câu Chuyện Của Anh

“Vào kiếp sau, nếu có thể, chúng ta hãy yêu nhau bằng trái tim dũng cảm hơn, anh nhé.”

Càng gần cuối năm, các công việc chuẩn bị cho những chương trình phát sóng trong Tết càng gấp rút hơn nên thời gian để tôi buồn bã và nghĩ chuyện không đâu cũng chẳng có. Tôi làm việc thâu đêm suốt sáng, chẳng màng đến ăn uống. Tôi làm nhiều như vậy bởi tôi đã có một hiệp ước ngầm với Tùng để có thể nghỉ thêm một tuần sau Tết dương. Tôi muốn về Mỹ, một phần là để tìm Dim, một phần cũng là để thăm gia đình anh.

- An, em sẽ không phiền chứ nếu bảo anh chàng tình cũ của em có thể đánh xe ra chỗ khác nhường chỗ đó cho bé cưng của anh?

Khi tôi vừa bắt máy thì Tùng đã đề nghị.

“Tình cũ?”

Tôi không hiểu, cố gắng hỏi lại trong khi đầu đầu suy nghĩ về tập tài liệu đêm qua tôi đã thức để làm đang ở chỗ nào.

- Anh đang nói ai vậy?

- Audi Q7.

Tùng đáp gọn rồi gần như hét vào điện thoại, đe dọa.

- Hãy xuống đây xử lí cho anh không thì anh sẽ vô hiệu hóa hiệp ước của chúng ta đấy!

Tôi tin là anh ấy biết những lời này của anh ấy chẳng có chút ảnh hưởng nào với tôi vì bao nhiêu lần anh ấy đe dọa là bấy nhiêu lần tôi mặc kệ nhưng anh ấy vẫn luôn nói những lời vô nghĩa đó kể cả tôi chẳng hề để tâm.

- Em cúp máy đây.

Tôi tốt bụng thông báo rồi tắt máy không chần chừ thêm phút nào. Tôi đã nghĩ về một tuần sắp tới, khi tôi có thể tìm thấy Dim và nói chuyện với anh ấy về những gì tôi đã cố bỏ qua suốt thời gian trước đó.

Mấy phút sau, Tùng đi lên văn phòng và tiếp tục than phiền với tôi về việc bé cưng của anh ấy đã buồn bã thế nào khi không được ở chỗ quen thuộc của nó nhưng tôi lại chẳng mấy quan tâm. Rồi đâu sẽ vào đấy, Tùng sẽ không nghĩ lâu về chuyện này với tính cách chóng quên của anh ấy đâu.

Đến tận đầu giờ chiều tôi mới tạm dừng công việc. Văn phòng không có nhiều người bởi họ đi ăn trưa chưa về, một số ra ngoài tác nghiệp còn hơn nữa văn phòng là ở trong trường quay trên tầng năm để ghi hình. Chương trình của tôi đã quay xong ba số và một số đặc biệt về Tết.

Tôi mệt mỏi, dựa vào lưng ghế, uể oải ngáp một hơi dài. Tôi đi ra chiếc máy pha cà phê gần cửa sổ, lấy một cốc cà phê nóng để không chế cơn buồn ngủ. Dù bác sĩ đã dặn tôi không được uống các chất kích thích nhưng tôi vẫn uống, lại còn uống rất thường xuyên. Vì thức đêm nhiều nên tôi tìm đến cà phê, thậm chí còn uống thay cả nước lọc. Tôi đưa mắt nhìn ra cửa sổ, nhìn xuống phía nhà để xe đối diện, chiếc xe audi màu đen vẫn đứng im lặng ở cạnh lối đi ra. Những ngón tay dài, gầy gò đang gõ trên cửa xe thộp thộp, đều đều, chậm rãi. Tôi biết nhịp điệu này, là bản nhạc ngày xưa tôi thường nghe lúc bên Vương – Kiss the rain của Yiruma. Tôi lấy một chiếc cốc giấy, đổ đầy cà phê vào cốc rồi xoay người, xách túi đi xuống.

“Cạch.”

Tôi mở cửa xe, tự ngồi vào trong xe, phủi vài hạt mưa vừa bay lên mái tóc buộc hờ của mình rồi đưa cho Vương cốc cà phê nhỏ.

Vương đang nhắm mắt, nghe thấy tiếng động, mở hé một bên mắt, mỉm cười đón lấy cốc cà phê từ tay tôi.

- Anh đã nghĩ sẽ đợi em đến tối.

Tôi nhún vai, vút túi xách ra ghế sau.

- Em xin lỗi đã phá vỡ kế hoạch của anh nhưng từ giây phút này, em không bận.

Kiểu nói năng của tôi đầu đuôi mỗi cái một kiểu nhưng tôi vẫn hy vọng bất kỳ ai nói chuyện với tôi đều hiểu.

Trong xe rất lạnh. Tôi vừa vào xe thôi mà đã muốn rét run lên.

- Lần sau đừng đợi em như thế này, gọi cho em là được.

Tôi xoa hai bàn tay vào nhau rồi nhét vội vào túi áo khoác, nhăn nhó nhắc nhở Vương.

Vương không nói gì, chỉ ngồi yên nhìn tôi. Ánh mắt Vương ánh lên những tia nhỏ ấm áp, hạnh phúc. Khi bất chợt bắt gặp ánh nhìn đó, tôi không vui vẻ mà nhảy cẫng lên như mấy năm trước, không bối rối đến mức muốn trốn chạy như vài tháng trước, tôi chỉ cảm thấy bình thản. Đối với những cảm xúc lạ, tôi đã thôi hoang mang và bình tĩnh hơn.

Tôi và Vương có một bữa ăn nhỏ ở một nhà hàng ở khu phố Tây. Một bữa ăn kiểu Pháp với gan ngỗng áp chảo khai vị và rượu vang Chateau Grangeneuve White. Tôi không thường đi ăn những bữa ăn xa xỉ và sang trọng nhưng cũng có đôi lần đi xã giao nên cũng được thưởng thức những món ăn kiểu như vậy. Lần đầu tiên tôi ăn món gan ngỗng, tôi cảm tưởng nó tan ngay trên đầu lưỡi. Vị béo ngậy của nó cuốn hút tôi từ miếng đầu tiên khiến tôi lưu luyến tới mức ăn xong rồi vẫn còn cảm giác muốn ăn thêm. Mà tôi lại là một người có sở thích duy trì thói quen dài nên mỗi lần đi ăn đồ Pháp, tôi luôn gọi gan ngỗng mà chẳng cần xem qua menu có những gì. Cũng như rượu vang, tôi luôn chọn vị quen thuộc. Nhưng so với uống bia thì sức uống rượu của tôi kém hơn hẳn. Tôi không say những dễ đau đầu và khó chịu. Vị của Grangeneuve White khá là chua nhưng nếu nhấp nhấp từ từ sẽ tận hưởng được hương vị của cây cam lá chanh, cây đoan và cây keo cùng với hương thơm mạnh mẽ quyến rũ của nó. Tuy tôi không phải người sành rượu nhưng đối với những loại rượu tôi uống, tôi luôn tìm hiểu và dành thời gian cảm nhận để có thể thưởng thức nó một cách đầy đủ hơn. Tôi học được điều này từ Dim mỗi lần đi uống với anh ấy. Có một lần tôi đi uống cùng Dim, nhìn anh ấy cầm ly rượu lên, lắc nhẹ nó vài cái, tôi cướp ly rượu đó, đánh liều uống cạn một hơi. Sau đó tôi lắc đầu, chê bai vị rượu vừa đắng vừa nghẹn cổ. Nghe tôi nói vậy, Dim cười phá lên. Mãi lâu sau tôi mới hiểu điệu cười của anh ấy là chê tôi ngốc nghếch không biết thưởng thức rượu.

- Thức ăn không ngon sao?

Nghe tiếng Vương, tôi thoáng giật mình, xiên mạnh chiếc đĩa vào miếng gan, bắn chút nước sốt ra áo. Tôi luống cuống lấy khăn ăn lau vội vết nước sốt.

- Món ăn rất tuyệt. Em chỉ là đang cảm nhận vị của nó thôi.

Tôi mỉm cười, bỏ một miếng vào miệng, ăn ngon lành trước sự lo lắng của Vương.

Nhìn thấy tôi ăn ngon miệng, Vương hài lòng ăn tiếp, không có ý định trò chuyện gì với tôi. Anh vẫn như ngày xưa, làm gì cũng yên lặng, chậm rãi và bình tĩnh. Khi ăn cùng anh, người duy nhất nói hết chuyện này sang chuyện khác là tôi, đôi lần tôi hỏi gì đó, anh đều đáp lại ngắn gọn bằng “ừ” hoặc “không”. Chẳng bao giờ anh đưa ra ý kiến của anh, luôn luôn đáp ứng tôi mà không cần lý do gì. Có một thời gian, tôi thấy chuyện tình yêu của tôi khá tẻ nhạt khi chỉ mình tôi hào hứng, chỉ mình tôi vui sướng nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì tôi cũng là người đòi có bằng được tình yêu này, kể cả việc đi làm người xấu tôi cũng làm để có được thứ tình yêu nhạt vị với anh nên tôi đành chấp nhận hiện thực trong im lặng mà chẳng phàn nàn nhiều.

- Anh muốn đưa em đến một nơi.

Vừa lên xe, Vương quay sang nhìn tôi, mở lời từ tốn.

Vương đưa tôi đến một ngọn đồi ở ngoại thành. Từ lúc xuống xe, Vương không nói với tôi điều gì, chỉ lặng lẽ nắm lấy tay tôi đưa tôi lên ngọn đồi. Cách đây vài năm, tôi từng đến đây với Vương. Ở đây chúng tôi đã có một lời hẹn ước với nhau, rằng khi chúng tôi rời khỏi thế giới, tôi hy vọng chúng tôi sẽ được ở cạnh nhau trên ngọn đồi này, cùng nhau ngắm mặt trời mọc và chờ đợi hoàng hôn buông xuống, ngày này qua ngày khác. Khi đó tôi đã hào hứng biết bao nhiêu, nhảy nhót, nói cười không ngớt về viễn cảnh tương lai còn Vương cũng ngầm đồng ý với tôi bằng cách mỉm cười. Dĩ nhiên là trông tôi khi ấy hạnh phúc biết mấy, cũng không thể nghĩ được rằng khi quay lại đây, về mặt hạnh phúc ngày xưa đã chẳng còn đọng lại gì.

Khi tôi lên tới đỉnh đồi, tôi nhìn thấy một ngôi mộ nhỏ nằm giữa khoảng đất trống, lòng tôi dấy lên những cảm giác bứt rứt không yên. Và khi Vương lấy ra một cây hương từ trong chiếc túi nylon đen mà anh cầm từ lúc bước xuống xe, tôi đã ngỡ ngơ ra chút kỷ ức.

Vương thấp hương, nở nụ cười hiền lành, khẽ nói.

- Choco của bố, mẹ con đến rồi đây.

Vương vừa cất lời, trái tim tôi chợt như co thắt lại. Tôi không thở được, không thở nổi. Khắp người đều là cảm giác đau đớn, như vừa ngã xuống một nơi găm đầy gai nhọn. Tôi bước từng bước đến ngôi mộ. Trên tấm bia, dòng chữ viết hoa ngay ngắn – Trần Vương An Bình – cái tên mà tôi và Vương đã cùng nghĩ ra để đặt cho đứa bé khi chúng tôi vừa biết tôi có đứa bé. Thậm chí, ngay cả cái tên Choco tôi thường gọi khi vỗ về sinh linh nhỏ trong bụng cũng được Vương khắc lên đó. Vương nói, bố tôi gọi là Pie thì anh ấy sẽ gọi con gái của chúng tôi là Choco để khi muốn gọi cả mẹ và con, anh chỉ cần nói Chocopie là được. Rất ít khi tôi thấy Vương trêu đùa nên khi nghe anh nói vậy, tôi đã cười nguyên cả ngày, còn trêu chọc anh.

“Con của mẹ...”

Tôi run rẩy ngồi xuống bên mộ, khẽ khàng đưa tay ra, chạm lên phiến đá lạnh lẽo trên mộ. Tôi kìm chặt tiếng nấc, không ngẩng lên nhìn Vương, thu tầm mắt, hỏi.

- Anh đã làm khi nào?

- Trong ngày hôm đó. Anh muốn cho con của chúng ta có một ngôi nhà để ở.

Tôi im lặng, vuốt ve tấm bia, phủi đi những hạt bụi bay lên đó. “Mẹ sẽ không bao giờ bỏ đi không quay đầu lại như ngày hôm đó nữa. Mẹ hứa, mẹ sẽ đến đây với con.”

Suy nghĩ về cái ngày đau khổ ấy lại ùa về trong tôi.

- Vương.

Tôi ngoảnh đầu nhìn Vương đứng sau lưng, khẽ gọi.

- Lại đây đi, em muốn ôm anh.

Khi Vương vừa cúi xuống, tôi quàng tay lên cổ Vương, ôm chặt anh. Bờ vai của anh, không rộng hơn, không dài hơn nhưng lại vững chắc hơn. Vương ngày xưa và Vương bây giờ, tuy vẫn cùng là một con người nhưng đổi khác hơn rồi. Chỉ có điều trong lòng mỗi chúng tôi lại có vết thương lòng quá lớn, qua bao nhiêu năm vẫn đau cũng nổi đau ấy. Nỗi đau vẫn chồng lên nỗi đau, vết thương thì vẫn mãi nứt nẻ. Và rồi khi tôi gặp lại vợ của Vương, cô ấy nói anh đã chọn lựa việc ly hôn sau vài năm chung sống không tình yêu, không kết quả. Tôi cũng biết rằng, Vương vẫn yêu tôi và luôn nặng tình với kỷ ức ngày đó. Nhất là khi Vương biết vợ anh không thể sinh con được, sự đắm chìm vào quá khứ và tuổi trẻ ngày đó lại càng sâu thêm. Vương nhớ đứa bé. Còn tôi thì... cũng vậy. Nhưng chúng tôi chỉ nên nhớ về đứa bé vào một lúc nào đó trong cuộc đời thay vì ngày ngày ôm lấy hình ảnh đứa bé, nhớ nhung và đau lòng. Và hơn hết, chúng tôi không nên nhớ về nhau. Đã là quá khứ thì nên để nó lại sau lưng. Dù tuyệt tình nhưng chuyện tình cảm, dẫu đưa nhiều không phải điều nên làm.

- Cảm ơn anh.

“Cảm ơn anh, về em, về con và về chuyện tình của chúng ta. Mọi thứ.

Vào kiếp sau, nếu có thể, chúng ta hãy yêu nhau bằng trái tim dửng cảm hơn, anh nhé.”

64. Q.4 - Chương 6: Không Phải Cứ Đau Lòng Thì Phải Khóc

“Gặp phải tôi, cuộc đời anh ấy như đi vào ngõ cụt, bế tắc và luẩn quẩn. Nhưng tôi lại luôn nghĩ ích kỷ thế này, rằng tôi vẫn muốn gặp anh ấy dù cho tôi khiến cuộc đời của anh ấy đi vào ngõ cụt bởi tôi chỉ muốn anh ấy dừng lại ở chỗ tôi mà không đi đến một nơi nào khác, một nơi mà chẳng có ích kỷ, cũng chẳng có tôi.”

Rạng sáng tôi sẽ ra sân bay để bay qua Mỹ mà giờ này tôi vẫn chưa chuẩn bị được nhiều đồ. Tôi quá bận và càng bận hơn khi phải ngồi ôm lấy máy tính để gửi mail cho Amanda nên tôi đã gọi cho Huy để nhận

được sự giúp đỡ. Khi tôi gọi, Huy đang tắm và nói rằng cậu ta sẽ từ chối sự nhờ vả của tôi kể cả tôi có tặng cho cậu ta một anh chàng đẹp trai cơ bắp cuộn cuộn đi chẳng nữa vì cậu ta sẽ không để cho tôi có cơ hội phá vỡ thời gian biểu của cậu ta. Nhưng rồi Huy vẫn đến, với bộ pijama hình minion. Tôi không biết liệu năm sau cậu ta có mặc bộ đồ ngủ bằng ren ra đường không. Sẽ chẳng ai biết được thời trang của cậu ta bao la tới cỡ nào.

- Tôi muốn ném hết đồng này vào thùng rác.

Huy ngồi trên sofa, cầm một chiếc áo lót của tôi lên, nhăn nhó.

Tôi liếc mắt nhìn, lao tới chỗ Huy với tốc độ ánh sáng, giật lấy chiếc áo lót nhét vào đáy vali.

Huy bấu môi, ôm Bột béo vào lòng, bộ dạng ngả ngớn.

- Không thể hiểu nổi tại sao mấy người đàn ông đẹp trai và hiện đại như thế lại chịu được thứ phong cách thời trang thập niên chín mươi của chị nữa. Phải tôi thì tôi sẽ đá chị ngay lập tức.

Huy búng tay, lắc đầu ngạo mạn.

Tôi cười thầm trong lòng, nghĩ ngợi: “Còn tôi thì sẽ không thèm nhìn cậu dù chỉ là nửa giây với thời trang pijama đó.”

Tôi không đôi co với Huy, đi vào phòng ngủ tìm hộ chiếu. Đã vài năm rồi kể từ lần ăn Tết cùng gia đình Dim, tôi không ra nước ngoài. Còn những năm sau đó, bố mẹ Dim đi du lịch khắp nơi nên họ ăn Tết ở bất cứ nơi nào họ đến, chúng tôi cũng không trở về Mỹ. Vả lại, Dim là người cất hộ chiếu nên tôi chẳng biết rõ nó ở chỗ nào. Tính tôi lộn xộn, hễ về nhà là quăng đồ lung tung nên để sắp xếp lại trật tự trong nhà, mọi thứ đều phải qua tay Dim.

Tôi lục tung mọi ngăn tủ, ngó lên ngó xuống khắp các gầm giường gầm tủ cũng không tìm thấy tung tích của chiếc hộ chiếu. Đang chán nản, ừ ừ nằm vật ra giường thì tôi chợt nhớ ra ngày trước Dim từng nói với tôi về thói quen của anh ấy, rằng anh ấy thích giấu những món đồ quan trọng dưới quần áo ở trong tủ. Vì thế tôi bật dậy, xô chồng quần áo sang một bên, quẩy hộ chiếu màu xanh nằm gọn gàng ở dưới chiếc áo len xám tro của Dim.

“Đây rồi!”

Tôi vui mừng, kéo quẩy hộ chiếu ra khỏi đống quần áo, một tập phong bì trắng rơi xuống dưới chân tôi. Tôi cúi xuống nhặt nó lên. Bên ngoài tập phong bì ghi tên một bệnh viện nước ngoài, địa chỉ là ở Mỹ và tên người nhận là Dim. Có lẽ đây là kết quả kiểm tra sức khỏe của Dim nhưng tôi chưa bao giờ thấy anh ấy đi bệnh viện. Nhìn thời gian là vào khoảng bảy năm về trước, hình như là lúc chúng tôi vừa kết hôn.

Với sự tò mò không giới hạn, tôi mở tập phong bì ra, dịch được vài tờ rồi tắt ngóm. Các ký hiệu y học thật rắc rối và cả chữ của vị bác sĩ trên tờ giấy này nữa, loằng ngoằng như chữ Ả rập. Tôi cầm tờ giấy kết quả ra ngoài, ném cho Huy. Cậu ta là bác sĩ, hơn nữa lại còn từng du học, kiểu gì cũng sẽ hiểu hơn tôi nhưng mục đích thật sự của tôi khi mang ra cho cậu ta xem chính là để chế giễu chữ viết xấu như gà bới của cậu ta. Bề ngoài cậu ta đẹp trai bao nhiêu thì nét chữ của cậu ta tỷ lệ nghịch bấy nhiêu.

- Tôi hy vọng ngành y của cậu quan tâm nhiều hơn đến chữ viết của bác sĩ. Đặc biệt là cậu, chữ quá tệ!

Huy cầm tờ giấy lên, chau mày đọc.

Sau một hồi dọn dẹp, sắp xếp, tôi quyết định nghỉ ngơi, thả phịch cơ thể xuống sofa.

- Đã làm người tốt thì làm cho trót, đem tôi đến bỏ ở sân bay rồi khi về tôi sẽ dâng tận tay cậu một anh chàng Tây cao to đẹp trai cho cậu đổi vị. Hứa đấy!

Tôi quay sang Huy, chớp mắt liên hồi ra vẻ thật thà nhưng chẳng có xi nhê gì. Huy vẫn cứ ngồi yên, chăm chú đọc. Sự tập trung của cậu ta khiến tôi ngạc nhiên, vì thế tôi huých vai cậu ta, cười cợt.

- Không thích à? Vậy một anh chàng da đen nhé? Không phải cậu luôn bảo tôi thích những sự đột phá mà...

Đột nhiên, Huy nhìn thẳng vào tôi, nói bằng thứ giọng nghiêm trọng.

- Chị có biết trong này viết gì không?

Tôi vốn định trêu chọc Huy một chút nhưng vẻ mặt cậu ta bây giờ hoàn toàn không có ý định tiếp nhận sự trêu chọc của tôi. Huy-rất-nghiêm-túc. Tôi thề!

- Viết gì?

Tôi nhướn mày, thăm dò thái độ của Huy.

- Về kết quả khám sức khỏe của Dim.

Huy nói chậm rãi.

Rốt cuộc thì cậu ta mất tới hai mươi phút tập trung chỉ để nghiên cứu cái tiêu đề này sao? Tôi lăm bầm, ném gối vào người cậu ta.

- Tôi cũng đọc được đó. Dĩ nhiên là kết quả khám sức khỏe của Dim rồi.

Ngồi với Huy một lúc nữa, tôi e là tôi sẽ bốc khói lên mắt. Tôi đứng dậy, định bụng sẽ bỏ đi, ít nhất là cách xa Huy một mét nhưng cậu ta kéo tay tôi lại.

- Là không có tình trùng.

Ngỡ như trái tim tôi vừa ngừng lại một nhịp rồi tôi bật cười, hành xử như một người ngớ ngẩn, héch mặt hỏi lại ngay lập tức.

- Thì thế nào?

- Là vô sinh, vô sinh đấy, chị hiểu không hả?

Huy gào lên, gào thẳng vào tai tôi rồi bực tức ném tờ giấy xuống, bỏ ra ngoài.

Cho đến tận lúc chỉ còn lại một mình trong phòng, tôi mới thở hắt ra, hấp tấp cầm tờ kết quả khám bệnh, nhìn lại một lần nữa.

Đứa bé đó... không phải là con Dim. Nếu như dựa vào tờ kết quả này thì đứa bé đó một trăm phần trăm không phải là của Dim. Rõ ràng là anh ấy biết điều này, vậy tại sao anh ấy lại không nói gì với tôi, giấu kín và khi bị tôi hiểu lầm thì lại chẳng hề giải thích, chấp nhận cư xử như một kẻ có tội, im lặng bỏ đi. Rốt cuộc thì điều anh ấy đang làm là gì? Điều anh ấy muốn là gì? Là rời bỏ tôi sao?

Im lặng, vẫn luôn là im lặng.

Một lúc sau, tôi lấy lại bình tĩnh, kéo lên môi một nụ cười bình thản, đi ra mở cửa, đứng nép bên cửa, nhìn ra phía Huy đang ngồi. Chờ cho vẻ mặt của cậu ta dịu đi, tôi mới chậm chạp bước đến, thở dài.

- Cậu còn trẻ, cậu ham tức giận. Tôi đây già, muốn khóc, lại sợ mệt nên thôi. Càng lớn tuổi tôi lại càng có nhiều nỗi sợ. Nỗi sợ đã ăn sâu vào tôi quá rồi, cậu tức tôi cũng chẳng để làm gì, chỉ thiệt thân, mau già như tôi.

Tôi vỗ nhẹ lên ngực Huy, để cậu ta mau hết giận tôi, cũng là để tôi hết giận mình. Tôi biết cậu ta quan tâm tới tôi nên cũng tức vì điều chẳng liên quan tới cậu ta, tức vì tôi cố chấp, cố giả vờ. Chắc, cũng tức vì số tôi lặn độn quá. Ai bảo ngày trước tôi hùng hồn tuyên bố với cậu ta, tôi sẽ sống hạnh phúc ngàn vạn lần cho cậu ta thêm chảy nước miếng.

Huy quay mặt, bĩu môi.

- Kiếp sau chị làm đàn ông đi rồi gặp gỡ một người phụ nữ giống chị ở kiếp này, để xem chị sẽ chịu được bao lâu. Rồi chị sẽ hiểu được sự đau khổ của những người đàn ông xung quanh chị.

Tôi cười lớn tiếng, liếc mắt.

- Tôi làm đàn ông để cậu yêu tôi à?

- Thôi đi, thôi đi.

Huy cúi xuống, giơ tay đẩy mặt tôi ra xa, cúi kính và nhăn nhó. Tôi cảm thấy ghen tỵ với cậu ta, muốn cầu thì cầu, muốn giận thì giận. Bất kỳ lúc nào muốn là sẽ làm, chứ không như tôi, lúc nào cũng sẵn sàng

giấu khi muốn, đã thế lại còn giấu đến tận cùng. Vì thế dù tôi tức giận với Dim, hoặc là tôi im lặng bỏ qua, hoặc là tôi tự biến tôi thành kẻ đau lòng, khóc rưng rức nhưng vẫn chỉ là khi ở một mình.

Đối với một người đàn ông trưởng thành như Dim, chuyện không thể sinh con là điều đau khổ. Bởi vì đó cũng là tự tôn của một người đàn ông. Anh ấy một mình chịu đựng chuyện này suốt gần đây năm, vẫn vui vẻ bên tôi, vẫn yêu thương tôi mà chưa từng để lộ ra bất kỳ đau khổ nào. Một mình anh ấy như vậy chẳng phải rất cô đơn? Có tôi ở bên cạnh mà có cũng như không, tôi chỉ biết đòi hỏi, yêu cầu, ra lệnh và luôn nghĩ mình đúng. Gặp phải tôi, cuộc đời anh ấy như đi vào ngõ cụt, bế tắc và luẩn quẩn. Nhưng tôi lại luôn nghĩ ích kỷ thế này, rằng tôi vẫn muốn gặp anh ấy dù cho tôi khiến cuộc đời của anh ấy đi vào ngõ cụt bởi tôi chỉ muốn anh ấy dừng lại ở chỗ tôi mà không đi đến một nơi nào khác, một nơi mà chẳng có ích kỷ, cũng chẳng có tôi. Cứ rơi vào tình yêu, lòng tham của tôi lại xuất hiện, dày đặc và biến con người tôi thành một kẻ chẳng ra gì.

Lúc yêu nhau, hai kẻ cô đơn ôm chầm lấy nhau thấy vui và hạnh phúc với thế giới của chỉ riêng hai người. Cưới nhau rồi, quanh ra quần vào cũng chỉ có hai kẻ tâm hồn già cỗi nhìn nhau, tự đứng lại thêm cái cảm giác có thêm một “người thứ ba” đáng yêu và hồn nhiên để níu kéo tâm hồn. Tâm trạng ai cũng vậy, yêu và cưới là hai trạng thái khác hẳn nhau. Yêu thì cái gì cũng không thêm lo, cưới thì cái gì cũng phải lo. Vào độ tuổi này, tôi muốn có con, muốn có đến mức nhìn mấy đứa bé ngoài đường chỉ muốn nhào tới cưng nựng. Tôi đã như vậy thì Dim còn thế nào. Dĩ nhiên là, hơn thế.

65. Q.4 - Chương 7: Đó Là Anh, Không Ai Khác. Không Phải Tôi, Không Ai Khác

“Anh không biết mình cần mất bao nhiêu thời gian nữa nhưng anh vẫn hy vọng có thể vì em mà mong chờ nhiều hơn từ những điều ngay từ ban đầu anh đã biết là không có thật.”

Sân bay lúc nào cũng đông đúc và ồn ào, bất kể là bây giờ đã quá nửa đêm. Tôi bay chuyến bay rạng sáng. Huy ngồi bên tôi, ngủ gà ngủ gật dù tôi có kêu cậu ta đi về nhưng cậu nhất quyết xem tôi có nhất gan mà bỏ về hay không. Chẳng là mấy ngày trước tôi với Huy có một vụ cá cược khi tôi phân vân nên đi hay không đi. Dù nói thì nghe có vẻ quyết tâm lắm nhưng trong lòng tôi vẫn lấp đầy một nỗi sợ. Tôi sợ tôi sẽ đi và trở về một mình. Tôi sợ tôi không tìm được anh ấy. Sợ, tìm được rồi nhưng mọi thứ chẳng thay đổi gì.

Tôi suy nghĩ mông lung, nhìn vắn vợ xung quanh, bắt gặp được bóng dáng mà tôi vẫn mong chờ trong những ngày qua - Dim. Tôi sợ mình nhìn lầm, dụi mắt cật lực, vỗ vai Huy để gọi cậu ta dậy.

- Nhìn đằng kia xem, có phải là Dim không?

Bởi vì người đó không đi một mình mà còn bế một đứa trẻ trên tay, đi cùng lại là một cô gái, cho nên tôi sợ đó không phải là Dim.

- Lại gần mới rõ được!

Huy đứng dậy, kéo tay tôi đi tới chỗ người đó đang đứng. Càng lại gần tôi càng thở dốc, tim đập nhanh hơn. Tôi không hiểu tôi đang lo lắng điều gì. Rõ là tôi đang lo lắng rất nhiều.

Khi Huy vừa lên tiếng gọi tên Dim thì bất ngờ, một vòng tay ai đó ôm lấy tôi, chặn đứng tôi lại. Tôi mở to mắt ngạc nhiên. Đúng lúc ấy, bóng dáng kia quay lại. Là Dim. Nhưng tôi ước rằng giá mà anh ấy đừng quay lại, đừng nhìn thấy tôi bị ai đó ôm. Và nhất là khi người ôm tôi lại là...

- Tớ xin lỗi.

Là Phong.

Huy quay lại, giật mình hơn cả tôi, cố gắng kéo Phong ra khỏi tôi, bực tức mắng mỏ cậu ấy. Nhưng mắng thì để làm gì? Dim nhìn tôi với ánh mắt xa lạ, chẳng bực tức, chẳng hờn ghen. Chỉ là không thân thuộc thôi. Rồi ánh mắt ấy dời đi, thật nhanh chẳng còn đưa về phía tôi. Tôi vội vàng chạy tới chỗ Dim, nắm tay anh ấy lại.

- Em...

Giờ đây nuốt nước bọt với tôi cũng trở nên khó khăn.

- ... muốn nói chuyện với anh. Em muốn nói chuyện với anh.

Tôi lặp lại, chỉ sợ nói không to, chỉ sợ Dim không nghe rõ.

Dim dừng bước, xoay mặt lại, nhìn tôi.

- Để anh đưa đứa bé về đã rồi chúng ta nói chuyện sau. Muộn rồi, em về nhà đi.

Khi nào chứ? Khi nào chúng tôi mới có thể nói chuyện được? Nhỡ đâu khi tôi về rồi, chờ mãi chờ nữa anh ấy cũng không về thì sao?

Tôi lắc đầu, giữ chặt ống tay áo Dim.

- Không. Em muốn nói chuyện bây giờ. Anh để Lan và đứa bé về với Phong đi.

- Đừng trẻ con như thế!

Dim ôm đứa bé vào trong lòng, vỗ về giấc ngủ của đứa bé. Tôi không hiểu vì sao anh ấy lại phải chăm lo cho đứa bé không phải là của anh ấy. Anh ấy có mối quan hệ gì với Lan? Tôi muốn biết câu trả lời. Vì thế, tôi muốn hỏi và hỏi ngay bây giờ.

Nhưng khi tôi ngược mắt nhìn lên, nhìn vào đôi mắt sâu của Dim, những lời tôi muốn nói lại nghẹn ứ trong cuống họng. Cuối cùng thì tôi cũng đành bất lực, buông tay Dim ra để anh ấy đi. Chưa bao giờ tôi lại nghĩ mình ở trong khoảnh khắc này, khoảnh khắc mà tôi thật sự cảm thấy sợ hãi khi nhìn vào đôi mắt Dim. Bởi vì trong đôi mắt đó, tôi không còn thấy tôi nữa. Không tôi, không ai khác.

- Đây là lần đầu tiên em thật sự tức giận với anh đấy, anh biết không Dim?

Tôi nói nhỏ như nói với chính mình, lặng người gạt nước mắt, quay người bước đi.

Rồi sau đó tôi nghe tiếng Huy trách tôi, tiếng Phong xin lỗi và cả những tiếng còi xe ồn ào đến nhức đầu.

Tôi đang ngồi trong nhà, trên phía đầu của chiếc sofa với một chiếc vali to bên cạnh. Tôi không biết tôi ngồi đây từ lúc nào, ngồi đây bao lâu, chỉ thấy ngoài cửa sổ, trời đã sáng.

Hơn bảy giờ sáng, Dim trở về nhà với bộ dạng mệt mỏi, râu ria lún phún trên cằm như mấy ngày chưa cạo. Tôi không nhìn Dim, chỉ biết anh ấy đến ngồi cạnh tôi, thở dài. Cơn đau đầu bất chợt ập đến khiến tôi dù ngồi cũng cảm thấy choáng váng mấy phần. Đầu tôi nặng trĩu. Có lẽ vì mấy đêm liền tôi không chợp mắt nên cơ thể đã quá sức chịu đựng. Chân tay tôi bủn rủn. Tôi vịn tay vào vali, cố đứng lên, nhỏ giọng nói.

- Bây giờ em mệt rồi. Để...

- Em nói luôn bây giờ đi.

Dim cầm tay tôi, giữ tôi lại, ngẩng lên nhìn tôi nói.

- Vì anh không biết bao lâu nữa em mới muốn nói. Hoặc có thể là chẳng bao giờ.

- Em...

Giọng tôi run lên. Tôi đưa tay ra, định nắm lấy tay Dim nhưng chưa kịp chạm tới thì anh ấy đã buông ra.

- Anh biết rồi.

Tiếng thở dài thất vọng đi cùng với câu nói chán nản đó của Dim khiến lòng tôi không thoải mái.

Tôi biết là nếu bây giờ tôi cùng anh ấy nói chuyện rõ ràng, tôi sẽ có câu trả lời như tôi mong muốn. Dù chuyện đúng hay sai, anh ấy sẽ cho tôi câu trả lời. Nhưng tôi đã mất hết cái gọi là dũng khí để đối mặt, quay về với bộ dạng hèn nhát thường ngày, như con ốc lúc nào cũng ẩn mình trong vỏ ốc mỗi khi sợ hãi. Tôi thường sợ những điều vớ vẩn và lo lắng những thứ không đâu.

- Anh đối không?

Ngay khi Dim quay lại nhìn tôi với vẻ mặt khó hiểu thì tôi đã nhận ra mình thốt ra điều gì. Tôi vừa mở đầu câu chuyện bằng một vấn đề không liên quan và tôi nghi ngờ rằng câu hỏi đầu tiên này cũng sẽ đặt dấu

chấm hết cho câu chuyện. Nhưng tôi vẫn cứ đứng lên, giả vờ xoa bụng. Có lẽ Dim cũng đầu hàng trước hành động ngớ ngẩn của tôi, từ bỏ vẻ mặt buồn chán mấy phút trước, bật cười đứng dậy đi vào bếp cùng tôi. Thật ra ban đầu tôi cũng có chút ý định khi hỏi câu đó, một phần vì tôi cũng đói, một phần vì tôi muốn khoe khoang với Dim là tôi biết nấu ăn. Tôi đã học trên mạng và lúc nào ăn xong món tôi nấu thử cũng phải cấp cứu trong phòng vệ sinh. Gần đây thì không còn thể nữa vì tình hình nấu ăn của tôi cũng khá lên nhiều.

Cuối cùng thì người nấu ăn lại là Dim. Nhưng trong khi anh ấy tìm đồ để nấu thì anh ấy cũng đã phát hiện ra điều tôi muốn khoe khoang. Chỉ có điều, anh ấy lại hiểu theo một cách khác.

- Mẹ đến đây à?

- Sao anh lại hỏi thế?

Tôi trở mắt nhìn cái biểu hiện “dĩ nhiên là thế” của Dim. Anh ấy chẳng thể ngờ được việc tôi nấu ăn. Không ngoại trừ anh ấy, Huy cũng có những biểu hiện không tin nổi khi biết tôi nấu ăn. Tôi nghĩ nếu tôi nói ra, anh ấy sẽ cười phá lên à xem.

- Thì đồ ăn trong tủ...

- Là em đã mua đấy.

Tôi trẻ môi, giận dỗi ngồi xuống bàn ăn. Ai cũng có quyền thay đổi, đây lại còn là sự thay đổi tốt đẹp mà lại không được công nhận. Thôi, từ nay tôi sẽ trở về thời chỉ ăn chứ không nấu. Chỉ có như vậy cuộc sống của tôi mới bình thường được mà tôi cũng yên ổn hơn với cái bụng không reo ừng ục cả ngày nữa.

Trở lại với câu chuyện trước giữa tôi và Dim, anh ấy không phản ứng gì với câu nói của tôi còn tôi cũng không để tâm đến việc bị anh ấy lơ đi hay không vì ngay sau đó tôi đã “lao” vào ăn khi Dim đưa đồ ăn cho tôi ăn. Ngày xưa tôi cố công giữ gìn hình tượng bao nhiêu thì giờ đây tôi liên tục phá vỡ hình tượng bấy nhiêu. Tôi không quan tâm đến bất cứ thứ gì có thể khiến tôi bất mắt hay đẹp để ngoài việc ăn ngon và ngủ kỹ. Dĩ nhiên là gần đây có rất nhiều chuyện khiến ngay cả việc tôi làm hăng say nhất là ăn và ngủ tôi cũng không nhớ tới.

Dim ăn cùng tôi. Tôi không nghĩ anh ấy có tâm trạng để ăn uống nhưng vì thấy tôi ăn một mình nên cùng ngồi ăn. Vốn dĩ chúng tôi định ăn trong yên lặng nhưng con Bột béo từ đâu chui ra, nhảy lên bàn ăn, xấu tính lè lưỡi thử đồ ăn trong bát của tôi. Suýt chút nữa tôi cho con Bột béo bay ra sofa. Tôi đang đói, tâm trạng lại nhạy cảm nên khi thấy hành động không báo trước của nó, tôi nghĩ mình có khả năng động thủ với nó. May cho nó là với tình yêu thương của bố nó thì nó hoàn toàn nhận được sự bảo vệ đáng trân trọng. Dim ôm nó vào lòng, vuốt ve nhớ nhung rồi mắng yêu nó vài câu vì cái tội tranh đồ ăn với tôi. Dim đẩy bát của anh ấy sang cho tôi rồi lấy bát của tôi cho con Bột béo ăn nốt vì dầu sao tôi cũng không thể ăn khi mà nó đã kịp phủ đầy nước miếng của nó vào bát tôi.

- Khi anh gặp em ở sân bay là em đang chuẩn bị bay sang Mỹ.

Tôi rụt rè mở lời khi thấy tâm trạng Dim tốt hơn sau khi chơi đùa với Bột béo.

Dim ngẩng lên nhìn tôi vài giây rồi lại cúi nhìn Bột béo.

- Em đã suy nghĩ rất nhiều về câu hỏi mà anh đã từng hỏi em trong bệnh viện, về niềm tin và cả điều em muốn. Cho đến tận buổi tối ngày hôm qua, em đã không hề tin anh. Em đã nghĩ rằng em tin anh nhưng em lại chẳng có một lần nào thể hiện sự tin tưởng của em cho anh biết. Em biết quá nhiều điều về anh mà không nghe từ chính anh. Em không hỏi anh bởi vì chúng ta đã từng hứa với nhau sẽ không nói dối nhau. Cũng bởi vì em đợi anh nói cho em nghe. Nhưng đối với em, việc chờ đợi gần như là cực hình. Em không đợi được, không nghe được những gì em muốn. Vì vậy, em đã muốn thoát khỏi đau khổ, thoát khỏi anh. Nhưng đó chỉ là trong một giây phút nào đó thôi. Em đã nghĩ, thà rằng anh cứ nói dối em đi còn hơn là giấu mọi thứ đi như vậy.

Tôi lấy từ trong túi xách tập phong bì trắng, để lên bàn.

- Về chuyện này, em mới biết đêm qua.

Thái độ của Dim khi nhìn thấy tập phong bì, không ngoài dự đoán của tôi, anh ấy bất ngờ. Nhưng sự bất ngờ ấy không dừng lại trên nét mặt của anh ấy lâu. Dim thở dài, buông con Bọt béo trên tay xuống.

- Anh đã không nghĩ sẽ để em biết điều này.

Dim thẳng thắn thừa nhận, một chút giấu giếm cũng không có.

- Tại sao? Anh định để cả đời em không biết sao? Vì sao anh lại không muốn cho em biết? Rốt cuộc anh sống với em vì điều gì? Nếu anh chỉ cần một người ở cùng thì anh có thể tìm được ai khác biết quan tâm anh hơn em đây. Anh thậm chí còn không nhắc về chuyện đăng ký kết hôn với em. Nói đi, nói cho em biết đi! Lý do cho tất cả chuyện này là sao?

Giọng tôi càng ngày càng cao lên, tôi đã mất bình tĩnh. Trái với sự bất ổn của tôi, Dim không phản ứng nhiều, chỉ im lặng nắm lấy tay tôi trong khi tôi bắt đầu khóc lóc.

- Tại sao anh không chịu nói cho em biết anh không thể có con? Sao em cứ phải biết mọi thứ trong cùng một lúc như vậy? Em đã nói em mệt rồi mà...

Tôi nức nở, nấc lên thành tiếng, gục mặt xuống bàn khóc.

- Sở dĩ anh không muốn cho em biết vì đó chưa phải là kết quả cuối cùng. Anh vẫn đang cố gắng thay đổi nó. Anh không biết mình cần mất bao nhiêu thời gian nữa nhưng anh vẫn hy vọng có thể vì em mà mong chờ nhiều hơn từ những điều ngay từ ban đầu anh đã biết là không có thật.

Dim đến gần, ôm lấy tôi. Anh ấy luôn biết cách tự xoa dịu nỗi đau của anh ấy và nỗi đau của tôi. Anh ấy đã yêu tôi bằng tất cả sự cố gắng, bằng nỗi đau luôn chế ngự trong lòng anh ấy.

“Hai đứa vừa nói cái gì?”

Một giọng nói từ đằng sau tôi phát ra. Tôi sợ hãi, không dám quay đầu lại. Không thể được, chuyện này không thể để có quá nhiều người biết. Mà người không nên được biết nhất, chính là...

Mẹ...

66. Q.4 - Chương 8: Sự Thật Không Đẹp Và Chạm Vào Thì Rất Đau

“Dù tình yêu có cao thượng và tuyệt đẹp đến mấy, tôi cũng sẽ không vì nó mà đánh đổi.”

Đúng như suy nghĩ đầu tiên khi thấy mẹ tôi bước vào, chúng tôi đã có một cuộc cãi vã lớn. Bà muốn tham gia quá nhiều trong câu chuyện này, thậm chí còn chỉ trích thái độ sống của tôi. Điều này càng làm tôi thêm tức giận mà trở nên mất bình tĩnh. Khi tôi nói sẽ không có gì thay đổi sau chuyện này, mẹ tôi đã quay ra yêu cầu Dim nói ý kiến của anh ấy với ánh mắt không thể khó chịu hơn. Tôi đẩy Dim ra khỏi nhà rồi hét lên với mẹ tôi.

- Chẳng lẽ con phải ly hôn như mẹ sao? Phải làm giống như cách mẹ đã làm với bố để theo đuổi cái gọi là tự do và hạnh phúc của mẹ sao? Vậy còn hạnh phúc của bố? Mẹ đã từng nghĩ tới chưa, dù chỉ một lần...

Nhịp tim tôi dồn dập, như thể đập thẳng vào màng nhĩ khiến đầu tôi đau buốt. Lại thêm cả việc tôi khóc nhiều nên dây thần kinh căng ra, kéo giãn mọi thứ trong đầu tôi.

- An!

Dim từ bên ngoài bước vào, ôm lấy đầu tôi, trấn an tôi.

Mẹ tôi vẫn ngồi trên ghế, nét mặt không thay đổi, nhàn nhã nói.

- Mẹ nghĩ mẹ đã xin lỗi bố con về điều này rồi.

Thật không thể tin được khi đối diện trực tiếp với mẹ về vấn đề mà tôi luôn canh cánh trong lòng này, mẹ tôi lại có thể điềm nhiên như thể không có gì như thế. Tôi đã nghĩ ra đủ mọi viễn cảnh ngay sau khi tôi biết được chuyện này, rồi cả khi mẹ tôi xin lỗi trong điện thoại, tôi từng nghĩ về mặt mẹ tôi phải đau khổ lắm. Nhưng không, mẹ tôi vốn không có ý định hối lỗi dù chỉ trong nét mặt.

- Vậy mẹ sẽ xin lỗi như thế nào với một người đã vì mẹ mà uất ức quá đến mức tự tử? Mẹ biết rõ Phong là ai mà vẫn để cậu ấy đến gần con. Mẹ nghĩ tặng con cho cậu ấy là cách để mang bố cậu ấy đi ư?

Tôi lao đến chỗ mẹ tôi, gào khóc đầy đau đớn.

Cách đây hai hôm Phong đã nhắn tin cho tôi nhưng vì bận quá nên tôi không đọc. Khi tôi ngồi ở ghế đợi để chuẩn bị vào phòng chờ ở sân bay, tôi đã mở ra đọc, kết quả là tôi thấy rất hối hận. Bởi vì tôi chưa từng chuẩn bị trước cho sự thật đó. Bởi vì người mẹ mà tôi cố gắng bảo vệ lại có thể làm những việc mà từ trước đến nay tôi không tưởng tượng nổi. Mẹ của Phong vì bị mẹ tôi dồn ép ly hôn, phần uất quá nên thần kinh trở nên không bình thường, vào một ngày nọ không làm chủ được bản thân, nhảy lầu tự tử. Một cái chết thương tâm và ám ảnh, khiến cho Phong và em gái của cậu ấy mất cả bố lẫn mẹ, trở nên cô độc và đáng thương. Nếu tôi là Phong, tôi không nghĩ tôi sẽ có thể gặp lại người mà khiến gia đình cậu ấy tan nát và còn có thể biến lòng căm hận thành tình yêu cho con gái của người phụ nữ đó. Dù tình yêu có cao thượng và tuyệt đẹp đến mấy, tôi cũng sẽ không vì nó mà đánh đổi.

Dim ngăn cản tôi có hành động gì quá đáng với mẹ tôi, giữ chặt lấy tôi, nói với mẹ tôi.

- Mẹ. Bây giờ mẹ hãy về nhà trước đi, con sẽ theo sau. Con sẽ giải thích tất cả. Cô ấy đang không được bình tĩnh, mẹ đừng cố nói chuyện thêm với cô ấy. Mẹ hãy nghe lời con một lần.

Dim cố gắng thuyết phục mẹ rồi để tôi ngồi xuống ghế, đi ra phía mẹ tôi đỡ bà ra ngoài. Từ đằng xa, tôi có thể thấy được dáng vẻ của mẹ tôi. Bà đi không vững. Tôi biết lời nói của tôi có tính sát thương thế nào với mẹ tôi nhưng tôi vẫn nói, vẫn không giữ được sự bình tĩnh vốn có mà làm tổn thương mẹ tôi. Tôi biết mẹ tôi đã ngạc nhiên và đau đớn ra sao khi nghe những lời nói trách móc đó từ chính miệng tôi chứ không phải ai khác. Nhưng tôi biết làm sao được, lời nói đã nói ra, rút lại hay không suy cho cùng vẫn là đã nghe thấy, đã nghe xong và cũng đã kịp đâm thẳng vào trái tim mẹ tôi. Chưa bao giờ tôi cãi mẹ tôi, cũng chưa một lần tôi có suy nghĩ sẽ dùng sai lầm ngày xưa của bà để làm tổn thương bà như ngày hôm nay. Chỉ có điều, nếu tôi không làm vậy, tôi sẽ khiến mọi thứ về vạch xuất phát, nơi mà tôi không bao giờ muốn quay lại.

- Anh đã nói chuyện ly hôn với mẹ rồi sao?

Nghe tiếng mở cửa, tôi biết Dim về. Tôi nhìn vô hướng, băng quơ hời. Mẹ tôi là kiểu người như thế nào, tôi luôn là người biết rõ nhất. Kể cả trong lúc tưởng như đau khổ nhất, bà vẫn biết nên làm gì và làm như thế nào. Mẹ tôi sẽ bắt Dim trả lời mọi câu hỏi của bà với cái cách nhún nhả nửa ý của bà. Luôn luôn tỏ rõ ý nhưng khi nói sẽ chỉ nói một nửa để cho đối phương tự trả lời – đó là cách bà dạy dỗ tôi. Lúc nào mẹ tôi cũng tỏ ra không quan tâm, không để ý nhưng bà luôn có cách để biết được hết mọi chuyện và xử lý chúng theo cách suy nghĩ của bà. Nếu mẹ tôi không được biết từ tôi thì người ẹ tôi câu trả lời thỏa đáng nhất sẽ là Dim.

- Anh không nói.

Dim ngồi xuống bên cạnh, xoa đầu tôi.

Nghe thấy Dim trả lời như vậy, lòng tôi chợt rung lên, vui mừng. Nếu Dim thật sự muốn rời xa tôi thì cách nhanh nhất sẽ là nói ẹ tôi biết bởi vì bà sẽ có cách khiến tôi phải ly hôn. Bình thường mẹ tôi không bao giờ tham gia vào chuyện của tôi nhưng một khi bà đã đặt sự quan tâm vào thì bà sẽ giải quyết theo ý muốn của bà mà không cần hỏi ý kiến của tôi. Như lần tôi thi vào Đại học, trong khi tôi ung dung làm hồ sơ vào trường Báo chí mà tôi yêu thích thì mẹ tôi cũng âm thầm nộp hồ sơ cho tôi vào một trường gần nhà, nơi mà bà có thể yên tâm nhìn thấy tôi mỗi ngày và quản lý được tôi. Mẹ tôi nói với tôi thi thử khối A xem kết quả như thế nào. Tôi đã làm theo mà chẳng hề suy nghĩ nhiều. Vậy mà vào ngày tôi đi thi vào trường Báo, mẹ tôi cố tình để tôi ngủ quên rồi chở tôi đến nhầm địa điểm thi. Sau mấy ngày sống ngập trong nước mắt, tôi cũng phải quyết định nhập học ở ngôi trường mẹ tôi đã định sẵn kia. Dù tôi không tự nguyện nhưng tôi cũng không trách mẹ tôi lâu vì tôi luôn nghĩ mẹ tôi đúng, quyết định của bà là tốt cho tôi nên dù có đau lòng bao nhiêu tôi vẫn vui vẻ tiếp nhận con đường lạ lẫm đó. Và hơn hết, tôi biết sẽ chẳng bao giờ tôi thắng nổi mẹ tôi. Đó không phải chân lý, mà là nguyên tắc. Vậy mà hôm nay tôi đã lật đổ cái nguyên tắc tôi sống theo bao năm để bảo vệ ý muốn của tôi. Tôi không biết liệu tôi làm thế có phải là một sai lầm không như tôi đã quyết định nên đành đi theo.

Tôi mệt mỏi dựa vào lòng Dim. Tôi rất buồn ngủ. Cả tôi và Dim đã thức quá lâu ột ngày dài. Mọi sự căng

thăng trong ngày hôm nay đều không có giới hạn nên chúng tôi đã quá mệt mỏi để có thể nói với nhau thêm bất cứ điều gì. Mắt tôi khép hờ, dần dần tôi đi vào giấc ngủ. Tôi nghe thấy tiếng thở dài văng vẳng bên tai. Rất dài và nặng trĩu...

67. Q.4 - Chương 9: Giờ Mới Thật Sự Bắt Đầu

“Những điều tuyệt vời thường không đến cùng một ngày nhưng chắc chắn là những điều tồi tệ sẽ cùng đến trong một ngày.”

Những ngày vừa qua là những ngày dài nhất cuộc đời tôi, không chỉ có đau khổ mà còn rất mệt mỏi. Chuyện của tôi không chỉ có mẹ biết, còn có bố và cả Minh. Hết người này đến người nọ gọi cho tôi, tìm gặp tôi, từ khuyên răn cho đến trách móc, đủ cả. Tôi đành dựa vào mấy ngày nghỉ để trốn trong nhà, tự mình suy nghĩ. Tôi suy nghĩ nhiều đến mức đau đầu, mất ngủ. Triệu chứng kéo dài khiến tôi phải tìm đến bác sĩ. Họ kê cho tôi một cái đơn dài ngoằng những tên thuốc lạ lẫm nhưng tôi mua xong để đó và chẳng uống khi nào. Phần lớn là do tôi quên uống, cũng do tôi chẳng muốn uống. Bởi vì tôi ăn rất ít, đôi lúc ngủ mùi thức ăn lại buồn nôn. Kể từ hôm đó, Dim ở nhà với tôi, bỏ hết công việc sang một bên, cũng không đến chỗ mẹ con Lan mà thi thoảng mới gọi điện dặn dò. Cho đến tận bây giờ Dim vẫn chưa cho tôi một lời giải thích nào về mẹ con Lan, tôi cũng không chủ động hỏi. Mỗi quan hệ của chúng tôi lại trở về thời điểm ban đầu, ngưng ngập và không tự nhiên, thậm chí còn tỏ ra lịch sự với nhau.

Sức khỏe của tôi đã không ổn định từ vài tháng nay, lại thêm việc ăn uống thất thường, mất ngủ và suy nghĩ nhiều. Minh hỏi tôi có muốn đến bác sĩ tâm lý không nhưng tôi đã từ chối ngay lập tức. Tôi không nghĩ tôi có bệnh gì mà phải đến gặp bác sĩ tâm lý ngoài việc cơ thể không tốt. Nhưng khi thấy Dim vì quá lo lắng cho tôi mà cũng tiêu tụy đi thì tôi lại thay đổi suy nghĩ cứng nhắc của bản thân. Tôi ăn bao nhiêu anh ấy ăn bấy nhiêu, tôi ngủ được bao lâu thì anh ấy cũng ngủ được bấy lâu. Tuy chúng tôi không trò chuyện với nhau nhiều nhưng cũng quá rõ được đang bận lòng nhau điều gì. Anh ấy lo cho tôi và tôi cũng vậy.

Tôi ăn một ít súp ngô vào buổi sáng, trước khi được Minh đưa tới phòng khám của vị bác sĩ mà theo cô ấy ca ngợi là người có thể thấu hiểu được tất cả mọi người trên thế giới. Tôi ậm ừ tán thành, đợi Minh rời khỏi rồi ngồi yên lặng trong phòng đợi. Hầu hết những người đến đây đều mang khuôn mặt lo lắng hoặc buồn chán, lúc nào cũng cau mày hoặc nhìn dăm chiêu. Trông họ dường như chưa bao giờ cảm thấy thoải mái. Có lẽ đó là vấn đề chung duy nhất để những con người thuộc đủ mọi lứa tuổi tìm đến nơi này, trong đó có cả tôi. Tuy tôi đã đặt lịch hẹn từ vài ngày trước nhưng vì có một lịch hẹn trước đó nên họ xếp cho tôi vào giữa buổi sáng.

Khi tôi bước vào phòng, khuôn mặt của vị bác sĩ đó làm tôi ngạc nhiên. Hóa ra là một bác sĩ nữ, còn rất trẻ, có lẽ trạc tuổi tôi, tên là Mai. Không như tôi vẫn nghĩ về một bác sĩ tâm lý là một người đàn ông trung niên già dặn, có giọng nói rất trầm. Hơn nữa khuôn mặt Mai dường như rất quen thuộc, giống như tôi đã từng gặp ở đâu đó. Lúc cô ấy ngẩng lên nhìn tôi, ánh mắt ngỡ ngàng của cô ấy nhanh chóng lọt vào tầm mắt tôi dù cô ấy đã rất nhanh chóng thay đổi cảm xúc và đưa ánh mắt xa lạ về phía tôi. Kể cả khi chúng tôi bắt đầu cuộc trò chuyện, tôi cũng không thể dừng suy nghĩ của bản thân.

- Xin lỗi... nhưng tôi cảm thấy cô rất quen. Cô là bạn của Phong, đúng không vậy?

Lần gặp Phong ở siêu thị, người đi cùng cậu ấy và em gái cậu ấy là cô gái này. Điều khiến tôi nhớ rõ ở cô ấy là dáng vẻ mỏng manh nhưng ánh mắt lại vô cùng mạnh mẽ đó, như khi này cô ấy nhìn tôi.

Mãi một lúc sau, cô ấy mới lên tiếng thừa nhận.

- Trái đất thật tròn.

Mai mỉm cười dịu dàng rồi đưa hỏi tôi những câu đơn giản về triệu chứng tâm lý của tôi. Giọng nói ấm áp và nhẹ nhàng của Mai khiến lòng tôi thấy dễ chịu. Tôi đã nói rất nhiều và cũng khóc rất nhiều. Nói chuyện với cô ấy như nói chuyện với chính bản thân tôi, có thể nói hết ra mà chẳng cần giấu diếm điều gì, cứ thể thả lỏng mình. Dù tôi khóc nhiều nhưng tôi không cảm thấy mệt, như thể việc nói ra lòng mình khiến tôi gỡ được gánh nặng trong lòng, bỏ bớt được những tâm tư nặng nề trong đầu đang đè nén tôi mỗi ngày.

Buổi đầu trị liệu tâm lý diễn ra tốt đẹp hơn mong chờ của tôi. Hóa ra việc gặp gỡ bác sĩ tâm lý không phải luôn khó khăn và nhiều định kiến như tôi vẫn nghĩ. Tôi cảm thấy hối hận khi đã không đến đây sớm hơn. Quyết định tốt bao giờ cũng cho kết quả không tồi, ít nhất là bây giờ nụ cười của tôi cũng không còn gượng gạo như vài tiếng trước. Tôi không về nhà vội, ngồi trong phòng đợi để lau hết nước mắt và đợi ắt bột sưng và khuôn mặt bột đỏ rồi mới trở về nhà. Lúc sáng tôi đi ra khỏi nhà, tôi đã nói dối Dim rằng tôi đi mua sắm với Minh. Chuyện tôi đi gặp bác sĩ tâm lý tôi không nói với Dim. Tôi sợ nếu anh ấy biết, anh ấy càng lo lắng thêm.

- Vũ Phương Lan! Vũ Phương Lan có ở đây không?

Một cô y tá đi từ phòng bác sĩ ra, gọi tên người tiếp theo vào. Cái tên này... nghe thật quen. Vừa lúc đó, một cô gái mặc chiếc váy dài màu trắng lớn tiếng trả lời rồi tiến tới gần chỗ tôi.

Lan?

Tôi đứng dậy, bắt lấy cánh tay Lan, giữ lại.

- Tại sao cô lại ở đây?

Sau vài giây ngạc nhiên, Lan trừng mắt lên, khoanh tay rồi nói với tôi bằng giọng cáu kỉnh.

- Tôi mới là người nên hỏi cô câu đấy. Một người phụ nữ như cô thì có gì để mà Jack yêu được nhỉ? Càng nhìn tôi càng không tìm thấy được một chút hấp dẫn nào ở cô.

Nói rồi Lan quay người đi, không có ý định nói với tôi thêm câu nào. Cô ta đang muốn nói đến ai? Jack nào? Tôi không quen ai là Jack. Nhưng nhìn vào điệu bộ của Lan thì chắc chắn là tôi có mối quan hệ thân thiết với người tên Jack đó, nếu không cô ta đã không phải dùng cái giọng điệu khinh miệt tôi ngay từ đầu như vậy. Phải chăng Jack là người đàn ông Lan yêu? Còn Dim thì sao? Đối với cô ta, anh ấy là gì? Tôi thật sự không hiểu. Cứ nghĩ nhiều một chút lại thêm đau đầu, mở mắt thôi cũng mỏi mệt. Nhưng, Lan cũng là bệnh nhân sao?

Từ trước đến nay, tôi vốn là người cứng đầu và bướng bỉnh. Chỉ cần là chuyện tôi muốn biết, tôi sẽ tìm mọi cách để biết. Và giờ thì tôi đang ngồi đợi Mai ở một quán café gần đó. Tôi không biết số điện thoại cá nhân của Mai, cũng không có ý định gọi cho cô ấy để xin một cái hẹn riêng tư. Tôi chỉ ngồi đợi cô ấy tan làm, hỏi những điều cần hỏi.

Lúc vừa thấy tôi từ trong quán café đi ra, Mai không hề tỏ ra ngạc nhiên. Dường như cô ấy đã biết trước việc tôi sẽ chờ đợi cô ấy.

- Lan bị sao vậy?

Tôi hỏi thẳng mà không cần né tránh bất cứ điều gì. Vòng vo đối với những vấn đề trực tiếp không phải là điều gì có lợi cả, vậy nên thà bất lịch sự một chút còn hơn hỏi mãi cũng không có câu trả lời vừa ý, như thế không những tốn thời gian còn gây mất thiện cảm lâu dài.

Mai lắc đầu, không định dừng lại.

- Tôi không biết.

- Vậy thì... Jack là ai?

Lúc chờ đợi Mai, tôi đã nghĩ rất nhiều về cái tên Jack đó nhưng nghĩ mãi tôi cũng không tìm thấy sự quen thuộc nào.

Mai kiên quyết không trả lời tôi, bước đi dứt khoát. Còn tôi thì kiên nhẫn đi theo. Tôi nghĩ là tôi đã dùng toàn bộ sự kiên nhẫn trong suốt ba mươi ba năm chỉ để dành hết cho việc này.

- Cô yêu Phong đúng không?

Khi tôi chuyển đề tài về Phong, bước chân Mai gần như đã dừng lại. Thấy cô ấy bị ảnh hưởng bởi đề tài này, tôi an tâm đứng yên, không đi theo Mai mà tiếp tục nói.

- Bởi vì cô biết Phong yêu tôi nên cô không muốn giúp đỡ tôi? Nếu điều này là thật thì thật đáng thất vọng.

Tôi lựa chọn cách khiêu khích Mai. Tuy tôi không chắc làm vậy với một bác sĩ tâm lý giỏi như cô ấy thì có tác dụng gì không nhưng tôi chưa bao giờ từ bỏ những phép thử. Đáng tiếc là sự việc không như tôi mong muốn, Mai quay lại chào tôi rồi đi thẳng, thậm chí còn không quan tâm tôi có nghe thấy hay không. Thái độ của cô ấy tuy không nhiều nhưng rõ ràng là cô ấy không muốn nói với tôi.

Tôi chán nản, thở dài một hơi rồi bắt một chiếc taxi, mệt mỏi trở về nhà. Cuối cùng thì suy nghĩ lại chồng lên suy nghĩ, vút được chút nào thì lại đẩy thêm chút đó. Đột nhiên điện thoại báo hiệu tin nhắn đến. Tôi lục trong túi, lấy điện thoại ra nhìn. Hai tin nhắn vừa gửi đến. Một là của Tùng và cái còn lại là từ một số lạ.

“Chương trình của em gặp trục trặc rồi. Có người kiện chương trình ăn cắp ý tưởng. Gọi cho anh ngay khi em đọc tin nhắn này đây.”

Tôi nhìn sang cuộc gọi nhỡ, dài dằng dặc là số của Tùng. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Kiên tụng? Ăn cắp? Thật là điên rồ!

“Jim.”

Một chữ ngắn gọn nằm trong tin nhắn từ số lạ.

Điên rồ. Tất cả mọi thứ đều điên rồ...

68. Q.4 - Chương 10: Quá Khứ Không Phải Để Sửa Lại, Mà Là Để Nhìn Lại

“Ngày đó chúng ta đã đều có lựa chọn cho riêng mình. Và chúng ta đều chọn từ bỏ tình cảm của chúng ta. Chỉ là, thời gian để chúng ta nhận ra khác nhau thôi.”

Ngay khi tôi vừa có mặt tại công ty, hàng loạt con mắt đổ dồn về phía tôi với hơn nửa là sự dè bủ đi kèm chút thích thú. Tôi đoán là họ đã đợi ngày này rất lâu, ngày mà họ được trông thấy tôi đang ở trên đỉnh cao trôi tuột xuống mà không có bất cứ cái gì để vịn vào.

“Xoạch!”

Một tập tài liệu vút xuống trước mặt tôi. Tôi đưa tay ra lấy, nhìn nội dung trên tờ giấy kẹp ở ngoài.

- Tôi hy vọng là cô đã có một lời giải thích hoàn hảo cho tôi trong khi đến đây và ngồi thoải mái như vậy.

Amanda nhìn tôi với vẻ lãnh đạm thường thấy. Nếu tôi nói với bà ấy rằng trong suốt khoảng thời gian tôi ngồi taxi tới đây, tôi đã không dùng đến nửa giấy để suy nghĩ về vụ kiện tụng thì liệu bà ấy còn giữ nổi vẻ bình tĩnh như bây giờ không.

- Sự thật là ý tưởng đó cháu đã nghe nó từ Phong.

Hai tháng trước, khi tôi đang bế tắc vì không thể tìm kiếm được ý tưởng cho chương trình phát sóng vào đêm Halloween thì Phong đã gợi ý cho tôi. Cậu ấy nói cho tôi đại khái về ý tưởng tổ chức một cuộc thi cho những nhà thiết kế không chuyên thiết kế ra những bộ quần áo ma quỷ để tạo ra hiệu ứng. Đó là một ý tưởng đơn giản nhưng sự tương tác là rất cao nên thu hút được nhiều người xem. Và đó cũng là tập có lượng người xem cao nhất trong vòng sáu tháng cuối năm của chương trình, dĩ nhiên tôi đã được thưởng lương cho điều này. Tôi đã đãi Phong một bữa cơm rất sang trọng cùng với một chậu bia vào một buổi chiều nào đó cậu ấy tự dựng thêm bia và nhớ tới tôi. Bởi vì khi tôi muốn ghi tên cậu ấy vào phần sáng tạo ý tưởng thì cậu ấy đã nói tôi nên ghi tên tôi vào đó với lý do tôi là người phụ trách cuối cùng. Và hơn nữa, còn vì chúng tôi là bạn, chúng tôi có thể chia sẻ cho nhau. Cuối cùng thì tôi đành ký tên tôi vào đó vì không muốn cuộc trò chuyện trở thành cuộc tranh cãi không đáng có.

- Giờ cô đang đổ lỗi cho người khác sao?

Amanda quay mặt lại, ánh mắt của bà ấy không thân thiện chút nào. Dường như có gì đó toát ra từ ánh mắt của bà ấy khiến tôi vừa nhận thấy đã muốn đóng băng hành động, còn không dám mấp má môi.

- Nhân viên của tôi là những người dám chịu trách nhiệm cho những việc họ làm sai và cả những việc họ không làm sai, chỉ cần trên văn bản có chữ ký của họ. Tôi nghĩ là cô đã nghĩ về trách nhiệm của cô khi ký tài liệu đưa lên cho tôi.

Tôi mệt mỏi, đưa mắt nhìn xuống dòng chữ tiêu vẹo của mình trên tờ giấy rồi đưa mắt nhìn lên tên công ty kiện tôi: Style Jobs Entertainment.

Tôi ra về ngay sau khi rời khỏi văn phòng của Amanda. Bà ấy không nói gì với quyết định chịu trách nhiệm của tôi. Chẳng ai đoán được bà ấy đang nghĩ gì, có thể là ngày mai bà ấy sẽ thông báo cho tôi là tôi không cần đến làm nữa, hoặc là bà ấy muốn tôi đền bù tất cả thiệt hại cho vụ kiện tụng này. Mà không, chỉ cần nghe hai chữ “kiện tụng” thôi thì danh tiếng của công ty đã bị hủy hoại, có thể tôi sẽ bị bà ấy tống vào tù kể cả trong đơn kiện không chỉ đích danh tôi.

- Em định làm gì?

Tùng dựa vào tường, châm một điếu thuốc rồi đưa lên miệng hút. Anh ấy vừa đi làm đã qua nhà tôi nhưng nhất định không chịu vào nhà nói chuyện vì ghét con Bột béo. Lần trước anh ấy đã bị nó phóng bậy vào ba lô nên xem ra anh ấy rất tức giận với nó.

Tôi lấy bao thuốc trong tay Tùng, rút ra một điếu, châm lửa hút. Rít vào một hơi thật chậm, tôi nheo mắt nhìn ra phố, nghĩ ngợi rồi quay sang Tùng, hỏi.

- Anh biết gì về công ty Style Jobs Entertainment không?

- À... ừm... anh không rõ.

Tùng nhíu mày, nhả khói. Thái độ của anh ấy khiến tôi tò mò. Có vẻ anh ấy biết gì đó.

Khi tôi vừa định hỏi Tùng thêm thì Dim về tới nhà. Cửa hàng bánh của Dim bận rộn nhất vào dịp cuối năm mà việc tôi ốm khiến thời gian của anh ấy dành ột ngày là không đủ nên hôm nay trước khi ra khỏi nhà tôi đã nói anh ấy nên đến cửa hàng xem sao vì tôi có thể sẽ về muộn. Vậy mà anh ấy vẫn giữ lời hứa với tôi sẽ về nhà trước năm giờ chiều. Sáng nay anh ấy đã nhắn tin cho tôi để tôi về nhà ăn tối.

- Hey, Dim!

Tùng thay đổi nét mặt, đứng dậy, vui vẻ gọi tên Dim theo kiểu của tôi và đập tay với Dim.

Trong lúc hai người đó chào hỏi, tôi vội vàng dụi tắt điếu thuốc vào chậu cây, mỉm cười hối lỗi. Chỉ vừa mới một tuần trước thôi dưới sự chứng kiến của bác sĩ và Dim, tôi đã hứa không động tới thuốc lá. Mà giờ thì tôi đã phá tan lời hứa của tôi trong khi Dim luôn giữ lời hứa của anh ấy. Điều này làm tôi thấy xấu hổ.

- Sao anh không vào nhà ngồi?

Dim vỗ vai Tùng, thắc mắc nhưng ánh mắt lại đưa về phía tôi. Tôi giả ngơ, nhìn xung quanh, lén bước lên vài bậc.

Tùng nhún vai, nhả nhó.

- Ba lô của anh chưa khô. Thôi, anh về đây! Chăm sóc An nhé, ngày hôm nay là một ngày dài với cô ấy đấy.

Dù Tùng ghé sát vào tai Dim thì thầm nhưng qua khẩu hình miệng của anh ấy, tôi gần như biết rõ anh ấy đang nói gì. Tôi đã quên nhắc nhở anh ấy không được nói chuyện này với Dim.

Trái với suy nghĩ của tôi, Dim vào nhà thay quần áo, dẫn tôi đi tắm rồi chuẩn bị nấu ăn mà không hỏi tôi về chuyện Tùng vừa nói, cũng như là không trách tôi không nghe lời mà ngồi ở ngoài cửa và còn hút thuốc. Hơn ba mươi tuổi mà tôi vẫn khiến người khác lo lắng, đến tôi tự nghĩ cũng thấy chán ngấy bản thân mình. Vào tuổi ba mươi, tôi chỉ là một người phụ nữ không có vẻ sau đáng ngưỡng mộ. Tôi không có xe, chưa có con, công việc có lương cứng nhưng khá bấp bênh, cả việc tôi cũng không có chồng trên luật pháp. Một người phụ nữ ở độ tuổi này được coi là hoàn hảo khi có đủ mấy yếu tố đó, còn tôi thì suốt ngày chỉ biết ở nhà ủ rũ với mọi chuyện.

Tôi ngồi bó gối trên ghế, gõ vài chữ lên máy tính. Ngay lúc đó, điện thoại vang lên.

- Cậu cố ý làm vậy với tớ, phải không?

Tôi liếc nhìn Dim, quay người, nói khẽ vào điện thoại, cố kiềm chế cơn tức giận không bộc phát. Từ lúc tôi nhìn thấy tên công ty đó, tôi đã cảm thấy rất quen thuộc. Đó chẳng phải là công ty đại diện của Phong sao? Hơn nữa, tôi đã xem đoạn clip cậu ấy tham gia chương trình mà tôi bị kiện là ăn cắp ý tưởng đó cách đây vài năm khi cậu ấy hoạt động bên Mỹ.

- Cậu đã nghe tin rồi à?

Giọng Phong mang ý cười, khiêu khích.

- Tớ không ngờ cậu lại lấy tất cả ý tưởng đó đấy. Tớ chỉ nói cho cậu ý tưởng để cậu tự tìm hướng đi thôi chứ không hề bắt cậu phải lấy ý tưởng đó. Cậu không thể nói tớ cố ý được.

Nghe được những lời lẽ này của Phong, tôi đã phần nào hiểu được ánh mắt hôm cậu ấy cố gắng hôn tôi. Cậu ấy đang tức giận với tôi bằng sự thù hận hơn mười năm về trước và cả sự thất vọng vì tôi từ chối tình cảm của cậu ấy. Chưa bao giờ tôi lại tin vào điều này đến thế. Ngày hôm đó tôi đã nghĩ tới nhưng tôi lại phủ nhận nó, cho rằng tôi đã quá cảm tính mà quên đi sự chân thành của cậu ấy dành cho tôi. Hóa ra, sự chân thành đó chỉ là vỏ bọc cho chuyện này. Tôi đã không biết... Tôi đã hoàn toàn không nghĩ tới.

Tôi cười lạnh.

- Được rồi. Vậy cậu cứ tiếp tục làm theo những gì cậu muốn đi.

Tôi định tắt điện thoại, không muốn đôi co thêm thì nghe thấy tiếng Phong hét vào điện thoại.

- Tại sao cậu không yêu tớ? Ngày đó... ngày đó rõ ràng cậu đã rất thích tớ... Tại sao? Tại sao cậu lại thay đổi?

Tiếng nói nghèn nghẹn của Phong như tràn cả vào điện thoại, rất thật. Đường như cậu ấy có nỗi uất ức lớn với tình cảm của tôi.

- Tại sao cậu lại thay đổi tình cảm của cậu khi mà tớ đã phải vứt bỏ hết để nói lên tình cảm của tớ dành cho cậu? Tại sao chỉ mình tớ đợi còn cậu thì không? Tại sao cậu lại lạnh lùng đến như vậy hả An?

Nhớ lại mùa hè năm đó, tôi đã chạy ra khỏi nhà với bộ quần áo ngủ, bắt xe đến sân bay, vừa khóc vừa đi quanh sân bay. Tôi nhìn lên bảng thông báo, cảm thấy rối bời và vô dụng vì tôi không biết Phong bay chuyến bay nào và việc tôi chạy đến đây có ích gì không. Tôi đã chạy quanh sân bay hai tiếng đồng hồ, hỏi thăm về mọi chuyến bay tới Mỹ nhiều tới mức các nhân viên còn phải tỏ ra khó chịu với tôi và trả lời tôi với vẻ mặt bức tức. Cảm giác vừa vụt mất thứ gì đó quan trọng khiến tôi như muốn tan ra. Đó là lần đầu tiên tôi khóc vì ai đó. Sau lần đầu tiên đó, tôi đã hứa không bao giờ rơi một giọt mắt nào vì ai.

Ai nói tôi không đợi?

Tôi đợi chứ. Tôi đợi, đợi trong im lặng, đợi mỗi khi có ai đó nói tôi có người tìm gặp là lại cuống quýt. Một thời gian dài tôi cứ chờ đợi như thế nhưng không một ai biết tôi đang chờ đợi. Họ nói tôi vô tâm, rằng bạn bè thân thiết đi cũng không tiễn, rời cũng không hỏi. Tôi không hề biết cậu ấy đi mà tiễn và nếu có hỏi cũng không biết được gì. Vậy nên tôi đã chờ đợi theo cách mà tôi nghĩ. Rằng, chỉ cần tôi vẫn ở đây, cậu ấy sẽ về. Nhưng thời gian trôi qua, tôi không còn tin vào sự chờ đợi ấy bởi tôi không có niềm tin vào bất cứ điều gì. Tôi cứ sống, cứ yêu. Thật ra, họ nói tôi vô tâm cũng không sai. Tôi là kiểu người chỉ cần đi khỏi cuộc đời tôi là tôi cho ra khỏi tầm mắt. Sự chờ đợi của tôi rất giới hạn. Lần đầu tiên đó rơi vào khoảng năm tháng rồi kết thúc khi tôi nhận ra tình yêu của tôi dành cho Vương. Đó cũng là khoảng thời gian tôi chờ đợi lâu nhất và cũng là lần cuối cùng. Tôi đã đánh rơi niềm tin của tôi vào sự chờ đợi. Tôi thậm chí chỉ chờ đợi Dim sáu tiếng rồi đầu hàng vô điều kiện. Nhưng sáu tiếng mà tôi coi thường và rề rúng đó lại cứu vớt tình yêu của tôi. Đêm hôm trước, khi tôi mất ngủ và chỉ nhắm hờ mắt, Dim đã ôm lấy tôi, nói rất nhỏ: "Sáu tiếng với anh không hề ít ỏi như em tưởng đâu An. Bởi vì em chịu đợi anh là anh đã rất vui rồi." Khoảnh khắc ấy, tôi trở nên bé nhỏ trong vòng tay Dim và niềm tin đã quay trở lại với tôi ngay lúc đó. Tôi đã hiểu về tình yêu, vào một đêm rất dài như thế.

- Bởi vì tớ đã từng thích cậu. Là đã từng, chỉ thế mà thôi!

69. Q.4 - Chương 11: Hạnh Phúc Của Em Chính Là Để Anh Nắm Tay, Lạnh Đén Mấy Em Cũng Thấy Ấm Áp Vô Cùng

“Em chưa từng nghĩ sẽ nợ anh điều gì cho đến tận khoảnh khắc anh nắm lấy tay em, em biết, em nợ anh nhiều lắm. Nhưng có khi nào anh muốn đòi nợ em không? Nếu có, đòi đi, em sẽ trả, em hứa.”

Kể từ sau khi tôi biết chuyện ngày xưa của mẹ tôi với gia đình của Phong, tôi cư xử với Phong nhẹ nhàng hơn, không thô lỗ hay cáu kỉnh như ngày trước. Dù tôi không làm chuyện gì có lỗi với cậu ấy nhưng cứ hễ đứng trước mặt cậu ấy, tôi lại mềm lòng và dịu dàng với cậu ấy vì tôi muốn làm dịu đi nỗi đau ngày xưa mẹ tôi gây ra cho cậu ấy. Tuy tôi biết dù có làm gì đi chăng nữa, mẹ cậu ấy cũng không thể sống lại và gia đình cậu ấy có thể êm đẹp như ngày mẹ tôi chưa bước đến. Dẫu sao, làm được việc gì khiến cậu ấy vui vẻ thì tôi cũng thấy nhẹ lòng, chỉ trừ chuyện tình yêu. Người đàn ông tôi đang yêu và sẽ chung sống cả đời, chỉ có thể là Dim mà thôi. Tôi không hy vọng tình cảm của tôi thay đổi cũng như tình cảm của anh ấy dành cho tôi. Đi cũng nhau quãng đời xa đến vậy, lỡ một bước cũng có thể lạc mất nhau. Cho nên tôi không thể vì Phong mà bước chậm lại.

Dim gọi tôi vào ăn cơm. Anh ấy bước ra từ phòng tắm với chiếc khăn đang lau dở trên đầu. Tóc mái rũ ra đằng trước trán, nước theo tóc mà chảy hết xuống mắt, xuống má mà Dim cũng chẳng để tâm, đi xới cơm cho tôi. Tôi rất ít khi đứng nhìn Dim từ đằng sau. Tắm lưng mà ngày nào tôi cũng nịnh bợ anh ấy là mạnh mẽ, giờ nhìn lại thấy nó chẳng mạnh mẽ như tôi ca ngợi. Bởi vì trông nó cô đơn, cô đơn tới mức che lấp hết đi hình dáng mạnh mẽ vốn có. Tôi đưa mắt nhìn xuống chiếc áo phông xanh Dim đang mặc, ở bên hông có một vệt vải dài đã bung ra, gần như muốn rách toang. Chợt nhớ lại lần đầu tiên tôi mua áo tặng cho Dim là khi tôi có tháng lương đầu tiên từ công việc mà anh ấy xin cho tôi. Chiếc áo sơ mi kẻ xanh mà tôi tặng cho Dim, cứ cách ngày anh ấy mặc một lần, mặc rồi giặt rồi lại mặc. Có một thời gian dài anh ấy cứ giữ khư khư chiếc áo như bảo bối, chỉ đến khi anh ấy vô tình làm vướng tay áo vào cạnh tủ, bị rách nên đành ngậm ngùi xếp nó vào tủ. Sau đó còn dành hẳn một đêm ngồi耿耿 ngờ vì tiếc. Ngẫm lại thì đó là lần đầu tiên tôi mua gì đó cho Dim, và cũng là lần duy nhất trong suốt những năm chúng tôi bên nhau. Một nửa số quần áo và vấy trong tủ của tôi là do Dim mua, nói với tôi, thấy hạ giá nên anh ấy mua về cho tôi mặc chơi. Tuy tôi biết những món đồ đó không như lời anh ấy nói, thậm chí tôi còn biết anh ấy mua ở đâu nhưng vì anh ấy nói vậy nên chẳng khi nào tôi coi là món quà, tôi nghĩ là dĩ nhiên và hiển nhiên cứ nhận như chuyện bình thường.

Chúng tôi cùng ăn cơm. Nhìn những món ăn yêu thích trên bàn, tôi chẳng có cảm giác gì thích thú. Rất lâu rồi tôi không có cảm giác thèm ăn một thứ gì.

- Không ngon à?

Dim nhìn tôi, lo lắng khi thấy tôi cứ cầm đũa mà ngồi yên.

Tôi cười gượng gạo, lắc đầu.

- Không đâu. Chỉ là em không ăn được nữa.

Tôi nhìn vào bát cơm của mình, còn chưa vơi được mấy. Dạ dày tôi không thường xuyên co bóp, kể cả khi trước mặt tôi là một con vịt quay với lớp da giòn tan béo ngậy, tuyến nước bọt của tôi cũng không tiết ra thêm chút nào. Cảm giác giống như dạ dày tôi vẫn luôn ở trạng thái ngủ đông.

Dim gạt đầu, tiếp tục cúi xuống ăn, không nói thêm lời nào.

Tôi đẩy ghế, đứng dậy, đi ra phòng khách tìm đĩa phim nào đó để xem. Lúc tôi đang lục tìm đĩa phim thì Dim cũng ăn xong và rửa bát. Anh ấy đi lướt qua tôi, rút một chiếc đĩa ở trong hộp đựng đĩa nhạc, để vào trong đầu máy rồi bật cho tôi.

- Anh bật cho em rồi.

Vẫn luôn là Dim tìm thấy những đồ mà tôi làm thất lạc, vẫn luôn là anh ấy biết tôi muốn gì vào những thời điểm nào. Anh ấy quá hiểu tôi. Sự hiểu biết của anh ấy nhiều lúc khiến tôi cảm thấy thẹn, bởi vì tôi không đủ quan tâm anh ấy nên vốn dĩ chẳng hiểu được anh ấy nhiều như anh ấy hiểu tôi.

Tôi thường có thói quen xem đi xem lại phim mà tôi thích, cho đến khi tôi chán thì tôi sẽ không xem nữa. Vì thế mà đây là lần thứ mười hai tôi xem bộ phim này. Phim mà tôi xem chủ yếu là phim buồn, hơi hướng bi kịch cho nên mỗi lần xem xong khăn giấy từ trong hộp đã đầy ắp chỗ nằm yêu thích của con Bọt bèo. Tôi nằm dài trên sofa, mắt lơ đãng nhìn phim, lại thấy Dim cứ đi qua đi lại cửa phòng ngủ, thi thoảng bắt gặp ánh mắt của tôi thì nhanh chóng lảng sang nơi khác. Đến nửa tiếng sau, tôi không thể chú tâm xem phim được nữa mới tiến đến phòng ngủ, ngó vào. Dim đang mặc quần áo nghiêm chỉnh, có lẽ định đi ra ngoài nhưng lại ngồi trên giường cắn móng tay nghĩ ngợi.

- Anh định đi đâu à?

Tôi chấm dứt việc nhìn trộm Dim, lên tiếng. Tuy tôi mở lời rất chậm nhưng có vẻ vẫn khiến Dim giật mình, đứng dậy ngay lập tức. Dim đi ra khỏi phòng, vừa đi vừa trả lời tôi.

- Anh định đến cửa hàng bánh.

Tôi nhú mày, cảm thấy khó hiểu, ngược nhìn đồng hồ: 80.

- Trời lạnh hơn rồi, anh mặc thêm áo vào rồi hãy đi.

Tôi đi lại mở tủ, lấy ra chiếc áo phao đưa cho Dim. Lúc anh ấy mặc áo, tôi nhìn thấy vạt áo sơ mi chìa ra khỏi chiếc áo len anh ấy đang mặc, là áo sơ mi ngày trước tôi tặng. Nó rách rồi sao anh ấy còn mặc?

Dim đi ra đến cửa, chần chờ một lúc rồi quay lại nhìn tôi.

- Có muốn đi với anh không?

Câu hỏi đột ngột của Dim khiến tôi ngỡ ngàng xen lẫn vui sướng. Nhưng đáp lại câu hỏi của anh ấy lại là trạng thái bất động của tôi. Có lẽ vui quá nên không biết nói gì. Thấy tôi cứ đứng im, chẳng từ chối mà cũng chẳng đồng ý, Dim đành tự quyết, mỉm cười chào tôi. Tôi hốt hoảng, nắm vội tay Dim, nói, em đi, em đi mà.

Cửa hàng bánh của Dim có thêm một cơ sở, đặt ở gần nhà chúng tôi, chỉ cách mười phút đi bộ nên chúng tôi quyết định đi bộ cùng nhau dù trời bên ngoài rất lạnh. Chuyện cửa hàng của Dim tôi thường không quản lý bởi tự mình Dim có thể lo từ đầu đến cuối, ngay cả việc tính toán chi tiêu cho cửa hàng anh ấy cũng không cần một cụ kế toán như tôi phải động tay vào.

Cho tới tận khi tôi ngồi trong cửa hàng với một cốc ca cao nóng trong tay, tôi mới biết lý do của chuyến ghé thăm buổi tối này. Dim muốn làm bánh. Từ lúc anh ấy bước vào trong bếp, anh ấy không nói một lời nào, rất tập trung và tỉ mỉ. Ngay cả khi đợi bánh chín trong lò nướng, tôi nghĩ anh ấy đã nín thở để yên lặng hơn. Vẻ mặt của Dim tuy rất thoải mái nhưng ánh mắt của anh ấy tràn ngập sự lo lắng, như thể anh ấy đặt cả trái tim của anh ấy vào chiếc bánh này. Từ đằng xa tôi có thể thấy chiếc bánh nhỏ xíu mà anh ấy làm. Khi Dim đi ra cùng với đĩa bánh trên tay, tôi mới thật sự hiểu được sự tập trung đó của anh ấy. Chocolate lava cake – loại bánh đồng đánh nhất mà tôi từng được thưởng thức qua. Tôi gọi nó là đồng đánh vì sau khi rời khỏi lò nướng, nếu không ăn ngay nó sẽ ngay lập tức phản bội lại hương vị ban đầu của nó. Hơn nữa, để làm được loại bánh này, người làm ra cần phải tập trung cao độ và dùng hết sự khéo léo của mình để tạo ra được chiếc bánh đúng nghĩa.

- Khi tâm trạng không tốt, ăn đồ ngọt sẽ cảm thấy tốt hơn.

Dim đưa tôi một cái đĩa, thích thú nhìn tôi.

- Em cũng sẽ không phiền lòng đâu nếu anh chỉ đưa em một viên kẹo socola.

Tôi bật cười, trêu chọc Dim rồi xấn một miếng bánh nhỏ cho vào miệng. Phần nhân chocolate lỏng tan chảy như nham thạch, sóng sánh tràn ra đĩa. Miếng bánh ngọt ngào hấp dẫn gần như tan ngay trong miệng tôi. Nó làm tôi rung động. Tôi cắn nó cầu hôn tôi ngay lập tức, để tôi có thể ăn nó cả đời. Nhưng sẽ là thiết thực hơn nếu tôi cưới người làm ra nó và nhìn xem, tôi cưới người đó rồi.

Về hài lòng, măn nguyện không giấu giếm hiện lên trên mặt Dim. Cơ mặt của anh ấy đã giãn ra rất nhiều khi thấy sự thích thú và ngon miệng của tôi. Tôi giơ ngón tay cái lên, khen ngợi. Cuối cùng thì dạ dày của tôi cũng thức dậy.

Khi tôi ăn xong cũng là gần mười giờ, Dim nói chúng tôi nên về nhà vì tôi đã suýt ngủ gật ở đó với cái đĩa trong tay. Anh ấy muốn tôi được ngủ thoải mái nên định gọi taxi để có thể về nhà nhanh hơn nhưng tôi không đồng ý. Tôi kéo Dim đi bộ, vòng tay ôm chặt cánh tay anh ấy rồi nhét bàn tay đang lạnh cóng của mình vào túi áo. Dim chìa tay ra, nắm lấy bàn tay của tôi, đặt vào trong túi áo của anh ấy trong yên lặng. Thật ra tay anh ấy cũng rất lạnh nhưng tôi nghĩ, hai bàn tay cùng lạnh nắm tay lâu lâu sẽ ấm. Mà nếu không ấm cũng mặc kệ, để anh ấy nắm tay chính là lý tưởng của tôi bây giờ. Bây giờ tôi cảm thấy mình rất hạnh phúc. Niềm hạnh phúc của tôi đạt đến đỉnh điểm khi tôi đánh liêu, bạo gan kéo cổ áo Dim xuống, nhắm thẳng môi Dim mà hôn liền mấy cái. Hôn xong, tôi che miệng, cười thích thú, định bỏ chạy. Vừa mới kịp rút tay ra khỏi túi áo Dim thì lại bị anh ấy túm chặt tay.

- Anh nói rồi, đã hôn là phải hôn thế này.

Dứt lời, Dim đặt tay lên gáy tôi, hôn tôi thật dịu dàng. Nụ hôn ngọt ngào này làm tôi nhớ lại nụ hôn đêm giao thừa ngày trước. Nụ hôn chúng tôi trao cho nhau không chỉ là sự ấm áp trong ngày đông giá lạnh mà còn trao cho nhau thứ tình tan chảy cả trái tim. Tôi yêu Dim, có lẽ một lời nói, một nụ hôn là chưa đủ. Tôi sẽ cho anh ấy một đời, liệu anh ấy có cần không?

70. Q.4 - Chương 12: Buông Hay Bỏ, Thật Ra Nó Vẫn Chỉ Là Sự Từ Chối, Không Hơn.

“Có một số chuyện, dây dưa càng lâu thì sẽ giống như sợi dây gai, càng chạm càng đau, càng muốn buông ra lại càng giữ chặt. Cho nên, giữ chặt, đau nhiều, cuộc sống lại quanh quẩn. Bế tắc.”

Những gì xảy đến với tôi vào những ngày sau đó giống như một vụ lừa gạt, bốn cột cảm xúc của tôi khiến nó bấp bênh không thôi. Tôi bị đình chỉ công tác một tháng, không lương và rời khỏi vị trí dẫn chương trình. Tôi đã nghĩ mình sẽ phải dùng mọi khoản tiền tiết kiệm để bồi thường thiệt hại cho công ty kia và những tổn thất tôi gây ra cho công ty, đợi chờ một lời tuyên án mạnh mẽ từ Amanda rằng tôi bị đuổi việc như cái cách mà mọi công ty khác thường làm đối với những sơ suất hay hành vi giống tôi. Nhưng không, ngoài một cuộc điện thoại thông báo vồn vện tôi bị đình chỉ công tác một tháng, chẳng có thông tin nào về vụ kiện được thông báo lại cho tôi. Tôi gọi cho Tùng và anh ấy đáp lại tôi bằng một dòng tin nhắn không thể ngắn hơn: “Nghỉ ngơi đi.”

Nghỉ ngơi?

Chẳng lẽ tôi nghỉ ngơi chưa đủ?

“Ing... ing... ing...”

Tôi với tay ra tủ giường, vợ lấy chiếc điện thoại đang rung lên như sắp rơi xuống sàn, áp lên tai nghe.

- Bella?

Tôi mở căng mắt, cuống cuồng ngồi dậy, giữ chặt hai tay vào chiếc điện thoại bên tai. Tôi mím môi, nhìn sang Dim đang ngủ, rón rén bước xuống giường ra ban công ngoài phòng khách.

- Vậy là... chỉ có chị là không biết?

Tôi trầm tư, một bàn tay giữ điện thoại, tay còn lại rút một điều thuốc từ trong bao thuốc ngậm vào miệng rồi lục tìm bật lửa sau chậu hoa.

- Em rất tiếc.

Bella buồn rầu nói trong điện thoại.

- Anh ấy không cho bố mẹ và em nói cho chị biết không phải vì muốn giấu chị. Có một vài chuyện không nói sẽ tốt hơn, cho cả chị và anh ấy.

Tay tôi run rẩy chạm vào cành cây nhọn, tôi rút vội tay lại, gạt phải chậu hoa khiến nó rơi xoảng một cái, vỡ tan. Tôi không biết cảm xúc trong lòng tôi bây giờ là thất vọng, lo sợ hay tức giận nữa. Tôi cứ run rẩy như thể hốt hoảng, như thể không an toàn.

- An.

Dim không biết xuất hiện từ lúc nào ở bên cửa. Về mặt của Dim điềm tĩnh hơn tất thấy mọi cảm xúc vừa đi ngang qua tôi, giống như chiếc gai nhọn của cành cây kia đâm vào tay tôi. Về mặt đó làm trái tim tôi vừa ngỡ ngàng, vừa tổn thương. Dim không nhìn tôi, cái mà anh ấy đang nhìn là chiếc điện thoại trên tay tôi và khi đó, tôi biết được, thứ rơi xuống dưới chân tôi không phải là một chậu hoa, mà là một tình yêu.

Một tuần sau, tôi được thông báo về khoản bồi thường tôi phải chịu trong vụ kiện. Tôi nghe Tùng nói, dưới sức ép của Amanda, tôi chỉ phải trả một phần ba khoản tiền bồi thường mà bên đó yêu cầu. Nhưng ngay khi tôi hỏi về số tiền thì lại nhận được thông báo đã trả đủ cho bên đó và người trả lại là Phong. Tôi biết được điều này khi gặp Amanda ở công ty. Bà ấy cũng nói rằng, cậu ấy cũng chính là người yêu cầu giữ tôi lại trong công ty dù bà ấy đã chuẩn bị ra quyết định sa thải tôi. Tôi biết giữa Amanda và Phong có mối quan hệ thân tình, có lần Phong còn nói bà ấy là mẹ nuôi của cậu ấy.

- Tôi không biết giữa thằng nhóc đó và cô đã xảy ra những chuyện gì nhưng tôi hy vọng điều này chỉ xảy ra một lần duy nhất. Người trưởng thành, hãy hành động như một người trưởng thành, đừng biến tất cả mọi người xung quanh thành trẻ con lên ba. Cô hiểu chứ?

- Cảm ơn bà. Tôi sẽ ghi nhớ điều đó.

Trong lòng tôi không chút thoải mái khi nghe những nói nói ấy của Amanda, dường như bà ấy đã biết chuyện giữa tôi và Phong. Những lời lẽ của bà ấy như một lời khẳng định chắc chắn với tôi, rằng tất cả mọi thứ đều có giới hạn và tôi nên tự biết giới hạn của bản thân mình. Tôi không mong Phong trả số tiền đó cho tôi và hoàn toàn không mong phải mang ơn cậu ấy theo cách này. Tuy tôi muốn rời khỏi công ty nhưng vào độ tuổi này của tôi, bằng chút tài năng nhỏ nhặt và kinh nghiệm bèo bọt thì tôi đã không còn hy vọng với bất cứ một công ty nào khác. Việc được giữ lại công ty không phải một tin vui đối với tôi. Tôi đã từng mong chờ ai đó nói tôi không sai và việc tôi được ở lại công ty là một điều hoàn toàn đúng đắn và hợp lý. Nhưng sau cùng tôi vẫn là người sai ngay cả trong giấc mơ của tôi và dĩ nhiên, việc ở lại công ty không phải một tín hiệu gì đáng mừng. Hơn nữa người giữ tôi ở lại chính là người khiến tôi muốn ra đi. Bằng cách này hay cách khác, Phong vẫn luôn đủ khả năng để tôi khổ sở trong thứ tình cảm mà cậu ấy mang tới. Hơn mười năm trước đã vậy, bây giờ cũng là thế.

- Tôi ôm cậu như vậy người yêu cậu có ghen không?

Tôi thở dài, mang gương mặt náo nức đặt vào hõm cổ của Huy, chậm chạp thở vài tiếng. Cách đây nửa tiếng, tôi tình cờ gặp Huy đi cùng người yêu cậu ta. Không giống như Huy, vẻ ngoài bảnh bao và tính cách dễ chịu, hiền lành, ít nói của người yêu cậu ta đã tạo cho tôi ấn tượng rất tốt, chỉ tính riêng khoản lịch sự thì Huy thua hẳn. Người yêu Huy vừa đi mua cà phê và tôi thì tranh thủ lúc ấy tạo cơ hội dựa dẫm Huy một lúc. Tôi mệt và chẳng thể tự tìm ai để dựa vào dù Huy vẫn hay nói, người sẵn sàng cho tôi dựa vào, nằm vào hay lao vào xếp thành hàng dài, chỉ có điều tôi chẳng dám. Bởi tôi sợ, tình yêu thì nhiều nhưng lại chẳng ai đủ chứa nó vào trong tim.

- Chị nghĩ anh ấy phải ghen với một người phụ nữ già cộm và xấu xí như chị à? À hừ... Nghĩ tới điều này thật là tôi rùng mình!

Huy làm bộ co rúm người, bĩu môi mĩa mai tôi. Lẽ ra tôi nên đâm cậu ta vài cái nhưng tôi lại nuốt suy nghĩ trả thù cậu ta xuống bụng vì dù sao tôi cũng cần cái hõm cổ của cậu ta trong vài phút. Tôi chỉ muốn dựa thôi!

Giữa tôi và Huy, ngoài tiếng xe cộ ồn ào ngoài phố cùng với tiếng cười nói trong quán cà phê thì chỉ còn đọng lại sự trầm mặc. Tôi không nói, cậu ta cũng chẳng hỏi. Tôi thường không hiểu cách mình kết bạn như thế nào và mẫu người để tôi quen biết là sao. Dĩ nhiên, Huy không phải kiểu bạn mà được lòng tất cả mọi người nhưng hiển nhiên cậu ta rất hợp lòng tôi trong một vài hoàn cảnh. Cậu ta thường chăm chọc tôi, đâm thẳng vào sự thật và dùng cả bạo lực với tôi nhưng chỉ ít, cậu ta thành thật với tôi và chưa bao giờ mong chờ giữa tôi và cậu ta có sự hiểu biết nào quá sâu sắc. Còn Minh thì rất hiểu tôi. Chỉ có điều vì hiểu tôi nên đôi khi cô ấy không muốn làm tôi buồn, sợ tôi tổn thương nên có những thứ cần phải nói và tôi cần phải biết, cô ấy sẽ giấu đi với hy vọng tôi vẫn ổn. Nhưng những lúc tôi cần phải đối diện với sự thật thì gặp được Huy, tôi cảm thấy tốt hơn.

- Cậu hiểu người yêu cậu nhiều không?

Tôi bắt chợt lên tiếng.

Huy cười khẩy vài tiếng, ngón tay bật mở zippo rồi gấp lại, cứ thế vài ba lần.

- Không hiểu. Một chút cũng không hiểu. Và tôi cũng không có ý định hiểu.

Lời khẳng định chắc chắn từ Huy khiến tôi có phần hơi ngỡ ngàng. Một cậu bé cấp ba hết mình với tình yêu giờ lại trở thành một người đàn ông lạnh nhạt với thứ tình cảm vốn dĩ đã mang đầy ảm áp.

- Khi chị hiểu một ai đó, tình yêu sẽ biến thành tình thương. Chị có nghĩ rằng sống trong tình thương, người ta còn nồng nhiệt với nhau nữa không?

Huy đưa mắt nhìn xuống tôi. Tôi đã bao giờ nói về đôi mắt của cậu ta chưa. Rằng nó rất sâu và bất tận. Dù tức giận hay vui vẻ, đôi mắt ấy cũng mang vẻ u uất, sâu lắng, ánh lên sự lãnh đạm, xa cách và khiến người khác cảm thấy khó hiểu. Dim cũng là một người như thế. Mỗi khi nhìn vào đôi mắt sâu của anh ấy, tôi dường như bị nhấn chìm trong bối rối bởi tôi không biết, điều anh ấy nghĩ là gì.

Bình - người yêu Huy đã đến từ lúc nào, ngồi cạnh Huy. Cậu ấy thấy tôi nhìn sang bỗng mỉm cười, đưa cho tôi cốc sữa nóng.

- Người ốm không nên uống café.

Cậu ấy nói rất ngắn gọn bằng thứ giọng đàn ông rất dịu dàng. Ngay lập tức, Huy nhảy vào khung cảnh với cái giọng ghê gớm thường ngày, nhỏ nhen ghen tỵ.

- Thế của em đâu?

- Đây.

Bình đặt bàn tay của cậu ấy vào bàn tay đang chìa ra của Huy, khẽ cười. Thật ra thì, người nên ghen tỵ phải là tôi mới đúng. Hạnh phúc của họ, mặc cho ai công nhận hay không, chỉ cần họ thấy nhau trong thế giới của họ cũng là một hạnh phúc rồi. Còn tôi? Thế giới của tôi có ai, thật ra tôi không biết nữa...

71. Q.4 - Chương 13: Mọi Thứ Với Em Là Rất Mới, Bao Gồm Cả Anh Và Thế Giới Của Anh

Chúng ta quen nhau đã hơn mười năm, cưới nhau cũng gần bảy năm nhưng giờ em mới biết, hóa ra thế giới của anh, em chưa từng bước vào."

Bởi vì ra ngoài đi siêu thị mua đồ từ sáng sớm nên tôi không đem theo chìa khóa, tôi đành phải gửi lại đồ ở nhà hàng xóm rồi đến cửa hàng của Dim để lấy chìa khóa của anh ấy. Trước khi tôi rời nhà, Dim vẫn đang ngủ nên tôi cũng không nhớ tới việc phải cầm theo chìa khóa. Cũng bởi tính hay quên nên chìa khóa nhà Dim phải đánh ra rất nhiều chìa khóa, mỗi chỗ để một chùm chìa khóa để tôi không quên. Anh ấy làm việc gì cũng cẩn thận, trái ngược với tính tôi. Dim nói, coi như việc chúng tôi ở bên nhau thế này là sự bù đắp của ông trời, tạo ra một người tuyệt vời như anh ấy để mang tới sự hoàn hảo ột người đầy rẫy khiếm khuyết như tôi, thế nên tôi nhất định phải trân trọng anh ấy, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Tôi mới cười Dim, nói rằng, từ tuần sau em muốn học nâng tạ, anh phải kèm, kèm em thật chặt. Lúc đó, Dim đã nở một nụ cười gian manh, ném ánh mắt hổ đói nhìn tôi rồi hí hóp lên bí hiểm, thì thầm: "Được, anh sẽ kẹp em, thật là chặt, chặt cực kỳ..." Kể từ giây phút đó, tôi biết rằng mình đã trót lỡ miệng.

Tôi đến cửa hàng bánh vào giữa buổi sáng nên không có nhiều khách ở trong cửa hàng. Đây được coi như lần ghé thăm đầu tiên của tôi đến cửa hàng thứ hai này vì ngày khai trương, tôi bị sốt rét nên không thể tham dự và về sau, tôi bận bịu nhiều việc nên cũng không tới cửa hàng. Cửa hàng mới có không gian thoáng đãng và rộng rãi hơn cửa hàng ở Hà Nội. Mọi thứ trong cửa hàng đều được bài trí theo sở thích và ý muốn của tôi, từ màu xám tro sơn tường cho tới con búp bê lật đật đặt ở mỗi bàn ăn. Dù tôi không hề đến cửa hàng xem nó được chuẩn bị như thế nào nhưng vì Dim luôn hỏi tôi và muốn tôi cho ý kiến nên tôi có thể nắm rõ mọi thứ trong cửa hàng.

- Xin hỏi, chị muốn dùng gì ạ?

Một cô bé đeo tạp dề có in hình đám mây nhỏ màu xanh mỉm cười thân thiện, chào hỏi tôi.

Nhân viên ở đây, họ không biết tôi, tôi cho là vậy. Không sao, tôi nghĩ đó là điều hiển nhiên vì tôi không tới đây bao giờ, may ra chỉ có Jay - quản lý cửa hàng mới biết tôi là ai nhưng giờ cả hai người biết tôi đều không ở đây. Dim vừa gọi cho tôi bảo anh ấy ra ngoài có chút việc nên tôi có thể vào phòng làm việc của anh ấy lấy chìa khóa. Còn Jay thì không hề thấy bóng dáng.

- Chào em. Chị là vợ Dim - chủ cửa hàng.

Tôi đưa tay ra chào, mỉm cười đáp lễ. Nhưng đáp lại tôi là vẻ mặt không mấy tin tưởng, thậm chí là có phần khó chịu.

- Vợ ạ?

Cô bé nghi hoặc hỏi lại, đứng chắn trước lối đi vào phòng làm việc của Dim.

- Ủ, chị tới lấy chìa khóa nhà.

Gần chục năm trước, tôi cũng giống như cô bé này, phản ứng với người khác ngay tắp lự, chỉ cần không giống với suy nghĩ của tôi một chút, tôi lập tức cho rằng người khác đang nói dối và phản đối lại họ bằng thái độ và lời nói, bao gồm cả hành động nếu cần. Ngày đó suy nghĩ chật hẹp, nghĩ mọi thứ xung quanh chữ “thật”, lại chẳng ngờ xung quanh chữ “thật” lại là chữ “giả”, thành ra khi phải va vấp với đời, ngã xuống lại không hề nhận ra. Còn bây giờ, khi đã là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, tôi đã đủ chín chắn và trưởng thành để hiểu rằng một phần mười của sự thật trong suy nghĩ có thể được tiết lộ, chín phần còn lại nuốt trọn trong lòng. Sự thật thì rất đẹp nhưng nó đẹp trong suy nghĩ của mình không có nghĩa người khác thấy nó đẹp. Về cơ bản, trước mọi lời nói thật thì phản ứng tiêu cực sẽ đến nhanh hơn phản ứng tích cực.

- Chắc chị nhầm rồi. Ông chủ của bọn em chưa có vợ. Nói thế cũng không được khuyến mãi thêm đâu chị! Bọn em chỉ có thể khuyến mãi 10%.

Sau một hồi ngớ người vì câu nói của tôi, cô bé bán hàng tỏ ra sành sỏi, chỉ vào phiếu khuyến mãi trên bàn.

Vừa lúc này có vài vị khách đi vào, tôi không muốn nói nhiều, đành chọn một chiếc bánh nhỏ rồi ngồi ở bàn cạnh đó. Dù sao tôi cũng rảnh rỗi, có thể đợi được Dim rồi cùng về nhà. Hôm nay, tôi muốn nấu cơm cho Dim.

Chỉ có điều...

“Ông chủ của bọn em chưa có vợ.” Điều này có nghĩa là sao?

Nghe cách cô bé ấy nói chuyện, tôi thấy được sự khẳng định chắc chắn của cô ấy về điều này. Phải chăng là tất cả mọi người ở đây đều nghĩ như thế? Điều nghĩ Dim còn độc thân?

- Này, nhìn bà chị kia đi! Chị ta nhận là vợ anh Jim đấy. Thật là buồn cười! Tớ thậm chí còn chưa nghe thấy một tin đồn nào giống thế, huống chi là “một cô vợ với mái tóc bù xù và thời trang thập niên chín mươi” kia. Chị ta nói dối để được khuyến mãi cũng nên chọn một thân phận cho hợp lý một chút chứ.

- Ủ, nãy tớ đi qua cũng nghe bà chị ấy nói, suýt chút nữa tớ phá lên cười. Mấy ngày trước còn có một cô gái mang con tới đây nói là vợ con anh Jim. Cô ta còn bù lu bù loa, ăn vạ khóc lóc khi tớ từ chối gọi anh ấy ra.

- Cuối cùng thì sao?

- Thì anh Jim xuất hiện, không nói gì đưa cô ta ra ngoài. Một tiếng sau trở về.

- Vậy thế rốt cuộc cô ta đó là ai?

- Ai mà biết được chứ! Anh ấy có nói gì đâu. Nhưng mà tớ nghĩ cô ta cũng có thể là bạn gái anh ấy lắm. Cả đứa bé nữa, giống anh ấy như tạc lộn. Đàn ông Tây thường có bạn gái và có cả con từ rất sớm, xem phim mỹ thì biết cả.

Nhưng... kiểu đàn ông như thế không phải rất quyến rũ sao? Hôm trước anh ấy tan làm muộn, lúc đi ra còn cười với tớ, nói tớ về nhà cẩn thận. Ôi...

Cuộc nói chuyện của hai nhân viên vô tình lọt vào tai tôi. Vốn dĩ khi họ mới bắt đầu câu chuyện, tôi không có ý định nghe vì tôi biết họ muốn nói về tôi nhưng vì cũng không thể vì vậy mà đứng dậy chuyển chỗ, tôi đành ngồi yên, cuối cùng lại nghe trọn câu chuyện, không rơi chữ nào. Tâm trạng của tôi cũng vì thế mà chùng xuống một quãng khiến khóe miệng đã không còn cong lên.

Một người như tôi, dù nói thật cũng bị cho là nói dối bởi nhìn thế nào, tôi cũng không giống kẻ thật lòng và lại chẳng phải vợ Dim. Còn Lan, cùng với một đứa bé, ngay cả khi người ta từ chối thừa nhận trong hành động thì trong suy nghĩ của họ đã ngầm chấp nhận, rằng cô ấy có một vị trí, một thân phận trong cuộc đời Dim. Tôi thì có gì? Nhìn xem, tôi chỉ có một nỗi buồn giấu sâu tận đáy lòng mà thôi.

Hai tiếng sau, Dim gọi cho tôi vì anh ấy về nhà mà vẫn thấy cửa khóa. Giọng Dim gấp gáp, hỏi liên thoảng năm, sáu câu: “Em ở đâu?” như chỉ sợ tôi không nghe rõ. Tôi không muốn làm Dim lo lắng, trả lời rằng tôi đang ăn bánh ở cửa hàng. Chưa đầy mười phút sau, Dim đã xuất hiện, vừa vào cửa đã hướng ánh mắt tìm tôi. Khi thấy tôi, anh ấy đi thẳng về phía tôi, nhủ mày.

- Sao không về nhà? Em ăn cơm chưa?

Không hiểu sao, nhìn khuôn mặt lo lắng của Dim, tôi cảm thấy rất nặng lòng, cứ thế trĩu xuống. Lúc nào cũng là anh ấy lo cho tôi, thương tôi và... yêu tôi. Dù giận nhau thế nào, anh ấy cũng tình nguyện làm hòa trước vì lo tôi ăn thiếu bữa, ngủ thiếu giấc.

Dim vừa cầm túi xách của tôi vừa nắm lấy tay tôi, đưa tôi đi ra ngoài, miệng vẫn không ngừng nói. Tuy vẫn giữ giọng nói dè dặt nhưng so với mấy ngày trước đã thoải mái hơn rất nhiều.

- Em mặc thế này ra đường từ sáng sao? Áo khoác của em anh treo ngay ngoài cửa, sao không mặc? Đi về thôi!

Khi Dim vừa định mở cửa xe, tôi mới quyết định ngắt lời anh ấy một chút.

- Khoan đã...

Tôi nói nhỏ. Lại không biết mở lời tiếp ra sao, ấp úng nhìn Dim đang chờ đợi.

- Em chưa lấy chìa khóa.

- Chưa lấy?

Dim hỏi lại. Về mặt của anh ấy hơn nửa là ngạc nhiên rồi mau chóng dịu lại, kéo tôi trở lại cửa hàng.

Cô bé nhân viên thấy Dim kéo tôi đi vào, không giấu nổi tò mò, lên tiếng.

- Sếp, chị này là... ?

- Là vợ của anh.

Như chỉ đợi câu hỏi này, Dim trả lời ngay lập tức, còn nói với giọng rất dịu dàng, đưa bàn tay đang nắm lấy tay tôi lên cao cho cô bé ấy nhìn thấy. Ánh sáng từ bóng đèn chiếu vào chiếc nhẫn trên tay tôi sáng lấp lánh, phản chiếu lên chiếc kính cận của cô bé.

Tôi ngại ngùng nhìn cô bé nhân viên đang mở to mắt ngạc nhiên. Bởi vì nghe được câu chuyện của hai cô bé kia nên giờ, tôi lại thấy mình giống như một kẻ kỳ lạ. Đây là lần đầu tiên tôi nghe Dim giới thiệu tôi với ai đó. Chúng tôi rất hiếm khi đi ra ngoài cùng nhau, ngoại trừ lúc đêm muộn Dim đón tôi về từ chỗ làm hay khi tôi ghé thăm Dim ở cửa hàng cũ. Hầu như lúc đó đều chỉ có hai chúng tôi, không ai thấy cũng chẳng ai biết. Mỗi quan hệ của chúng tôi cầm chừng ở những quãng lặng. Có lẽ Dim sẽ không bao giờ tưởng tượng ra rằng, dần dần anh ấy đã trở thành mẫu người lý tưởng trong lòng tôi - mẫu người mà ngay cả khi tôi chìm trong sự mê đắm với Vương, tôi cũng hoàn toàn không thấy nó nảy nở. Tôi từng nói với Minh, mẫu người của tôi rất đơn giản, chỉ cần giống như cây đại thụ, che chở, ôm ấp cả ký ức và tương lai của tôi là được. Có nghĩa là, tôi cần một người đi cùng tôi tới suốt đời, chấp nhận những đau thương, mất mát và cả những sai lầm của tôi trong quá khứ cũng như tương lai. Chỉ cần có vậy, bất luận người đó tốt xấu ra sao, tôi đều có thể hết lòng yêu thương và giữ gìn.

72. Q.4 - Chương 14: Em Không Phải Là Người Anh Yêu, Mà Là Một Kẻ Ích Kỷ

“Có một ngày, anh ấy gọi cho em và nói, cuộc hôn nhân của anh ấy là thật còn cuộc hôn nhân của chị là giả. Em đã từng không hiểu nhưng đến bây giờ thì em hiểu rồi. Vấn đề là chị cưới bản thân chị, chị chưa từng cưới anh trai em.”

Gần mười hai giờ đêm, tôi không ngủ được. Mặc dù đã lên giường đi ngủ khi còn rất sớm nhưng lăn bên này lộn bên kia, tôi cũng không tài nào bắt mắt mình nhắm lại. Tôi đã nghe xong một danh sách nhạc, cũng chơi hết mười ván game và tính ra cũng thở dài được dăm ba lần. Dim nói anh ấy phải tính tiền lương và tiền thưởng tết cho nhân viên nên nói tôi đi ngủ trước. Bởi vì công việc của anh ấy bận rộn, tôi cũng không muốn làm phiền dù đôi lúc không kìm nổi lòng, lén lút mở hé cửa ngó sang phòng làm việc của Dim. Mỗi lúc nhìn Dim, tôi đều có cảm giác như thể đó là lần cuối tôi được nhìn anh ấy.

Tôi đã nghe lời Dim, về nhà mẹ, vào một buổi chiều giáp Tết. Anh ấy không nói với tôi nhiều, chỉ nói, hãy thử đặt mình vào vị trí của mẹ một lần rồi cảm nhận, tự khắc sẽ hiểu bản thân nên làm thế nào. Tôi hỏi lại anh ấy, rằng làm điều này có ích gì không. Anh ấy mỉm cười chua xót, nói với tôi, cũng rất có ích, nó giúp anh không cảm thấy mình cô đơn trong bất cứ mối quan hệ nào. Khi Dim nói điều này là vào buổi tối thứ sáu tuần trước, trước cửa nhà trước khi đóng cửa đi làm.

- Mẹ...

Bởi vì ngồi co ro trên hiên nhà, tôi không nhận ra được mẹ đã về lúc nào. Có vẻ như mẹ đã ở bên ngoài khá lâu, mũi mẹ đỏ lên vì lạnh. Tôi đứng dậy, ngại ngần rút chiếc khăn quàng từ cổ ra, quàng vào cổ mẹ rồi kéo nó lên tận mũi của mẹ.

- Con không mong mẹ bị ốm.

Tôi hấp tấp kéo mẹ vào bên trong hiên nhà, cẩn thận phủi đi vài hạt mưa trên áo khoác của mẹ.

Mẹ không nói gì với tôi, vẫn giữ nguyên thái độ nửa xa cách nửa gần gũi với tôi. Đôi lúc khi tôi nhìn vào mắt mẹ, mẹ thường lảng tránh.

- Là khoai Dim nướng ẹ trước khi đi làm. Vẫn còn nóng đó mẹ!

Tôi rút từ túi bên trong áo khoác ra một túi khoai nhỏ, đặt vào lòng bàn tay mẹ rồi đưa tay xoa nhẹ nhẹ bàn tay ấy. Tay mẹ vẫn giống như ngày xưa, không bao giờ ấm áp kể cả khi được ủ ấm cả ngày. Lúc tôi còn ở với mẹ, mỗi đêm mùa đông, tôi thường sang phòng mẹ xoa tay ẹ, giữ ấm trong chăn giữ nhiệt rồi mới về phòng mình ngủ khi mẹ đã đi ngủ. Bởi vì tay mẹ lạnh nên rất dễ bị tê tay. Mỗi lần mẹ tê tay, mẹ thường không nói, tự mình xoa bóp cho dễ chịu rồi cũng tự an ủi, sẽ mau chóng hết tê. Nhưng lần nào mẹ cũng bị tôi phát hiện những lúc như thế cho nên tôi luôn ủ ấm tay mẹ mỗi khi mùa đông về, để mẹ ngủ ngon, để mẹ thoải mái. Nghĩ lại thì đã rất lâu rồi tôi không nhớ tới bàn tay tê mỗi khi đông về của mẹ. Có những lúc tôi tự hỏi, không biết bản thân đã thay đổi bao nhiêu, thay đổi tới mức nào mà nhìn vào gương, đôi khi tôi thấy mình lạ quá. Tôi suy nghĩ nhiều cho bản thân, cáu giận vì những điều không nằm trong suy nghĩ của bản thân và không còn tự kiểm chế được tình cảm bản thân.

Mẹ mở khóa cửa, bảo tôi cùng vào nhà.

Một năm về trước, mẹ tôi đã cùng bác Vỹ chuyển về đây sau một thời gian sống ở ngôi nhà cũ của bác Vỹ. Bởi vì nhà của tôi nằm sâu trong hai ba con ngõ, nhà này cách nhà kia một khoảng cách khá xa nên không gian thoáng đãng và yên bình hơn so với những ngôi nhà trên phố ồn ào, chật hẹp. Tôi nhớ năm ngoái mình còn cùng Dim về đây đón tết, cái dáng chạy lăng xăng giúp việc cho bác Vỹ và mẹ của Dim vẫn như còn ở nơi đây. Đối với chúng tôi, những ngày tết khi đó thật sự vui vẻ.

- Con có muốn uống một chút rượu nếp cẩm không?

Mẹ ngập ngừng nói, từ trong phòng bếp ngó ra. Rồi chợt như thấy cái gì đó không tự nhiên, lại nói thêm một câu nữa.

- Là bác Vỹ làm.

Tôi bối rối, nói vâng với mẹ.

Sau đó mẹ cùng tôi ngồi xuống ghế, bật tivi mở tiếng khe khẽ, trầm mặc tự ôm lấy tâm tư trong lòng mà không ai nói với ai nửa lời. Trước khi đến đây tôi đã chuẩn bị rất nhiều về tinh thần nhưng sự thật thì một chút tự tin để mở lời cũng không có. Tôi không phải là người dễ dàng mở lòng với bất kỳ ai, ngay cả với mẹ tôi, người đã nuôi nấng và gắn bó với tôi từ bé đến lớn. Thậm chí tôi cũng không bao giờ phủ nhận rằng tôi chưa từng tâm sự hay trò chuyện gì với mẹ về những vấn đề khúc mắc trong cuộc sống.

- Con xin lỗi...

Tôi đưa mắt về phía mẹ, không chờ đợi mà ngay lập tức cúi xuống, tìm kiếm mũi giày để nhìn vào, để không chấp chới trong một ánh nhìn vô định nào đó.

Chỉ một vài giây sau, một vòng tay đã ôm lấy cả thân người tôi, choàng lên bờ vai tôi một vòng tay ấm áp. Bàn tay khô lạnh áp vào má tôi, dịu dàng vuốt lấy những giọt nước mắt đang chậm chậm lăn xuống. Tôi ước mình có thể bé lại, bé tới mức nhỏ xíu, rồi lại ở trong bụng mẹ, nghe tiếng bố cười khúc khích, nghe tiếng mẹ hát ru và thậm chí, nghe được cả tiếng muỗi vo ve bên ngoài khoảng sân rộng trước nhà. Vào những ngày đó, những âm thanh tôi nghe được rất kỳ diệu, tôi thường lắng tai nghe rồi khi được nhìn thấy thế giới này, nhìn thấy nụ cười của bố và niềm vui của mẹ, tôi vui sướng biết bao. Nhưng giờ, thứ âm thanh mà tôi nghe được chỉ luôn là tiếng khóc thầm mà mỗi ngày qua tôi tự giấu đi. Tôi không vui. Tôi đã không còn vui, không còn vui nữa. Đã bao lâu rồi kể từ lần cuối tôi thật sự thích cười, thật sự thấy vui? Nhưng chắc chắn là không phải từ ngày hôm đó... ngày mà tôi nhận ra tôi không thể hiểu nổi chính tôi nữa. Rằng, là một người vợ, tôi chưa từng tin tưởng người mà tôi gọi là chồng, chưa một lần nào.

Đêm hôm ấy, Bella gọi cho tôi một cuộc điện thoại đường dài, kể cho tôi một câu chuyện. Cô ấy nói, Dim vốn không phải anh trai ruột của cô ấy, là người mà bố mẹ cô ấy nhận nuôi khi cô ấy được năm tuổi. Tuy không phải ruột thịt nhưng Dim đối với cô ấy rất tốt, luôn bảo vệ và chăm sóc cô ấy nên dù có phải chia sẻ một phần tình yêu thương từ bố mẹ, cô ấy cũng luôn vui vẻ và chấp nhận. Khi mới được đón về cô nhi viện, Dim bị một trận sốt virus nặng, đầu óc trở nên mông lung một thời gian, các sơ còn tưởng anh ấy bị teo não, đưa anh ấy đến hết chỗ này chỗ kia khám chữa, cuối cùng người ta lại trả về, nói anh ấy sẽ bị ngớ ngẩn. Nhưng từ lúc được bố mẹ Bella nhận nuôi, tinh thần Dim trở nên khá hơn, lại còn nhanh nhẹn và trở nên rất lém lỉnh, nghịch ngợm. Dần dần Dim cũng hồi phục, trở thành đứa con trai nghịch của bố mẹ, cũng rất hay khiến các thầy giáo ở trường phàn nàn vì bày trò quậy phá. Đến khi Dim mười tám tuổi, anh ấy phát hiện mình có thêm một anh trai, lại còn là anh trai sinh đôi, tên là Jack. Vì Jack đã lần tìm địa chỉ mà cô nhi viện gửi tới, đến tìm lại người em thất lạc của mình. Bella nói với tôi, lần đầu tiên gặp mặt Jack, cô ấy còn khoác vai vui vẻ, nói chuyện rất lâu mà cũng không hề nhận ra đó không phải Dim vì hai người quá giống nhau. Họ cách nhau cả nửa vòng trái đất mà từ cách ăn mặc, đi đứng hay điệu bộ cũng giống nhau vô cùng. Chỉ có điều, tính cách lại trái ngược. Dim thì năng động, hay cười còn Jack lại trầm mặc, ít nói. Khi Jack nói ra sự thật về lý do Dim lạc mất bố mẹ là do anh ta thì Dim lại im lặng, không nói dù chỉ một câu. Bởi vì Jack cho rằng nếu mất đi đứa em này, bố mẹ sẽ thương anh ta hơn nên anh ta đã cố tình để lạc Dim, dắt anh ấy đến một nơi đông người và quay người bỏ đi nhanh chóng. Cả đêm hôm gặp lại Jack, Dim không về mặc cho Jack ở lại nhà chờ đợi. Khi Dim về cũng là trời tờ mờ sáng, trên người đầy máu, mặt mũi bơ phờ, mẹ Bella vừa mở cửa đã thấy Dim ngã phịch xuống dưới đất, khuôn mặt thất thần, hơi thở phả ra mùi rượu, giọng run lên, nói: “Con... con đâm... đâm xe vào người ta. Con thấy người ta không tỉnh lại. Có phải con vừa giết người không, mẹ?”

Rồi Dim ngất đi. Sau đó trên báo viết tin tài xế gây tai nạn đã ra đầu thú vào buổi sáng sớm cùng ngày, còn nạn nhân đã chết. Cuối cùng tòa xử sáu năm tù giam. Nhưng người vào tù không phải Dim, mà là Jack. Trong suốt thời gian diễn ra vụ án, Dim cũng vì sốt à không biết gì, bố mẹ Bella cũng lo lắng, không muốn nói với anh ấy, cũng phần vì do Jack đã quỳ xuống cầu xin bố mẹ Bella giữ kín chuyện này, để anh ấy ra đầu thú thay Dim, chuộc lại lỗi lầm ngày xưa anh ta gây ra cho Dim bởi anh ta không muốn để Dim chịu quá nhiều khổ sở. Và ai trong gia đình Bella cũng biết, một người như Dim, dù có nghịch ngợm đến đâu cũng chưa từng uống lấy một giọt rượu hay sa vào mấy thứ chất kích thích, hôm đó anh ấy đi uống rất nhiều rượu cũng vì không chịu nổi sự đả kích của cú sốc đó nên mới say rượu và lái xe đâm phải người đi đường.

Nói đến đoạn này, Bella dường như nghẹn lại. Cô ấy nói với tôi, sau khi biết chuyện Jack thay Dim nhận

tội, bị bỏ tù, lại còn bị ghi trên lý lịch một vết đen xấu xí đó, Dim đã tự nhốt mình trong phòng một tháng, không giao du với bất cứ ai, ngày ngày xem ảnh mà Jack đem đến, là ảnh của bố mẹ ruột của Dim - những người đã mất cách đây không lâu do tai nạn. Bố mẹ Bella rất lo sợ, sợ Dim nghĩ quẩn. Nhưng rồi đến một ngày nọ, Dim nói, anh ấy muốn đến Việt Nam - nơi mà bố mẹ ruột và anh trai anh ấy từng sống. Anh ấy muốn biết, rốt cuộc những ngày tháng mà anh không có ở nơi đó có thật sự đáng để anh ấy đòi hỏi và luyến tiếc không. Ngày Dim đi, anh ấy có nói với bố mẹ và Bella một câu: “Anh ấy đã vì con mà hy sinh cuộc sống của mình. Giờ thì đến lượt con!”

Bella còn nói, Phương Lan chính là người yêu của Jack khi anh ta ra tù. Thật ra, cuộc đời Jack mới thật sự bất hạnh. Khi Dim bị lạc mất, bố mẹ anh ấy vì thương nhớ con trai, ngày nào cũng buồn rầu, không để tâm đến Jack. Khi anh ta mới nhận lại em trai, chưa đầy một ngày đã phải nói lời tạm biệt, thậm chí còn mất đi những ngày tháng tự do lúc trẻ để sống cuộc sống khổ sở trong tù. Khi ra tù, tưởng như sẽ hạnh phúc vì Dim đã chấp nhận người anh trai như anh ta, lại còn có người yêu và hơn hết, cô gái này lại còn mang trong mình đứa con của anh ta thì anh ta lại bị người ta đâm chết vì ẩu đả ngoài phố. Phương Lan trở nên điên dại, không biết đêm ngày, thật giả khiến Dim đã đau buồn vì mất đi anh trai, lại phải thêm lo lắng cho cô ta và đứa bé trong bụng. Vì đứa bé, Dim tự mình chăm sóc cho Phương Lan, lo cho cô ta mọi thứ khiến cô ấy cho rằng Dim là Jack. Sau này cô ta đã khỏi bệnh nhưng lại giấu Dim, không nói, lại còn chăm chỉ giả vờ. Có một thời gian Dim đưa Phương Lan về ở cùng với bố mẹ Bella nên cô ấy rất hiểu rõ con người Phương Lan. Bella cẩn thận nói với tôi, là Dim quá đần vụng bần thân nên mờ mắt trước mọi thứ có liên quan đến anh trai của anh ấy, ngay cả việc Phương Lan giả vờ vẫn bị bệnh để chiếm giữ Dim bên cạnh, ai cũng biết, chỉ có Dim một mực nói không phải.

Còn chuyện Dim giấu tôi về quá khứ của anh ấy, Bella cũng nói với tôi: “Một ký ức đau buồn, một ký ức đầy u tối, chẳng ai muốn vẽ lên cho người khác thấy, lại còn là người mà rất vất vả mới có được. Jim là một người có niềm kiêu hãnh rất lớn nhưng đứng trước chị, anh ấy nói, anh ấy chỉ là một hạt bụi vương lên mắt chị, đến một ngày chị cũng sẽ dụi đi mất. Nên còn ngày nào khiến chị được vui vẻ, thoải mái bên cạnh anh ấy thì anh ấy sẽ mãi là một anh chàng đào hoa đa tình mà chị từng quen, để chị trở nên thân thuộc với anh ấy. Anh ấy muốn trong con mắt của chị, anh ấy là một người tốt, ít nhất cho đến lúc anh ấy buộc phải buông tay chị khi chị không còn muốn tiếp tục. Có một ngày, anh ấy gọi cho em và nói, cuộc hôn nhân của anh ấy là thật còn cuộc hôn nhân của chị là giả. Em đã từng không hiểu nhưng đến bây giờ thì em hiểu rồi. Vốn dĩ là chị cưới bản thân chị, chị chưa từng cưới anh trai em.”

Và khi đó tôi đã biết, có một vài thứ mất đi sẽ không thể lấy lại được. Ví dụ như tôi, Dim và cuộc hôn nhân này.

73. Q.4 - Chương 15: Ai Cũng Cần Một Kết Thúc...

“Tình yêu, suy cho cùng, chính là biết lựa chọn con đường đi đúng đắn nhất cho cả hai người, biết từ bỏ, biết hy sinh và nhất là, biết tin vào thực tế.”

Khi tôi tỉnh dậy đã là hai giờ sáng. Tôi cảm nhận được đôi mắt đang sưng húp lên của mình khi cố gắng mở mắt để tìm điện thoại. Bởi vì nhắm mắt trong thời gian lâu, lại ở trong không gian tối nên khi nhìn vào điện thoại, mắt tôi ngay lập tức nhắm lại. Mãi lâu sau tôi mới biết được là mấy giờ và số cuộc gọi nhỡ trên máy là của ai. Tôi mệt mỏi ngã lưng xuống giường, vừa hạ cánh tay xuống đã cảm thấy nó được ai đó nắm lấy. Tiếp đó, giọng nói trầm mặc vang lên.

- Em dậy rồi à?

Tôi quay mặt nhìn sang bên trái, nghe theo giọng nói mà lần tìm khuôn mặt Dim. Tôi đưa tay ôm lấy khuôn mặt anh ấy.

- Em lại làm anh thức rồi.

- Anh không ngủ, anh chỉ nằm cạnh em thôi! Không sao, em ngủ tiếp đi.

Dim vuốt ve lưng tôi, xoa đầu. Tôi “ừm” một tiếng, dịch người vào gần Dim, hít hà mùi hương quen thuộc của anh ấy, từng chút, từng chút một. Mùi hương của Dim luôn thanh dịu, man mát, rất dễ làm người ta dễ chịu khi ở gần.

- Mẹ gọi cho anh, nói em bị mệt nên đến đưa em về.

Giọng nói Dim vờn quanh tai tôi. Mấy tháng nay, ngữ điệu trong lời nói của Dim luôn luôn ở một tông nhất định, lúc nào cũng đều đều, phẳng phất sự thỏa hiệp và nhún nhường.

- Dim à...

Tôi gọi tên Dim.

- Sao em ?

- Uống rượu với em đi!

Dứt lời, tôi rời khỏi vòng tay của Dim, đi tới tủ quần áo, mở ngăn tủ của Dim, lấy ra một chai rượu vang mà tôi đã nhìn thấy ba ngày trước. Nó là của Dim.

Tôi lắc lắc chai rượu trong tay, nháy mắt đùa nghịch với Dim. Tuy Dim có phần bất ngờ khi thấy tôi lấy chai rượu từ ngăn tủ của anh ấy nhưng anh ấy cũng không để lộ ra cảm xúc, ra sofa cùng tôi uống rượu.

Ngay từ khi mới bắt đầu uống, tôi đã chui vào lòng Dim ngồi, ngay ngắn và gọn gàng. Dĩ nhiên Dim không phản nản, thậm chí còn giữ lưng tôi để tôi khỏi ngã sang bên cạnh, đỡ lấy tôi cố định trong lòng anh ấy. Tôi không thể phủ nhận, chỉ có thể ở trước mặt Dim, mọi tính xấu, mọi sự ghê gớm, đánh đá hay không nhẽ, trẻ con, tôi đều thể hiện ra. Ngày trước ở cùng Phong, tôi luôn khiến cậu ấy nghĩ tôi là một cô gái thờ ơ, đôi lúc khó chịu và rất khó chiều. Còn ở cùng Vương, thờ cũng rất ý tứ, nói cũng phải nghĩ đôi ba lần, chỉ sợ khiến anh hiểu lầm, sợ anh không thích tôi. Mọi thứ về hai thế giới đó, quả thật rất gò bó tôi. Nhưng tôi lại thật sự thích bản thân mình như thế bởi vì nếu tôi được nuông chiều, quá thoải mái thì bản thân sẽ xấu tính đến mức độ khó ai có thể chịu đựng được. Như bây giờ vậy. Chỉ có điều, Dim lại chịu đựng được. Gặp gỡ Dim chính là nằm ngoài kế hoạch cuộc đời tôi, là một sự ngoại lệ đặc biệt.

- Cho em mượn tay anh.

Tôi để ly rượu lên bàn, chìa tay ra đón tay Dim, đan ngón tay vào những ngón tay gầy guộc của anh ấy, siết chặt tay rồi cho vào túi áo trước bụng. Tôi mỉm cười, hôn vào má Dim, thì thầm bên tai anh ấy.

- Còn nhớ trong nhà thờ, anh đã hứa sẽ chỉ buông tay em khi em không còn muốn nắm không?

Dim gạt đầu, ánh mắt đắm chìm trong đôi mắt tôi.

- Ngày đó, em đã cho rằng anh là một người ngớ ngẩn. Người ta thì hứa sẽ nắm tay nhau đến trọn đời trọn kiếp, đằng này anh lại hứa về chuyện buông tay. Về sau này thì em cũng hiểu, không ai có thể nắm tay nhau mãi mãi, đó không chỉ là chuyện của một người. Chuyện tình yêu có thể là chuyện của một người nhưng chuyện hôn nhân, lại là chuyện của hai người.

Không gian trong phòng không tự nhiên mà trở nên khép dần lại, dường như chỉ còn đủ chỗ cho riêng hai chúng tôi, đủ cho những tiếng thở buồn bã thả dần vào trong không khí. Chúng tôi đều hiểu những gì đối phương đang nghĩ, những gì đối phương giấu giếm. Chỉ là Dim không phải không biết, mà là chưa nhận ra, chuyện tôi yêu anh ấy, rất yêu. Còn một chuyện, tôi chưa từng muốn từ bỏ anh ấy nhưng tình yêu của chúng tôi thì có. Vào một ngày nọ, nó nói với tôi, nó từ bỏ tình yêu của anh ấy. Tôi hỏi nó tại sao. Và nó nói với tôi rằng, bởi vì nó yêu anh ấy, thế thôi!

Tình yêu, suy cho cùng chính là biết lựa chọn con đường đi đúng đắn nhất cho cả hai người, biết từ bỏ, biết hy sinh và nhất là, biết tin vào thực tế. Cả tôi và Dim đều không tin vào thực tế, đều nuôi những giấc mơ màu hồng cho đối phương và cố tin rằng, mọi giấc mơ màu hồng đều là hạnh phúc nhưng đồng thời cả hai cũng quên đi, thế giới của chúng tôi không chỉ có màu hồng. Dẫu tôi đi ngược với hạnh phúc của Dim, anh ấy cũng nguyện vì tôi bỏ ngang con đường anh ấy đang đi để rẽ cùng tôi vào một lối, để đi cùng tôi một đường. Cũng bởi vì mãi miết đi theo tôi, anh ấy không còn sự lựa chọn nào khác cho riêng mình, đến niềm tin của bản thân cũng vì tôi mà xây dựng nên. Niềm tin của anh ấy là vào một ngày nào đó, tôi sẽ nhận ra tình yêu của anh ấy, không phải là hôm nay mà sẽ là một ngày khác. Kiểu chờ đợi đó của anh ấy, người ta nói là ngu ngốc nhưng anh ấy lại gọi là kiên trì. Còn tôi thì gọi đó là sự hy sinh.

Tôi xoay người, rút từ đệm ghế ra tờ vé máy bay. Khi tôi tìm thấy chai rượu mà Dim cất giấu cũng là lúc tìm thấy tờ vé máy bay này. Trên đó có tên Dim, có điểm đến là Tokyo và có cả thời điểm, là tối ngày mai.

Tokyo là nơi quá cảnh để bay đến Mỹ, tôi biết điều này và tôi cũng biết điều gì sắp diễn ra. Tôi biết mọi thứ. Tôi có chuẩn bị nhưng Dim còn chuẩn bị trước tôi. Anh ấy luôn luôn sẵn sàng ọi sự ra đi.

- Anh mua thiếu vé rồi.

Tôi cười, xòe ra thêm hai vé máy bay nữa, đặt vào tay Dim.

Dim ngạc nhiên nhưng không hỏi lại, cũng không cầm lấy vé máy bay tôi đưa nhưng cũng để mặc tôi để vào tay anh ấy.

- Là cho Phương Lan và đứa bé. Những gì anh muốn làm, hãy làm cho trọn vẹn, ít nhất là một việc. Đừng ôm đồm mọi thứ. Anh không phải là siêu nhân, anh chỉ là một người đàn ông đặc biệt của em thôi. Dĩ nhiên, chỉ đặc biệt với mình em. Anh đi đi. Em không đợi anh đâu, anh biết phải không?

Tôi đưa tay lên vuốt dọc gò má Dim, chậm chậm. Tôi hôn lên trán Dim, hôn lên chóp mũi của anh ấy, hôn lên gò má anh ấy rồi từ từ chạm vào môi anh ấy, khẽ nói.

- Em không đợi anh đâu, anh biết phải không?

Rồi tôi hôn mạnh hơn, gần như chà sát răng mình vào bờ môi anh ấy. Dim dường như đã khựng lại trong vài giây ngắn ngủi nhưng rất nhanh sau đó đã kịp bắt nhịp với nụ hôn của tôi, mặc kệ những suy nghĩ vờn quanh, cuồng nhiệt hôn lấy tôi, ôm chặt tôi trong vòng tay.

Tôi không thích những câu chuyện tình yêu lãng mạn, những thứ gần giống như cổ tích, càng không phải loại ký ức tôi từng có vào những ngày thơ ấu. Nhưng vì tình yêu, tôi có thể cho phép mình đại khờ đi một chút. Tôi không tin vào duyên phận nhưng tôi lại tin vào những cơ hội - cơ hội để người ta tìm thấy nhau trong cuộc đời này.

74. Q.4 - Chương 16: Cửa Những Ngày Rất Lâu Sau Đó...

“Để làm một cô gái thực tế, đôi khi em phải chấp nhận, mất đi thứ này rồi tìm cách có lại bằng một thứ khác.”

Đồ đạc của Dim chuyển đi ngay vào ngày hôm sau. Chúng tôi quyết định làm như vậy trước khi Dim lên máy bay sang Mỹ cùng mẹ con Lan. Tôi không tiễn anh ấy, cũng không nói thêm điều gì. Đêm hôm trước là lần cuối chúng tôi ở bên nhau, Dim đưa tôi chiếc sim điện thoại của anh ấy và cả chìa khóa nhà. Coi như, giữa chúng tôi đã chẳng còn gì để tiếc nuối.

- Thế nào? Định kết hôn rồi chứ?

Tôi ném cho Minh một lon bia lạnh, ngồi khoanh chân trên ghế, bật nắp một lon bia khác.

- Thăng Bia nhà tao bị bố nó dạy hư, ngày nào cũng hỏi tao: “Ngày mai cưới bố được không mẹ?”

Minh ngán ngẩm, tu liền một hơi rồi ném vỏ lon vào trúng mông con Bọt Béo. Bọt Béo gầm lên một tiếng, trừng mắt nhìn Minh khoảng nửa giây rồi cúi kính quay đi. Riêng con Bọt Béo là tôi còn giữ lại trong số những thứ tôi và Dim có chung kỷ niệm. Bố nó đi rồi nhưng mẹ nó còn ở lại, nó cũng phải ở lại dù chấp nhận hay không. Đây là quy luật cuộc sống, nó nên biết ở với ai thì nó được nuông chiều và lười nhác hơn. Cũng sẽ không còn ai bắt nó chạy bộ trên máy tập vào mỗi cuối tuần. Trong thực đơn của nó cũng luôn sẵn sàng có những đồ ăn béo ngậy và dễ ngấy. Tôi theo chủ nghĩa tự do mà. Nó cũng có quyền đó vì tôi là chủ nó. À, là mẹ nó.

- Giờ bố Bia cũng có việc làm ổn định rồi. Lại yêu mày hơn cả. Mấy năm qua mày chưa nghĩ xong mối quan hệ này à? Còn nữa, tao nghe bảo bố mẹ cậu ta còn đến tận nhà bố mẹ mày chào hỏi.

Tôi thương tình Quân mỗi khi nghe cậu ta than phiền, mũi lòng khuyên bảo Minh sớm chấp nhận cậu ta. Dù sao cậu ta cũng là người đàn ông bên cô ấy rất nhiều năm, lại là bố của con cô ấy, không thích đến mấy cũng nên nghĩ cho bản thân và cho thằng bé.

- Cậu ta lại gặp mày hả? Chết tiệt! Tao đã cấm không được kể lể than phiền với mày rồi mà vẫn dám trái lệnh tao. Qu ả này tao cấm cửa, không có thể thốt van xin gì. Tối nay không có gặp Bia gặp Bọt gì cả.

Minh đưa cánh tay lên quệt vết bột trên môi, hậm hực chống tay lên eo, tuyên bố rất rõ ràng.

Tôi luống cuống, nuốt ực ngậm bia xuống, cười kiểu mèo mun, hi hi man trá vài tiếng.

- Đâu có, đâu có! Hãy áp dụng lệnh đó với tao, đừng áp dụng lên cậu ta. Tao hứa tối nay tao không gặp cu Bia nhà mày.

- Tao việc gì phải cấm một đứa tí năm mới gặp con tao một lần chứ?

Minh bĩu môi, hờn trách việc tôi ít tới nhà cô ấy.

- Thế giờ mày thế nào?

Tôi không thèm cầu cạnh van xin hộ Quân, uống bia tiếp.

- Ừm thì... mấy ngày nữa bọn tao cưới thì tối nay cậu ta phải về nhà cậu ta chứ về nhà tao làm gì?

Minh ậm ừ, đổi giọng nhỏ nhẹ, thỏ thẻ nói ra. Nhưng trái ngược với Minh, giọng tôi đã chuyển hẳn sang tông của mấy bà chị hát opera, hét thẳng vào màng nhĩ của cô ấy.

- Mày còn nhớ tao là bạn mày không hả?

Cuối cùng thì cả ngày hôm đó chúng tôi chỉ nói chuyện về váy cưới, về những bông hoa và niềm hạnh phúc khi sắp lấy chồng. Tôi chia sẻ với Minh về mọi thứ, về cảm giác háo hức hay hồi hộp ra sao mà tôi đã từng có ngày trước. Chúng tôi đều cùng chọn lựa kết hôn với những người ở bên chúng tôi lâu năm, đủ để hiểu chúng tôi muốn gì để có thể tiếp tục bên cạnh nhau. Nhưng thật ra, tôi chưa từng mặc váy cưới. Tôi và Dim cưới nhau, hết như một trò chơi mới nghĩ ra vào buổi tối và hẹn nhau sáng mai cùng chơi. Tôi mặc một chiếc váy hai dây màu trắng dài đến gót chân và đi sandal. Còn Dim vận một chiếc áo phông màu trắng cùng với chiếc quần jeans ngố cùng màu, lại còn đeo một chiếc nơ kỳ lạ trên cổ. Và, anh ấy đeo tông lòi, màu trắng, kiểu đặc biệt mua ở chợ với giá năm mươi nghìn, khá đắt đỏ.

Hôm ấy, Dim đã đội lên đầu tôi một chiếc khăn voan dài - cái mà anh ấy nói rằng khi đi mua khăn trải bàn, thấy đẹp nên không nỡ dùng, mua rồi cất đi, hóa ra lại có cơ hội phù hợp để sử dụng. Khi chúng tôi chạy đến nhà thờ, chỉ có một vị mục sư mà Dim nhờ giúp cho lễ cưới nho nhỏ của chúng tôi, ngoài ra chẳng có thêm một ai khác.

Hôn nhân thực sự nằm ở cảm giác - thứ cảm giác khiến cho người này muốn ở bên người kia thật lâu. Cũng vì suy nghĩ đó, tôi đã từng tiếc và cảm giác hối tiếc này đã thi thoảng chạm vào trái tim tôi. Đôi lúc đi ngang qua tiệm váy cưới, bước chân tôi đã dừng lại, ánh mắt tôi đã lướt qua những bộ váy lộng lẫy thướt tha màu trắng trên người những manocanh rồi tôi tự nghĩ, có thể mình sẽ mặc nó lên người, cũng có thể rất đẹp. Nghĩ xong, tôi lại bước đi tiếp, ánh mắt lại tiếp tục hướng về một nơi khác. Hương vị của tiệc cưới, rất nóng và không ngon, tôi nói thật.

“Ting”

“Bạn có một tin nhắn.”

Minh giật lấy điện thoại của tôi ngay trước khi tôi mở tin nhắn rồi đọc to.

“Anh đến rồi.”

Minh nhú mày nhìn tôi, nghiêng đầu đợi chờ lời giải thích cho tin nhắn này. Tôi ồm ồm cười. Hóa ra giữa bạn bè thân thiết, có chút bí mật lại hay ho đến thế này.

Tôi lật tấm chăn trên người ra, ngồi dậy xỏ dép vào, lấy lại điện thoại từ tay Minh.

- Mày ngủ trước đi. Giờ là thời gian của anh ấy, thời gian của mày hết rồi. Tao thuộc về người khác. Haha...

Tôi ra về bí mật. Nhìn bộ mặt tò mò đến cau có của Minh, tôi lại càng trở nên thích thú, bồi thêm một câu.

- Tao đi nhai cỏ đây!

Cho tới tận khi tôi ra khỏi phòng ngủ, tôi vẫn còn nghe thấy tiếng Minh lầm bầm một mình: “Nhai cỏ? Cái đó con người ăn được sao? Thật không nhì?”

Ăn được chứ!

Con người có thể ăn tất cả mọi thứ mà họ muốn, bao gồm cả thứ mà họ đã từng bỏ đi. Ví dụ như việc tôi đang gặp gỡ một người đàn ông cũ. Cứ cho là thế đi...

75. Q.4 - Chương 17: Tôi Sẽ Không Cố Chấp Thêm Một Lần Nào Nữa

“Con đường em vừa rẽ, không còn bước chân anh nhưng lại thêm một bước chân của người khác.

Con đường anh vừa tới, có cùng em rẽ lối một lần nữa không?”

Tôi đã đi làm trở lại. Không có vấn đề gì lớn khi tôi quay trở lại ngoài mấy ánh mắt soi mói cùng những lời hỏi thăm không kiêng nể của đồng nghiệp trong công ty. Bởi vì tôi đã bị điều chuyển sang phòng hậu kỳ nên tôi không có dịp gặp mặt Amanda, chỉ có Tùng hay lui tới tán dóc với tôi hay cùng tôi đi ăn trưa, câu chuyện của chúng tôi thường xoay quanh việc hôm nay ăn gì và ngày mai mưa hay nắng. Nói chung là không có gì quá đặc biệt, ngoại trừ việc tôi đang gặp gỡ một người đàn ông. Người đó là Vương.

- Anh uống rượu à?

Vương khẽ cười, dựa lưng vào bức tường phía sau lưng, đưa tay nới lỏng cà vạt, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tôi buông hai tay đang giữ vạt áo khoác, lại gần đỡ lấy cánh tay Vương.

- Có cần em đưa anh về không?

Vương lắc đầu rất chậm, thở ra một hơi dài đầy mùi rượu rồi ngồi thụp xuống đất. Cả người bỗng chốc bám đầy rêu và bụi bẩn.

Có vài lần anh đến đây nhưng rất hiếm khi anh để tôi trông thấy bộ dạng say mèm. Mỗi tối trước khi đi ngủ, anh đều gọi cho tôi, nói anh lại phải mời cơm mấy vị khách hàng, lại phải say và lại phải nhớ tôi mà không thể đến gặp tôi. Tôi thường bật cười trước lời thú nhận thật thà của anh rồi thì thầm vào điện thoại, vậy thì mỗi lần mời cơm khách thì mang em theo, một công đôi việc, tiếp khách mà vẫn gặp em. Và dường như anh rất thỏa mãn với câu nói của tôi, cười một hồi lâu, lại nói: “Yêu em.” Nhưng chưa lần nào tôi đáp lại anh, rằng tôi yêu hoặc tôi cũng. Tôi luôn cười rồi cho qua, chúc ngủ ngon và tắt máy. Tôi luôn cố gắng để mọi việc đi vào một giới hạn nhất định, để có thể tự kiểm soát được mọi thứ. Tôi đã không còn ở cái tuổi có thể phung phí tuổi trẻ của mình ọi thứ đột nhiên xảy đến. Tôi đã từng thích anh nên khi anh hy vọng có thể buộc lại sợi dây đã bị cắt đứt, tôi đồng ý trao cho anh đoạn dây tôi đang giữ để cùng anh buộc lại. Việc chúng tôi quay lại với nhau cũng không phải điều gì sai trái. Vương yêu tôi và tôi cũng thử hy vọng vào điều đó.

Tôi ngồi lên bậc thềm, kéo Vương ngồi gần mình, để đầu anh ấy ngả lên đùi tôi, vuốt má anh.

- Nghỉ một chút cho hạ hơi rượu đi anh...

- Ừm...

Vương tìm một tư thế ngồi thoải mái, dễ chịu, ôm lấy chân tôi, thở đều.

- Nếu anh cứ say mãi thế này, em sẽ làm gì với anh?

Đột nhiên Vương lên tiếng khiến cho tôi hơi ngạc nhiên, lúng túng dừng lại động tác xoa lưng anh.

- Quăng anh vào xe rồi ném anh về nhà hay ở với anh ở đây cho tới tận khi anh hết say?

Không để tôi phải phân vân lâu, Vương hỏi tôi thêm một lần nữa với hai câu trả lời.

Kể từ khi quay lại với nhau, chắc khoảng sáu tháng gì đó, cũng có đôi lần tôi nghe thấy Vương thử hỏi tôi về sự lựa chọn nhưng chưa bao giờ anh hỏi thẳng tôi. Lần nào cũng rất nhát gừng, chỉ sợ hỏi xong thay vì trả lời thì tôi sẽ bỏ đi. Vương nói những năm ở bên tôi, anh ấy cũng đã hiểu tôi là kiểu người như thế nào nên khi có thêm cơ hội đến với tôi, anh sẽ không làm gì để bản thân phải hối tiếc cũng như để tôi phải rơi vào kỷ niệm như ngày trước.

Tôi xốc lại áo Vương, dựng người anh thẳng dậy rồi ôm lấy anh, tựa cằm vào vai anh.

- Chúng ta cưới nhau đi!

Tôi lén thở một hơi dài, nói thật nhanh suy nghĩ bao ngày qua tôi luôn trăn trở. Cũng đã đến lúc tôi thôi lóng bồng trong cuộc đời này, tôi cần một người đàn ông giống như Vương, cần lấy tôi và tôi cũng cần lấy anh. Giống như hai mảnh ghép, chỉ nằm trong một mảng trời nào đó trên tấm ghép, không quan trọng nhưng nhất định phải ghép lại với nhau để có thể hoàn thiện bức hình. Tôi và Vương đối với nhau tình cảm đã không thật sự quan trọng nhưng sự thân thuộc lại giúp chúng tôi có thể chia sẻ được những thiếu sót trong đời mà chúng tôi có thể bù trừ được cho nhau, để có thể hoàn thiện cuộc sống của nhau. Còn với Dim, chắc, cũng chắc thôi, chỉ là đã từng...

Nói tôi không nhớ đến Dim thì sẽ là nói dối. Một người đàn ông ở bên tôi lâu nhất, khoảng thời gian dài đến cả một thập kỷ như vậy vừa bền vững vừa an nhiên. Người ta từng hỏi tôi, một người phụ nữ cần gì nhất ở người đàn ông có thể làm chủ gia đình. Tôi đã suy nghĩ rất lâu rồi yên tâm đáp lại, rằng đó là niềm tin. Nếu một người có thể cho tôi niềm tin vững chắc, dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi cũng an lòng ở cạnh. Đáng tiếc là có người trao nhưng tôi lại không nhận. Chính xác là tôi đã đánh rơi niềm tin ngay khi tôi có thể được có nó.

Minh nói lại với tôi câu chuyện mà cô ấy nói với Dim trước khi anh ấy rời đi, về một câu chuyện niềm tin nào đó từng xuất hiện trong hôn nhân của tôi và anh ấy. Minh hỏi Dim về chuyện tại sao lại nói dối là tôi có em bé với cô ấy và hỏi tại sao anh ấy lại giấu tôi về chuyện gia đình cũng như chuyện của Phương Lan. Ban đầu Dim chỉ cười hoặc nói về chuyện khác, không hề có ý định trả lời Minh cho những câu hỏi mà cô ấy vừa đưa ra. Cho đến tận khi cô ấy quá tò mò, bộc phát bằng việc đe dọa nếu anh ấy không chịu trả lời, cô ấy sẽ đánh anh ấy một trận thì anh ấy mới bật cười, nói: “Đó chính là câu trả lời của tôi.”

- Ý anh là gì?

Minh không hiểu, ngồi phịch xuống ghế, vất chéo chân rồi rút từ trong bao thuốc một điếu thuốc, châm lửa hút.

- Có thể cô nghĩ việc tôi đã làm là ngu xuẩn hay ấu trĩ nhưng tôi đã từng thật lòng mong đợi dù chỉ một lần thôi, việc nói dối của tôi có tác dụng và cô ấy sẽ có phản ứng như mọi người bình thường, giống như cô, tò mò và tức giận. Nếu cô ấy quát lên với tôi và hỏi tôi về một điều gì đó, tôi sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Dim thở dài, bờ vai rũ xuống.

- Tuy vậy, cô ấy chưa từng hỏi tôi, chưa từng muốn tôi giải thích điều gì. Cô biết không?

Dim ngẩng đầu lên, neho mắt nhìn Minh.

- Tôi không nghĩ tôi có đủ khả năng để khiến cô ấy yêu tôi và hạnh phúc. Việc cô ấy đang làm, đang cố gắng chứng tỏ sự chịu đựng của bản thân không phải việc cô ấy tin tưởng tôi. Cô ấy không tin tưởng tôi, cũng như việc cô ấy không hề yêu tôi...

- Vậy anh nghĩ cô ấy yêu ai?

Minh nhả khói, trầm tư nhìn đáng vẻ đau khổ của Dim.

Dim lắc đầu mệt mỏi, hướng ánh mắt ra ngoài đường, hai tay xoa lấy nhau.

- Cô ấy yêu một ai đó, không phải tôi.

Bởi vì Dim tin rằng tôi không yêu anh ấy nên trước sự xuất hiện của Phong và Vương, anh ấy chẳng hề ngạc nhiên, cũng chưa từng truy hỏi. Cũng có thể coi như, anh ấy đang chấp nhận một thực tế mà anh ấy tin tưởng. Và cũng như tôi từng tin tưởng, tôi tin anh ấy và tin vào sự chờ đợi của anh ấy. Đáng tiếc, niềm tin của chúng tôi đều vỡ rồi...

- Được! Anh nhất định sẽ làm em hạnh phúc.

Vương vui sướng, nắm chặt lấy bàn tay tôi. Khuôn mặt đang đỏ ửng lên vì say của anh trở nên hạnh phúc lạ thường cùng với đôi mắt ánh lên niềm vui đang nhìn thẳng vào mắt tôi, hứa chắc chắn.

Tôi nghiêng người, hôn lên má Vương như một sự chấp nhận. Tôi sẽ tin và chờ đợi, bắt đầu từ bây giờ.

76. Q.4 - Chương 18: Anh Hứa, Anh Sẽ Làm. Em Hứa, Em Sẽ Làm

“Không có gì chắc chắn hơn việc em đã từng thích anh, điều này là thật lòng. Và không có việc gì chắc chắn hơn việc anh đã từng hứa với em, anh sẽ làm em hạnh phúc, điều này là dĩ vãng.”

Thứ bảy tuần này Vương sẽ đưa tôi về ra mắt gia đình anh nên tôi đã lôi Minh ra ngoài mua sắm. Đây có lẽ là lần thứ hai tôi gặp bố mẹ Vương nên tôi cũng cần vớt vát lại hình ảnh không đáng có về ngày xưa đó. Không biết bố mẹ Vương nghĩ sao nhưng tôi thì có chút xấu hổ khi nghĩ lại.

- Mày cứ mặc chiếc váy hai dây màu xanh coban tao tặng mày tuần trước đi!

Minh hăm phanh xe, quay đầu nhìn tôi đang cố ngấm vuốt đầu tóc của mình trước khi quyết định hành quyết nó ra sao.

Tôi chep miệng, lắc đầu.

- Mày nghĩ tao đi diễn xiếc chắc?

- Vậy mày nghĩ đó là mục đích của tao khi tặng mày cái váy đó à?

Minh trở mặt, hai tay chống hông, bực dọc hỏi ngược lại. Có vẻ tôi đã lỡ miệng.

Tôi cười tít mắt, nịnh bợ nắm lấy tay Minh.

- Ý tao là chiếc váy không hợp với hoàn cảnh đó thôi! Mày cũng biết vụ tao cãi nhau tay đôi với bố mẹ Vương mà. Dù gì bọn tao cũng tính chuyện lâu dài, chẳng lẽ tao lại không làm vui lòng bố mẹ anh ấy sao?

Tôi giả vờ mát xa cho Minh, chưa được vài phút đã nhanh nhẩu bước xuống xe vì đã tía được chiếc váy liền màu tím bên đường. Tuy nó không phải gu của tôi nhưng chắc chắn là hợp với gu của bố mẹ Vương. Dân kinh doanh thường thích kiểu sang trọng, quyến rũ vừa phải như thế này. Dẫu sao với kinh nghiệm từng dẫn một chương trình thời trang thì cái gì nên biết tôi cũng đều biết cả, tinh tế một chút vẫn là hơn.

Vừa bước chân vào cửa hàng, cả tôi và Minh đều bị một tiếng quát nạt rất lớn hù dọa đến giật mình.

- Bày một vài cái lò tèo ở đây còn nhét trong kho một đồng. Tôi trả tiền ấy người để đến đây chơi hả?

Minh bĩu môi, lăm bằm bên tai tôi: “Kệch cỡm, chua ngoa!”

Ngay lập tức, một khuôn mặt quen thuộc đang cau có xuất hiện trước mặt tôi rồi chỉ thẳng vào mặt Minh, lớn tiếng.

- Cô vừa nói cái gì?

- Nói gì bà hỏi làm gì?

Minh dốp chát, không ngừng thể hiện bản thân đang sẵn sàng đánh nhau như thế nào qua vẻ mặt.

Tôi thật không thể ngờ con mắt đầy nghệ thuật tinh tế của tôi lại đưa tôi đến thảm cảnh như thế này. Mẹ chồng tương lai của tôi đang cãi nhau chửi bới với cô bạn thân của tôi. Điều này thật khủng hoảng!

Một lúc sau, sự việc tạm thời ổn thỏa khi Vương đến. Mặc dù tôi không muốn sự việc không đáng có này ảnh hưởng đến Vương nhưng vì không muốn gây thêm hiểu lầm nào đáng ngại, tôi đành cầu cứu anh. Còn Minh chỉ chịu bình tĩnh ngồi trong xe khi tôi cố gắng khuyên nhủ cô ấy.

Tôi cùng Vương quay trở lại cửa hàng chào mẹ anh để ra về.

- Là con bé xấu xược năm đó phải không?

Mẹ Vương hất hàm nhìn tôi rồi nói tiếp.

- À, hay là người phụ nữ không biết đề nhĩ?

Câu nói đầy sự châm chọc đó rất nhanh cắm thẳng vào nơi sâu nhất trong trái tim tôi. Tôi đã không mong bà ấy nhận ra tôi với những lời nói này. Cho dù bà ấy nói tôi mất dạy hay hỗn xược vì hành vi khi đó, tôi còn cảm thấy nó thỏa đáng hơn những gì bà ấy vừa thốt ra khỏi miệng bây giờ. Không biết đề? Sao bà ấy có thể nói như thế với tôi?

- Cháu...

- Mẹ, mẹ không nên nói cô ấy như vậy.

Vương ngắt lời tôi, nắm chặt lấy bàn tay tôi. Giọng Vương trầm xuống, không vui.

Mẹ Vương đi đến trước mặt chúng tôi, ngắt bàn tay đang nắm lấy tay tôi của Vương, nắm lấy.

- Con còn không biết gì sao? Người phụ nữ này đã từng chung đụng với một gã Tây vợ vắn nào đó gần chục năm mà thậm chí chưa từng có con. Khoảng thời gian đó, gia đình bình thường cũng phải có tới hai đứa rồi. Rõ ràng cô ta bị làm sao mới không có nổi một mụn con. Nếu không phải vì con Mai không thể mang thai, mẹ đời nào lại chấp nhận chuyện con qua lại với một người phụ nữ như cô ta chứ? Mẹ biết con đau khổ nhưng hãy nghe mẹ, mẹ sẽ tìm một người phụ nữ tốt cho con. Hãy bỏ cô ta đi!

Mẹ Vương vừa vuốt má Vương, vừa hằn học nói những lời chì chiết tôi. Hóa ra trong ấn tượng của bà ấy, tôi đã luôn xuất hiện đầy xấu xí và đáng khinh thường. Nhưng điều khiến tôi đau lòng không phải là những câu nói của bà ấy, mà là thái độ của Vương. Anh chỉ đứng im, không phản bác, cũng không lên tiếng, mửa câu bênh vực tôi cũng không hề có. Vương im lặng như thể ngầm thừa nhận những câu mẹ anh nói là đúng, hoặc là anh không thể làm gì khác ngoài việc nghe lời mẹ anh.

Tôi đứng trân mắt nhìn Vương, trong lòng cảm thấy rất trái ngược. Tôi có thể bỏ ngoài tai tất cả những điều không hay, chỉ cần Vương sẵn lòng ở cạnh tôi. Hay, tôi sẽ đáp thẳng những lời vô căn cứ kia rồi bỏ đi mà không ngoái đầu lại.

Tình yêu?

Gia đình?

Một ngôi nhà mới?

Một người chồng?

Tôi có thật sự cần không?

Toàn bộ nhân viên và mấy vị khách trong cửa hàng đều hướng sự tò mò về phía tôi sau khi nghe được những lời xấu xí về tôi từ miệng mẹ Vương. Bà ấy cố tình nói to khi kể về tôi nhưng lại cố ý thêm những tiếng nức nở chèn vào những câu nói khuyên nhủ Vương. Nói cho cùng tôi vẫn là kẻ ngoài cuộc, đòi hỏi sự công bằng là điều không cần thiết.

Cả cơ thể tôi bỗng chốc run rẩy, nước mắt muốn tràn ra khỏi hốc mắt, cay xè. Tôi không thể khóc trước mặt Vương và càng không thể khóc trước mặt mẹ anh. Như vậy khác nào tôi thừa nhận những điều kia, khác nào tôi đang thừa nhận mẹ anh đã đả kích tôi rất đúng? Không phải đâu... Tôi chỉ muốn khóc trước mặt Dim. Chỉ có ở trước mặt anh ấy, dù đúng hay sai, tôi cũng sẽ nức nở, cũng sẽ an tâm mà không trối buộc bất cứ cảm xúc nào.

Mấy ngón tay của tôi chạm vào tay Vương. Tôi phát hiện bản thân đã rơi nước mắt nhưng vẫn cứ thể ngược lên nhìn anh, miệng nói khẽ.

- Em về trước đây.

Rồi cúi đầu chào mẹ Vương.

- Cháu xin phép.

- Khoan đã, An!

Vương mau chóng bắt lấy những ngón tay đang mất dần đi sức lực của tôi, kéo tôi trở lại bên cạnh anh.

- Mẹ, để con đưa cô ấy về. Rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau mẹ nhé!

Sau những giây phút trầm mặc đó, tôi không nghĩ những câu nói này của Vương là điều tôi mong đợi. Anh không muốn bảo vệ tôi. Vậy sau này chúng tôi lấy nhau, mọi oan ức hay khổ tâm, ai sẽ cùng tôi mà gánh lấy?

- Con không thấy cô ta đi bằng gì đến sao? Đến bằng gì thì về bằng cái đấy! Con không cần mất công lịch sự với cô ta làm gì, để dành ấy cô gái mẹ vừa ưng ý đi!

Mẹ Vương giữ lấy tay Vương, ngăn anh không đi với tôi. Hành động này của mẹ Vương trái lại có thể giúp tôi trút bỏ đi gánh nặng trong lòng. Tôi mỉm cười, gỡ ngón tay Vương đang bám lấy ngón tay tôi.

- Minh đưa em về, anh đừng lo!

Tôi bước thật nhanh ra cửa, bước lên xe của Minh và nhất định, không nhìn lại dù chỉ nửa giây nhưng nước mắt đã kịp rơi rất nhiều trong nửa giây cương quyết đó của tôi. Tôi đã ngỡ thời gian có thể thay đổi một con người, cùng với năm tháng trôi qua, hoàn cảnh đổi khác, con người Vương sẽ khác đi, sẽ tự đem tiếng nói của bản thân bảo vệ cho bản thân và những người mà anh mong muốn giữ lấy. Cuối cùng, Vương vẫn là Vương của những ngày trẻ tuổi bông bột, rồi cuộc cũng không thể vì tôi mà quyết đấu tranh lấy mong muốn của bản thân. Vương không thể làm trái ý bố mẹ anh. Tôi đã biết mà vẫn cố dấn thân vào con đường đầy gai đó chỉ vì thứ niềm tin tôi hy vọng được xây dựng.

- Tại sao bố mẹ anh lại chấp nhận cho anh qua lại với Huy? Họ đơn thuần chấp nhận giới tính đó của anh sao?

Tôi vu vơ hỏi khi cùng Vương nói chuyện trước cửa nhà.

Wương gảy một hòn sỏi trên nền đất rồi cầm nó lên, ném nó ra xa.

- Đối với họ mà nói, anh chỉ giống như hòn sỏi kia thôi! Họ đem anh về, nuôi nấng anh, chữa khỏi bệnh cho anh và mong muốn duy nhất của họ trong suốt khoảng thời gian anh khỏe trở lại là giúp họ gây dựng lại sự nghiệp mà ông bà đã để lại. Chấp nhận bản thân mình có thêm một giới tính mới, anh đã mất rất nhiều nước mắt, cũng như tìm kiếm thêm động lực để có thể tự thôi miên bản thân, rằng đó là cách để anh có thể trả ơn dưỡng dục của họ, cũng như làm tròn trách nhiệm cho cậu bé mà đã hiến tặng anh trái tim này.

Tôi biết Vương là trẻ mồ côi, được gia đình hiện tại nhận nuôi khi anh ấy còn là một đứa trẻ sơ sinh, đổ hồn và yếu ớt. Vương lại mắc bệnh tim. Trái tim trong cơ thể anh là của đứa con đã mất của gia đình họ. Điều này không phải Vương tự nói, tôi biết được là do Dim tìm hiểu giúp tôi. Dẫu vậy, tôi vẫn không thể nào chấp nhận nổi cách gia đình họ mang Vương ra để kinh doanh, trao đổi rồi gọi đó là cái họ nên nhận được vì nuôi nấng và trao cho anh một trái tim để sống. Không phải đó là việc họ cho đi mà không cần nhận lại sao? Cái tâm ở đời từ bao giờ lại phải tính toán như thế?

Tôi đã rất phần uất thay Vương nhưng cũng không thể thay đổi hiện thực. Vương không bao giờ phản bội lại lòng tin của bố mẹ anh. Việc gì Vương đã hứa, nhất định anh sẽ làm. Nhưng có một vài chuyện không thể đoán trước được, rằng có thể hứa, có thể sẽ làm nhưng cuối cùng vẫn không thể làm được

77. Q.4 - Chương 19: Là Một Điều Gì Đó Khác Trước

“Khi tất cả mọi thứ đều thay đổi, tôi còn đợi điều gì để khiến tôi đổi thay?”

Nước sôi sùng sục trên bếp, reo âm ỉ một hồi tôi mới chợt sực tỉnh khỏi cơn buồn ngủ, lúi cuí bắc xuống bàn, đổ đầy một bát loa rồi xé gia vị vào. Tôi lục tìm trên tủ bếp chiếc đĩa nhỏ để úp lên bát loa, xong việc lại nằm ườn ra ghế, lật mấy trang tạp chí để đọc.

“Mở cửa cho tao!”

“Anh đến rồi.”

“Tở ở bên ngoài.”

Cùng một lúc, ba tin nhắn gửi đến điện thoại của tôi khiến nó rung lên liên hồi. Tôi cau mày, muốn chui vào trong tủ quần áo ngồi thiền một lúc. Đi đi đi lại một hồi, tôi cũng quyết định mở cửa.

Vừa mở ra, khuôn mặt Minh chinh ình xuất hiện, ló vào không chút lịch sự rồi giật lấy quả táo trên tay tôi, xông vào thẳng nhà, ngồi yên trên ghế đầu ở trong bếp, nháy mắt nói với tôi: “Bởi vì tao tốt nên tao sẽ đợi. Xử lý hần đi!”

Tôi bước hẳn ra phía hiên ngoài sau khi nhắn tin cho Phong, bước lên xe của Vương. Từ khi lên xe, tôi đã cảm thấy không khí ngột ngạt. Vương gục đầu trên vô lăng, đến cả tiếng thở cũng thấy nặng nhọc, ưu phiền.

- Em đi pha nước gừng cho anh nhé?

Tôi ngửi thấy mùi rượu quện đặc trong không khí điều hòa. Ở trong không gian kín, thứ mùi này quả thật không dễ chịu.

Tay tôi vừa chạm đến nắm cửa thì Vương đã giữ tôi lại, ôm rịt tôi vào lòng, giọng mê man.

- Có thật là em muốn lấy anh không?

Càng ngày, nỗi lo lắng của tôi về Vương càng lớn, tưởng chừng như không thể phá bỏ lại thêm nặng nề và trĩu xuống lòng tôi. Tôi đã đấu tranh, đã suy nghĩ rất nhiều về thứ tôi muốn là gì. Rất nhiều đêm khi tôi nói chuyện điện thoại với Vương xong, tôi đều thử nghe tiếng lòng của bản thân, thử xem mình có thể tin vào những điều hiện tại hay không. Cho đến tận chiều nay, khi mẹ Vương sỉ nhục tôi với một cái cớ vô lý đến nỗi tôi chỉ muốn hét lên cho tất cả mọi người biết nỗi khổ trong lòng tôi thì tôi vẫn tìm cách để suy nghĩ, tự nói với bản thân, điều này chẳng có ý nghĩa gì với cuộc sống của tôi. Trước đây khi cố gắng bắt đầu mối quan hệ với anh, tôi đã huyền hoặc bản thân rằng mình có thể cho cả tôi và anh thêm một cơ hội. Tôi muốn lấy Vương. Phải rồi, tôi thừa nhận, tôi khao khát có gia đình, có những đứa trẻ và một người đàn ông yêu tôi. Nhưng tôi cũng muốn thừa nhận một điều, tôi không còn thích Vương. Cả yêu, cũng không hề có. Và rồi tôi lại nghĩ, vào cái tuổi này rồi sẽ chẳng còn ai cần lấy tôi, tôi còn có thể trông đợi vào tuổi tác hay lý do nào của bản thân để trì trệ việc có một gia đình nữa đâu?

- Thật.

Tôi giữ lấy cánh tay Vương đang dần dần tuột xuống trên vai tôi, mỉm cười buồn bã.

- Thật chứ?

Vương hỏi lại ngay lập tức, nhìn thẳng vào mắt tôi với những tơ máu hằn lên trong mắt. Một người không tỉnh táo thường cho rằng mình đang rất tỉnh, cho nên điều họ nói chính là cái họ đang để trong lòng. Rõ ràng, Vương không tin tôi. Nhưng ngay khi tôi định đáp lại, Vương đã chồm lên người tôi, cố gắng hôn lên má tôi rồi gần như cưỡng đoạt, ép tôi vào một góc xe, chà sát môi tôi đến đau nhói.

- Vậy... vậy hãy cho anh đi...

Giọng nói gấp gáp, ám đầy dục vọng của Vương như một cái tát đánh thẳng vào lý trí của tôi. Tôi khó thở, kiên quyết chống cự đến cùng, đẩy Vương ra xa. Bởi vì tôi đẩy khá mạnh nên đầu Vương đập ngay vào cửa kính, lại thêm men rượu xộc lên đầu, ngóc lên một chút rồi ngã lộn trên vô lăng.

Tôi lôi Vương ra khỏi xe, gọi cả Minh ra dìu anh vào nhà. Minh dĩ nhiên không thích thú với việc tôi rước một con ma men vào nhà, ương bướng đẩy Vương nghiêng hẳn về phía tôi. Nói chung vẫn không giúp được gì cho tôi. Cuối cùng Minh ngúng nguẩy, cào vài cái lên mặt tôi rồi làu bàu:

- Chị về đây. Dối!

- Mà sao giờ này lại đến?

Tôi phải ồng tay áo bị chà vào tường, giữ Minh lại hỏi chuyện. Một cô dâu mới như Minh không ở nhà với chồng lại mò sang đây. Nơi ở của cô ấy cách xa chỗ tôi, chẳng có lý gì mà cô ấy lại tình nguyện đến đây chỉ để ăn một quả táo rồi đi về.

- Cậu ta gọi cho tao, hỏi tình hình của mày. Tao biết ngay kiểu gì cậu ta cũng đến tìm mày nên tao đi theo. Cho chắc ăn!

Minh cười hề hề. Mắt Minh hấp háy, đánh mắt sang bên kia đường. Phong đang ngồi đút tay vào túi quần ở trên ghế đá, tầm mắt hướng thẳng chỗ tôi đang đứng.

Tôi ghé tai Minh, thì thầm.

- Mày đã nói gì?

- Tao nói: “Mày trúng độc toàn thân.” Chấm hết.

Dứt lời, Minh té rất nhanh. Chưa đầy một phút sau đã thấy Minh yên vị trên xe, nổ máy rất êm và phóng đi cũng bằng với tốc độ cô ấy trèo lên xe. Tôi biết ngay Minh luôn muốn trêu chọc Phong, chủ yếu do cô ấy không vừa mắt với những gì Phong đã làm với tôi.

Tôi “hừ” một tiếng, quay trở vào nhà đắp chăn tử tế cho Vương rồi đi vào bếp rót trà thảo mộc vào cốc, quay ra ngoài.

Kể từ sau vụ kiện, tôi không gặp Phong nữa. Có đôi lần tôi nghe phong phanh về việc Phong muốn gặp tôi nhưng tôi đều bỏ ngoài tai, không muốn phát sinh thêm chuyện gì rắc rối với cậu ấy. Tôi không muốn giữa tôi với Phong có thêm những kết cục giống như vụ kiện này, chẳng ai tiến được mà cũng chẳng ai lùi được. Tôi muốn cho cả tôi và cậu ấy đều có một con đường để đi, ít ra gặp nhau vẫn có thể nói một lời chào.

Bầu trời đêm quang đãng với những đám mây đen tản dần ra xung quanh, gió thoảng qua rất nhẹ, tựa như một tấm vải lụa mềm mại lướt qua mi mắt tôi khiến nó rung lên rồi rất nhanh mà chuyển động theo. Tôi cụp mí mắt, không thích ứng được với thời tiết ban đêm dù nó khá dễ chịu. Bình thường giờ này tôi đang ngủ, hoặc cũng là nằm trên giường xem vài bộ phim tình cảm suốt mướt chứ không còn thích lang thang vào ban đêm như ngày trước.

Tôi đưa Phong cốc trà rồi ngồi xuống bên cạnh Phong, duỗi chân ra phía trước, ngửa mặt lên nhìn trời đêm.

- Cậu nói xem, trên trời có bao nhiêu ngôi sao?

Phong đang nhìn con sên nhỏ đang bò trên đường, nghe vậy cũng chậm rãi nhìn lên, rất lâu sau mới đáp.

- Một.

Lời nói cụt lủn của Phong như thể bị không khí nuốt trôi, khiến tôi không nghĩ mình có thể tin là mình vừa nghe thấy điều đó, tôi hỏi lại.

- Một? Sao lại là một?

Tôi nhìn lại bầu trời một lần nữa để kiểm tra rồi quay lại nhìn Phong. Phong gầy, gầy thật. Hai bên má hóp lại, lộ rõ khung xương vốn đã nhỏ lại càng thêm nhỏ đi, cả khuôn mặt có lẽ cũng không to hơn bàn tay cậu ấy là bao. Mái tóc dài không còn vẻ lẳng tử như mọi ngày, thay vào đó nó lại được buộc một cách cẩu thả ra đằng sau, một vài sợi tóc ở hai bên mang tai còn ương bướng không chịu vào nếp, bay lung tung ra bên ngoài. Trên cằm vẫn còn sót lại một vài sợi râu, dường như vừa trải qua một cuộc truy quét vội vàng. Đôi mắt một mí trũng xuống, không còn sức sống.

Tôi buồn bã, thu lại tầm nhìn và tiếng lòng vào trong, quay mặt ra phía khác.

- Bởi vì trong lòng tớ chỉ nghĩ về một ngôi sao nên dù trên trời có bao nhiêu ngôi sao đi chăng nữa, tớ vẫn chỉ nhìn thấy một ngôi sao mà thôi!

Lòng tôi nổi lên một cơn sóng nhỏ, xô trái tim tôi nằm gọn lại một góc, nhỏ bé. Tôi không bắt bản thân giả vờ như không hiểu như trước đây. Tôi hiểu điều Phong nói, vốn dĩ không biết nên tiếp lời ra sao, lại buột miệng.

- Ngôi sao đó cũng đến lúc phải dập tắt đi. Trời sẽ sáng lên và mặt trời sẽ sớm mọc.

Tôi mím môi, suy nghĩ về điều mình vừa nói, nghiêng đầu nhìn Phong lại bắt gặp ánh mắt của cậu ấy đang đặt thẳng vào tôi. Tôi thoáng giật mình, co vai lại.

Phong khẽ mỉm cười, đôi môi cong hờn nửa muốn kéo lên nửa muốn hạ xuống, cảm xúc cũng vì đó mà không yên. Phong lắc đầu, nhìn tôi một giây rồi cúi đầu xuống.

- Tớ biết làm sao được khi mà nhìn ngôi sao đó rồi thì dù trời có sáng lên, tớ cũng chỉ nghĩ về nó cơ chứ?

- Thật ra, cậu không yêu tớ như cậu vẫn nghĩ đâu.

Ngón tay tôi chạm vào tay Phong, dè dặt nắm lấy rồi tôi xoay mặt cậu ấy lại, để cậu ấy nhìn tôi.

- Chỉ là cậu muốn tớ đáp trả lại tình cảm của cậu. Nếu tớ vui vẻ đồng ý bắt đầu lại với cậu, trong lòng cậu cũng không hề thoải mái, cậu có từng nghĩ đến điều này không?

Trong đáy mắt Phong thoáng hiện lên tia ngỡ ngàng, lại thêm chút thất vọng như thể tôi đã nói trúng suy nghĩ của cậu ấy, khiến cho cậu ấy không có cách nào gạt bỏ suy nghĩ đó trong khỏi đầu được.

- Thật ra năm đó tớ đã thử chờ đợi cậu, nuôi hy vọng cậu sẽ quay về với tớ dù cậu đã bỏ đi mà không nói với tớ một lời, dù cho cậu biết rằng tớ thích cậu. Tớ đã từng đợi cậu... cho đến tận khi tớ không nghĩ bản thân tớ không thể đợi thêm được nữa vì tớ đã thích một người khác. Tình cảm vốn dĩ không thể nói trước được. Tớ lại là một người ích kỷ, nếu là điều tớ muốn thì tớ sẽ làm theo cách tớ cho là đúng. Tớ có thể vì một người mà bất chấp tất cả nhưng cũng là người có thể bỏ một người vì tất cả, nếu tớ cho rằng cần phải kết thúc. Cũng như bây giờ, khi Dim vừa rời đi, tớ lại chọn cách ở bên một người khác.

Tôi chọn cách thật lòng với Phong để giải thoát những suy nghĩ đau khổ của cậu ấy luôn vì tôi mà mệt mỏi. Nếu tôi chịu nói ra lòng mình thì những năm cậu ấy chờ đợi tôi, đau khổ và hận thù tôi cũng không dài đến thế. Chỉ ít cũng có người để cậu ấy chấp nhận cậu ấy nên hạnh phúc cùng người đó, chứ không phải tôi - một người vô tình xuất hiện trong thời niên thiếu của cậu ấy rồi lạnh lùng rũ bỏ tất cả khi trưởng thành. Mai nói với tôi, dù cho cô ấy có ở bên Phong bao lâu thì cũng không thể bằng thời gian cậu ấy có với tôi trong những năm tháng còn đi học. Bởi vì tôi là mối tình đầu của Phong. Tôi biết, mối tình đầu luôn là mối tình khó phai nhạt nhất trong lòng của mỗi người, là mối tình trọn đời không có giấy nào là ngừng nhớ tới. Dù đau khổ hay vui vẻ, cũng luôn là những ký ức đáng để trân trọng trong đời. Nhưng tôi lại không phải kiểu người như thế. Tôi luôn luôn sống thực tế nhưng tôi cũng luôn tự cười với chính mình, tôi thực tế đến mức tôi không nghĩ rằng mình đang sống và đang yêu, giống như tôi là một cái thời khóa biểu, ngày hôm nay nhất định sẽ khác với ngày hôm qua và hoàn toàn không trùng với ngày mai.

- Tớ đã rất thích cậu, cũng đã rất yêu Dim, nhưng cậu xem, giờ tớ ở bên một người khác, cũng đã nghĩ về chuyện kết hôn. Chúng ta chỉ cùng rẽ chung một lối, đâu phải dừng lại hẳn, cậu cũng phải đi tiếp chứ? Cậu có thể thích tớ thì cũng có thể thích một người khác, cố chấp vẫn là điều không nên. Ba mươi tư tuổi rồi, cậu phải trưởng thành đi!

Tôi vỗ vào vai Phong mấy cái. Vốn định ôm lấy cậu ấy vỗ về nhưng lại thấy ánh điện từ trong nhà hắt ra, có lẽ Vương đã tỉnh, nếu anh ấy nhìn thấy cũng không phải là điều hay ho gì. Tôi biết vị trí của mình trong mọi câu chuyện, chỉ là có lúc tôi thích phóng túng rồi lại có lúc kiềm chặt bản thân, ví dụ như lúc này.

Tôi gượng gạo nhoẻn miệng cười khi thấy ánh mắt của Phong nhìn tôi đã dịu đi, không còn quá bi lụy như ban nãy nhưng lại là ánh mắt của một người có những tâm tư không thể nào nói thành lời.

Mãi cho đến khi bóng lưng của Phong khuất sau những tòa nhà cao ngất, tôi mới chậm rãi thở dài. Câu nói cuối cùng của Phong trước khi tạm biệt tôi đã khiến tôi buồn bã. Buồn bã cũng chính vì quá thấu hiểu, cho nên buồn, cho nên không vui rồi thở dài. Cậu ấy nói: “Có thể cậu không cần nghe điều này nhưng... tớ yêu cậu, An ạ! Luôn luôn là như vậy, cả năm đó và ngay lúc này.”

Rất cuộc những điều mà tôi thường chối bỏ chỉ là những điều tôi nghĩ là không đúng nhưng thực tế thì nó luôn đúng với người khác, chỉ sai với mình tôi.

78. Q.4 - Chương 20: Điều Gì Là Có Thể?

“Một giây trước chúng ta đã từng là tất cả nhưng chỉ một giây sau chúng ta đã trở nên hoàn toàn xa lạ.

Liệu anh có nghĩ đến một giây tiếp theo không?

Em thì có đấy.”

Mối quan hệ giữa Vương và tôi chứng lại khoảng một thời gian sau buổi sáng hôm anh tỉnh dậy ở nhà tôi và nói câu xin lỗi. Tôi không nói gì, cũng không có ý định liên lạc với anh. Tôi cứ ngồi chờ đến cả đêm hôm đó, rồi cho đến ngày hôm sau, hôm sau nữa tâm trạng cũng không thể đi lên vì những điều Phong để lại. Điều thứ nhất là Phương Lan đã kết hôn vào tháng trước. Điều thứ hai là lý do cho số tiền bồi thường lại được thỏa thuận xuống một phần ba và số tiền tôi được trả thay là do Dim trả, thay vì thông tin ban đầu là do Phong trả. Dim đã đến gặp Phong, nói chuyện như hai người đàn ông với nhau - theo cách nói của

Phong, cậu ấy còn kèm thêm hai chữ “yêu cậu” vào sau cụm “hai người đàn ông”. Cuối cùng, không có bất cứ sự xin xỏ hay nhờ cậy giúp đỡ gì từ Dim, Phong chấp nhận thỏa thuận lại và để Dim trả thay tôi số tiền vi phạm. Phong mỉm cười với tôi rồi nói: “Anh ta rất yêu cậu vì trong mỗi câu chuyện của anh ta, đều có cậu.”

- Tại sao cậu lại chấp nhận thỏa thuận lại?

Tôi dẹp bỏ những suy nghĩ về Dim sang một bên, lưỡng lự hỏi lại Phong.

Phong nhếch môi cười, nhúu đôi chân mày rậm xuống, khẽ gõ lên trán tôi.

- Thế mới nói trình độ của người học hành nhiều và người không thích học hành cũng không khác nhau nhiều.

Nụ cười trên môi Phong rộng lên, như trở về ngày xưa ấy, trong một góc quán kem, cậu ấy cũng nói với tôi những điều này và dĩ nhiên, tình cảm của tôi dành cho cậu ấy cũng bắt đầu từ ngày hôm đó - thứ tình cảm mới lớn nhen nhóm chậm rãi rồi cũng chậm chậm lụi tắt đi sau một cơn mơ.

Ngày kia là sinh nhật của bố tôi, có cả mẹ, bác Vỹ và cả gia đình nhà Hà đến dự. Hà đã lập gia đình được mấy năm với một anh chàng kỹ sư điện ở quận Cam và cũng đã có hai nhóc tỳ xinh xắn. Thi thoảng tôi cũng nói chuyện với cô ấy qua mạng, hỏi thăm và nói vài câu chuyện ngớ ngẩn ngày xưa, cũng không có quá nhiều thứ giữa tôi và cô ấy để liên hệ.

Vốn dĩ tôi sẽ đến sinh nhật bố cùng Vương vì tôi dự định giới thiệu anh với mọi người khi gia đình tôi được đông đủ nhưng công việc ở công ty có chuyện đột xuất nên anh đã bay sang Hong Kong từ hôm trước. Vì vậy mà tôi đã trở về nhà một mình để có thể mua bánh cho bố, kịp cho ngày mai làm sinh nhật vì quán bánh ưa thích của bố không làm việc vào chủ nhật. Gần một năm nay bố tôi rất thích ăn bánh ngọt, lại chỉ thích ăn ở một quán duy nhất nên ngày sinh nhật cũng chỉ muốn mua bánh của quán này. Vì quán cách khá xa nhà nên tôi tiện đường về ghé vào mua cho bố. Quán nằm ngay ngắn trước cột đèn đỏ ở ngã ba với chiếc biển hiệu để chồng lên một chiếc bàn nhỏ kê ở ngay sát cửa ra vào. “Vecchio” - một cái tên ngắn nhưng đặc biệt. Trong tiếng Ý, nó có nghĩa là “xưa cũ”, tôi đã từng nghe nói rất nhiều về từ này bởi vì tôi từng sở hữu một cây bút máy khắc chữ “Vecchio”. Cây bút máy này là của Dim tặng cho tôi khi lần đầu tiên chúng tôi hẹn hò và cũng chính anh ấy là người giải thích ý nghĩa của nó cho tôi. Sở dĩ tôi nhớ về nó, hơn cả kỷ niệm, nó là thứ mà tôi luôn giữ gìn, luôn mang theo bên mình, kể cả là bây giờ. Tôi không dùng nó thường xuyên, cũng không hay mang ra ngắm nghía, chỉ đơn giản là thiếu nó trong túi, tôi cảm thấy không quen.

Đúng như tên gọi của quán, mọi thứ trong không gian nhỏ bé này đậm chất vintage, cũ kỹ và cổ xưa với màu nâu đất trải dài từ sàn nhà cho đến những tờ giấy dán tường. Khi mới bước vào quán, tôi ngửi thấy mùi lá dứa thoang thoang, thơm dịu và nhàn nhạt, lại có cả mùi bột, mùi kem hoà quyện vào không khí. Tôi thật sự đã nghĩ, mình đến quán này quả là hơi muộn. Chỉ mới ngắm nghía và thưởng thức phần ngửi thôi đã cảm thấy mọi thứ của quán này không tồi chút nào. Tôi gọi một cô bé nhân viên đội chiếc mũ nổi màu xám có gắn chiếc huy hiệu chữ “Vecchio” lại gần và đặt một chiếc bánh tráng trí đầy ắp táo - thứ quả bố tôi yêu thích nhất. Bởi vì chiếc bánh được yêu cầu trang trí đơn giản nên họ làm ngay cho tôi mà không bắt tôi phải đặt trước. Quán nhỏ mà đông, may là tôi đến sớm, không thì đã phải đứng ở tận ngoài cửa chờ đợi.

“Look into my eyes – you will see

What you means to me

Search your heart- search your soul

And when you find me there you’ll search no more.”

Tiếng nhạc quen thuộc phát lên trong quán như vừa được ai đó thay vào. Tôi xoay chiếc điện thoại trong tay, tự cười một mình. Có lẽ tôi là một người hoài niệm, cùng một ngày mà luôn cảm thấy cái gì cũng quen thuộc, như thể cái gì mình cũng từng trải qua. Ngay cả bài hát này, tôi cũng từng rất thích, từng để làm nhạc chuông cho Dim. Còn của tôi là bài “If you and me” – bài hát mà cả tôi và anh ấy cũng thích nghe, có lần còn nghe cả một đêm, cứ nằm cạnh nhau rồi nghe nhạc, thậm chí còn không thiết tha nói thêm với

nhau điều gì. Tôi đã nghĩ rằng đó là buổi tối bình lặng nhất trong cuộc đời tôi, không suy nghĩ, không mệt mỏi.

Mấy ngày nay tôi đang phải cố gắng làm vừa lòng mẹ chồng tương lai sau khi bà ấy chấp nhận một đám cưới sắp tới của tôi với Vương. Bà ấy không thích tôi, gặp mặt lần nào cũng phải chỉ chiết đôi ba câu, nếu không cũng là xoi mói cái này cái nọ. Tuy vậy, bà ấy không còn chỉ trích tôi về việc có con vì cuộc nói chuyện của chúng tôi vào tháng trước. Cũng như mọi tình tiết gay cấn khác trong cuộc đời, bà ấy hẹn gặp tôi, yêu cầu tôi từ bỏ và kéo vị trí của tôi xuống đáy thấp nhất trong xã hội. Tôi vốn định không nói gì, cũng không định đôi co tranh cãi, cuối cùng cũng chỉ nói vài ba câu coi như là lời tạm biệt nhưng không ngờ những lời tạm biệt đó lại tác động đến suy nghĩ của bà ấy. Đúng một ngày sau, bà ấy gọi cho Vương và nói bà ấy đồng ý về việc anh ấy nên có một người vợ. Dĩ nhiên với tính cách của bà ấy, bà ấy sẽ không nói thẳng là tôi nhưng chỉ cần là điều đó thôi cũng đủ cho tôi cảm thấy may mắn và vui vẻ. Tôi đã nói với bà ấy: “Bác à, điều duy nhất con muốn làm cho Vương đó chính là trở thành một sự lựa chọn của anh ấy, để anh ấy được quyền chọn lựa và được tự do có được hạnh phúc mà anh ấy muốn, chứ không phải là bác muốn.” Tôi tin là bà ấy có thể hiểu những điều tôi nói, và tôi đã đúng. Hơn hết, bà ấy còn thấu hiểu và tin theo tôi.

- Chị ơi, cảm phiền chị đợi thêm mười phút ạ! Thợ làm bánh của quán em vừa bị bỏng nên làm sẽ lâu hơn một chút. Mong chị thông cảm ạ!

Cô bé nhân viên dè dặt đưa cho tôi một đĩa chocolate lava cake và một ly trà đào ướp hoa - một thức uống không có trong thực đơn.

Tôi đón ly trà từ tay cô bé, mỉm cười cảm thông, nghiêng đầu nhìn về phía cửa phòng bếp, trong lòng dậy lên chút lo lắng. Có lẽ thợ làm bánh bị bỏng nặng nên mới để nhân viên ra xin lỗi như thế này, không biết có làm sao không.

- Không sao đâu!

- Vâng, em cảm ơn!

Cô bé nhân viên nở nụ cười, ôm cái khay gỗ vào lòng rồi rời đi.

Một lúc sau, mẹ kế gửi cho tôi hình chiếc bánh mà lần trước bố đã mua để tôi có thể bảo họ trang trí giống như thế. Mối quan hệ của tôi và mẹ kế tốt lên theo năm tháng, tôi cũng có nhiều thiện cảm với bác ấy vì đã chăm sóc bố rất tốt, cũng có thể coi là bạn đời lý tưởng khi vừa biết dung hoà chuyện công việc và chuyện gia đình. Tôi ngưỡng mộ bác ấy, vì mọi thứ.

Tôi cố gắng gọi nhân viên để đưa hình chiếc bánh nhưng chẳng có một ai có thể lắng nghe tôi vì giờ đã quá đông khách hàng. Theo chỉ dẫn của một nhân viên, tôi tự tìm vào phòng bếp để nói chuyện với thợ làm bánh.

Trong bếp càng trở nên bận rộn hơn với những đợt bánh nóng hổi và cả một góc đầy ắp những chiếc bánh kem đầy màu sắc đang đợi trang trí theo yêu cầu. Tôi tìm thấy chiếc bánh táo đang dở đang được thợ làm bánh gắn những miếng táo hình xoắn ốc lên trên. Tôi không muốn làm anh ta giận mình nên yên lặng đứng ở một khoảng cách vừa phải nhìn từng động tác cẩn thận, chăm chút của anh ta. Tôi thích thú mỉm cười. Dáng vẻ tập trung khi làm bánh của anh ta rất giống Dim, như thể cả thế giới chỉ tồn tại một khoảnh khắc này. Bỗng anh ta cất tiếng nói, bằng chất giọng trầm ấm, ân cần.

- Linh này, em ra nói với khách là bánh táo sắp xong rồi đi!

Nụ cười trên môi tôi từ từ vụt tắt, tôi đứng khựng người lại. Chợt như không biết phải làm sao, tôi định sẽ đứng mãi như thế cho đến khi anh ta quay đầu nhìn vì không thấy tiếng đáp lại, tôi rụt chân, nấp vào sau bức tường. Tôi nắm chặt hai tay, gần như nín thở đợi cho tiếng bước chân của anh ta dừng lại khi cô bé nhân viên tên Linh đã vội vàng trả lời. Trong vài giây ngắn ngủi đó, có rất nhiều suy nghĩ lướt qua tâm trí tôi khiến tôi tưởng chừng như đã bế tắc. Tôi cố gắng hít thật sâu, mở điện thoại ra và áp lên tai. Chỉ sau hai hồi chuông, bên kia đã có người bắt máy.

- Cậu... có thể nói cho tớ biết, em gái cậu kết hôn với ...

- Tớ biết cậu muốn hỏi gì.

Phong điềm đạm đáp lại nhưng lại không có ý định nói tiếp.

- Vậy?

- Tại sao cậu không tự hỏi xem, đáp án mà cậu muốn là gì?

Câu nói của Phong chạm đúng cơn đau âm ỉ của tôi. Nỗi đau như muốn vỡ tan ngay lập tức nhưng sự đau đớn lại chậm chạp lan dần trong tim tôi. Tôi thừa nhận, tôi đã đợi anh ấy. Tôi đã đợi.

79. Q.4 - Chương 21: Tạm Biệt. (end)

“Đời em đã từng có anh.”

Trong mọi thời điểm của cuộc đời, dù khó khăn hay có chuyện gì đột ngột xảy ra, tôi luôn biết mình nên phải làm gì, sẽ lựa chọn ra sao và bước tiếp thế nào. Tôi hiểu rõ bản thân mình, hiểu tới nỗi tôi nghĩ chỉ cần tôi không yêu thì việc sống một mình đối với tôi không phải điều gì quá đau khổ. Nhưng tôi đã lựa chọn yêu và sẵn sàng vì yêu mà trở nên mệt mỏi. Tuy vậy, tôi luôn nghĩ mình là một người may mắn vì những người đàn ông đến bên đời tôi, hầu hết là một khoảnh khắc, họ đều đã từng trân trọng và chỉ nhìn về tôi. Tôi cũng chưa bao giờ hối tiếc về những gì tôi đã có, với mỗi người đàn ông lưu lại trong cuộc đời tôi vào từng thời điểm, tôi đều dành hết trái tim của mình để nâng niu từng chút từng chút một những gì tôi với họ có với nhau. Tôi có thể thờ ơ, có thể xấu tính hay có thể không được ngoan hiền nhưng chí ít, tôi vẫn có một điều để tự hào với bản thân và với những người tôi đã từng thương nhớ, đó là sự chung thủy. Và tôi biết chẳng có gì là mãi mãi, giống như tình yêu của tôi, giống như sự chung thủy mà tôi luôn tự hào, tôi biết rồi nó cũng sẽ biến mất như cách nó hình thành trong tôi. Rất lâu sau ngày hôm đó, tôi đã nhớ về câu nói đầu tiên của tôi, với anh ấy, Dim.

“Em đã đợi anh.”

Và rồi, chúng tôi tạm biệt nhau, lần cuối cùng trước khi tôi còn thương nhớ anh ấy và cũng là lần cuối cùng, anh ấy nói anh ấy yêu tôi. Quan trọng là sau khi tôi đã học cách đợi được Dim thì Dim cũng từ bỏ việc đợi chờ tôi. Cứ thế chúng tôi nghĩ, duyên phận chúng tôi không đứt đoạn nhưng cũng không còn vững chắc, ai nắm đầu này ai kéo đầu kia đã không phải còn là chuyện mà chúng tôi lưu tâm nữa.

Dim đưa tôi đến đầu ngõ, nói với tôi, anh ấy sẽ đi làm cha xứ, cũng không quay trở lại đây. Tôi hỏi anh, đã định như thế sao còn quay lại. Khi nói câu đó, tôi đã nhận ra sự trách móc nhẹ nhàng xen lẫn nỗi buồn không buông của mình, tôi thẹn thùng, quay mặt đi. Lòng bàn tay tôi trở nên ẩm ướt bởi luồng khí nhẹ nhàng truyền tới, sau đó là một làn môi mềm chạm vào mỗi đầu ngón tay tôi, thức tỉnh sự lạnh lùng cổ nứu của tôi. Tôi nhìn xuống, Dim đang hôn lên tay tôi bằng sự dịu dàng nhất mà tôi từng thấy. Có lẽ là không phải, giống như cách anh ấy đã yêu tôi ngay từ lần đầu tiên. Dim từng nói, chuyện yêu anh hay không thì sau này sẽ là hối hận của một mình em, không phải anh bởi vì ngay từ khi biết em có mặt trong cuộc đời anh, anh đã yêu em rồi.

Lúc Dim ngẩng lên nhìn tôi thì tôi đã rơi nước mắt. Nước mắt không vội, lòng tôi mới vội, tim tôi mới vội. Nó cứ chậm rãi ứ đọng trên hàng lông mi rồi ngay khi chạm phải ánh mắt đượm buồn của Dim, nó đã có chấp chây vô lối khắp khuôn mặt tôi như thể nó đã đợi để được rơi vào giây phút này.

“Vẫn là anh không thể để cho em hiểu mình. Có thể em không tin, nhưng chỉ từ lúc chúng ta bước ra khỏi cửa hàng bánh, anh mới dừng lại việc đợi chờ em. Anh quay về cũng chỉ có một lẽ vậy. Và anh nghĩ, anh sẽ rời khỏi đây, cũng vẫn là một lẽ đó.”

Lời nói tạm biệt của Dim đã không còn thêm ba từ, anh yêu em. Lần này chỉ là hai từ vồn vện, tạm biệt. Không phải anh yêu em, cũng không phải hẹn gặp lại em, mà chỉ là tạm biệt. Tạm biệt.

Dưới chân tôi là một hộp nhỏ màu đen, đặt cẩn thận trên nền gạch phủ đầy nước mưa. Tôi đứng lặng nhìn bóng Dim đi xa khuất, bóng lưng to lớn mà cô đơn ấy cứ thế đi xa tôi mãi. Cuối cùng thì tôi cũng đã có một niềm tin trọn vẹn dành cho Dim, vậy mà đó lại không phải tình yêu mà lại là sự chia ly. Tôi biết có một vài thứ đã kết thúc, tiếng còi xe bên đường, tiếng radio lúc sáu giờ chiều, cuộc gọi đường dài của Vương và sự chờ đợi của chúng tôi - của tôi, của Dim.

Sau này, khi tôi đã có con, tôi không còn nghĩ đến nhiều chuyện linh tinh như trước kia. Đôi lúc tôi cũng sẽ nhớ về một kỷ niệm nào đó, tôi kể cho con nghe, mở đầu bằng câu: “Mẹ có một câu chuyện rất vui...” Và thằng bé luôn nói với tôi rằng, có vẻ như ngày nào mẹ cũng được ăn kẹo, nên mẹ mới vui như thế. Tôi bật cười, gật đầu. Là được cho kẹo nhưng lại không chịu ăn. Nếu cứ nghĩ như một trẻ nhỏ vậy thì tình yêu sẽ nhỏ bé đi và chẳng ai có thể nói đến sự chia xa khi mà không hiểu hết. Tôi luôn kể chuyện tình buồn của mình bằng những điều vui vẻ, có lẽ tôi nghĩ đó là cách để tôi chấp nhận, cũng là điều tôi cần phải quên đi. Nếu cứ kéo dài mãi câu chuyện buồn bằng một nỗi buồn thì chẳng thể nào để nó có một kết thúc. Thôi thì, tôi rất vui vì đã từng được sống trong một câu chuyện buồn và yêu với sự nhiệt huyết của tuổi trẻ. Tôi không hối hận, nếu có thì cũng là thời gian hối hận, không phải tôi. Vì tôi đã yêu đúng người, và ở bên ai đó đúng lúc.

- Hôm nay em nấu món cá kho riêng à? Em thật hiểu suy nghĩ của anh.

Tôi cầm muối đặt xuống đĩa trên bàn, mỉm cười bước ra đón áo vest từ tay Vương. Anh đã xắn tay áo lên, chuẩn bị ăn vụng.

Lúc tôi quay trở lại phòng bếp thì bố con Vương cũng đã ăn hết hơn nửa đĩa cá kho, hai bên miệng dính đầy cơm và nhem nhuốc là những nước từ cá kho mà ra. Tôi chỉ chỉ hai bố con rồi chỉ vào hai bên má, rồi đột ngột hai bố con Vương nghĩ tôi muốn thơm má, liền nhân lúc tôi không phản ứng gì, cùng nhau chạy tới chỗ tôi thơm lấy thơm để vào má tôi, dường như là cuộc thi ai thơm mẹ nhiều nhất. Cuối cùng thì không ai thắng mà chỉ mình tôi thua, cơm và nước dính hết trên mặt, dở khóc dở cười. Hai bố con còn hí hửng, ngồi ăn tiếp cơm mà chẳng đoái hoài gì tới việc vừa xảy ra. Lúc nào cũng vậy, bố con Vương chỉ nhớ tới tôi mỗi lúc cần phải lấp đầy dạ dày. Thời gian còn lại, tôi nghĩ là thế giới chỉ còn tồn tại mỗi bố con Vương. Tôi thậm chí còn chưa từng nghĩ rằng, khi Vương có con lại thay đổi đến thế, từng phút từng giây anh đều đấu tranh vì con, bảo vệ con và âm thầm yêu thương tôi. Lúc con mới sinh ra, anh thức cả đêm, chờ đợi được ẵm con. Lúc con bị sốt, anh ôm con ngủ từ đêm này qua đêm khác, thay tã cho con, cười đùa cho con vui. Lúc con không được bà nội chấp nhận, anh kiên quyết nắm tay tôi rồi ôm con bỏ đi, để lại lời nói chắc nịch, nếu mẹ từng coi con là tất cả thì cũng hãy coi cô ấy và thằng bé là tất cả. Và rồi chúng tôi ở bên nhau, nói với nhau về chuyện ngày hôm nay anh phải xử lý chuyện gì, ngày hôm qua tôi học được cách nấu món ăn nào và cả chuyện thằng bé đi học ăn cái gì, chơi với ai và đã đánh nhau ra sao với một chú mèo chỉ vì chú mèo đó đã tha đi cuộc len của tôi. Những điều bình dị này khiến tôi cảm thấy hạnh phúc, dù chỉ là những điều nhỏ nhặt thôi nhưng bởi vì chúng tôi là một gia đình, mọi thứ đều là một mảnh ghép của bức tranh. Và tôi nghĩ tôi đã hoàn thiện được bức tranh đó. Tôi không đặt tên, bởi tôi biết vào mỗi hoàn cảnh khác nhau, nó sẽ có một tên gọi khác nhau nhưng nếu có thể, tôi sẽ gọi tắt nó là “Cuộc đời.”

Vào một chiều cuối thu, tôi đã mở chiếc hộp đen mà Dim đã để lại, là hình chụp một đôi nhẵn với dòng chữ viết tay gọn gàng: “Đời anh đã từng có em.”

Phải, là đã từng.

Tôi ngược nhìn lên bầu trời rồi nhìn vào khuôn mặt bé nhỏ của con trai tôi, khẽ vỗ về thằng bé trong giấc ngủ.

Và ở một nơi rất xa nào đó, chuyện em yêu anh.

Anh có biết không?

80. Q.4 - Chương 22: Ngoại Truyện: Dim

Gửi An, những dòng chữ này sẽ là lần đầu và cũng là lần cuối.

Anh không định hỏi thăm về em, cũng không định viết cho em nhiều hơn những gì anh nghĩ bởi anh thấy, mọi thứ đã là quá đủ cho chúng ta. Như lần đầu tiên gặp em, anh vốn chẳng phải chàng trai đủ galant và gentlemen để bỏ qua cái nhìn kiêu kỳ và thái độ cộc cằn đó của em, anh chỉ là một gã gangster với ánh nhìn khiếm nhã nào đó mà em ngầm mặc định - như em đã nói. Và ở lần cuối gặp lại, anh cũng chỉ trút bỏ đi vài thứ em từng gán ghép lên anh để cuối cùng vẫn là một anh chàng không gentlemen đưa em về tận nhà.

Anh yêu em, nếu như em không rõ, anh sẽ vẫn nhắc lại bất cứ khi nào em muốn, hoặc em quên và cả khi em không biết. Anh yêu em, An.

Hai chúng ta ngay từ khi bắt đầu đã luôn biết mọi thứ đều có một kết thúc của riêng nó. Với cả chuyện tình cảm của chúng ta, nào ai biết được anh hay ai đó sẽ đi cùng em đến hết cuộc đời hay như em vẫn luôn tự thôi miên bản thân rằng em sẽ là người đàn bà độc thân hạnh phúc nhất. Anh đồng ý với em, em luôn là đàn bà và dĩ nhiên, em hạnh phúc, chỉ mong em đừng độc thân, bởi anh lo, rất lo. Lo vì gì? Vì thương em mà thôi.

Nếu em hỏi anh hối tiếc nhất trong cuộc đời của anh là gì thì anh chỉ hy vọng em không nghĩ câu trả lời sẽ liên quan đến em. Anh không có gì phải hối tiếc về mọi thứ đã có với em, thậm chí ngay cả lúc anh tin rằng mình đã tuyệt vọng với tình yêu với em. Anh chỉ có một vài thất bại, một trong số đó là lòng tin với tình cảm của em. Thất bại đó khiến anh cảm thấy mình giống như một chiếc công tắc, hễ em tắt là anh lại trở về với tĩnh lặng, với bóng tối mà anh tự mình gây dựng lấy. Quá khứ của anh luôn là thứ khiến anh cảm thấy tự ti, mọi sai lầm và cả những lần trễ hẹn, anh không phải người đàn ông hoàn hảo nhưng cũng chưa từng mong sẽ là một người đàn ông với quá khứ vẹo vọ sứt mẻ. Anh không biết tình cảm của em dành cho anh là gì. Nhiều lần anh tự hỏi liệu có hơn những người bạn lâu năm không nên càng tự hỏi, anh càng muốn giấu kín mọi khiếm khuyết của anh với em, để em có thể thấy anh trong những hoàn cảnh hoàn chỉnh nhất. Có lẽ bởi vì lo sợ, sợ em không còn cần anh nữa nên chuyện gì anh cũng làm ngược ý anh, làm trái mọi chuyện với trái tim anh mách bảo. Anh từng hỏi em: “Em có muốn hỏi anh gì không?” nhưng em luôn im lặng. Bởi vậy, anh cũng lặng thinh. Em biết mọi thứ, em tò mò đủ điều nhưng em vẫn dùng sự yên lặng ấy ngăn cách giữa anh và em trong cuộc hôn nhân đã nhiều năm của chúng ta. Có thể em không nhìn thấy sự bất an của anh về tình cảm của em nên em quyết định bỏ qua và tiếp tục sống với anh như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra nhưng sự thật là anh chẳng thể yên lòng mỗi khi nhận ra em đã biết được điều gì đó.

Anh biết giữa hai chúng ta cuối cùng cũng sẽ phải dừng lại và anh nghĩ, nó đến thật đúng lúc. Bởi nó đã đến khi cả hai chúng ta nhận ra chúng ta cần gì từ đối phương.

Anh không hy vọng chúng ta còn gặp lại.

Và, đừng nói lời tạm biệt với anh bởi vì mỗi khi em nói tạm biệt, anh lại luôn mong chờ ba từ: “Hẹn gặp lại!”

Dim

81. Q.4 - Chương 23: Ngoại Truyện : Phong

“Tôi đã yêu cô ấy qua mọi năm tháng.”

Tôi không thích những lần đầu tiên, cũng không thích mùi vị mối tình đầu nhưng tôi lại thích cô gái trong mối tình đầu của tôi - một cô gái khó chịu, hay nhăn nhó và thường thích bêu mỗi khi bị tôi trêu chọc.

Tôi thường nhìn trộm cô ấy, đôi lúc lại nghĩ ngẩn ngơ về cô ấy mỗi khi cô ấy gọi tên tôi hay ngủ gục trên vai tôi vào mỗi giờ ra chơi. Kể cả khi cô ấy ngồi bên cạnh, tôi đều không thể thoát khỏi ý nghĩ nhớ nhung cô ấy. Nhưng tôi không bao giờ thừa nhận với cô ấy về chuyện tôi thích cô ấy, còn là thích ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy. Hình ảnh cô gái loay hoay, xoay ngã xoay nghiêng trên khán đài sân vận động đã khiến tôi chỉ một lần vô tình chạm tới đã phải đi theo suốt những năm tháng sau này. Kể từ lúc tôi nhận ra mình phải có được cô ấy, tôi đã quyết tâm rằng trên con đường của tôi luôn có cô ấy. Tôi âm thầm học thêm bên ngoài để theo kịp kiến thức của cô ấy, nộp hồ sơ thi Đại học vào trường cô ấy thi, mọi thứ về cô ấy, tôi đều gắng đi theo dù trước đây tôi không hề thích thú. Mọi thứ gần như là nằm trong kế hoạch cuộc đời của tôi cho đến khi nó vỡ tan ra ngay trước mắt tôi. Bố mẹ tôi cãi nhau, còn hơn cả thế, mẹ tôi cắt tay tự tử nhưng bố tôi chẳng thèm đoái hoài, mặc cho em gái tôi khóc lóc, cứ thế gọi điện ột người phụ nữ nào đó rồi lạnh lùng rời khỏi nhà với chiếc vali đã được xếp sẵn. Không lâu sau đó, tôi biết được người phụ nữ đó là ai, đó cũng chính là lúc tôi tự tay gạch lên bản kế hoạch cuộc đời của tôi những vệt ngang dọc không định hình.

Chưa đầy một năm sau khi tôi cùng mẹ và em gái tôi – Lan, chuyển ra ngoại ô thành phố sống, mẹ tôi đã ra đi vĩnh viễn bằng cách nhảy lầu tự tử, khi đó tôi đang ở trường của An. Ngay khi tôi vừa nhìn thấy An ôm chồng sách vở, đứng yên lặng bên gốc cây xà cừ đeo tai nghe thì điện thoại gọi tới, giọng nói run rẩy

trong điện thoại của Lan vang lên: “Mẹ... mẹ vừa nhảy khỏi lan can...” Kể từ giây phút đó, tôi biết mình nên nhắm mắt lại, khép lại hình ảnh cô gái đứng dưới gốc cây đó và cả hình ảnh người mẹ đầy máu nằm yên lặng trên mặt đường. Thứ mẹ để lại cho anh em tôi chẳng có gì ngoài sự đau đớn và nỗi bàng hoàng. Khi ấy Lan mới mười tuổi, chứng kiến cảnh tượng đó khiến con bé bị chấn động tâm lý, tôi đành phải chấp nhận để bố tôi đưa con bé sang Mỹ để điều trị. Lúc mẹ tôi mất, bố đã chịu về và không bỏ đi thêm một lần nào nữa nhưng điều đó chẳng giúp mẹ tôi sống lại, cũng không khiến nỗi hận thù trong lòng tôi nguôi ngoai. Tôi từng cười khẩy nói với bố rằng: “Chỉ có tình yêu của bố là đúng, còn tình yêu của mẹ là sai sao? Giống như việc con và Lan đến thế giới này, nếu là sai thì xin bố hãy tiếp tục sai đi vì dù gì tình yêu của mẹ cũng chết theo mẹ ngày mà bố bỏ mẹ ra đi rồi.” Bố tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe tôi nói, suốt một thời gian cũng không dám đến gần tôi, ngay cả lúc bố đưa Lan đi, bố con tôi cũng không hề nói với nhau một câu nào.

Tôi sống một mình, cũng không xuất hiện trên mặt báo thường xuyên, đôi khi cũng làm cộng tác viên với báo chí trong vai trò stylist. Tôi không nhận làm mẫu ảnh, từ chối rất nhiều lời đề nghị từ các hãng thời trang bởi tôi không muốn xuất hiện để người ta soi mói, để người ta lấy cuộc đời tôi làm câu chuyện bên lề. Và hơn hết, tôi không muốn mọi thứ về tôi để người đó thấy được. Tôi chọn lựa trốn tránh, ngay từ đầu đã thế và bây giờ cũng vẫn vậy. Tôi sợ người đó thương cảm tôi, sợ người đó biến tôi thành một đứa thiếu thốn đến nỗi tình yêu cũng phải đi mong đợi. Tôi chấp nhận rời xa người đó cũng chỉ bởi vì tình yêu của tôi dành cho người đó mãi mãi là một điều mà tôi không bao giờ muốn đánh đổi, thậm chí lòng thù hận ban đầu tôi vác lên mình cũng chỉ vì nó mà tan chảy.

Gặp lại người đó, không chỉ có nhớ nhung mà còn cả một khoảng cách kéo vị trí của chúng tôi đã xa lại càng xa thêm. Tôi vốn biết cô ấy thương ai, nhớ ai và ở bên ai, không có một điều gì về cô ấy mà tôi không biết, thói quen, sở thích của cô ấy dần dần tôi cũng biến thành của mình. Một dạo cô ấy viết trên mạng xã hội, cô ấy đang làm vài điều điên rồ, đứng trên sân thượng hát quốc ca và uống bia trộn rượu, tôi cũng mò lên sân thượng nơi tôi trọ, vớ lấy một lon bia Heineken dưới tủ lạnh của bác chủ nhà trọ, ngồi đó và khe khẽ hát bài quốc ca mà ngày đi học tôi cũng chỉ thoang thoáng mấp máy môi. Mặc dù tôi tìm mọi cách để biết về cô ấy, cô ấy cũng chưa một lần hỏi đến tôi, dù chỉ là hỏi thăm xã giao. Tôi biến mất, cô ấy cũng vứt luôn tình cảm năm đó cô ấy len lén trao cho tôi. Cô ấy thích tôi, dù tất cả không ai biết thì tôi cũng vẫn biết, chỉ là tôi giấu nhẹm và phớt lờ, bỏ qua cả tình cảm của mình dành cho cô ấy để bỏ đi. Thời gian đầu tôi thấy tức tối, sau dần nỗi tức tối ấy cứ giảm đi, giảm mãi cho đến khi tôi biết được lý do mình lại có cơn tức tối vô lý đó.

“Anh yêu cậu ta.”

Hà ném đĩa chỉ của cô ấy lên bàn, khẽ nhếch môi cười cợt tôi.

“Đáng tiếc, cả hai cùng bỏ nhau.”

Tôi rời bỏ tình cảm của cô ấy, cô ấy bỏ rơi tình cảm của riêng tôi.

Thời gian sau, tôi học cách yêu lại, thử yêu vài cô gái, thử bỏ một vài cô rồi để một vài cô bỏ, cảm giác không có chút gọi là có cảm giác nào đáng để nêu lên. Tôi lãnh đạm, thờ ơ với mọi thứ về tình yêu. Chỉ riêng với cô bác sĩ tâm lý có vóc người nhỏ nhắn, Mai - bạn thuở nhỏ của em gái tôi cũng là người điều trị cho em gái tôi khi con bé về nước, tôi để lại cô ấy chút lưu tâm về tình cảm. Mai học về tâm lý nên hầu như mọi cảm xúc của tôi chẳng bao giờ khiến cô ấy phải đau đầu. Mai hiểu biết, nhỏ nhẹ và dịu dàng, lúc nào cũng chỉ im lặng ở phía sau tôi, thi thoảng nghe tôi than phiền cũng chỉ yên lặng lắng nghe, nửa câu cũng không phản đối. Người như Mai khiến cho đối phương cảm thấy dễ chịu và muốn ở bên lâu dài nhưng tôi thừa nhận, mình không có khả năng ở bên một người như thế. Có một vài thứ nhất định phải tạo ra khoảng cách, ví dụ như chuyện tình cảm của Mai dành cho tôi, và cả chuyện tình cảm của tôi dành cho người đó. Khi người đó một lần nữa quay trở lại cuộc sống của tôi, khi cô ấy nắm lấy tay tôi, tôi đã tự hạ quyết tâm trong lòng, rằng nếu tôi quay đầu lại thì tôi sẽ bắt đầu, với tất cả và dĩ nhiên, cả cô ấy – An.

Tôi biết cô ấy đã không còn là Khỉ đít đỏ cau có của tôi, cũng chẳng còn là cô gái An vui vẻ hồi Đại học mà tôi chỉ thân quen trên mấy tấm ảnh chụp vội, giờ cô ấy là một người phụ nữ từng trải, với ánh mắt lộ rõ vẻ u buồn man mác nửa muốn giấu đi nửa muốn bộc bạch. Cô ấy hỏi tôi có phải là Đầu nấm không, tôi chỉ có thể lắc đầu phủ nhận. Tôi đã không còn là Đầu nấm của Khỉ đít đỏ, tôi là Phong, nếu có thể còn là Phong của An.

An chưa bao giờ là một người mạnh mẽ, kể cả khi cô ấy cố gắng tỏ vẻ. Tôi biết cô ấy từng yêu nhưng tan vỡ, đã có chồng nhưng không hạnh phúc, mọi thứ đều ở trong tầm mắt tôi khi tôi nhìn vào cuộc sống của cô ấy rồi thu lại. An chống cự tôi, lảng tránh tôi, vội vàng hành động ngăn cách tôi đều chỉ chứng tỏ cô ấy còn tình cảm với tôi, với điều này thôi tôi cũng đã mừng vui trong lòng, ít nhất tôi cũng đã tìm thấy một cơ hội. Dần dần tôi bước vào cuộc sống của An, tìm cách để khiến Amanda nhận cô ấy vào làm rồi để cô ấy hợp tác cùng tôi trong dự án dài hơi của mẹ nuôi tôi. Ban đầu bà ấy cảnh cáo tôi không nên lấy công việc ra làm trò đùa nhưng với sự nỗ lực của cô ấy cùng với khả năng của tôi, bà ấy cũng bắt đầu tin vào quyết định này. Rồi khi tôi biết chuyện Lan có thai với “chồng” của An, tôi gần như phát điên lên, quát mắng con bé và định sẽ tìm tới anh ta để đánh nhau nhưng Mai đã giữ tôi lại và đưa cho tôi hai tấm ảnh của một người đàn ông, một trong số đó là chồng của An. Tuy gương mặt giống nhau nhưng kiểu tóc và ánh mắt rất khác. Sau đó tôi biết được người khiến em gái tôi mang thai là một người khác, thậm chí là một người đã chết. Anh ta là anh trai sinh đôi của chồng An, anh ta yêu Lan được vài năm và mới chết cách đó không lâu. Tôi hỏi Mai tại sao Lan lại không nói con bé có mối quan hệ này, Mai im lặng hồi lâu rồi nói với tôi, vì anh ta là từng vào tù và sau cái chết của anh ta, bệnh tình của Lan lại tái phát nhưng gần đây đã ổn định hơn khi người em trai của anh ta xuất hiện, giúp đỡ Lan. Mặc dù tôi thường xuyên ở bên An nhưng chưa một lần nào cô ấy nhắc về chồng cô ấy với tôi ngoại trừ lần chồng cô ấy đón cô ấy ở công ty. Mỗi lần gặp nhau, tôi đều nhận ra An không vui, luôn có tâm trạng nặng nề. Dường như An luôn gắng gượng, mỗi một nụ cười, mỗi một cử chỉ của cô ấy đều thể hiện ra sự mệt mỏi và tuyệt vọng. Lần duy nhất tôi cố chấp gạt phăng hình ảnh ân cần gần gũi của mình để hôn lấy An, mong cô ấy thấu hiểu được việc tôi có thể cho cô ấy một chỗ dựa, cô ấy lại nhìn tôi với ánh mắt xa lạ. Cho đến khi cô ấy không quát mắng, không chống cự, cô ấy để mặc tôi với đồng cảm xúc chơi vơi hỗn loạn, cô ấy tự buông xuôi với tất cả, bao gồm cả tôi.

Tôi đã từ bỏ mọi hy vọng, chỉ có tình yêu là không buông bỏ được. Tôi trách móc cô ấy, tôi cố ý khiến cô ấy mất mặt, lại khiến cô ấy quyết tâm tạo khoảng cách với mình thì sau cùng, thứ tôi nhận được cũng vẫn chỉ là chút thương cảm nhỏ nhoi của cô ấy.

Có một đêm, Mai đến trước cửa nhà tôi, cô ấy không nói không rằng, dúi vào tay tôi một chiếc urgo rồi chạy đi. Khi tôi còn chưa định thần được điều gì đã thấy bóng dáng nhỏ bé của Mai ở dưới sân vẩy tay với tôi, cô ấy nói không lớn, chỉ vừa đủ cho tôi nghe: “Nếu anh không muốn em làm thuốc chữa lành vết thương cho anh thì dùng cái đó, dán nó vào vết thương của anh và đừng đau nữa.” Nói rồi, như thể xấu hổ, Mai lúng túng ôm mặt chạy ra ngoài đường lớn, lên vội một chiếc taxi và biến mất trong màn đêm. Mở lòng bàn tay ra, tôi nhìn chiếc urgo màu trắng, bất giác mỉm cười.

Có lẽ trong cuộc đời của mỗi người luôn tồn tại một người, người mà bất cứ khi nào cũng đứng ở một chỗ đợi một người quay về. Giống như Mai đợi tôi, giống như... tôi đợi An, chỉ có thể đứng hoài một chỗ và đợi một người không biết khi nào sẽ quay trở về, hoặc là không còn quay về nữa.

Nhưng, tôi vẫn ở đây. Đợi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-la-quen-mat>